LACUL SOARELUI LUNG

GENE WOLFE

Cartea a doua a seriei *Soarelui Lung*

Lacul Soarelui Lung

Cel mai bun romancier din America de care nu ați auzit niciodată, fără să mai vorbim de citit, pentru că nu vă pierdeți timpul cu *science fiction-ul*, este Gene Wolfe. A sa *Carte a Soarelui Lung* este la fel de ambițioasă ca și *Curcubeul gravitației* a lui Pynchon la fel de complexă și frumos scrisă ca *Foc palid* a lui Nabokov.

—THE WASHINGTON POST BOOK WORLD

Una din seriile majore ale SF-ului acestei decade... o capodoperă bona fide.

—PUBLISHERS WEEKLY

Aceste romane reprezintă unele dintre cele mai bogate și detaliate lucrări pe care le-a avut genul.

—LOCUS

LACUL SOARELUI LUNG

Gene Wolfe

Traducere de Antuza Genescu

EDITURA ALEXANDRIA

Pentru Dan Knight, care va înțelege mai mult decât oricine altcineva

Zeități, persoane și animale menționate în text

N.B. În Viron, personajele biochimice masculine poartă nume de animale sau produse animale: Auk, Blood, Crane, Musk și Silk au astfel de nume. Personajele biochimice feminine poartă nume de plante (cel mai adesea de flori) sau produse din plante: Chenille, Mint, Orchid, Rose. Personajele chimice, atât cele masculine, cât și cele feminine, au nume de metale sau minerale: Hammerstone, Marble, Sand, Schist.

Aquilla, un vultur tânăr dresat de Musk;

Arolla, o femeie care a plecat din casa lui Orchid;

Auk, spărgător, prieten cu Silk, devotat Mayterei Mint, un bărbat masiv și puternic, cu maxilar solid și urechi mari. Chenille îi spune *Hackum*;

Bass, bărbatul agresiv care menține ordinea în casa lui Orchid;

Bellflower, una din femeile din casa lui Orchid;

Maytera Betel, una dintre sibilele de la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedată;

Bittersweet, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;

Blood, maestrul fărădelegilor, proprietarul *de facto* al manteionului lui Silk și al casei galbene a lui Orchid; înalt, solid, cu chelie și față roșie; are în jur de cincizeci și cinci de ani;

Chenille, una din fetele din casa lui Orchid; are probabil nouăsprezece ani, este înaltă, cu statură atletică și cu părul vopsit în nuanța aprinsă a plantei al cărei nume îl poartă (coada-vulpii); Auk îi spune *Jugs*;

Chervil, o femeie tânără din Viron, aparținând clasei mijlocii, soția lui
2 Coypu;
Coypu, un tânăr din Viron, aparținând clasei de mijloc, soțul lui Chervil;
Chiquito, un papagal deținut cândva de părinții Mameltei;
Doctorul Crane, doctorul personal al lui Blood, un bărbat scund și împopoțonat, cu barbă de culoare cenușiu-închis;
Drevilin, fiica preferată a lui Iolar;
Echidna, o zeitate însemnată, soția lui Pas, mama tuturor zeilor și zeița principală a fertilității, asociată îndeosebi cu șerpi, șoareci și alte creaturi târâtoare;
Feather, un băiețel de la palestra lui Silk;
Fulmar, membru în cercul de mecanică ocultă al lui Incus;
Consilierul Galago, membru în Ayuntamiento, expertul acestuia în diplomație și afaceri externe;
Gib, zdrahonul care păstrează ordinea în Taverna Cocoșului, prieten cu Auk;
Patera Gulo, un augur tânăr;
Caporalul Hammerstone, soldat în armata Vironului;
Hare, asistentul lui Musk;
Hierax, o zeitate principală, zeul morții și patronul celei de-a patra zi a săptămânii; asociat în mod special cu păsări mâncătoare de stârvuri, șacali și (ca Tartaros) animale negre de orice fel;
Hoppy, denumire batjocoritoare dată unei gărzi; sticlete;
Horn, șeful băieților mai mari de la palestra lui Silk;
Hyacinth, o curtezană frumoasă controlată de Blood;
Patera Incus, protonotarul lui Patera Remora, un bărbat mic și viclean, cu dinți ieșiți în afară; pasiunea lui e mecanica ocultă;
Iolar, un Zburător;
Kalan, un hoț ucis de Auk;
Kit, un băiețel care merge la palestra lui Silk;
Kypris, o zeitate minoră, zeița dragostei; asociată în mod special cu iepuri și porumbei;
Consilierul Lemur, secretarul Ayuntamiento-ului, conducătorul *de facto* al Vironului;
Consilierul Loris, membru în Ayuntamiento, locțiitorul lui Lemur;

Mamelta, o persoană adormită, trezită de Mucor și eliberată de Silk;

Maytera Marble, sibilă din manteionul lui Silk, subordonată Mayterei Rose, dar superioară Mayterei Mint; are peste trei sute de ani și este epuizată aproape complet;

Marrow, vânzător de legume și fructe;

Maytera Mint, cea mai tânără sibilă de la manteionul lui Silk;

Molpe, o zeitate majoră, zeița muzicii, a dansului și a artei, a vânturilor și a tuturor lucrurilor delicate, patroana celei de-a doua zi a săptămânii, asociată în mod particular cu păsări cântătoare și fluturi;

Mucor, fiica adoptivă a lui Blood; are aproape cincisprezece ani, poate călători în afara trupului, uneori înrudită cu un diavol;

Musk, administratorul și iubitul lui Blood;

Nettle, iubita lui Horn;

Olive, o persoană adormită;

Colonelul Oosik, comandantul Brigăzii a Treia din Garda Civilă a Vironului;

Orchid, matroana casei galbene de pe Strada Lămpii, mama lui Orpine;

Oreb, stăncuța lui Silk, o pasăre neagră și mare cu cioc cărămiziu și picioare roșii;

Orpine, fiica lui Orchid, înjunghiată de Chenille;

Intrusul, zeul minor care l-a iluminat pe Silk.

Pas, tatăl zeilor și conducătorul *Spiralei*, pe care el a construit-o; zeul soarelui și al ploii, al mecanismelor și al multor altor lucruri, reprezentat cu două capete; este asociat îndeosebi cu vitele și păsările de pradă;

Phaea, o zeitate majoră, zeița hranei și a vindecării, patroana celei de-a șasea zi a săptămânii, asociată în mod particular cu porcii;

Patera Pike, un augur, predecesorul lui Silk la manteionul de pe Strada Soarelui, acum decedat;

Poppy, una din femeile din casa lui Orchid, micuță, brunetă și drăguță;

Consilierul Potto, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituții în impunerea legii și în spionaj, cu fața rotundă și înfățișare veselă, dar înșelătoare;

Patera Quetzal, Prolocutorul Vironului și, în această calitate, șeful Capitoliului; lumea i se adresează cu „Înțelepciunea voastră";

Patera Remora, asistentul lui Quetzal, înalt, slab, cu față prelungă și măsli-

nie și păr negru, lins; lumea i se adresează cu „Eminența voastră";

4 *Maytera Rose*, sibila superioară de la manteionul lui Silk, în ansamblu, o colecție de proteze; are peste nouăzeci de ani;

Sergentul Sand, soldat în armata Vironului;

Schist, soldat în armata Vironului;

Scleroderma, soția măcelarului, vinde resturi de carne drept hrană pentru animale; uneori este numită „femeia cu carne de pisici"; e scundă și foarte grasă;

Scylla, o zeitate însemnată, zeița lacurilor și râurilor, patroana primei zile a săptămânii și a Vironului, orașul natal al lui Silk; asociată în mod special cu cai, cămile și pești și reprezentată cu opt, zece sau douăsprezece brațe;

Patera Silk, augurul vechiului manteion de pe Strada Soarelui; are douăzeci și trei de ani, este înalt și zvelt, cu păr blond, nepieptănat;

Comisionarul Simuliid, birocrat, pion-cheie în guvernul Vironului, înalt și foarte gras, cu mustață neagră și groasă;

Sphigx, o zeitate principală, zeița războiului și curajului, patroana celei de-a șaptea zile a săptămânii; asociată în mod special cu leii și alte feline;

Consilierul Tarsier, membru în Ayuntamiento, expertul acestei instituții în arhitectură și construcții;

Tartaros, o zeitate majoră, zeu al nopții, al infracțiunilor și al comerțului, patronul celei de a treia zile a săptămânii, asociat îndeosebi cu bufnițe, lilieci, cârtițe și (ca Hierax) cu tot felul de animale negre;

Teasel, o fată de la palestra lui Silk;

Thelxiepeia, o zeitate principală, zeița magiei, a misticismului și a otrăvurilor și patroana celei de-a cincea zile a săptămânii, asociată în mod special cu păsările de curte, căprioarele și maimuțele;

Villus, un băiețel de la palestra lui Silk;

Vulpes, avocat din Limna.

Capitolul I

Aveau oameni de știință

Se lăsă brusc liniștea când Patera Silk deschise ușa prezbiteriului vechi, alcătuit din trei părți, de la intersecția piezișă dintre Strada Soarelui și Strada Argintului. Horn, cel mai înalt băiat din palestra, stătea țeapăn pe cel mai incomod scaun din sellaria mică și igrasioasă; Silk era sigur că se trântise pe el în grabă când auzise zăvorul.

Stăncuța (Silk își aminti c-o botezase Oreb* numai după ce intră și închise ușa în spatele lui) se cocoțase pe spătarul tapițat, înalt al scaunului rigid, rezervat „musafirilor".

— Sal'tare, Silk! — croncăni pasărea. — Bun Silk!

— Bună seara și ție! Bună seara la amândoi! Tartaros să vă binecuvânteze.

La intrarea lui Silk, Horn se ridicase; augurul îi făcu semn să se așeze la loc.

— Îmi cer iertare. Îmi pare foarte rău, Horn. Sincer. Maytera Rose mi-a spus că vrea să te trimită la mine să stăm de vorbă în seara asta, dar mi-a ieșit din cap cu totul. S-au întâmplat atâtea... O, Sphigx! Vicleană Sphigx, ai milă de mine!

Exclamația veni ca răspuns la durerea bruscă, străfulgerătoare, pe care o simți în gleznă. Șchiopătând spre singurul scaun confortabil din încăpere, cel în care se așeza de obicei să citească, îi trecu prin minte că șezutul era probabil cald încă; se gândi să pipăie perna ca să verifice, renunță, considerând că Horn s-ar simți stânjenit, dar apoi (proptindu-se în bastonul cu

*Corb (în ebraică)

cap de leoaică al lui Blood) puse totuși mâna pe șezut din pură curiozitate.
6 Era cald.

— Am stat pe el doar un minut, Patera. De acolo se vede mai bine pasărea ta.

— Sigur că da, spuse Silk — ridicându-și glezna rănită pe scaunul de îngenuncheat. — Ai stat aici jumătate din noapte, fără îndoială.

— Numai vreo două ore, Patera. Dau cu mătura în locul tatei, cât golește el sertarul și... și încuie banii la loc sigur.

Silk mișcă din cap aprobator.

— Așa este. Nu trebuie să-mi spui unde-i ține. — Se opri, amintindu-și că voise să fure de la Blood chiar manteionul. — Nu că i-aș fura, căci n-aș lua nimic de la tine sau de la familia ta; dar nu știi niciodată cine trage cu urechea.

Horn zâmbi.

— Pasărea ta ne-ar putea da de gol, Patera. Am auzit că asemenea păsări fură obiecte lucioase câteodată. Inele sau linguri.

— Nu furat! — protestă Oreb.

— Eu mă gândeam mai degrabă la un om. Astăzi am iertat de păcate o tânără nefericită și cred că ne-a ascultat cineva la fereastră tot timpul. Era o galerie afară și o dată chiar am fost sigur c-am auzit cum trosnesc scândurile sub greutatea pașilor unui bărbat. Am fost tentat să mă ridic și să mă uit cine e, dar, invalid cum sunt deocamdată, ar fi fugit înainte de a scoate eu capul pe fereastră și s-ar fi întors, fără îndoială, în clipa în care m-aș fi așezat la loc. — Silk oftă. — Din fericire, tânăra a vorbit foarte încet.

— Dar nu-i o nelegiuire față de zei să tragi cu urechea, Patera?

— Ba da. Nu că bărbatului în cauză i-ar fi păsat, mă tem. Mai grav e că îl cunosc – ori cel puțin încep să-l cunosc – și mi-a plăcut ce-am văzut la el. Are multă bunătate, sunt convins, deși se străduiește atât de tare s-o ascundă.

Oreb bătu din aripa sănătoasă.

— Bun Crane!

— Nu i-am pomenit numele — îi spuse Silk lui Horn — și nici tu nu l-ai auzit.

— Nu, Patera. Nu înțeleg nici jumătate din ce glăsuiește pasărea asta.

— În regulă. Poate c-ar fi și mai bine dacă m-ai înțelege la fel de greu

și pe mine.

Horn se coloră în obraji.

— Îmi pare rău, Patera. N-am vrut să... N-a fost din cauză că...

— N-am vrut să spun asta — începu Silk să explice repede. — Deloc. Nici n-am început încă să vorbim despre asta, dar o vom face. Trebuie. Pur și simplu am vrut să spun că n-ar fi trebuit să pomenesc c-am iertat-o de păcate pe tânăra aceea. Sunt mult prea obosit ca să-mi controlez vorbele. Și acum, că Patera Pike* ne-a părăsit... Ei bine, tot o mai am pe Maytera Marble în care să mă încred. Cred că, dacă n-ar fi ea, aș lua-o razna.

Se aplecă în față în vechiul scaun moale, încercând să-și pună ștavilă gândurilor.

— Voiam să spun că, deși e un om bun, ori cel puțin un om care ar putea fi bun, nu crede în zei; totuși, voi fi nevoit să-l oblig să recunoască singur că a tras cu urechea, ca să-l pot ierta de păcat. Sunt sigur c-o să-mi fie greu, dar am răsucit problema pe toate părțile, Horn, și nu văd cum m-aș putea eschiva de la datorie.

— Da, Patera.

— Nu spun c-o s-o fac în seara asta, căci deja sunt ocupat până peste cap, cum am fost și după-amiază. Am văzut... ceva ce nu-ți pot spune, din păcate. Dar mă gândesc la acest bărbat și la problema pe care o reprezintă de când m-am întors. Mi-am amintit de el când am văzut lucrul acela albastru de pe aripa păsării.

— M-am întrebat și eu ce-o fi, Patera.

— O aschie, cred c-ai putea să-i zici așa. — Silk se uită la ceas. Mama și tatăl tău trebuie să fie înnebuniți de grijă.

Horn scutură din cap.

— O să le spună puștii ceilalți unde m-am dus, Patera. I-am anunțat eu înainte de a pleca.

— Pe Sphigx, sper să fie așa. — Silk se aplecă în față și își ridică piciorul bolnav, trase jos ciorapul și desfăcu bandajul din piele de capră. — Ai mai văzut așa ceva, Horn?

— O bucată de piele, Patera?

— E mult mai mult decât atât. — Silk aruncă bandajul spre băiat. —

---

*Știucă

Vreau să faci ceva pentru mine, dacă ești drăguț. Lovește-l tare cu piciorul, ca să se izbească de perete.

Horn căscă gura uluit.

— Dacă ți-e frică să nu spargi ceva, lovește-l de podea de două-trei ori. Nu aici pe covor, zic eu. Acolo, pe scândurile goale. Cât mai tare, nu uita.

Horn făcu așa cum i se spuse, apoi îi dădu înapoi bandajul lui Silk.

— Se încălzește.

— Da, m-am gândit eu. — Silk îl răsuci din nou în jurul gleznei dureroase și zâmbi mulțumit când se strânse pe piele. — Nu-i o simplă bucată de piele, vezi tu, deși exteriorul poate că e făcut din piele. Înăuntru lui e un mecanism, subțire ca labirintul de aur dintr-un card. Când îl agiți, trebuie să primească energie. În repaus, elimină o parte din ea sub formă de căldură. Restul se elimină sub formă de sunete, așa mi s-a spus. Face un zgomot pe care noi nu-l auzim, pentru că e prea jos, cred, sau prea înalt. Tu auzi ceva acum?

Horn scutură din cap.

— Nici eu, deși auzeam sunete pe care Patera Pike nu le auzea: scârțâitul balamalelor de la poarta grădinii, de exemplu, până când le-am uns.

Silk se relaxă, calmat de bandaj și de scaunul moale.

— Aceste bandaje minunate se făceau în Spirala Soarelui Scurt, îmi închipui, ca monitoarele și Ferestrele Sacre și atâtea alte lucruri pe care le avem, dar pe care nu le putem înlocui.

— Aveau oameni de știință acolo, Patera. Așa spune Maytera Rose.

— Bun Crane! — croncăni Oreb.

Silk râse.

— El te-a învățat să spui asta când ți-a tratat aripa, prostuțo? Foarte bine, atunci, doctorul Crane e un fel de savant, presupun; cel puțin se pricepe la medicină, adică știe mai multe decât majoritatea dintre noi, și mi-a împrumutat bandajul, pe care trebuie să i-l înapoiez în câteva zile.

— Un astfel de lucru probabil că valorează douăzeci sau treizeci de carduri, Patera.

— Mai mult. Îl cunoști pe Auk? Un bărbat masiv, care vine la sacrificiile din ziua Scyllei.

— Cred că da, Patera.

— Maxilar ieșit în afară, umeri lați, urechi mari. Poartă sabie scurtă și

bocanci.

— N-am stat de vorbă cu el, Patera, dar știu despre cine vorbești. — Horn făcu o pauză. Chipul lui tânăr și frumos căpătă irăsături grave. — Aduce numai necazuri, așa zice toată lumea; e omul care-i pocnește pe cei care-i stau în cale. Așa a făcut și cu tatăl lui Teasel.

Silk își scosese mătăniile și le plimbă printre degete absent, în timp ce vorbea:

— Îmi pare rău de ce-mi spui. O să încerc să stau de vorbă cu el.

— Mai bine ferește-te de el, Patera.

Silk scutură din cap.

— Nu pot, Horn. Nu și dacă trebuie să-mi fac datoria. De fapt, Auk e exact genul de om de care trebuie să mă apropii. Cred că nici măcar Intrusul... Oricum, e prea târziu pentru asta. Voiam să-ți spun că i-am arătat bandajul lui Auk, iar el mi-a zis că valorează mult mai mult. Dar nu asta contează. Te-ai întrebat vreodată de ce au fost lăsate în urmă atâtea cunoștințe în Spirala Soarelui Scurt?

— Cred că cei care le aveau n-au venit în spirala noastră, Patera.

— E clar că nu. Sau, dacă au venit, e imposibil să se fi stabilit aici, în Viron. Dar știau o grămadă de lucruri care, pentru noi, s-ar dovedi nespus de valoroase. Și sigur ar fi trebuit să vină aici, dacă așa i-ar fi instruit Pas.

— Zburătorii au darul zborului, Patera. Noi, nu. Am văzut ieri unul, mai ții minte? Imediat după jocul cu mingea. Zbura foarte jos. Asta aș vrea să știu eu. Cum să zbor ca ei, ca o pasăre.

— Nu zburat! — anunță Oreb.

Silk aruncă o privire scurtă gammadionului care se clătina pe mătănii, apoi îi dădu drumul în poală.

— În seara asta am fost prezentat unui bărbat în vârstă care are un picior artificial nemaipomenit, Horn. A fost nevoit să cumpere cinci picioare rupte sau uzate ca să-l construiască, dar seamănă cu picioarele artificiale ale primilor coloniști. Arăta ca unul adus din Spirala Soarelui Scurt. Când mi l-a arătat, m-am gândit ce bine ar fi dacă am putea construi și noi astfel de obiecte pentru Maytera Rose și Maytera Marble și pentru toți cerșetorii orbi sau invalizi. Ar fi extraordinar și să putem zbura, bineînțeles. Și eu am vrut întotdeauna să zbor. E posibil ca ambele să se bazeze pe același secret. Dacă am fi în stare să construim picioare minunate ca acela pentru

oamenii care au nevoie de ele, atunci poate că am fi în stare să construim și
10 aripi grozave, pentru oricine le-ar dori.

— Ar fi extraordinar, Patera.

— S-ar putea întâmpla. Încă nu e târziu, Horn. Dacă oamenii din Spirala Soarelui Scurt au fost capabili să învețe să le facă singuri... — Silk se scutură și căscă, apoi se ridică, proptindu-se în baștonul lui Blood. — Ei, băiete, îți mulțumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să vorbim, dar acum ar fi mai bine să mă duc la culcare.

— Eu trebuia să... Maytera a zis...

— Așa este. — Silk puse mătăniile deoparte. — Trebuie să te pedepsesc. Sau să-ți fac morală, așa ceva. Ce-ai făcut de-ai supărat-o așa de tare pe Maytera Rose?

Horn înghiți în sec.

— Nimic altceva decât c-am încercat să te imit, Patera. Să vorbesc ca tine în manteion. Nici măcar nu s-a întâmplat astăzi. Și nici n-o să mai fac.

— Sigur că nu. — Silk se așeză înapoi pe scaun. — Dar s-a întâmplat astăzi, Horn. Sau cel puțin astăzi a fost una din zilele acelea. Te-am auzit înainte de a deschide ușa. De fapt, m-am așezat puțin pe o treaptă ca să te ascult. M-ai imitat atât de bine, încât chiar am crezut că vocea ta e vocea mea; parcă mă auzeam pe mine. Te pricepi foarte bine.

— Bun băiat! — croncăni Oreb. — Nu lovit!

— N-o să-l lovesc — îi spuse Silk păsării, care plonjă până la el în poală și de acolo sări pe brațul scaunului, apoi la el pe umăr.

— Maytera Rose ne bate din când în când, Patera.

— Da, știu. Un lucru foarte curajos din partea ei, dar nu sunt convins că e la fel de înțelept. Hai să te mai auzim o dată, Horn. De-afară, de pe trepte, n-am auzit chiar totul.

Horn mormăi ceva, iar Silk râse.

— Nici acum n-am auzit prea bine. Eu sigur nu vorbesc așa de încet când sunt în ambion. Pereții răsună de ecoul strigătelor mele.

— Nu, Patera.

— Atunci mai spune o dată, la fel ca mine. Nu mă supăr, îți promit.

— Eu doar... Știi tu. Ce ne zici tu.

— Nu vorbit? — întrebă Oreb.

Silk îl ignoră.

— Bine. Să te-auzim. Despre asta ai venit să vorbești cu mine și sunt convins că și pentru mine va fi o lecție. Mă tem că uneori sunt tentat să-mi iau nasul la purtare.

Horn scutură din cap, cu ochii la podea.

— Hai, hai! Ce fel de lucruri vă spun eu?

— Să trăim întotdeauna cu credință în zei și s-o facem ori de câte ori suntem mulțumiți de traiul pe care ni l-au dat. Să ne gândim cine e înțelept și să ne purtăm ca el.

— Ai spus bine, Horn, dar n-ai semănat deloc cu mine. Ce vreau eu să aud e vocea mea, așa cum am auzit-o pe trepte. Nu vrei să mai încerci?

— Atunci cred că trebuie să stau în picioare, Patera.

— Păi, stai în picioare, atunci.

— Să nu te uiți la mine, bine?

Silk închise ochii.

Preț de-un minut neîncheiat, nu se auzi nimic. Prin pleoapele întredeschise, Silk văzu cum scade lumina (cea mai puternică din prezbiteriu) în spatele scaunului său. Îi căzu foarte bine. Antebrațul drept, zdrobit cu o seară înainte de ciocul cârn al celei cu cap alb, era fierbinte și umflat; și el era atât de obosit, că îl durea tot corpul.

— Trăiți cu credință în zei — îndemna vocea lui. — Căci acela trăiește cu credință în zei care le arată necontenit că spiritul lui e mulțumit cu ce i s-a dat și că face numai voia zeilor – spiritul pe care Pas l-a dat fiecărui om drept paznic și călăuză, tot ce e mai bun în el, înțelegerea și judecata lui. Așa cum vreți să trăiți în lumea de dincolo, stă în puterea voastră să trăiți și pe lumea asta. Dar, dacă oamenii nu vă dau voie...

Silk călcă pe un obiect care-i alunecă sub talpă și căzu speriat pe pardoseala din argilă roșie.

— ... gândiți-vă la înțelepciune numai ca la marea înțelepciune, înțelepciunea unui prolocutor sau a unui consilier. Acest fapt este, în sine, lipsit de înțelepciune. Dacă ați putea vorbi chiar astăzi cu un consilier sau cu Înțelepciunea sa, oricare din ei v-ar spune că înțelepciunea e un lucru mărunt, foarte potrivit pentru copiii cei mai mici, dar în aceeași măsură și unul măreț. Ce este un copil înțelept? Este un copil care caută învățători înțelepți și îi ascultă.

Silk deschise ochii.

— Ceea ce ai spus prima oară, Horn, e din Scrieri. Știai?

— Nu, Patera. Am auzit cuvintele de la tine.

— Rosteam un citat. E bine că ai învățat pasajul pe de rost, chiar dacă ai făcut-o numai ca să râzi de mine. Așază-te. Vorbeai despre înțelepciune. Ei bine, nu încape îndoială că eu am scos pe gură prostiile alea, dar tu meriți să înveți lucruri mai bune. Cine sunt înțelepții, Horn? Te-ai gândit vreodată? Dacă nu, gândește-te acum. Cine sunt ei?

— Păi... tu, Patera.

— NU! — Silk se ridică atât de brusc, că pasărea cârâi. Merse la fereastră și se uită printre gratii la urmele de pe Strada Soarelui, negre în potopul de lumină stranie coborâtă din cer. — Nu, Horn, eu nu sunt înțelept. Sau, cel puțin, am fost înțelept numai o secundă... O secundă în toată viața mea.

Schiopătă până de partea cealaltă a camerei, până la scaunul lui Horn, și se aplecă deasupra lui cu un genunchi pe podea.

— Dă-mi voie să-ți spun cât de prost am fost. Știi ce credeam când eram de vârsta ta? Că nu conta nimic altceva în afara de gândire, în afară de înțelepciune. Ești priceput la jocuri, Horn. Fugi și sari bine și știi să te cațeri. Și eu eram la fel, dar disprețuiam aceste deprinderi. N-aveam de ce să mă laud cu cățăratul, când nu știam să mă cațăr la fel de bine ca maimuța. Dar gândeam mai bine decât ea, decât oricine altcineva din clasa mea, de fapt. — Zâmbi amar, scuturând din cap. — Și uite cum gândeam! Mă mândream cu fleacuri!

— Dar nu-i bine să gândești, Patera?

Silk se ridică.

— Numai când o faci cum trebuie. Vezi tu, fapta e scopul pe care îl atinge gândul. Fapta e singurul lui scop. La ce altceva folosește? Dacă nu trecem la fapte, își pierde valoarea. Dacă nu putem trece la fapte, devine inutil.

Se întoarse la scaunul lui, dar nu se așeză.

— De câte ori m-ai auzit vorbind despre iluminare, Horn? De vreo douăzeci sau treizeci de ori, cu siguranță, îți aduci aminte foarte bine. Repetă ce-am spus.

Horn se uită disperat la Oreb, parcă așteptând un sfat, dar păsarea își dădu capul pe spate și se fâțâi pe umărul lui Silk, curioasă să audă ce spune

Horn. În cele din urmă, băiatul începu să bâjbâie:

— E... înțelepciunea o toarnă zeul în tine. Nu vine din nici o carte sau din altceva. Și... și...

— Poate că te-ai descurca mai bine dacă mi-ai imita vocea – îi sugeră Silk. — Ridică-te din nou și încearcă. Nu mă uit la tine, dacă te emoționezi.

Horn se ridică, înălță capul, dădu ochii peste cap și coborî colțurile gurii.

— A fi iluminat divin înseamnă a ști fără să gândești, nu pentru că a gândi e rău, ci pentru că iluminarea e mai bună. Să fii iluminat înseamnă să primești din gândirea zeilor.

Apoi, cu vocea lui, Horn continuă:

— Mai bine de-așa nu pot să te imit, Patera, mi-ar trebui timp mai mult să-mi amintesc.

— Ai putea să alegi cuvinte mai potrivite — îi spuse Silk cu discernământ — dar intonația ta e excelentă și mi-ai surprins particularitățile vorbirii aproape perfect. Însă e mult, mult mai important că nimic din ce-ai spus nu e neadevărat. Dar cine e iluminat, Horn? Cine primește iluminarea?

— Oamenii care s-au străduit să ducă o viață curată timp îndelungat. Uneori sunt iluminați.

— Nu întotdeauna?

— Nu, Patera. Nu întotdeauna.

— M-ai crede – te-ai încrede în mine fără ezitare – dacă ți-aș spune că am primit-o eu însumi? Răspunde cu da sau nu.

— Da, Patera. Dacă spui tu.

— Că am primit-o nu mai devreme de ieri?

Oreb fluieră încet.

— Da, Patera.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Am fost iluminat, Horn, și nu pentru că aș fi avut vreun merit. Eram gata să zic că ai fost lângă mine, dar nu-i adevărat. Nu chiar.

— A fost înainte de manteion, Patera? Ieri ai zis că ai vrut să faci un sacrificiu singur. Pentru asta a fost?

— Da. Nu l-am mai făcut și poate că nici n-o să-l fac vreodată...

— Nu tăiat!

— Dacă o fi să tai pe cineva, acela n-o să fii tu — îi spuse Silk lui

Oreb. — Poate că nici n-o să fie un animal viu, deşi va trebui să sacrific nenumărate mâine, dar după ce le cumpăr.

— Prieten de joacă?

— Da. — Silk ridică baştonul cu cap de leoaică al lui Blood la nivelul umerilor; Oreb sări pe el, răsucindu-şi capul când la stânga, când la dreapta, ca să-l vadă cu ambii ochi.

Horn rosti:

— Nu m-a lăsat să pun mâna pe ea, Patera.

— Tu n-aveai motive s-o atingi, iar ea nu te cunoştea. Nici unui animal nu-i place să fie atins de străini. Ai avut vreodată o pasăre?

— Nu, Patera. Am avut cândva o cățea, dar a murit.

— Speram să-mi dai nişte sfaturi. N-aş vrea ca Oreb să moară... deşi îmi închipui că stăncuțele de noapte sunt animale reziştente. Întinde mâna.

Horn îl ascultă, iar Oreb sări pe încheietura lui.

— Bun băiat!

— Eu zic să nu încerci s-o ții tu — îi spuse Silk. — Las-o pe ea să se țină de tine. Probabil că n-ai avut multe jucării în copilărie, Horn.

— Nu prea. Noi eram... — Horn zâmbi dintr-o dată. — Am avut una, un bărbat din lemn în haină albastră. Mi-a făcut-o bunicul. Avea sfori şi, dacă le trăgeai cum trebuia, mergea şi se înclina.

— Da! — Ochii lui Silk străluciră, iar vârful baştonului cu cap de leoaică căzu bufnind pe podea. — Exact la o asemenea jucărie m-am gândit şi eu. Pot să-ți povestesc despre una din jucăriile mele? Mă depărtez de subiect, dar nu mult, îți promit.

— Sigur, Patera. Dă-i drumul.

— Erau doi dansatori, un bărbat şi o femeie, foarte frumos pictați. Dansau pe o scenă mică şi, când răsuceam cheia, începea să cânte muzica. Cei doi dansau, femeia cea micuță cu foarte multă grație, bărbatul cel micuț făcând tumbe şi piruete şi tot felul de salturi. Erau trei melodii – mişcai de un mâner ca s-o alegi pe care-o voiai – şi mă jucam ore întregi, cântam cântece inventate de mine şi-mi închipuiam ce-i spune bărbatul femeii şi femeia bărbatului. Fleacuri, cele mai multe, mă tem.

— Înțeleg, Patera.

— Mama a murit când eram în ultimul an la şcoală, Horn. E posibil să-ți mai fi povestit. Eu învățam pe rupte pentru un examen, dar Prelatul

m-a chemat în camera lui și mi-a spus că, după ultimul ei sacrificiu, va trebui să merg acasă și să-mi iau lucrurile. Casa noastră – întreaga moșie a mamei, dar mai ales casa – a fost luată de Capitoliu, mă înțelegi. Înainte să mergi la școală, ești pus să semnezi un contract. 15

— Sărac Silk!

Îi zâmbi păsării.

— Poate, deși la vremea aceea nu gândeam așa. Suferam din cauza morții mamei, dar nu cred că-mi părea rău de mine. Aveam cărți de citit și prieteni și nu muream de foame. Dar acum chiar că mă îndepărtez de subiect. Ca să revin la oile noastre, am găsit jucăria de care-ți spuneam ascunsă în dulapul meu. Fusesem plecat la școală șase ani, și mă îndoiesc că pusesem mâna pe ea cu ani de zile înainte de a pleca. Și acum, iat-o în fața mea! Am răsucit cheia și dansatorii au început să danseze încă o dată pe muzica pe care o ascultasem când fusesem doar un băiețel. Melodia era *Prima iubire*, n-o s-o uit niciodată.

Horn tuși.

— Nettle* și io vorbim despre asta câteodată, Patera. Știi tu, despre cum o să fie când o să fim mai mari.

— Nettle și eu — îl corectă Silk absent. — Asta e bine, Horn. Foarte bine. Amândoi o să fiți mari mai repede decât vă imaginați. O să mă rog pentru voi amândoi. Dar am vrut să-ți spun că am plâns atunci. N-am plâns la înmormântarea mamei, n-am putut, nici măcar atunci când i-au coborât sicriul în pământ. Dar am plâns atunci, pentru că mi se părea că peste dansatori n-a trecut deloc timpul. Nu aveau de unde să știe nici că bărbatul care răsucea cheia era tot cel care o răsucise ultima dată, nici că femeia care-i cumpărase de pe Strada Ceasornicului murise. Înțelegi ce-ți spun, Horn?

— Cred că da, Patera.

— Iluminarea se petrece la fel pentru toată spirala. Timpul se oprește în loc pentru restul lumii. Pentru tine, există ceva în afara lui – un peritimp în care îți vorbesc zeii. Mie mi-a vorbit Intrusul. Nu cred c-am povestit prea multe despre el când am vorbit în palestra, dar o să povestesc foarte multe în viitor. Maytera Mint mi-a dezvăluit ceva în această după-amiază, ceva

---

*Urzică

ce nu-mi iese din cap, și anume că el nu e ca zeii ceilalți, care se întrunesc în Mainframe; că numai el știe ce-i în mintea lui. Maytera Mint e plină de umilință, dar și de înțelepciune. Trebuie să fiu atent ca nu cumva să mă orbească prima și să uit de cealaltă.

— Bună fată!

— Da, și cucernică. Umilă și pură.

Horn rosti:

— Iluminarea, Patera. A ta, vreau să zic. De-asta scrie despre tine c-o să ajungi caldé?

Silk pocni din degete.

— Mă bucur că ai pomenit de lucrul ăsta. Aveam de gând să te întreb despre el. Știam eu c-am uitat ceva. Cineva a scris cu creta pe un zid: „Silk, viitorul caldé". Am văzut în drum spre casă. Tu ai făcut-o?

Horn scutură din cap.

— Nici vreun alt băiat?

— Nu cred c-a fost vreunul dintre noi, copiii, Patera. Scrie în două locuri. Pe magazinul de haine vechi și pe Strada Pălăriei, pe clădirea în care locuiește Gosseyplum. M-am uitat la ambele scrisuri, sunt foarte sus. Eu ajung să scriu așa sus fără să mă urc pe ceva, poate că și Locust, dar el zice că n-a scris.

Silk dădu din cap pentru sine.

— Atunci cred că ai dreptate, Horn. Cineva a scris vorbele acestea pentru că am fost iluminat. Sau mai degrabă pentru că am pomenit cuiva de iluminare și altcineva a tras cu urechea. Am povestit deja mai multor persoane, inclusiv ție, și poate că n-ar fi trebuit.

— Cum a fost, Patera? În afară de faptul că s-a oprit totul în jur, cum ai spus deja?

Preț de câteva tic-tac-uri ale ceasului de pe șemineu, Silk tăcu, contemplând a suta oară experiența pe care până acum o răsucise în minte de atâtea ori, încât devenise lucioasă și mată, ca o piatră spălată de râu. În cele din urmă, rosti:

— În clipa aceea am înțeles tot ceea ce va trebui să știu vreodată cu adevărat. Greșesc când spun clipă, pentru că s-a petrecut în afara timpului. Dar eu, Horn — Silk zâmbi — sunt înăuntrul lui, la fel ca tine. Și am descoperit că îmi trebuie timp ca să înțeleg tot ceea ce mi s-a spus în clipa

aceea care n-a fost o clipă. Am nevoie de timp să asimilez. Mă exprim clar?

Bietul Horn înclină șovăitor din cap.

— Cred că da, Patera.

— S-ar putea să fie destul de bine. — Silk se întrerupse din nou, căzut pe gânduri. — Unul din lucrurile pe care le-am aflat este că urmează să fiu învățător. Un singur lucru vrea Intrusul să fac, să salvez manteionul nostru. Dar vrea să-l salvez în calitate de învățător.

— Există multe chemări, Horn, dar cea mai nobilă dintre ele este adorația pură. Nu e cazul meu; chemarea mea e să-i învăț pe alții, iar un învățător trebuie să treacă la fapte, nu doar să gândească. Bătrânul pe care l-am întâlnit în seara asta, cel cu piciorul nemaipomenit, a fost și el învățător. Dar e foarte dinamic, nu stă locului, așa bătrân cum e și cu un singur picior bun. Predă lupta cu sabia. De ce crezi că e așa? Plin de energie?

Lui Horn îi străluciră ochii.

— Nu știu, Patera. De ce?

— Pentru că lupta cu sabia – mai mult, cu azothul – nu-ți dă timp de reflectare; astfel, a fi dinamic face parte din învățătura pe care o dă. Acum ascultă cu atenție. *El s-a gândit la asta*. Înțelegi? Chiar dacă a lupta cu sabia înseamnă a acționa, a-i învăța pe alții să lupte presupune a gândi. Bătrânul a trebuit să se gândească nu numai la ceea ce trebuie să-i învețe pe alții, dar și cum s-o facă cel mai bine.

Horn încuviință din cap.

— Cred că înțeleg, Patera.

— La fel și tu, Horn, trebuie să te gândești cum să mă imiți înainte s-o faci. Nu numai cum pot fi imitat, dar și ce anume să imiți de la mine. Și când. Acum du-te acasă.

Oreb fâlfâi din aripi.

— Bărbat înțelept!

— Mulțumesc. Du-te, Horn, Dacă Oreb vrea să vină cu tine, poți să-l păstrezi.

— Patera?

Silk se ridică odată cu Horn.

— Da? Ce este?

— Ai de gând să înveți lupta cu sabia?

Silk stătu pe gânduri înainte de a răspunde.

— Sunt lucruri mai importante de învățat decât lupta cu sabia, Horn. Cu cine să lupți, de exemplu. Cum să păstrezi un secret. Nu te poți încrede niciodată în cel ce păstrează numai acele secrete despre care i s-a spus să nu le dezvăluie. Sigur înțelegi lucrul ăsta.

— Da, Patera.

— Și mai sunt multe de învățat de la orice învățător bun decât subiectul predat. Spune-le tatălui și mamei tale că nu te-am ținut așa de târziu ca să te pedepsesc, ci din cauză că am fost neglijent, motiv pentru care îmi cer iertare.

— Nu plecat! — Oreb începu să bată agitat din aripi, mai zburând, mai căzând de pe umărul lui Horn pe spătarul înalt al scaunului tapițat. — Pasărea stat!

Horn era deja cu mâna pe zăvor.

— O să le spun că n-am făcut decât să stăm de vorbă, Patera. O să le spun că m-ai învățat despre Intrus și despre multe alte lucruri. O să le spun numai adevărul.

— La revedere! La revedere, băiat! — croncăni Oreb.

— Pasăre proastă — spuse Silk când ușa se închise în spatele lui Horn — ce-ai învățat din toate astea? Poate, câteva cuvinte noi, pe care o să le folosești greșit.

- Voia zeilor!

— O, da. Acum ești foarte înțeleaptă.

Deși era cald, Silk își desfăcu bandajul. După ce lovi cu el perna de pe scaunul pentru îngenuncheat, îl înveli în jurul antebrațului, peste celălalt bandaj.

— Om zeu. Zeul meu.

— Gura! — se rățoi obosit zeul ei.

ÎȘI ÎNFIPSE BRAȚUL ÎN MONITORUL ÎN SPATELE căruia Kypris îi săruta mâna. Avea buzele reci ca moartea, o moarte pe care, la început, o acceptă bucuros. Cu timpul însă, i se făcu frică și vru să-și tragă brațul înapoi, dar Kypris nu voi să-i dea drumul. Când îl strigă pe Horn, din gură nu-i ieși nici un sunet. Sellaria lui Orchid se afla în prezbiteriu și nu părea deloc ciudat; prin horn, vântul gemea sălbatic. Își aminti că Auk îl prevestise și încercă să-și amintească și ce spusese că va aduce vântul.

Fără să-l slăbească din strânsoare, zeița se răsuci, cu brațele ridicate; purta o rochie mulată, din material străveziu. Era dureros de conștient de coapsele ei rotunde, de șoldurile ei pline, ca două globuri. În timp ce-o contempla, orchestra lui Blood cânta *Prima iubire* iar Kypris se transforma în Hyacinth (dar tot Kypris era), mai frumoasă ca niciodată. El dădu din picioare și se rostogoli, picioarele îi ajunseră deasupra capului, dar mâna, agățată de a ei, nu voia să se desprindă.

Se trezi gâfâind. Luminile se stinseseră singure. Îl zări pe Oreb țopăind și luându-și zborul în razele fragile care pătrundeau prin spatele perdelei. Lângă patul lui, pe întuneric, stătea Mucor, goală și slabă ca un schelet; el clipi; ea se pierdu în ceață.

Se frecă la ochi.

Un vânt cald gemea ca în visul lui, dansând cu perdelele zdrențuite, îngălbenite. Și bandajul de pe braț era îngălbenit, presărat cu brumă care se topi la atingere. Îl desfăcu și biciui cu el cearșaful umed, apoi îl răsuci în jurul gleznei care îl durea din nou, zicându-și că n-ar fi trebuit să urce scările fără el. Ce va spune doctorul Crane când va afla?

Luminile sclipiră vag când lovi cearșaful. Reuși să vadă arătătoarele cesulețului harnic de lângă triptic. Trecuse de miezul nopții.

Se ridică din pat și coborî cerceveaua. Numai când o lăsă jos de tot, își dădu seama că n-ar fi avut cum să-l vadă pe Oreb zburând – Oreb avea o aripă dislocată.

Merse jos și-l găsi dând cu ciocul încoace și încolo după ceva de mâncare. Scoase ultima felie de pâine și umplu cana păsării cu apă proaspătă.

— Carne? — Oreb își dădu capul pe spate și clămpăni din cioc.

— Dacă vrei carne, trebuie să ți-o găsești singur — îi spuse Silk. — Eu n-am. — Se gândi o clipă, apoi adăugă: — poate c-o să cumpăr puțină mâine, dacă Maytera a încasat cecul lui Orchid, sau dacă-l încasez chiar eu. Măcar un pește, unul viu, pe care să-l țin în cadă până se termină rămășițele de la sacrificiu, pe urmă să-l împart cu Maytera Rose. Și cu Maytera Mint, desigur. N-ai vrea niște pește proaspăt, Oreb?

— Pește plăcut!

— Foarte bine, să văd ce pot face. Dar acum va trebui să fii sincer cu mine. Altfel nu-ți dau pește. Ai fost la mine în dormitor?

— Nu furat!

— N-am zis c-ai furat — îi explică Silk răbdător. — Ai fost acolo?

— Unde?

— Acolo, sus — arătă el cu mâna. — Știu c-ai fost, m-am trezit și te-am văzut.

— Nu, nu!

— Ba ai fost, Oreb. Te-am văzut cu ochii mei. Te-am urmărit zburând de pe geam.

— Nu zburat!

— N-am de gând să te pedepsesc. Pur și simplu vreau să știu un lucru. Acum ascultă-mă cu atenție. Când ai fost acolo sus, ai văzut o femeie? Sau o fată? Una tânără și slabă, fără haine, în dormitorul meu?

— Nu zburat! — repetă pasărea cu încăpățânare. — Durut aripa.

Silk își duse mâna prin părul ca o claie de fân.

— Bine, nu poți zbura. Pricep. Ai fost acolo sus?

— Nu furat. — Oreb clămpăni din nou.

— Nici n-ai furat. Am înțeles foarte bine.

— Capete de pește?

Silk lăsă la o parte orice măsură de precauție.

— Da, mai multe. Și mari, îți promit.

Oreb sări pe pervaz.

— Nu văzut.

— Uită-te la mine, te rog. Ai văzut-o?

— Nu văzut.

— Ți-a fost frică de ceva — medită Silk — poate că de mine când m-am trezit. Poate te-ai temut c-o să te pedepsesc că ți-ai vârât nasul în dormitorul meu. N-am dreptate?

— Nu, nu!

— Fereastra asta e exact sub cealaltă. Mi *s-a părut* că te văd zburând, dar de văzut, chiar te-am văzut sărind pe fereastră și zburând în muri. De-acolo ți-ar fi fost ușor să te întorci în bucătărie pe fereastră. Nu așa s-a întâmplat?

— Nu sărit!

— Nu te cred, pentru că... — Silk se opri. Auzi cum scârțâie slab patul lui Patera Pike. Se simți vinovat că-l trezise pe bătrân, care întotdeauna

muncea pe rupte și dormea prost, deși visase (fusese doar un vis, își zise el ferm) că Patera Pike era mort, așa cum visase și că Hyacinth îl sărutase pe braț, că vorbise cu Kypris într-o casă veche și galbenă de pe Strada Lămpii: cu Doamna Kypris, Zeița Iubirii, zeița prostituatelor.

Cuprins de îndoială, merse la pompă și trase din mâner până când apa rece ca gheața țâșni în chiuveta cu dop. Se stropi de mai multe ori pe fața transpirată și-și înmuie părul dezordonat, până când începu să tremure de frig, în ciuda nopții calde.

— Patera Pike e mort — îi spuse el lui Oreb, care-și lăsă capul pe spate compătimitor.

Silk umplu ceainicul și-l puse pe sobă, făcând focul cu o cantitate prea mare de hârtie netrebuincioasă; când flăcările începură să pâlpâie în jurul vasului, se așeză pe scaunul instabil pe care stătea când mânca și arătă cu degetul spre Oreb.

— Patera Pike ne-a părăsit primăvara trecută; de fapt, acum un an de zile. Eu însumi m-am ocupat de înmormântare și, chiar fără piatră, mormântul lui ne-a costat mai mult decât am reușit noi să strângem. Așa că ce-am auzit eu a fost vântul sau ceva asemănător. Poate șobolani. Mă exprim destul de clar?

— Mâncat acum?

— Nu. — Silk scutură din cap. — N-a mai rămas decât puțin maté și o bucată foarte mică de zahăr. Am de gând să-mi pregătesc o ceașcă, s-o beau și să mă duc la culcare. Dacă poți să dormi și tu, te sfătuiesc s-o faci.

Sus (deasupra de sellaria, Silk era foarte sigur) patul vechi al lui Patera Pike scârțâi din nou.

Se ridică. Mai avea în buzunar pistolul gravat al lui Hyacinth. În seara aceea, înainte de a intra în prezbiteriu, îl încărcase cu gloanțe din pachetul pe care i-l adusese Auk. Trase butonul de încărcare ca să se asigure că avea un glonț pregătit cu care să tragă și apăsă în jos siguranța. Traversând bucătăria spre scară, strigă:

— Mucor, tu ești?

Tăcere.

— Dacă ești tu, acoperă-te. Ure să vorbesc cu tine.

Primul pas îi provocă un junghi în gleznă. Ar fi vrut să aibă la el bastonul lui Blood, dar îl lăsase la capul patului.

La al doilea, podeaua de deasupra scârțâi. Încă trei trepte, apoi se opri să asculte. Vântul nopții ofta încă deasupra prezbiteriului, gemând prin horn, la fel ca în visul lui. Vântul fusese de vină, din cauza lui scârțâise vechea clădire, mai mult ca sigur. Ce prost, să creadă că auzise patul bătrânului augur părâind și trosnind din toate încheieturile sub greutatea trupului bătrân al lui Patera care se răsucea, se ridica o clipă în capul oaselor ca să se roage sau să privească prin ferestrele goale, deschise, înainte de a se culca iar pe spate sau pe-o parte.

Sus, o ușă se închise discret.

Nu încăpea îndoială că fusese ușa lui – cea de la dormitorul lui. Nu-i dăduse nici o atenție când își luase pantalonii și coborâse în pripă să-l caute pe Oreb. Toate ușile din prezbiteriu se balansau de voie dacă nu erau zăvorâte, deschizându-se și închizându-se și lovind pereții înclinați, uși vechi, scârțâitoare, în cadre strâmbe, care probabil nici nu fuseseră vreodată drepte, după cum sigur nu erau pătrate acum.

Degetul lui Silk se apropie de trăgaciul pistolului; amintindu-și de avertizarea lui Auk, puse vârful degetului pe garda trăgaciului.

— Mucor? Nu vreau să-ți fac rău. Vreau numai să stau de vorbă cu tine. Ești acolo, sus?

Nici glas, nici pași nu se auziră de la etaj. Mai urcă niște trepte. Îi arătase azothul lui Auk, gest foarte imprudent; un azoth valora mii de carduri. Auk putea sparge case mai mari și mai bine păzite decât asta oricând avea chef. Acum venise după azoth sau își trimisese un complice, prinsese ocazia când se aprinseseră luminile în bucătărie.

— Auk? Sunt eu, Patera Silk.

Nu-i răspunse nimeni.

— Am un pistol în mână, dar nu vreau să fiu obligat să-l folosesc. Dacă ridici mâinile și nu opui rezistență, n-o s-o fac. Și nici n-o să te predau Gărzii.

Vocea lui aprinse singura lumină palidă de pe palier. Mai avea zece trepte. Le urcă greoi, încetinit de teamă și durere deopotrivă. Văzu mai întâi o pereche de picioare îmbrăcate în negru în pragul dormitorului său, apoi tivul robei negre, apoi fața zâmbitoare a augurului îmbătrânit.

Patera Pike îi făcu semn cu mâna și se pierdu într-o ceață argintie. Calota cu boruri albastre îi alunecă încet pe podeaua strâmbă de pe palier.

Capitolul 2

Doamna Kypris

Nici Silk, nici Maytera Marble nu-și amintiseră de bocitoare, totuși, acestea apărură cu o oră înainte ca ritualul de înmormântare a lui Orpine să înceapă, alertate de vânzătorul de la care se cumpărase vimanțul. Fiindcă li se promiseseră două carduri, până la venirea primilor participanți își crestaseră deja brațele, pieptul și obrajii cu cremene și erau întruchiparea nenorocirii, cu părul lung fluturând în vânt, în timp ce-și rupeau hainele pline de funingine, urlau sau îngenuncheau ca să-și mâzgălească obrazul însângerat cu praf.

Cinci bănci lungi fuseseră așezate deoparte în fața manteionului pentru participanții care începură să sosească câte doi sau câte trei la scurtă vreme după ce se umplu partea din vechiul manteion, deschisă publicului, de pe Strada Soarelui. Majoritatea erau tinere pe care Silk le văzuse cu o după-amiază înainte în casa galbenă a lui Orchid de pe Strada Lămpii, dar erau și doi-trei negustori (trimiși cu forța de Orchid, fără îndoială, își zise el) și o gașcă de bădărani, foarte posibil prieteni de-ai lui Auk.

Auk veni și el și aduse berbecul promis. Maytera Mint îl așeză printre ceilalți participanți, cu fața strălucind de fericire; Auk îi explicase, bănui Silk, că fusese prieten cu moarta. Luă de la el funia cu care era legat berbecul, îi mulțumi cu politețe formală (primind în schimb un zâmbet stânjenit) și scoase animalul prin ușa laterală în grădină, unde Maytera Mint dirija ceea ce se putea numi o menajerie.

— Juninca aceea mi-a mâncat câteva mâini de pătrunjel — îi spuse ea lui Silk — și mi-a culcat iarba. Dar mi-a lăsat și un cadou, așa că anul viitor

o să am o grădină mult mai frumoasă. Și iepurii ăia... O, Patera, nu-i așa că-i minunat? Uită-te la ei!

Silk se uită la animale, mângâindu-și obrazul drept și plănuind ordinea sfântă în care să le sacrifice. Unii auguri preferau să înceapă cu animalul cel mai mare, alții, cu un sacrificiu general pentru toți Cei Nouă; astăzi, asta ar însemna juninca albă în oricare din cazuri. Dar...

— Lemnul n-a ajuns încă. Maytera a insistat să se ducă ea după el. Eu am vrut să trimit niște băieți. Dacă nu se întoarce în căruță...

Era vorba de Maytera Rose, bineînțeles, iar Maytera Rose de-abia mergea.

— Încă mai vine lume — îi spuse Silk Mayterei Marble, absent. — Pot să mă duc acolo și să vorbesc cu ei puțin, dacă trebuie.

I-ar fi convenit (recunoscu el, după ce se autoexamină fără milă) să găsească o scuză ca să înceapă ritualul înmormântării lui Orpine fără Maytera Rose și să-l încheie tot fără ea, la drept vorbind. Dar, până nu venea cedrul și nu se aprindea focul sacru, nu se putea face nici un sacrificiu.

Se întoarse în manteion, la timp ca să vadă sosirea lui Orchid, dichisită din cale-afară în catifea brun-roșcată și blană de samur, în ciuda arșiței, și cam beată. Lacrimile i se scurgeau pe obraji în timp ce Silk o conduse la scaunul dinspre interval din primul rând, special păstrat pentru ea. Deși considera că ar fi trebuit să-l amuze mersul ei clătinat și zdrăngănitul mărgelelor ei negre, Silk descoperi că o compătimea din toată inima. Prin contrast, fiica ei, protejată de umezeala din sicriul scânteietor, plin de gheață, de o bucată de polimer aproape invizibilă, părea împăcată și liniștită.

— Mai întâi mioara cea neagră — se trezi Silk bolborosind, fără să-și poată explica în ce fel ajunsese la această hotărâre. O anunță pe Maytera Marble, apoi ieși pe poarta grădinii afară, pe Strada Soarelui, să caute căruța cu cedru a Mayterei Rose.

Participanții la înmormântare soseau întruna: chipuri familiare din nenumăratele zile ale Scyllei, dar și necunoscute, legate într-un fel sau altul de Orpine sau Orchid, sau pur și simplu oameni care auziseră (cum auzise tot cartierul) că astăzi se vor aduce zeilor multe sacrificii bogate pe Strada Soarelui, în manteionul care era, probabil, cel mai sărac din întreg Vironul.

— Eu nu pot să intru? — auzi un glas în dreptul cotului. — Nu vor să mă lase.

Tresărind, Silk se uită la fața aproape rotundă a Sclerodermei, soția măcelarului, o femeie pe cât de lungă, pe atât de lată.

— Ba sigur că poți — îi spuse el.

— Sunt niște bărbați la ușă.

Silk înclină din cap.

— Știu. Eu i-am pus acolo. Dacă n-aș fi făcut-o, n-ar mai fi avut loc participanții la înmormântare și mai mult ca sigur s-ar fi revoltat înainte de primul sacrificiu. O să-i lăsăm pe câțiva din ei să stea pe intervalele laterale imediat ce sosește lemnul.

O luă pe Scleroderma cu el în grădină și încuie poarta în urma lor.

— Vin în fiecare zi a Scyllei.

— Știu, îi spuse Patera.

— Și las câte ceva de câte ori pot. Destul de des, să știi. Aproape întotdeauna pun cel puțin un bit.

Silk încuviință cu un semn din cap.

— Știu. De-asta o să te duc înăuntru prin ușa laterală, pe furiș. O să ne prefacem că ai adus un animal de sacrificiu. Dar n-o s-o spunem — adăugă el repede.

— Îmi pare rău că ți-am aruncat carnea de pisică în cap atunci. Să te murdăresc așa, de sus până jos... Am făcut un lucru groaznic. Am fost furioasă.

Femeia porni clătinat în fața lui, poate pentru că nu voia să-l privească în ochi; se opri să admire juninca albă.

Ia uite ce de carne are pe ea!

Silk nu-și putu reține un zâmbet.

— Acum aș vrea să am niște bucăți din carnea ta de pisică. Le-aș da păsării mele.

— Ai o pasăre? Mulți oameni cumpără carne de la mine pentru câinii lor. O să-ți aduc și ție.

O conduse înăuntru pe intrarea laterală, ținându-se de promisiune, și o lăsă în grija lui Horn.

DUPĂ CE URCĂ TREPTELE SPRE AMBION, prima încărcătură de cedru fu adusă pe pasajul central. Maytera Rose apăru ca din senin lângă altar ca să supravegheze aprinderea focului, acest loc comun i-l aduse pe Patera Pike –

uitase de el din cauza agitației cu pregătirile din dimineața respectivă – în fața ochilor minții.

Mai degrabă pe spiritul lui Patera, își zise Silk. N-avea nimic de câștigat dacă nega, dacă nu spunea lucrurilor pe nume. Susținea spiritualul și supranaturalul din copilărie. Cum ar fi fost s-o ia acum la fugă, îngrozit de simpla pomenire a unui spirit?

Scrierile Carismatice se aflau pe ambion, așezate acolo de Maytera Marble cu mai mult de o oră înainte. În Ziua Phaeei, Silk le spusese copiilor din palestra că în ele găseau întotdeauna îndrumări. Va începe cu o lectură, așadar; poate că va găsi în ea ceva și pentru el, cum s-a întâmplat și acum două după-amieze. Deschise cartea la întâmplare și liniști din ochi adunarea.

— Știm că moartea este ușa spre viață, așa cum viața pe care o cunoaștem este ușa spre moarte. Haideți să descoperim ce sfat dă înțelepciunea trecutului surorii noastre, dar și nouă.

Se întrerupse. Chenille (ieși în evidență imediat, datorită părului ei roșu aprins, luminat din spate de razele arzătoare ale soarelui ce pătrundeau prin ușa deschisă) tocmai intrase în manteion. Îi spusese să vină, își aminti el, de fapt, îi ceruse să vină. Foarte bine, iat-o c-a venit. Îi zâmbi, dar ochii ei, mai mari și mai întunecați decât și-i amintea, fixau cadavrul lui Orpine.

— Sperăm nu numai c-o să ne pregătească pentru moarte, dar că o să ne și învețe cum să ne îmbunătățim viețile. — După încă o pauză solemnă, aruncă scurt ochii pe pagină. — *Orice om îndurerat sau nemulțumit de orice este ca un porc ce urmează a fi sacrificat, dă din picioare și guiță. Ca o porumbiță în așteptarea sacrificiului e cel ce se lamentează în tăcere. Ceea ce ne deosebește pe noi este faptul că ne este dat să fim de acord, dacă vrem, cu necesitatea impusă nouă, tuturor.*

O dâră de fum de cedru parfumat străbătu ambionul. Focul era aprins; sacrificiile puteau începe. Peste un minut, în grădină, Maytera Marble va zări fumul ridicându-se prin ușa divină din acoperiș și va aduce mioara neagră pe Strada Soarelui, în manteion, pe la intrarea principală. Silk făcu semn către mirenii musculoși pe care-i plasase acolo, iar intervalele laterale începură să se umple de lume.

— Iată, cu adevărat, sfatul căutat. În curând, îi voi ruga pe zei să ne vorbească direct, dacă vor vrea. Dar ce lucru anume ne-ar putea spune ei,

care să ne folosească mai mult decât înțelepciunea pe care tocmai ne-au oferit-o? Nimic, cu siguranță. Atunci, gândiți-vă. Care necesitate ne este impusă? Propria noastră moarte? Aceasta este un fapt indiscutabil. Dar mai sunt multe, multe altele. Suntem, fiecare, supuși fricii, bolii și relelor nenumărate. Mai rău, suferim încă ceva: pierderea prietenului, a iubitului, a copilului nostru.

Luă o pauză cu teamă, în speranța că Orchid nu va izbucni în lacrimi.

— Toate aceste lucruri — continuă el — sunt premise ale existenței noastre. Haideți să ne supunem lor de bună voie.

Chenille stătea jos acum, lângă micuța și negricioasa Poppy. Studiindu-i chipul lipsit de expresie, brutal de atrăgător, și privirea goală, Silk își aminti că era dependentă de drogul ocru numit ruginā, care o stimulase pe Hyacinth; probabil că oamenii reacționau diferit la el, iar Hyacinth nu luase o cantitate prea mare.

— Orpine zace în fața noastră, totuși noi știm că ea nu este aici. N-o s-o mai vedem în această viață. Era blândă, frumoasă și generoasă. Ne-a împărtășit și nouă din fericirea ei. Prin ce suferințe a trecut, nu putem afla, căci nu ni le-a împărtășit, ci le-a îndurat singură. Știm că era protejată de Molpe, pentru că a murit de tânără. Dacă vă întrebați de ce a protejat-o o zeiță, gândiți-vă la ceea ce tocmai v-am spus. Protecția zeilor nu se cumpără cu bogății – tot ceea ce există în spirală le aparține deja. Nici nu se poate comanda de autoritate; noi suntem supușii zeilor, nu ei sunt supușii noștri, și așa va rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din orașul Viron, poate că nu am apreciat-o prea mult pe Orpine; sigur nu am apreciat-o pe măsura meritelor ei. Dar, în ochii zeilor atoateștiutori, aprecierea noastră nu înseamnă nimic. În ochii zeilor atoateștiutori, ea era neprețuită.

Silk se întoarse și se adresă strălucirii cenușii de la Fereastra Sacră:

— Primiți, o, zei, cu toții, sacrificiul acestei tinere femei. Deși inimile noastre sunt sfâșiate de durere, noi, mama ei — (șoapte întrebătoare se auziră dintr-o dată printre participanții la înmormântare) — și prietenii ei – ne supunem.

Bocitoarele, care tăcuseră cât vorbise Silk, începură să urle în cor.

— Dar vorbiți-ne, vă rugăm, despre vremurile care vor veni — continuă Silk. — Pentru ea și pentru noi, deopotrivă. Ce trebuie să facem? Vorbele voastre, cât de puține, le vom prețui. Dar, dacă veți hotărî alt-

fel...

28 Așteptă în liniște, cu brațele deschise. Ca întotdeauna, de la fereastră nu se auzi nici un sunet, nu se zări nici o fâlfâire colorată.

Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbiți-ne, vă rugăm, prin celelalte sacrificii ale noastre.

Maytera Marble, care stătuse în așteptare înăuntru, chiar lângă ușa de pe Strada Soarelui, intră cu mioara neagră.

— Această frumoasă mioară neagră este oferită Marelui Hierax, Stăpânul Morții și al lui Orpine în viața de apoi, de către Orchid, mama ei.

Silk își puse mănușile de sacrificiu și primi cuțitul cu mâner de os de la Maytera Rose.

Maytera îl întrebă în șoaptă: — Mielul? — iar el îi confirmă printr-o înclinare a capului.

Silk înjunghie și tăie mioara cu gesturi iuți, aproape invizibile. Maytera Mint îngenunche să prindă câțiva stropi de sânge în potirul ei de pământ. În clipa următoare îl aruncă în foc, producând un șuierat impresionant și un fuior de fum. Vârful cuțitului lui Silk găsi articulația dintre două vertebre și capul mioarei negre căzu imediat, sângerând. Îl ridică, apoi îl aruncă în foc. Urmară cele patru copite, în succesiune rapidă.

Cu cuțitul în mână, Silk se întoarse din nou spre Fereastra Sacră.

— Primește, o, Hierax, această frumoasă mioară sacrificată. Și vorbește-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puține, le vom prețui. Dar, dacă vei hotărî altfel...

Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbește-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Luă carcasa mioarei, o așeză pe marginea altarului și despică pântecele. Știința prezicerii se baza pe reguli fixe, deși permitea și interpretări personale. Studiind măruntaiele strânse și răsucite și ficatul roșu al mioarei, Silk se înfioră. Maytera Mint, care știa ceva din tainele prezicerii, precum toate sibilele, își întorsese privirea de la ele.

— Hierax ne avertizează că mulți urmează să pășească pe cărarea pe care a pornit Orpine. — Silk făcu eforturi să-și controleze vocea. — Ne pândește boala, războiul sau foametea. Haideți să nu spunem că zeii nemuritori au permis acestor rele să ne lovească fără să fim preveniți. — Un

freamăt de neliniște străbătu mulțimea de adoratori ai zeilor. — Acesta fiind faptele, haideți să fim de două ori recunoscători zeilor, care, în mărinimia lor, își împart hrana cu noi.

— Orchid, tu ai adus această ofrandă, tu ești, așadar, îndreptățită să iei prima din ea. O dorești pe toată? Sau numai o parte din ea?

Orchid scutură din cap.

— În acest caz, mioara sfântă va fi împărțită între noi. Toți doritorii să vină în față și să ia o porție din hrana sacră. — Silk ridică glasul către mirenii de la intrarea de pe Strada Soarelui, deși prezența lor permanentă îi răspunse dinainte la întrebare. — Mai sunt mulți afară? Foarte mulți?

— Câteva sute, Patera — răspunse unul din ei.

— Atunci îi rog pe cei care s-au servit din sfânta masă să plece imediat. Cei de afară vor intra pe rând, unul câte unul, când va ieși câte o persoană dinăuntru.

La fiecare sacrificiu făcut de Silk până atunci, cei veniți la altar nu primiseră decât o felie subțire de carne. Acum avea ocazia să-și arate mărinimia, și și-o arătă: o pulpă întreagă unuia, jumătate de mușchi altuia, pieptul pentru un al treilea; gâtul i-l dădu unei femei care gătea pentru palestra, o coastă o oferi văduvei care locuia la cincizeci de metri de prezbiteriu. Junghiurile din gleznă erau un preț mic de plătit pentru zâmbetele și mulțumirile primite.

— Ofer eu însumi acest miel negru lui Tartaros cel tenebros, ca să respect un jurământ.

Odată mielul sacrificat, Silk se adresă Ferestrei Sacre:

— Primește, o, Tartaros cel tenebros, sacrificiul acestui miel. Și vorbește-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puține, le vom prețui. Dar, dacă vei hotărî altfel...

Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbește-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Măruntaiele mielului erau puțin mai optimiste.

— Tartaros, Stăpânul Întunericului, ne avertizează că mulți dintre noi trebuie să plece în curând pe tărâmul pe care-l conduce, deși vom ieși din nou la lumină. Toți doritorii să vină în față și să ia o porție din hrana sacră.

Cocoșul negru se zbătea în strânsoarea Mayterei Marble, bătând din aripi ca să se elibereze – semn rău. Silk îl oferi în întregime, umplând

manteionul cu miros de pene arse.

— Acest berbec cenușiu este oferit de Auk. Pentru că nu e nici alb, nici negru, nu poate fi oferit Celor Nouă, nici unuia separat, nici tuturor la un loc. Însă poate fi oferit tuturor zeilor sau unuia nu atât de însemnat. Cui să-l oferim, Auk? Mă tem că va trebui să vorbești tare.

Auk se ridică.

— Celui despre care vorbești tot timpul, Patera.

— Intrusului. Fie ca el să ne vorbească prin prevestiri!

Dintr-o dată, Silk fu cuprins de o veselie inexplicabilă. La semnul său, Maytera Rose și Maytera Mint umplură altarul cu cedru parfumat, până când flăcările trecură de poarta zeilor și sărirā deasupra acoperișului.

— Primește, o, Intrus obscur, sacrificiul acestui berbec minunat. Și vorbește-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie să facem? Vorbele tale, cât de puține, le vom prețui. Dar, dacă vei hotărî altfel...

Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbește-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Capul berbecului explodă în foc când Silk se aplecă să examineze măruntaiele.

— Acest zeu ne vorbește deschis — anunță el după cercetarea lor amănunțită. — Nu cred că am mai văzut vreodată atâtea prevestiri într-un singur animal. Este un mesaj pentru tine personal, Auk, vreau să spun un mesaj care poartă semnul celui care a oferit sacrificiul. Pot să-l rostesc acum? Sau preferi să ți-l comunic în particular? Aș zice că sunt vești bune.

De la locul lui, pe una din băncile din față, Auk tună:

— Cum crezi tu că e mai bine, Patera.

— Foarte bine. Intrusul ne arată că până acum ai acționat de unul singur, dar vremea aceea se apropie de sfârșit. Vei sta în fruntea unei mulțimi de viteji. Ei și cu tine veți triumfa.

Auk își țugui buzele într-un fluierat silențios.

— Văd un mesaj și pentru mine. Întrucât Auk a fost atât de deschis, eu nu mă pot lăsa mai prejos. Va trebui să fac voia zeului care ne vorbește și voia lui Pas, de asemenea. Desigur, mă voi strădui să le împlinesc pe amândouă, dar din felul în care apar scrise aici, cred că sunt una și aceeași. — Silk ezită, mușcându-și buza de jos; veselia pe care o simțise cu câteva clipe înainte se topise ca gheața din jurul lui Orpine. — Văd aici și o armă,

o armă îndreptată spre inima mea. Voi încerca să mă pregătesc.

Trase aer adânc în piept, înspăimântat și, în același timp, rușinat de spaima lui.

— În final, citesc și un mesaj pentru noi toți: când ne va amenința pericolul, va trebui să ne găsim adăpost între niște pereți înguști. Știe cineva ce ar putea însemna acest lucru?

Deși il lăsau picioarele, Silk se ridică și cercetă marea de chipuri din fața lui.

— Bărbatul de lângă icoana lui Tartaros. Ai vreo idee, fiule?

Bărbatul spuse ceva, dar Silk nu-l auzi.

— Vrei să te ridici, te rog? Ca să te auzim mai bine.

— Sunt niște tuneluri vechi pe sub oraș, Patera. Unele se dărâmă, altele-s pline de apă. Echipa mea a dat peste unul săptămâna trecută, săpând pentru Trezoreria nouă. Ne-au pus să-l umplem, ca să nu se lovească nimeni. Niște locuri tare înguste și numai rocă albă peste tot.

Silk înclină din cap.

— Am auzit de ele. Ar putea fi un loc de refugiu, bănuiesc, și poate că la ele se referă mesajul.

— În casele noastre — rosti o femeie. — Nimeni din cei de aici nu are casă mare.

Orchid se răsuci în scaun ca s-o privească.

— Într-o barcă — propuse un bărbat de partea cealaltă a intervalului.

— Și acestea sunt niște posibilități. Haideți să ținem minte mesajul Intrusului. Sunt convins că înțelesul lui ni se va dezvălui la timpul potrivit.

Maytera Marble stătea în spatele prezbiteriului, cu o pereche de porumbei în mână. Silk spuse:

— Auk este primul care are dreptul să ia din hrana sacră. Auk? O vrei pe toată sau numai o porție din ea, fiule?

Auk refuză scuturând din cap, iar Silk tranșă repede carcasa berbecului, aruncând în focul de pe altar inima, plămânii și intestinele, după ce împărți restul.

Maytera Marble rămase doar cu un porumbel, în vreme ce Silk il arătă pe celălalt Ferestrei Sacre.

— Primește, o, frumoasă Kypris, sacrificiul acestor mândri porumbei albi. Și vorbește-ne, te rugăm, despre vremurile care vor veni. Ce trebuie

să facem? Vorbele tale, cât de puține, le vom prețui. Dar, dacă vei hotărî altfel...

Lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Ne supunem. Vorbește-ne, te rugăm, prin acest sacrificiu.

Tăie capul păsării dintr-o singură mișcare dibace. Îl aruncă în foc, apoi ridică trupul care se zbătea, alb și purpuriu, ca să stropească cu sânge cedrul parfumat. La început, crezu că ochii holbați și gurile căscate ale participanților la înmormântare și ale mulțimii venite să se închine zeilor ori să primească o bucățică din sacrificiile mortuare nu erau decât o reacție la cele întâmplate pe altar. Poate că-i luaseră foc mănușile sau haina ori leșinase bătrâna Maytera Rose.

Maytera Marble văzu Fereastra Sacră scăldată în culori și auzi o voce neclară. Vorbea un zeu, cum vorbise Pas pe vremea lui Patera Pike. Îngenunche și involuntar scăpă porumbelul. Pasărea țâșni spre acoperiș, apoi, ca și cum s-ar fi ridicat odată cu flăcările, dispăru pe poarta zeilor. Un bărbat neras din rândul al doilea, văzând-o, îngenunche și el. În clipa următoare, tinerele înzorzonate și îmbrăcate în haine strălucitoare, care veniseră cu Orchid, îngenuncheară la rândul lor, dându-și coate și trăgându-le de poala hainei pe cele rămase în picioare, transfigurate. Când, în cele din urmă, Maytera Marble înălță capul să vadă, aproape sigur pentru cea din urmă oară în viața ei, vârtejul de culori ale zeității prezente, Patera Silk se afla deja lângă ea, cu mâinile împreunate a rugăciune.

— Vino înapoi! — imploră el culorile prinse în dans și tunetul îndepărtat. — O, vino înapoi!

Maytera Mint văzu clar fața zeiței și îi auzi vocea. Până și ea, care cunoștea atât de puține despre lume și ar fi vrut să cunoască și mai puține, știa că amândouă erau mult mai frumoase decât fața și vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de venerație și din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, și făcuse cu miile, dintre care cel puțin cinci excepționale.

MAYTERA ROSE ÎNGENUNCHIE ULTIMA DINTRE CELE TREI sibile, nu din lipsă de respect, ci pentru că trebuia să se folosească de anumite părți ale corpului cu care se născuse, părți care acum erau moarte în sensul strict al cuvântului, chiar dacă funcționau și aveau să funcționeze ani de zile. Echidna o pedepsise să nu-i vadă pe zei – dreaptă pedeapsă – așa că nu vedea și nu auzea nimic, deși nuanțele sacre dansau mereu de-a lungul și de-a latul Ferestrei Sacre. În timbrul grav al glasului divin, timbru pe care se trezi că-l compară cu sunetele de violoncel, prindea din când în când un cuvânt sau o expresie. Tânărul Patera Silk (atât de neglijent de obicei, dar niciodată mai neglijent decât atunci când avea de-a face cu probleme de cea mai mare însemnătate) scăpase pe jos cuțitul pentru sacrificii, cuțitul pe care ea îl curăța, îl ungea și-l ascuțea de aproape un secol, pătat de sângele porumbelului. Maytera Rose se întinse și-l ridică. Mânerul de os nu crăpase; lama nici măcar nu se murdărise la atingerea scurtă a podelei; o șterse totuși de mânecă, pentru orice eventualitate. Absorbită de gânduri, probă vârful cuțitului cu degetul mare în timp ce asculta și uneori înțelegea, sau aproape înțelegea, câte-o frază muzicală scurtă, cântată de o orchestră prea armonioasă pentru această spirală, această spirală care era, asemenea Mayterei Rose, epuizată și devastată, învechită, deși vremea ei nu venise niciodată, prea bătrână, deși nici pe departe atât de bătrână ca Maytera Marble, dar mult mai aproape de moarte. Violoncele din pădurile din Mainframe, flaute de diamant. Maytera însăși, bătrâna Maytera Rose, care era atât de obosită încât nici nu mai știa că e obosită, cântase odată la flaut. Nu se mai gândise la el de la rușinea sângelui. Îl rosese durerea, își zise ea, îl torturase până la amuțire, deși odată sunase atât de dulce, o, cât de dulce, pe înserat.

Maytera Rose pricepu că zeița nu era Echidna. Thelxiepeia, poate, ori Scylla cea aspră la vorbă. Scylla era una din preferatele ei, iar azi e Ziua Scyllei, la urma urmei.

VOCEA SE STINSE. Treptat, culorile dispărură ca nuanțele splendide și alambicate ale pietrelor spălate de apă, care se șterg când pietrele se usucă la soare. Rămas în genunchi, Silk se închină, atingând cu fruntea podeaua sanctuarului. Un murmur străbătu adunarea participanților și adoratorilor și pluti în aer până se transformă în tunet prevestitor de furtună. Silk se uită la mulțime peste umăr. Un bărbat cu trăsături aspre care stătea lângă Orchid

strigă și amenința cu pumnul Fereastra Sacră, cu ochii ieșiți din orbite și roșu la față, furios din motive pe care Silk nu putea decât să le ghicească. O tânără adorabilă, cu șuvițe ondulate, negre ca mărgelele lui Orchid, dansa pe intervalul din mijloc pe o melodie cântată numai pentru ea.

Silk se ridică și se îndreptă șchiopătând încet spre ambion.

— Toți aceia dintre voi care sunt îndreptățiți să audă...

Vorbi, dar vocea nu i se făcu auzită. Își mișcase limba și buzele, aerul trecuse printre ele, dar nici măcar un trompetist n-ar fi reușit să se facă auzit în vacarmul din jur.

Înălță brațele și se uită din nou la Fereastra Sacră. Licărea cenușie, pustie, ca și cum nici o zeiță n-ar fi vorbit vreodată de la ea. Ieri, în casa galbenă de pe Strada Lămpii, zeița îi spusese c-o să-i vorbească din nou în curând și repetase: *curând*

Se ținuse de cuvânt, își zise el.

Îi trecu prin minte gândul trândav că registrele din spatele Ferestrei Sacre nu vor mai fi goale, așa cum le văzuse întotdeauna. Acum, unul dintre ele va arătă o singură zeiță; celălalt va arăta cât a durat teofania ei, în unități de neînțeles pentru cei vii. Voia să se uite la ele, să se convingă de adevărul celor văzute și auzite.

— Toți aceia dintre voi care sunt îndreptățiți să audă...

Glasul lui sună fragil și moale, dar cel puțin și-l auzi.

Toți aceia dintre voi care sunt îndreptățiți să se audă vorbind când nu se aud deloc, își zise el. Toți aceia dintre voi care sunt îndreptățiți să știe ce au simțit și ce i-au spus zeiței sau ce au vrut să-i spună... deși cei mai mulți dintre noi nu vor ști niciodată.

Zarva se domolea, așa cum se domolesc valurile pe apă. Vorbește cu multă forță, își spuse Silk, din diafragmă. Fusese lăudat la școală pentru asta.

— Aveți dreptul să aflați ceea ce a spus zeița și numele pe care și l-a dat. Era Kypris; nu face parte dintre Cei Nouă, după cum știți. — Înainte să se poată opri, adăugă: — de asemenea, aveți dreptul să aflați că zeița Kypris mi s-a mai arătat o dată, într-o altă revelație.

Kypris îi spusese să nu vorbească cu nimeni despre asta, iar el n-o ascultase; era sigur că nu-l va ierta niciodată și nici el nu se va ierta pe sine.

— Kypris e menționată de șapte ori în Scrieri, acolo unde se spune că e

întotdeauna interesată de... de... de femei tinere. Fete la vârsta căsătoriei. Fără îndoială că s-a interesat și de Orpine. Sunt convins.

Între timp, se făcuse liniște, mulți îl ascultau absorbiți; dar mintea lui era tot copleșită de minunea zeiței și-i era imposibil să gândească coerent.

— Frumoasa Kypris, care ne-a adus atâta bucurie, e pomenită în Scrierile Crasmologice de șapte ori. Cred că v-am mai spus, dar poate nu m-a auzit toată lumea. Ei i se oferă porumbei și iepuri albi, de aceea am adus porumbeii. Păsările au fost aduse de mama ei... vreau să zic, de mama lui Orpine, Orchid.

Grație providenței, își aminti să mai spună ceva:

— În Scrieri este onorată drept însoțitoarea preferată de Pas dintre zeii minori.

Se opri și înghiți.

— Am spus că aveți dreptul să auziți tot ce a spus. Așa cere canonul. Din nefericire, nu-l pot respecta în întregime. O parte din mesajul ei e numai pentru persoana cea mai îndurerată dintre noi. Trebuie să i-l transmit în particular și voi lua măsuri să o fac imediat ce am terminat aici.

Marea de chipuri fremăta. Până și bocitoarele ascultau, cu ochii mari și gura căscată.

— Ea, adică frumoasa Kypris, a spus trei lucruri. Unul este mesajul pe care trebuie să-l comunic mai departe. Al doilea e că va profeți pentru ca noi s-o credem. Nu cred că e cineva aici care n-o face, nu acum. Dar e posibil ca unii să-i pună la îndoială teofania mai târziu. Sau ca ea să ne fi avut în vedere pe noi, toți locuitorii din Viron.

— Iată ce a profețit: va avea loc o crimă înfiorătoare, una izbutită, aici, în Viron. Ea îi va lua pe... criminali sub mantia ei protectoare și așa vor învinge.

Tremurând și străduindu-se din toate puterile să se stăpânească, Silk făcu o pauză. Îl salvă bărbatul de lângă Auk, care strigă:

— *Când?* Când va avea loc?

— La noapte. — Silk își drese glasul. — A spus că va avea loc la noapte.

Omul închise gura cu zgomot și se holbă în jur.

— A treia profeție a fost aceasta: va reveni la Fereastra Sacră cât de curând. Am rugat-o – poate că m-ați auzit, unii dintre voi. Am implorat-o

să revină și mi-a promis că se va întoarce curând. Asta... asta e tot ce vă pot spune acum.

Silk o văzu pe Maytera Marble cu capul plecat și simți că se roagă pentru el, ca el să primească puterea și prezența de spirit de care era limpede că avea mare nevoie. Faptul însuși îl întări.

— Acum trebuie s-o rog pe cea mai îndurerată dintre noi să vină aici, sus. Orchid, fiica mea, vino lângă mine. Trebuie să ne retragem într-un... într-un loc ferit, ca să-ți transmit mesajul de la zeiță.

O s-o ducă în grădină pe ușa laterală. Grădina îi aminti de junincă și de celelalte victime.

— Vă rog pe toți să rămâneți pe loc. Sau să plecați, dacă vreți, și să-i lăsați pe ceilalți să împartă între ei hrana sacră. Ar fi un act demn de laudă. De îndată ce am transmis mesajul zeiței, vom relua ritualul pentru Orpine.

Lăsase bastonul cu cap de leoaică al lui Blood în spatele Ferestrei Sacre; îl recuperă înainte de a coborî scările spre ușa laterală.

— Putem sta jos în umbrar, afară. Trebuie să-mi scot bandajul din jurul gleznei și să-l lovesc de ceva. Sper că nu te superi.

Orchid nu-i spuse nimic.

Numai când ieși în grădină își dădu seama cât de cald fusese în manteion, lângă focul de pe altar. Locul strălucea de parcă luase foc; iepurii zăceau pe-o parte și gâfâiau, iar plantele Mayterei Marble se veștejeau văzând cu ochii; dar lui, vântul fierbinte și uscat i se păru o adiere rece, iar bara incandescentă, care era soarele amiezii și care ar fi trebuit să-l lovească în moalele capului, nu avea nici o putere asupra lui.

— Ar trebui să beau ceva — spuse el. — Apă, vreau să spun. Nu avem decât apă. Fără îndoială că și tu ar trebui să bei.

— Bine — rosti Orchid.

O conduse în umbrar, șchiopătă până în bucătăria manteionului, pompă întruna până când începu să curgă apă, apoi își vârî capul sub jet.

Întors afară, îi dădu lui Orchid o cană cu apă, se așeză și își turnă și lui din carafa pe care o adusese.

— Măcar e rece. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi vin. O să am peste o zi-două, mulțumită ție; dar în dimineața asta nu am avut timp să-l cumpăr.

— Mă doare capul — se plânse Orchid. — De apă am nevoie. Era frumoasă, nu-i așa?

— Zeița? O, da! Era... este minunată. Nici un pictor...

— M-am referit la Orpine.

Orchid își golise cana și, în timp ce vorbi, o întinse ca să-i fie umplută din nou. Silk făcu un semn din cap și înclină carafa.

— Nu crezi că aceasta a fost unul din motivele pentru care a apărut zeița? Mie așa îmi place să cred, Patera. Și s-ar putea să fie adevărat.

— Mai bine să-ți transmit mesajul zeiței acum — vorbi Silk — deja am așteptat prea mult. Mi-a spus să-ți spun că nici un om care iubește pe cineva în afară de el nu poate fi rău cu adevărat. Că Orpine te-a salvat o vreme, dar acum trebuie să-ți găsești salvarea în altceva. Că trebuie să iubești din nou.

Lui Silk i se păru că Orchid tăcu foarte multă vreme. Juninca albă, tolănită în spatele smochinului ofilit, își găsi o poziție mai confortabilă și începu să rumege. Oamenii care așteptau pe Strada Soarelui, de partea cealaltă a zidului grădinii, sporovăiau agitați între ei. Silk nu înțelegea ce spuneau, dar nu era greu de ghicit.

Într-un sfârșit, Orchid murmură:

— Oare dragostea chiar înseamnă mai mult decât viața, Patera? Este mai importantă?

— Nu știu. Cred că da.

— Aș fi zis că am iubit o mulțime de alte lucruri. — Gura i se zbârci într-un zâmbet amar. — Banii, pentru început. Numai că ți-am dat o sută de carduri, nu? Poate asta arată că nu-i iubesc chiar așa de mult cum am crezut.

Silk își căută cuvintele.

— Zeii trebuie să ne vorbească pe limba noastră, o limbă pe care noi o stâlcim întotdeauna, pentru că e singura pe care o înțelegem. Poate că ei au o mie de cuvinte pentru o mie de feluri diferite de dragoste sau zece mii de cuvinte pentru zece mii de feluri de dragoste; dar, când ni se adresează nouă, trebuie să rostească „dragoste" așa ca noi. Cred că uneori le estompează înțelesul lor.

— N-o să fie ușor, Patera.

Silk scutură din cap.

— Nu mi-am închipuit că va fi, nici că Doamna Kypris crede că va fi ușor. Dacă ar fi fost, nu ți-ar fi transmis mesajul, sunt convins.

Orchid se juca cu mărgelele negre.

— M-am tot întrebat de ce nu a salvat-o nimeni. Kypris, Pas sau altcineva. Acum cred că am priceput.

— Atunci spune-mi și mie, eu n-am înțeles, dar aș dori foarte mult.

— N-au salvat-o pentru că au salvat-o. Sună caraghios, nu? Nu cred că Orpine a iubit pe altcineva în afară de mine, iar dacă aș fi murit înaintea ei... — Scutură din umeri. — Așa că au luat-o pe ea mai întâi. Era frumoasă, mult mai atrăgătoare decât am fost eu. Dar nu era la fel de dură. Adică nu cred că era. Tu ce iubești, Patera?

— Nu sunt sigur — recunoscu Silk. — Ultima oară când am stat de vorbă, aș fi zis că iubesc acest manteion. Acum m-am deșteptat, cel puțin așa cred. Încerc să-l iubesc pe Intrus – vorbesc întruna despre el, cum a spus Auk – dar uneori aproape îl urăsc, pentru că mi-a dat o responsabilitate, dar mi-a și făcut atâta cinste.

— Ai fost iluminat. Mi-a spus cineva pe drum. O să aduci înapoi Carta și o să fii caldé tu însuți.

Silk scutură din cap și se ridică.

— Mai bine să mergem înăuntru. Ne așteaptă cinci sute de oameni în căldură.

Când se despărțiră, Orchid îl bătu pe umăr, surprinzându-l.

După ce luă sfârșit și ultimul sacrificiu, iar cea din urmă bucățică din hrana sacră fu și ea împărțită, Silk ceru mulțimii să părăsească manteionul.

— Acum o vom așeza pe Orpine în sicriu — explică el — și-l vom închide. Cei care doresc să-și ia rămas bun de la ea pentru ultima oară pot s-o facă în drum spre ieșire, dar toată lumea trebuie să plece. Însoțitorii sicriului până la cimitir vor aștepta afară, pe trepte.

Maytera Rose plecase deja să-i spele mănușile și cuțitul pentru sacrificiu. Maytera Mint îi șopti:

— Eu aș prefera să nu mă uit, Patera. Pot să...?

Silk făcu un semn de încuviințare cu capul, iar ea porni repede spre mănăstire.

Mulțimea pleca în șir indian. Orchid aștepta să rămână ultima. Maytera Marble spuse:

— Bărbații o să poarte sicriul. De-asta sunt aici. Ieri mi-a trecut prin minte că trebuie să-l ducă cineva, iar adresa era trecută pe cec. Am trimis

un băiat cu un bilet la Orchid.

— Mulțumesc, Maytera. Așa cum am spus-o de nenumărate ori, nu
știu ce m-aș face fără tine. Spune-le să aștepte la intrare, te rog.

Chenille rămase pe locul ei.

— Ar trebui să pleci și tu — îi spuse Silk, dar ea se păru că nu-l aude.

Când Maytera Marble se întoarse, ridicară amândoi trupul lui Orpine din patul de gheață și-l așezară în sicriu.

— Te ajut să pui și capacul, Patera.

Silk refuză scuturând din cap.

— Cred că Chenille vrea să-mi vorbească și n-o va face câtă vreme ești tu aici. Du-te la ușă, te rog, Maytera, de unde n-o să ne auzi, dacă vorbim încet. — Apoi adăugă, pentru Chenille: — Acum o să fixez capacul. Între timp, poți să vorbești cu mine, dacă vrei.

Ea îl fulgeră din priviri, dar nu scoase o vorbă.

— Maytera trebuie să rămână, înțelegi? Trebuie să fim doi, pentru ca fiecare să poată depune mărturie că celălalt nu a jefuit sau nu a molestat cadavrul. — Puse capacul la locul lui, icnind. — Dacă ai rămas ca să mă întrebi dacă am spus cuiva ceea ce mi-ai destăinuit când te-am iertat de păcate, să știi că n-am făcut-o. Probabil că n-o să mă crezi, dar am uitat deja aproape tot. Facem un efort să uităm. Odată ce-ai primit iertarea, ești iertat; partea aceea din viața ta s-a încheiat și numai are rost s-o păstrezi în minte.

Chenille rămase pe loc, cu privirea drept înainte. Fruntea ei lată și rotundă lucea de transpirație; în timp ce Silk o studia, o singură picătură i se scurse în ochiul stâng și de acolo pe obraz, parcă transformată într-o lacrimă.

Meșterul care făcuse sicriul furnizase șase șuruburi lungi de aramă, câte unul pentru fiecare colț. Erau ascunse, împreună cu șurubelnița din debaraua palestrei, sub pânza neagră care acoperea catafalcul. Fuseseră date găuri pentru șuruburi. Când Silk se duse după ele, auzi pașii discreți ai lui Chenille pe interval și ridică privirea. Fata se uita la el, dar mișcările ei erau mai degrabă automate.

— Dacă vrei să-ți iei rămas bun de la Orpine — îi spuse el — pot să dau la o parte capacul. Încă nu am fixat șuruburile.

Chenille scoase un sunet neclar și scutură din cap.

— Foarte bine, atunci.

Se obligă să-și vadă de treabă. Nu-și dăduse seama până acum că era atât de frumoasă, nici măcar când stătuseră de vorbă în camera ei din casa lui Orchid. În grădină, vrusese să spună că nici un pictor n-ar fi în stare să redea un chip atât de frumos ca al zeiței Kypris. Acum i se părea că același lucru se poate spune despre Chenille, și se imagină în postură de pictor sau sculptor. Ar așeza-o lângă un râu, cu fața în sus, ca și cum ar urmări cu privirea o ciocârlie...

O simți aproape înainte să strângă primul șurub. Obrazul ei, mai mult ca sigur, nu era decât la o palmă de urechea lui. Parfumul îi umplu nările; și, cu toate că nu se deosebea de al altor femei, deși era mai puternic decât ar fi trebuit, amestecat cu mirosul de transpirație, cu cele mai puțin plăcute de pudră de față și de corp, și chiar cu cel stătut al rochiei de lână, care fusese încuiată toată vara aceasta prelungă într-unul din cuferele vechi pe care le văzuse în camera ei, i se păru desfătător.

Când fixă al treilea șurub, îi simți mâna pe umăr.

— Poate c-ar fi mai bine să stai jos — îi spuse el. — N-ar trebui să te afli aici.

Fata râse ușor.

Silk își îndreptă spatele și se întoarse către ea.

— Maytera se uită la noi. Ai uitat? Du-te și stai jos, te rog. Nu vreau să-mi impun autoritatea, dar la nevoie, o voi face.

Când deschise gura, Chenille rosti într-un amestec de mirare și uimire:

— *Femeia asta e o spioană!*

Capitolul 3

Musafiri

Deși fusese de multe ori în vechiul cimitir, Silk nu mersese cu dricul niciodată – sau, cum își zise el ferm, dricul fusese căruța lui Loach: Întotdeauna mergeau în spatele lui, cum cerea obiceiul, în drum spre cimitir; iar Loach îl invita aproape de fiecare dată să-l ducă înapoi, așezat lângă el, pe scândura cenușie și roasă care era banca vizitiului.

De data asta dricul era unul adevărat, din sticlă și lemn negru lăcuit, cu pene negre și o pereche de cai negri, închiriat pe suma uriașă de trei carduri de la meșterul care a făcut sicriul lui Orpine. Silk, care mai mult șchiopătase până la cimitir, se simți ușurat când vizitiul în livrea se oferi să-l conducă acasă, și fu de-a dreptul șocat să descopere că banca avea spătar și era toată tapițată în piele neagră lucioasă, ca un scaun foarte scump. Șezutul era foarte înalt, oferindu-i o perspectivă nouă asupra străzilor pe care treceau.

Vizitiul tuși, apoi scuipă exact între cai.

— Cine-a fost, Patera? O prietenă de-a ta?

— Aș vrea să pot spune așa — îi răspunse Silk. — N-am cunoscut-o niciodată. Dar mama ei mi-e prietenă sau cel puțin așa sper. A plătit pentru trăsura asta dichisită a ta și pentru multe altele, așa că îi datorez foarte mult.

Vizitiul dădu prietenos din cap.

— E o experiență nouă pentru mine — continuă Silk — a doua în trei zile. Nu mai zburasem niciodată cu un plutitor, dar am făcut-o alaltăieri, când un domn foarte amabil s-a oferit să mă ducă acasă într-unul de-al lui. Și acum, asta! Știi, chiar îmi place mai mult. De aici, de sus, se văd mult

mai multe și te simți... Nu știu cum să spun. Ca un consilier, probabil. Asta faci în fiecare zi? Conduci dricul?

Vizitiul chicoti.

— Și țesăl caii, îi adap, scot bălegarul și tot așa, fac una, fac alta și am grijă de dric. Îl dau cu ceară și-l lustruiesc, îl curăț peste tot și ung roțile. Aia care stau în spate nu se plâng decât foarte rar. Poate nici atâta. Da' se plâng rudele, cică scârțâie îngrozitor. Așa că le tot ung, da' asta nu-i așa greu ca datu' cu ceară și lustruitu'.

— Te invidiez — recunoscu Silk.

— O, da' nu-i o viață grea, Patera, dacă stai în față. Îți iei liber după aia, Patera?

Silk răspunse cu o înclinare a capului.

— Numai dacă nu are cineva nevoie de Iertarea lui Pas.

Vizitiul scoase o scobitoare dintr-un buzunar interior.

— Da' dacă are, trebe să te duci, nu?

— Firește.

— Și înainte de ce-am băgat-o pe ea în dric, ai făcut felul la câți porumbei și capre și altele?

Silk se opri să numere.

— La un loc, paisprezece, cu tot cu păsări. Nu, cincisprezece, pentru că Auk a adus berbecul promis. Am uitat de el, deși măruntaiele lui au arătat că eu... nu contează.

— Cinșpe, cu tot cu berbec. Și ai ghicit în ele, le-ai citit și pe urmă le-ai tăiat.

Silk încuviință iarăși din cap.

— Și ai plecat la drum cu picioru' ăla bolnav, citind rugăciuni tot timpu'. Numa' că acuma ai terminat, dacă nu dă cineva colțu'. Atuncea n-ai terminat. Nu prea vă omorâți cu treaba, voi, augurii, nu? Cam ca noi, hă?

— Nu-i o viață prea grea — spuse Silk — câtă vreme ești dus înapoi cu trăsura.

Râseră amândoi.

— S-o întâmplat ceva acolo? În manteion?

Silk înclină din cap.

— Mă mir că ai auzit așa de repede.

— Vorbea lumea când am ajuns acolo, Patera. Io nu-s religios. Nu știu nimica despre zei și nici nu vreau să știu, da' mi s-o părut interesant.

— Înțeleg. — Silk își mângâie obrazul. — În acest caz, lucrurile pe care le știi tu sunt la fel de importante ca acelea pe care le știu eu. Eu știu numai ce-a transpirat, pe când tu știi ce vorbește lumea și asta s-ar putea să fie cel puțin la fel de important.

— Io m-am întrebat de ce n-o mai venit de atâta vreme. Nu ți-o zis?

— Nu. Iar eu sigur că nu se cuvenea s-o întreb. Nu-i iei pe zei la întrebări. Acum spune-mi ce vorbeau oamenii din fața manteionului. Totul.

Se întunecase când vizitiul trase hățurile în fața porții grădinii. Kit și Villus, care se jucau pe stradă, porniră o avalanșă de întrebări: „Chiar a venit o zeiță, Patera?", „Una adevărată?", „Cum arăta?", „Ai văzut-o bine?", „Ai vorbit cu ea?", „Ți-a zis ceva, Patera?", „Poți să ne spui ce-a zis?", „Ce-a zis?".

Silk ridică brațul să se facă liniște.

— Ați fi văzut-o și voi, dacă ați fi venit la sacrificiu, cum s-ar fi cuvenit.

— Nu ne-au lăsat. N-am putut să intrăm.

— Îmi pare rău — le spuse Silk, sincer. — Ați fi văzut-o pe frumoasa Kypris la fel ca mine, dar majoritatea celor care au venit – trebuie să fi fost vreo cinci sute, dacă nu mai mulți – n-au văzut-o. Acum ascultați. Știu că sunteți nerăbdători să aflați răspunsul la întrebările voastre, cum aș fi și eu, în locul vostru. Dar o să trebuiască să vorbesc foarte mult despre teofanie în zilele următoare și nu vreau să se învechească știrile. Pe lângă asta, va trebui să vă vorbesc tuturor în palestra, să vă dau toate amănuntele, și vă veți plictisi dacă ascultați același lucru de două ori.

Silk se aplecă spre obrazul foarte murdar al băiatului mai mic.

— Dar, Kit, din asta putem trage o învățătură, mai ales tu. N-au trecut nici două zile de când m-ai întrebat dacă va veni cu adevărat un zeu la Fereastra noastră. Mai ții minte?

— Ai zis c-o să treacă multă vreme, dar n-a trecut.

— Am zis că s-ar putea să treacă multă vreme, Kit. Dar tu ai foarte multă dreptate, în principiu. Chiar am crezut c-o să treacă multă vreme, poate zeci de ani, și m-am înșelat foarte tare; dar ceea ce am vrut să subliniez e că atunci când ai pus întrebarea, toți elevii au râs. Li s-a părut caraghioasă.

Mai ții minte?

Kit înclină serios din cap.

— Au râs de parcă ai fi întrebat o proștie, pentru că li s-a părut o prostie. Dar s-au înșelat și mai tare decât mine, și probabil și-au dat seama până acum. Întrebarea ta a fost serioasă și însemnată și nu ai greșit decât pentru că ai pus-o cuiva care nu știa decât puțin mai multe decât tine. Niciodată să nu lași ridicolul să te îndepărteze de întrebările serioase și importante ale vieții. Încearcă să nu uiți lucrul ăsta.

Silk căută ceva în buzunar.

— Vreau să faceți un comision pentru mine. M-aș duce eu, dar de-abia merg, nu mai pomenesc de fugit. Villus, o să-ți dau cinci biți. Uite-i. Ție, Kit, o să-ți dau trei. Te duci cu ei la aprozar. Îi spui vânzătorului că legumele sunt pentru mine și îi ceri să ți le dea pe cele mai bune și mai proaspete, de trei biți. Tu, Villus, te duci la măcelar. Îi spui că vreau cotlete de cinci biți. O să vă dau fiecăruia — Silk se opri să se gândească — câte o jumătate de bit când vă întoarceți cu cumpărăturile.

— De care cotlete, Patera? — întrebă Villus. — De miel sau de porc?

— Îl lăsăm pe măcelar să hotărască.

Silk se uită la copii cum pleacă în grabă, apoi descuie poarta grădinii și intră. Iarba fusese călcată grosolan, cum prevăzuse Maytera Marble; se vedea limpede și în ultimele raze firave de lumină, ca și dezastrul din grădina Mayterei. Într-un an obișnuit, reflectă el asemenea unui filozof, grădina le oferea ultimele produse cu multe săptămâni înainte.

— Patera!

Era Maytera Rose. Aplecată peste una din ferestrele mănăstirii, flutura din mână, o faptă reprobabilă pentru care le-ar fi mustrat pe Maytera Marble sau Maytera Mint zile în șir.

— Da — răspunse Silk. — Ce este, Maytera?

— S-au întors cu tine?

Silk merse poticnit până la fereastră.

— Sibilele tale? Nu. Aveau de gând să vină împreună pe jos, așa au zis. Trebuie să apară în curând.

— E trecut de vremea cinei — afirmă Maytera Rose. (Afirmația era clar neadevărată).

Silk zâmbi.

— Cina ta trebuie să sosească și ea imediat. Fie ca Scylla să-ți binecuvânteze masa.

Se întoarse și plecă cu zâmbetul pe buze înainte ca Maytera să-l mai întrebe ceva.

Pe treapta pragului de la bucătărie găsi un pachet învelit în hârtie albă și legat cu sfoară tot albă. Îl luă și-l răsuci în mâini înainte de a deschide ușa.

Oreb, care băuse din cana lui, după cum îl trădau stropii împrăștiați, era pe masă.

— Sal'tare, Silk!

— Salutare și ție.

Silk scoase cuțitul de sculptat.

— Tăiat pasăre?

— Nu, vreau să deschid pachetul. Sunt prea obosit – sau prea leneș – ca să desfac nodurile, dar dacă le tai, poate reușesc să salvez o mare parte din sfoară. Ai omorât șobolanul pe care l-am aruncat, Oreb?

— Grea luptă!

— Probabil că ar trebui să te felicit și să-ți mulțumesc. Bine, o fac. Când desfăcu bucata de hârtie, simți un amestec de duhori de resturi din carne. — E carne de pisică, Oreb. Odată m-am trezit cu o găleată plină de asemenea resturi în cap, recunosc imediat mirosul. Scleroderma ne-a promis că ne dă și nouă și văd că s-a ținut de cuvânt.

— Mâncat acum?

— Tu poți, dacă vrei. Eu, nu. Dar ai mâncat din șobolanul pe care l-ai omorât. Să nu-mi spui că iar ți-e foame!

Oreb se rezumă să fluture din aripi și să-și dea capul pe spate, întrebător.

— Nu sunt deloc sigur că-ți face bine atâta carne.

— Carne bună!

— De fapt, să știi că nu e bună. — Silk împinse resturile spre pasăre. — Dar, dacă o țin, o să se strice și mai tare, și de conservat, n-avem cum s-o conservăm. Așa că, hai, dă-i drumul, mănânc-o dacă vrei.

Oreb smulse o bucată și reuși s-o care, jumătate zburând, jumătate țopăind, pe dulap.

— Fie ca Scylla să binecuvânteze și masa ta.

Lui Silk îi trecu prin cap pentru a nu știu câta oară, că o masă binecuvântată de Scylla are trebui să conțină pește, cum spuneau Scrierile Crasmologice că cerea tradiția. Oftând, își scoase haina și o atârnă pe spatele scaunului care-i aparținuse lui Patera Pike. În cele din urmă, va trebui s-o ducă sus pe scări, în dormitorul lui, s-o perie și s-o agațe cum trebuie; și va trebui să scoată exemplarul din Scrieri al manteionului din buzunarul mare din față și să-l pună la loc.

Dar acește lucruri mai puteau aștepta și prefera să mai aștepte. Aprinse focul, se spălă pe mâini, scoase tigaia în care fripsese roșiile cu o zi înainte, apoi umplu vasul preferat cândva de Patera Pike cu apă de la pompă și-l puse pe sobă. Se uită la ceainic și se întrebă ce să-și facă, maté sau cafea, când se auzi o bătaie la ușa de pe Strada Argintului.

Trase zăvorul și luă de la Villus un pachet asemănător cu cel găsit pe treaptă, dar mult mai mare. Căută prin buzunar după răsplata promisă.

— Patera... — chipul micuț al lui Villus se strâmbă din cauza efortului.

— Da, ce este?

— Nu vreau nimica.

Băiatul îi întinse o mână murdară, arătându-i cinci biți strălucitori, pătrățele sparte din nenumărate carduri.

— Sunt ai mei?

Villus confirmă din cap.

— N-o vrut să-i ia.

— Înțeleg. Dar măcelarul ți-a dat carnea oricum; nu tu ai învelit pachetul. Dacă el n-a vrut să primească bani de la mine – n-ar fi trebuit să-ți spun să-i precizezi că e pentru mine – crezi că nu trebuie să-i primești nici tu, ca un băiat cinstit și devotat ce ești.

Villus înclină solemn din cap.

— Foarte bine, nu te oblig să-i iei. Însă îi datorez mamei tale un bit; dă-mi patru înapoi și unul du-l ei. Vrei?

Villus înclină a treia oară din cap, îi dădu înapoi patru biți și dispăru în lumina amurgului.

— Cotletele astea nu sunt nici ale tale, nici ale mele — îi spuse Silk păsării cățărate pe dulap, în timp ce închidea ușa de pe Strada Soarelui și ridica la loc ivărul greu — așa că nu te atinge de ele.

Pe cât de mare era tigaia lui, cotletele o umplură. Presără pe ele puțină sare fină și o așeză pe sobă.

— Suntem transformați în plutocrați ai supranaturalului — îl informă el pe Oreb, de dragul conversației — într-o măsură atât de mare, încât e aproape stânjenitor. Alții au bani, ca Blood. Sau putere, ca și consilierul Lemur. Sau forță și curaj, ca Auk. Noi avem zei și stafii.

De pe dulap, Oreb croncăni:

— Silk bun!

— Dacă asta înseamnă că înțelegi, atunci înțelegi mult mai mult decât mine. Totuși, și eu încerc să înțeleg. Plutocrații supranaturalului nu au nevoie de bani, așa cum am văzut, chiar dacă îi primesc, așa cum iar am văzut. Le vin degrabă în ajutor puterea și curajul. — Silk se lăsă în scaun, cu furculița într-o mână și cu bărbia în cealaltă. — Ceea ce le trebuie lor este înțelepciune. Nimeni nu înțelege zeii sau spiritele, totuși, noi trebuie să le înțelegem pe ele: pe Doamna Kypris astăzi, pe Patera în capul scărilor noaptea trecută și pe toate celelalte.

Oreb se uită peste marginea dulapului.

— Om rău?

Silk scutură din cap.

— Poate obiectezi că am lăsat-o la o parte pe Mucor, care nu e moartă, deci nu poate fi un spirit, și sigur nu e zeiță. De fapt, se poartă întocmai ca un diavol. Asta îmi amintește că avem și diavoli, cel puțin unul, adică sărmana Teasel a fost posedată de unul. Doctorul Crane crede că a fost mușcată de un soi de liliac, dar ea însăși a spus că a fost un bătrân cu aripi.

Cotletele începeau să sfârâie. Silk se ridică și înțepă unul de probă cu furculița, iar pe altul îl verifică dacă era prăjit pe dedesubt.

— Că tot vorbim de aripi, ce-ai zice să începem cu enigma cea mai simplă? Vreau să zic, cu tine, Oreb.

— Pasăre bună!

— Probabil. Dar nu atât de bună încât să zbori cu aripa rănită, deși te-am văzut azi-noapte chiar înainte de-a o vedea pe Mucor și de-a o urmări cum dispare. Asta sugerează...

— Patera?

Degete de oțel bătură la ușa care dădea în grădină.

— Numai o clipă, Maytera — spuse Silk — trebuie să-ți întorc co-

tletele. — Apoi i se adresă iar lui Oreb: — N-am pus-o și pe Mucor la socoteală pentru că eu nu consider că ceea ce face ea e supranatural. Recunosc deschis că așa pare. S-ar putea să fiu singurul din Viron care ezită să-i califice faptele drept supranaturale.

Cu furculița în mână, deschise ușa larg.

— Bună seara, Maytera. Bună seara, Kit. Toți zeii să fie cu voi. Acestea sunt legumele mele?

Kit răspunse înclinând din cap, iar el luă sacul voluminos și-l puse pe masa de bucătărie.

— Mi se par foarte multe legume pentru trei biți, Kit, la cât au crescut prețurile acum. Sunt și banane, le simt după miros. Costă întotdeauna foarte mult.

Kit nu scoase o vorbă.

— Stătea în stradă, Patera — interveni Maytera — îi era frică să bată. Sau mai degrabă cred c-a bătut foarte încet și nu l-ai auzit. L-am dus în grădină, dar n-a vrut să lase jos sacul ăla mare.

— Foarte frumos — rosti Silk. — Dar, Kit, să știi că nu te-aș fi mușcat dacă mi-ai adus legumele, mai ales că eu te-am rugat s-o faci.

Băiatul îi întinse pumnul murdar.

— Înțeleg. Sau cel puțin așa cred. N-a vrut să ia banii?

Kit scutură din cap.

— Și ție ți-a fost teamă c-o să mă supăr din cauza asta. Ca să fiu sincer, chiar sunt oarecum supărat. Hai, dă-mi-i înapoi.

— Cine n-a vrut să-ți ia banii, Patera? — se interesă Maytera Marble. — Marrow*, în susul străzii?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Poftim, Kit. Iată jumătatea de bit pe care ți-am promis-o. Ia-o, închide poarta după tine, nu uita ce ți-am spus și nu-ți fie frică.

— Mie mi-e frică — anunță Maytera Marble după plecarea băiatului. — Nu pentru mine, ci pentru tine, Patera. Nu le place să fie nimeni prea popular. Buna Kypris ți-a promis că te va proteja? Ce te faci dacă trimit Garda după tine?

Silk scutură din cap.

---

*Dovlecel

— O să mă duc cu ea, presupun. Ce altceva să fac?

— S-ar putea să nu te mai întorci.

— O să explic că nu am ambiții politice, ceea ce e adevărat. — Își trase scaunul mai aproape de ușă și se așeză. — Aș vrea să te invit înăuntru, Maytera. Îmi dai voie să aduc celălalt scaun pentru tine?

— Mulțumesc — spuse Maytera Marble — dar pe tine probabil că te doare glezna foarte tare. Ai mers mult pe jos azi.

— Mă doare mai puțin ca ieri — spuse Silk, pipăind bandajul. — Sau poate că mi-a dat ghes oboseala, ca să zic așa. S-au întâmplat multe în ziua Phaeai, și s-au întâmplat foarte repede. Mai întâi, lucrul acela măreț despre care ți-am povestit cât am stat amândoi de vorbă în umbrar când a plouat; apoi venirea lui Blood, întâlnirea cu Auk și drumul călare până la vila lui Blood, pe urmă discuția cu Blood. După aceea, de ziua lui Sphigx, i-am adus sărmanei Teasel iertarea lui Pas; a urmat moartea lui Orpine, o exorcizare și dorința lui Orchid ca sacrificiul final al lui Orpine să aibă loc aici. N-am fost obișnuit să se întâmple atâtea deodată, cu atâta repeziciune.

Maytera Marble păru îngrijorată.

— Nu se așteaptă nimeni să fii obișnuit, Patera.

— Aseară de-abia am reușit să capăt puțină încredere în mine, ca să zic așa, când s-au mai petrecut niște lucruri. Iar azi, Kypris ne-a făcu o mare cinste, suntem primul manteion din Viron atât de favorizat în ultimii douăzeci de ani. Dacă...

Maytera Marble îl întrerupse:

— A fost minunat. Eu tot mai încerc să accept întâmplarea, dacă înțelegi ce vreau să spun, s-o integrez în parametrii mei operaționali. Dar pur și simplu... Știi, Patera, treaba asta cu Marrow, de exemplu. Am văzut că pe o parte a unei clădiri cineva a scris cu vopsea „Înapoi la Cartă!" Iar apoi, asta, în manteionul nostru. Te rog, fii atent!

— Voi fi — promise Silk. — Așa cum încercam să-ți explic, mi-am recăpătat echilibrul mintal. Am făcut ce-ai spus că încerci să faci și tu, adică am introdus toate întâmplările în parametrii aceia cum le-oi fi zicând tu, în felul meu de a gândi. Cât am mers în spatele dricului, am avut timp să-mi pun ordine în minte. Drumul mi-a dat ocazia să cumpănesc propriile mele păreri prin comparație cu Scrierile, pe măsură ce le citesc. Mai ții minte pasajul care începe așa: *Natura suverană, care guvernează întregul, va schimba*

în curând toate lucrurile pe care le vedeți și din substanța lor va face alte lucruri,
50 *iar din substanța acestora altele, pentru ca spirala să fie mereu nouă*

— În contextul ultimului sacrificiu al lui Orpine, aceasta înseamnă, pur și simplu, că ea va crește din nou sub formă de iarbă și flori, desigur. Totuși, pasajul m-a atins la punctul sensibil mai ales pe mine, de parcă ar fi fost scris special ca să-l citesc eu astăzi. Aș vrea să învăț să spun oamenilor lucruri care să-i impresioneze măcar pe jumătate din cât m-a impresionat pe mine pasajul. Citindu-l, mi-am dat seama că viața pașnică pe care mi-am imaginat că o duc aici, care speram să se continue fără întreruperi și aproape fără incidente până la bătrânețe, nu s-a desfășurat deloc așa, că nu era altceva decât actuala stare de lucruri într-un flux nesfârșit de stări. Ultimul an petrecut la școală, de exemplu...

— Ai zis cumva când am bătut la ușă, că acele cotlete sunt pentru mine, Patera? Ai vrut să spui că mă vor scuti de efortul de a pregăti felul principal și-ți sunt foarte recunoscătoare. Miros foarte bine. Sunt sigură că Maytera Rose și Maytera Mint o să fie încântate.

Silk oftă.

— Adică îmi atragi atenția că trebuie să le întorc din nou, nu?

— Nu, Patera. Să le scoți și să le pui pe-o farfurie. Le-ai întors deja o dată.

Silk merse șchiopătând la sobă. Oreb mâncase din carnea de pisică în timp ce el vorbise cu Kit și Maytera Marble; o împrăștiase pe masă și dăduse și pe jos. Cotletele erau frumos rumenite pe o parte. Silk le scoase pe cea mai mare farfurie din dulap, le acoperi cu o bucată de pânză curată și i le duse Mayterei Marble, de partea cealaltă a pragului.

— Îți mulțumesc foarte, foarte mult, Patera.

Aruncă un ochi pe sub pânză.

— Vai, sunt excelente! Sper că ți-ai păstrat cel puțin trei bucăți.

Silk scutură din cap.

— Am mâncat cotlet aseară, când mi-a plătit Auk cina, și nu prea mă dau în vânt după carne.

Maytera îi făcu o mică reverență.

— Mă grăbesc, să nu se răcească.

— Maytera?

Silk plecă șontâcăind după ea pe aleea cu pietriș care ducea la mănăs-

tire. Umbrele ascundeau complet linia incandescentă a soarelui; aerul era nemișcat, uscat și fierbinte, ca febra la hotarul cu moartea.

— Ce este, Patera?

— Ai spus că miros foarte bine cotletele. Ție lucrurile... mâncarea chiar îți miroase bine, Maytera? N-o poți mânca.

— Dar o pot găti, și gătesc — îi aminti ea cu blândețe — deci normal că știu când ceva miroase bine.

— M-am gândit numai la Maytera Rose și am greșit. Ar fi trebuit să cumpăr ceva de care să vă bucurați toate trei. — Silk se opri, căutând zadarnic cuvintele potrivite. — Îmi pare nespus de rău și voi căuta o cale să-mi îndrept greșeala.

— Dar mie *chiar* îmi place, Patera. Îmi face mare plăcere să fiu cea care duce mâncarea asta delicioasă sibilelor mele. Acum te rog să te întorci înapoi în prezbiteriu, unde poți sta jos. Nu suport să te văd cum suferi.

Silk șovăi, vroia să mai spună ceva, făcu un semn din cap și se întoarse. Mișcarea îi răsuci glezna pe sub bandajul care se desfăcea repede, iar durerea deveni atât de ascuțită, încât îi veni să strige. Strâmbându-se, se propti de umbrar, apoi de creanga cea mai apropiată a unui păr micuț.

Auzi o ciocănitură îndepărtată.

Dacă n-ar fi stat deja pe loc, acum sigur s-ar fi oprit să asculte. Încă o ciocănitură, mai puternică, fără îndoială din stânga lui, de pe Strada Soarelui, unde se afla intrarea principală a prezbiteriului. Mănăstirea nu avea nici o ușă pe strada aceea.

Vru să-i strige vizitatorului să aștepte, dar renunță, imobilizat de uimire. O umbră (foarte vagă, pentru că luminile erau aproape stinse) se strecurase de-a lungul perdelelor din dormitorul lui. Acolo sus, cineva o să meargă să vadă cine bate – cineva care, așa i se părea, îl urmărise șchiopătând pe alee după Maytera Marble.

Toate ferestrele prezbiteriului care dădeau în grădină erau deschise larg. Prin ele auzi pași repezi pe scările strâmbe; apoi, clar, zgomotul zăvorului de la ușa de pe Strada Soarelui și scârțâitul balamalelor; desluși voci murmurând – nu prietenoase, cel puțin așa i se păru.

Ciudat, dar glezna nu-l mai durea aproape deloc. Deschise ușa de la sellaria cât putu de încet, dar amândouă siluetele se întoarseră spre el deodată, una zâmbind, cealaltă cu ochi holbați.

— Iată-l — anunță Chenille. — Poți să-i spui chiar tu ce ai de zis.

Musk mârâi și-o împinse la o parte. Străbătu sellaria cu pași de pisică și se așeză pe scaunul de lectură al lui Silk.

Patera își drese glasul.

— Nu vreau să par neospitalier, dar trebuie să vă întreb pe amândoi ce căutați aici.

Musk rânji; Chenille se strădui, și aproape reuși, să pară cât mai serioasă:

— Nu m-am simțit, deloc nu m-am simțit în stare să merg în spatele dricului. Nu cu pantofii ăștia greoi. Orchid nu ne-a zis că trebuie să mergem la mormânt. A zis doar să venim la înmormântarea lui Orpine, și am venit. Unele nici n-au catadicsit să apară.

— Continuă — spuse Silk.

— Nici tu nu mi-ai zis că trebuie să fac altceva. Adică ai zis să vin și să mă rog și am făcut-o.

— Femeile nu au voie să pună piciorul în prezbiteriu — rosti Silk cu asprime. Musk stătea pe scaunul lui și refuză din principiu să se mute pe altul. — Scuzați-mă o clipă.

În bucătărie, apa din vas fierbea de mama focului. Aruncă o aschie mărișoară în foc și găsi bastonul lui Blood într-un colț.

Când se întoarse în sellaria, Chenille îi spuse:

— Zici că n-am ce căuta aici, dar eu n-am știut. Am vrut să-ți vorbesc în manteion, când fixai capacul sicriului, dar nu era nici locul, nici momentul, cu femeia aia chimică tot holbându-se la noi. Te-am așteptat acolo, dar nu te-ai mai întors. După două ore, m-am dus în grădina ta ca să beau apă și am dat peste căsuța asta drăguță. M-am jucat cu pasărea o vreme, pe urmă... Ei bine, mă tem că m-am întins și-am adormit.

Silk înclină din cap, mai mult pentru sine.

— Știu că iei rugină și că bei mult câteodată. Ieri, la exorcizare, când mi-ai spus că ai memorie bună, ai zis că n-ai băut nici un strop. Cât ai stat aici, ai băut?

— N-aș fi venit cu sticla la înmormântarea lui Orpine!

Musk râse disprețuitor. Își scosese cuțitul și acum își curăța unghiile cu el.

— Poate că nu — admise Silk. — Dacă ai fi venit cu ea, te-aș fi văzut,

dacă nu cumva ar fi fost una foarte mică. Dar poate ai venit cu bani și prin preajmă sunt vreo zece locuri care vând bere sau coniac sau ce vrei tu să bei.

— Câți bani ți-a dat Orchid? — întrebă Musk.

— Întreab-o. Te cunoaște și se teme de tine, fără îndoială – toate femeile se tem. Sunt sigur c-o să-ți spună.

— Foarte mulți, așa am auzit. O grămadă de flori și deștule animale ca să hrănești fiecare zeu din Mainframe o săptămână întreagă. Atât ți-a dat. Târfa asta ți s-a vârât în pat și tu te pui s-o-ntrebi ce caută aici, neghiobule.

Chenille își trecu mâinile peste rochie.

— Uită-te la mine, sunt îmbrăcată. Aș fi îmbrăcată, altfel?

Silk bătu de mai multe ori în podea cu baștonul lui Blood.

— Terminați cu proștiile! Tăceți, amândoi. Chenille, zici că vrei să stai de vorbă cu mine. Am încercat să-ți vorbesc azi după-masă în manteion, dar nu mi-ai răspuns.

Fata avea un fel de-a se uita la picioarele lui cu un zâmbet reținut, de parcă s-ar fi amuzat de pantofii lui jerpeliți; Silk avu dintr-o dată senzația că ar putea ajunge să cunoască foarte bine privirea aceasta.

— Explică-te — îi ceru — sau pleacă imediat.

— Nu puteam să vorbesc cu tine atunci, Patera. Aveam atâtea la care să mă gândesc! De-asta te-am așteptat. Știi tu, ca să repar greșeala, cam așa cum a zis și Musk. Numai că am vrut să-ți vorbesc când suntem doar noi doi.

— Înțeleg. Și tu, Musk? Ai venit și tu pentru o discuție între patru ochi? Îți atrag atenția, am să-ți spun niște lucruri dure.

Pe fața lui Musk trecu o umbră de uimire; preț de-o clipă, cuțitul încetă curățatul unghiilor.

— Pot să-ți spun acum de ce-am venit. M-a trimis Blood.

Silk înclină din cap.

— Mi-am închipuit eu.

— Cât ți-a dat? Patru săptămâni? Niște săptămâni amărâte, acolo?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Patru săptămâni, la sfârșitul cărora trebuia să vin cu o sumă mare de bani; apoi urmează să mai discutăm.

Musk sări de pe scaun cu sprinteneala animalelor pe care Mucor le numea lincși. Înălță cuțitul neted, cu lama dreaptă și cu vârful spre pieptul lui

Silk, amintindu-i cu groază de avertizarea citită în măruntaiele berbecului adus se Auk.

— Nu merge-așa. Nu mai e valabil. Ai o săptămână pentru tot. O săptămână!

De pe dulapul prăfuit, plin de curiozități, aflat lângă scară, Oreb croncăni:

— Sărac Silk?

— Am avut o înțelegere — protestă Silk.

— Vrei să vezi cât valorează rahatul tău de înțelegere? — Musk îi scuipă la picioarele. — Ai o săptămână. Poate. După aia, venim.

— Om rău!

Cuțitul cel lung traversă ca un fulger sellaria și se înfipse vibrând în lambriul de deasupra dulapului. Oreb scoase un țipăt de spaimă. O pană neagră alunecă spre podea.

— Ți-ai luat o pasăre idioată — șopti Musk — ca să ne facă pe noi, ăștia, să părem mai tâmpiți, nu-i așa? Na, c-ai pus-o! N-aș da pasărea asta idioată nici unui șoim s-o mănânce și dacă ai de gând s-o ții, mai bine învață-o să-și țină pliscul!

Chenille zâmbi.

— Dacă ai de gând să arunci cu cuțitul în ea, fă bine și nimerește-o. Nu ești deloc interesant când ratezi.

Musk se răsuci spre ea, dar Silk îl prinse de încheietură înainte să apuce s-o lovească.

— Nu fi copil!

Musk îl scuipă în obraz. Mânerul gravat, din lemn tare, al bastonului îl pocni dur, brutal, sub maxilar, cu forța ciocanului care lovește piatra. Capul îi alunecă brusc pe spate; se clătină înapoi și dărâmă o masă în cădere.

— A!

Strigase Chenille, cu ochii strălucind de emoție pe chipul înflăcărat.

Musk rămase nemișcat câteva secunde, care pentru el se scurseră mult mai greu; deschise ochii, privind îndelung în gol. Se ridică în capul oaselor.

Silk înălță bastonul.

— Dacă ai pistol, acum e momentul să-l folosești.

Musk îl străfulgeră cu privirea, apoi scutură din cap.

— Bun. Care era mesajul tău? Că am la dispoziție o săptămână în care

să-i plătesc lui Blood cele douăzeci și șase de mii?

Cu mâna liberă, Silk își scoase batista și se șterse pe obraz de scuipat.

— Sau mai puțin — mârâi Musk, de-abia deschizând buzele.

Silk coborî baștonul și se propti în el.

— Mai era și altceva?

— Nu.

Musk se ridică anevoie, sprijinindu-se cu o mână de perete.

— Atunci am eu să-ți spun ceva. Astăzi a fost înmormântarea lui Orpine. Ai cunoscut-o, e limpede, amândoi ați lucrat pentru Blood, direct sau indirect. Știai că a murit. N-ai venit la înmormântare, nici n-ai dat un animal pentru sacrificiu. Când i s-a acoperit mormântul, am întrebat-o pe Orchid dacă a primit condoleanțe de la tine sau de la Blood. Mi-a răspuns foarte categoric că nu. O contrazici?

Musk tăcu, dar ochii îi sclipiră, îndreptați spre ușa de pe Strada Soarelui.

— Ai trimis sau ai spus ceva? Nu încerca să pleci tocmai acum. Nu te sfătuiesc.

Cei doi se fixară din priviri.

— Poate te-ai gândit că Blood a spus sau a făcut ceva și în numele tău. Așa a fost?

Musk scutură din cap. Părul unsuros îi lucea în lumina slabă din sellaria.

— Foarte bine. Ești membru al rasei noastre umane. Te-ai eschivat de la îndatorirea de om, dar eu am obligația să ți-o aduc aminte, să te învăț cum se poartă oamenii, dacă nu știi deja. Data viitoare, lecția nu va mai fi chiar atât de ușoară, te previn. — Silk trecu pe lângă el spre ușa din Strada Soarelui și-o deschise. — Du-te în pace.

Musk plecă fără o vorbă sau fără să întoarcă privirea înapoi, iar Silk închise ușa în urma lui. În timp ce punea zăvorul la loc, simți sărutul rapid al lui Chenille la ceafă.

— Nu fă asta! — protestă el.

— Am vrut s-o fac și știam că n-o să mă lași să te sărut pe obraz. Avea pistol, să știi.

— Am presupus. Și eu am unul. Nu vrei să stai jos, te rog? Oriunde. Mă doare glezna și nu mă pot așeza înaintea ta.

Chenille luă scaunul din lemn tare pe care stătuse Horn cu o seară înainte, iar Silk se așeză recunoscător pe al lui. Bandajul lui Crane se răcise clar; îl desfăcu și lovi de perna pentru îngenuncheat.

— Am făcut asta de mai multe ori — remarcă el — dar se pare că nu are efect. Cred că trebuie să se răcească de tot ca să se încălzească din nou.

Chenille încuviință din cap.

— Ai spus că vrei să vorbești cu mine. Pot să te întreb ceva înainte?

— Poți — vorbi Chenille. — Nu știu dacă o să-ți pot răspunde. Care-i întrebarea?

— Când am fost în manteion, când fixam capacul pe sicriul lui Orpine, mi-ai spus că a fost o spioană și ai refuzat să mai adaugi ceva când te-am întrebat ce vrei să spui. Acum câteva minute, una din sibilele noastre m-a avertizat că sunt în pericol pentru că o seamă de oameni din cartierul nostru încearcă să mă împingă în politică. Dacă am slujit la înmormântarea unei spioane și se află, voi fi în pericol și mai mare, și astfel...

— N-am zis așa ceva, Patera! Orpine n-a fost spioană. Vorbeam despre mine... ca și cum eram altcineva. E un obicei prost de-al meu.

— Despre *tine?*

Chenille confirmă hotărât din cap.

Vezi, Patera, până atunci nu mi-am dat seama ce se întâmplă, ce fac. Dar, cât am stat la înmormântare, parcă m-a fulgerat. E tare greu să explic.

Silk își înveli din nou glezna cu bandajul.

— Ne-ai spionat orașul? Vironul? Nu încerca să te eschivezi sau să inventezi, fiica mea, te rog. E o problemă extrem de gravă.

Chenille se uită lung la pantofii lui.

După o tăcere prelungită, capul lui Oreb apăru de după marginea dulapului de curiozități.

— Bărbat plecat?

— Da, a plecat — îi răspunse Chenille. — Dar s-ar putea să se întoarcă, așa că trebuie să ai grijă.

Stăncuța mișcă din cap și începu să se lupte cu cuțitul lui Musk ciugulind măciulia, apoi cocoțându-se pe mâner și împingând lambriul cu piciorul ei roșu. Chenille se uita la ea aparent amuzată sau, își zise Silk, bucuroasă că se sustrage de la discuție.

Silk își drese glasul.

— Am spus că vreau să-ți pun o singură întrebare și deja ți-am pus mai multe, îmi cer scuze. Ai precizat că vrei sfatul meu și ți-am promis, sau cel puțin ți-am sugerat, că l-ai putea primi. Despre ce anume vrei să discutăm?

— Asta e — spuse Chenille, întorcându-se către el de la pasărea ocupată cu altceva. — Am dat de necaz, așa cum ai zis tu. Nu știu ce necaz a dat peste tine, Patera, dar peste mine a dat unul și mai mare. Dacă află vreodată Garda ce fac, mai mult ca sigur c-o să mă împuște. Trebuie să-mi găsesc un loc în care să nu mă găsească el pentru început, pentru că, dacă mă găsește, o să intru în rahat până la gât. Nu știu unde să stau, dar nu mă întorc la casa lui Orchid în seara asta.

— El? — Preț de-o clipă, Silk închise ochii; când îi deschise, o întrebă: — doctorul Crane?

Chenille făcu niște ochi cât cepele.

— Da. De unde-ai știut?

— N-am știut. Pur și simplu am ghicit, iar acum bănuiesc că trebuie să fiu răsplătit pentru că am avut dreptate. Dar n-o să fiu.

— Pentru că a venit în camera mea când stăteam noi doi de vorbă?

Silk confirmă din cap.

— Da, și din alte motive. Pentru că ți-a dat un pumnal, așa cum mi-ai spus ieri. Pentru că pe tine te-a examinat prima din toate femeile de la Orchid și îți dădea ruginā câteodată. Poate că te-a examinat înaintea altora doar ca să-ți facă o favoare, ca să pleci mai repede, cum ai sugerat când te-am întrebat ieri. Dar mie mi-a fost clar că a făcut-o pentru că se aștepta să obțină de la tine ceva de valoare, posibil o anumită informație.

Silk făcu o pauză, frecându-și obrazul.

— Pe lângă asta, când te-ai întâlnit cu Orpine, aveai cuțitul ascuns asupra ta. Majoritatea femeilor care poartă arme le poartă cu ele noaptea, așa mi s-a spus; dar Blood, cel puțin, se aștepta să te întorci la Orchid la cină. Mai târziu, tu însăți mi-ai spus că te așteptai să ai foarte mult de lucru la Orchid în seara aceea.

— Femeile ca mine, obligate să iasă noaptea, au nevoie de-o armă. Patera, crede-mă.

— Te cred. Dar tu nu aveai să ieși după lăsarea întunericului, deci urma să fii în pericol, așa credeai. Că bărbatul care ți-a dat pumnalul era cel

care te trimitea în brațele pericolului mi s-a părut o presupunere rezonabilă. Vrei să-mi spui unde mergeai?

— Să iau... Nu, încă nu. — Se aplecă în față, tulburată sincer și profund, iar în clipa aceea Silk ar fi putut jura că nu e conștientă de propria ei frumusețe. — E o greșeală. Adică, e bine – situațiile sunt reale – dar nu mi se pare că s-ar fi întâmplat cu adevărat. Parcă vin, într-adevăr, din alt oraș. Sunt din Viron, ca tine. M-am născut aici. Vindeam năsturei la piață când nu eram mai înaltă decât taburetul pe care-ți proptești piciorul.

Silk înclină din cap, întrebându-se dacă-și dă seama cât de mult voia s-o atingă.

— Te cred, fiica mea. Însă dacă vrei să aflu adevărul, trebuie să mi-l spui. Cum ți s-au părut lucrurile la vremea aceea?

— Crane îmi era prieten, așa cum ți-am spus ieri. Era drăguț, îmi aducea cadouri și când nu trebuia. Mai ții minte buchetul de coada-vulpii? Lucruri mărunte, dar simpatice. Majoritatea fetelor îl plac, câteodată îi dau una pe gratis. Are o pasiune pentru cele înalte. Râde pe cheftia asta.

— E complexat de statura lui, mi-a spus-o când ne-am cunoscut. Poate că o femeie înaltă îl face să se simtă și el mai înalt. Povestește mai departe.

— Așa a mers treaba între noi de când m-am mutat la Orchid. Nu mi-a spus direct: vreau să faci pe spioana, așa că promite-mi că ne vinzi orașul și-ți dau o uniformă. Acu' vreo două luni stăteam de vorbă patru sau cinci fete în camera mare. Crane era și el cu noi. Spuneam glume despre ce face când ne examinează. Despre consulturi. Știi despre ce vorbesc?

— Nu — recunoscu Silk extenuat — dar îmi pot închipui foarte ușor.

— Cuiva i-a scăpat că venise un comisionar. Crane a scos un fluierat și a întrebat cine l-a agățat. I-am zis că eu. A vrut să știe dacă mi-a lăsat bacșiș gras. Mai târziu, când m-a examinat, s-a interesat dacă respectivul comisionar a pomenit de caldé.

Silk ridică din sprâncene.

— De caldé?

— Așa am reacționat și eu, Patera. I-am spus că nu l-a pomenit și că eu îl credeam mort. Da, da, sigur că e mort, a spus Crane. Dar când am terminat și mă îmbrăcam, m-a rugat să-l anunț și pe el când comisionarul sau altcineva zice ceva despre caldé sau Cartă sau despre un consilier. Acuma, comisionarul a zis ceva despre consilieri...

— Ce anume? — întrebă Silk.

— Că s-a dus la lac să se întâlnească cu doi dintre ei, Tarsier și Loris. Eu am făcut „o!" și „a!", cum cerea situația, dar nu mi s-a părut important. Crane s-a blocat când a auzit. Știi ce vreau să spun?

— Firește.

— Pe urmă, după ce m-am îmbrăcat și am vrut să plec în oraș, a ieșit din camera lui Violet și mi-a dat hârtia asta împăturată. A vârât-o – știi tu, Patera – exact aici jos. Când am rămas singură, am scos-o și am citit-o. Era un cec la purtător de cinci carduri, semnat de un tip de care n-am auzit niciodată. Mi-am zis că n-o fi bun de nimic, dar dacă tot mergeam în oraș, l-am luat și m-am dus la cec și mi-au dat pe el cinci carduri, fără să mă întrebe cine sunt sau de unde-l am. Pur și simplu mi-au trântit cinci carduri pe tejghea. — Chenille făcu o pauză, așteptând reacția lui Silk. — De câte ori crezi că mi-a mai picat un bacșiș gras de cinci carduri, Patera?

Silk scutură din umeri.

— Din moment ce ai ținut companie unui comisionar, poate o dată pe lună.

— Fără ăsta, de două ori în toată viața mea, și ăsta-i adevărul gol-goluț. La Orchid, tipii sunt tapați de zece biți ca să intre și să se uite la gagicuțe, pe urmă trebuie să-mi plătească mie un card – pe care îl împart cu Orchid dacă nu cumva e vorba de vreun barosan, ca și comisionarul. Ăsta intră pe gratis și nu plătește nimic, că nimeni n-are chef de belele. Capătă ce-i mai bun și-i zic întruna cât e de grozav și de obicei nici nu lasă nimic. De la ăia care plătesc, primesc un card, cum ți-am zis. Pentru toată noaptea, dacă vor. Așa că, dacă primul vrea și nu dă bacșiș, fac o jumătate de card pe toată noaptea.

Cunosc oameni care nu câștigă jumătate de card pe o săptămână de muncă grea.

— Normal că cunoști. Noi de ce crezi c-o facem? Dar eu vreau să zic că într-o săptămână bună, cu bacșișuri, fac patru sau cinci carduri. Poate șase. Numai că în următoarea o să fie două sau trei de fiecare dată. Și iaca, primesc deodată de la Crane cât fac într-o săptămână bună, numai ca să-i torn ce-a spus comisionarul. Ăsta zic și eu pleașcă! O să-mi spui că ar fi trebuit să mă prind de la început, dar atunci nu m-am gândit prea mult, ăsta-i adevărul.

Chenille făcu încă o pauză, de parcă ar fi anticipat reproșurile.

Silk murmură:

— Deci așa a început. Și restul, fiica mea?

— De atunci am mai făcut pe poștașul de șapte-opt ori și am dus lucruri la vreo doi oameni ziua. Dacă vine vreun comisionar sau vreun colonel – clienți barosani, știi? – sunt foarte drăguță cu ei și nu fac treaba pe bacșișuri și cadouri sau altele, cum fac celelalte gagici. Am ajuns să întrebe de mine dacă nu sunt acolo.

Stăncuța începu să se agite pe dulapul plin de curiozități, cu capul pe spate, într-o poziție întrebătoare și cu ciocul lung și cărămiziu pe jumătate deschis.

— Așa că, de când am văzut-o pe Orpine pe patul ăla de gheață, m-am tot gândit. — Chenille își trase scaunul mai aproape de Silk și coborî vocea. — Trebuie să-i dai douăzeci și șase de mii lui Blood dacă vrei să mai rămâi pe-aici? Așa a zis Musk.

Silk de-abia mișcă din cap.

— Bine. Păi atunci de ce să nu-i iei... de ce să nu-i luăm, tu și cu mine, de la Crane, Patera?

— Bărbat aici — îi avertiză Oreb. — Acolo afară.

Chenille se uită la el înfricoșată.

— Aici acum — insistă Oreb. — Nu bătut.

Capitolul 4

Prochain* ami

SILK SE RIDICĂ DE PE SCAUN CÂT de încet putu, amintindu-și că nu reușise să-i ia prin surprindere pe Musk și Chenille mai devreme. Lăsând baștonul lui Blood lângă scaun, traversă încăperea spre ușa ce se deschidea în Strada Soarelui, smulse zăvorul greu din țâțâni și (ținându-l cu stânga, să-l poată folosi ca armă la nevoie) împinse ușa cu putere.

Bărbatul înalt, în robă neagră, care aștepta în stradă dincolo de prag, nu se arătă deloc surprins.

— Te deranjează prezența mea aici ... ăăă, Patera? — întrebă el fonfăit, reverberant. — M-am străduit să fiu discret și... ăăă... să nu importunez. Mă înțelegi? Să nu deranjez, știi? Poate nu mă prea pricep. Am ajuns la ușă înainte de a auzi vocea... ah! a doamnei.

Silk propti ranga de perete.

— Știu că nu e voie, Eminență...

— A, nu, nu, nu! Ai avut motivele tale, sunt convins, Patera. — Bărbatul în robă neagră se închină de la mijloc. — Bună seara, draga mea. Bună seara și fie ca zeii să fie cu tine în noaptea asta. — Zâmbi, arătându-i lui Silk dinții care luceau până și în lumina slabă a tărâmurilor cerești. — Am avut mare grijă să stau cât se poate de departe... ăăă... la o distanță ... hm... de la care să nu aud, Patera. Audibilitate? Dincolo de... ce spune doamna. Am auzit voci, recunosc, nu și când a trecut o căruță, dacă mă înțelegi. Dar nici un cuvinței din ce-ați spus. N-am înțeles nici unul, știi?

Zâmbi din nou. — Mi-e martoră Scylla cea dulce!

---

*Prieten intim (în limba franceză în original) (n.t.)

Silk ieşi din prezbiteriu şi stătu pe treapta pragului.

— Îmi pare nespus de rău că am fost atât de brutal, Eminenţă. Am auzit... adică ni s-a spus...

— Ai procedat foarte bine, Patera. — Gesticulă ca să arate că nu erau necesare scuzele. — Foarte, foarte bine.

— ... că e cineva afară, dar nu cine anume... — Silk inspiră adânc. — Probabil că aveţi o problemă urgentă, altfel n-aţi fi ieşit aşa de târziu, Eminenţă. Intraţi, vă rog.

Ţinu de uşă, apoi o blocă la loc după ce intră bărbatul în robă neagră.

— Aceasta este sellaria, mă tem. Cea mai bună încăpere a noastră. Vă pot oferi apă şi... şi banane, dacă doriţi. — Îşi aminti că nu deschisese sacul adus de Kit. — Avem şi alte fructe.

Bărbatul în robă neagră refuză fructele fluturând din mână.

— Îi dădeai sfaturi acestei tinere doamne, nu-i aşa, Patera? N-o iertai de păcate, sper. Cel puţin nu încă, deşi n-am auzit un cuvânt. Aş fi recunoscut... ăăă... cadenţa Iertării lui Pas, aşa îmi închipui, doar am rostit-o şi eu de nenumărate ori. Litania Numelor Sacre, nu? Vorbeşte în numele Marelui Pas, al divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, şi aşa mai departe N-am auzit aşa ceva. N-am auzit absolut nimic.

Chenille, care plecase la uşă după Silk şi se oprise în spatele lui în prag, întrebă:

— Şi dumneavoastră sunteţi augur, Patera?

Bărbatul în robă neagră se închină din nou, apoi ridică crucea pe care o purta; în sellaria cea mică şi întunecoasă, lanţul de aur sclipi precum Cărarea Aurită.

— Da, draga mea. Unul foarte, foarte discret, altfel n-aş fi ajuns unde sunt astăzi, nu-i aşa? Nu ai de ce să te temi, n-am auzit nici o vorbă din cele rostite de tine.

— Sunt convinsă că pot avea toată încrederea în dumneavoastră, Patera. Tocmai voiam să spun că Patera Silk şi cu mine avem de discutat foarte multă vreme. Pot să plec şi să mă întorc peste o oră sau două, cât estimaţi dumneavoastră că aveţi nevoie.

Silk se holbă la ea cuprins de uimire.

— O doamnă ca tine, draga mea? În *acest* cartier? Nici nu mă gândesc... nici nu vreau să aud. Nici măcar o clipă! Dar poate că aş putea

schimba o vorbă cu Patera acum, ce zici? Pe urmă îmi văd de drum.

— Dar bineînțeles — spuse Chenille. — Vă rog, ignorați-mă cu desăvârșire, Eminență.

Eminența Sa era aproape cu un cap mai înalt decât Silk (deși Silk era de statura lui Auk) și cel puțin cu cincisprezece ani mai în vârstă. Slab, cu păr negru ca smoala, răsfirat pe frunte; zvârli capul pe spate ca să și-l scoată din ochi.

— Ești Patera Silk, da? Nu cred că am avut... ăăă... plăcerea, Patera. Sunt un străin, nu? Sau aproape. Dar nu contează. Aș vrea să nu fie așa. Aș vrea... ăăă... să ne întâlnim ca niște cunoștințe vechi, ce zici? Deși ți-am făcut un rău, nu? Acum vreo doi ani. Recunosc. Mărturisesc. Nu încape discuție, dar eu sunt obligat să fac ceea ce e mai bine pentru Capitoliu, nu? La urma urmei, Capitoliul e mama noastră, mai grozav decât orice om. Eu sunt Remora*.

Se întoarse și-i zâmbi lui Chenille.

— Frumoasa noastră tânără preferă să-și păstreze... ăăă... anonimatul, da? E mai prudent, nu? Cum vrea ea, noi nu ne supărăm.

Chenille făcu un semn afirmativ din cap.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Patera.

— Nu, vai de mine! — Remora flutură din mână a nepăsare. — Sigur că nu. Păi, chiar eu am... ăăă... am sugerat.

— Ați participat la ceremonia mea de absolvire, Eminență — spuse Silk. — Ați stat în tribună, la dreapta Prelatului nostru. Nu cred că vă amintiți de mine.

— Oh, dar îmi amintesc! Îmi amintesc! De ce nu stai jos, dragă? Chiar îmi amintesc, Silk. La urma urmei, ai primit diploma de onoare, nu-i așa? Nu-i uit eu pe puștii ăștia. Ai fost cel mai voinic pui din școala aceea veche în anul respectiv. Îmi aduc aminte că i-am spus lui Quetzal† – Prolocutorul, dragul meu, ar fi trebuit să spun Înțelepciunea Sa – i-am spus după aceea că ar fi trebuit să intri în arenă, ce zici? Așa că... ăăă... te-am trimis aici. Da, așa am făcut! În glumă, te asigur. Eu am fost... hm... eu sunt de vină. A fost numai vina mea. Că ai fost trimis aici, vreau să spun. În cartierul

---

*Cicar-de-mare

†Zeul aztec Quetzalcoatl, reprezentat adesea alături de pasărea Quetzal

acesta, în manteionul acesta. Eu am sugerat. — Aruncând o privire piezișă către masa dărâmată de Musk în cădere, Remora își lăsă trupul slăbănog să alunece pe scaunul de lectură al lui Silk. — Eu am insistat – stai jos, Patera – iar dragul de Quetzal a fost de acord.

— Vă mulțumesc, Eminență. — Silk se așeză. — Vă mulțumesc foarte mult. N-aș fi putut nimeri într-un loc mai bun.

— O, dar nu vorbești serios. Nu te condamn. Deloc, știi? Absolut deloc. Ai trecut prin clipe foarte grele. Eu... ăăă... știm și noi, Quetzal și eu. Ne dăm seama. Dar bietul tău ... hm... predecesor. Cum îl chema?

— Pike, Eminență. Patera Pike.

— Exact. Patera Pike. Dacă i-am fi trimis bietului Pike unul din tinerei aceia fricoși, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi fost omorâți și mâncați în prima zi în cartierul acesta, nu crezi? Acum știi, Patera, dar eu o știam de pe atunci. Așa că i-am sugerat lui Quetzal să te trimitem pe tine, iar el a priceput imediat motivul. Și iată-te aici. Singur-singurel. De când Pike a plecat pe ... tărâmuri neprihănite? Și tu ai făcut o treabă bună, foarte bună, Patera. O treabă... ăăă... excepțională. Nu cred că e prea mult spus.

Silk se obligă să vorbească.

— Sunt de acord, Eminență. — Cuvintele îi ieșiră din gură unul câte unul, rare, grele ca pietrele de moară. — Dar manteionul a fost vândut. Probabil ați aflat. Nici măcar n-am putut să plătim taxele. Orașul a pus mâna pe proprietate; bănuiesc că a fost înștiințat Capitoliul, chiar dacă mie nu mi s-a spus nimic. Noul proprietar va închide cu siguranță manteionul și palestra și e foarte posibil să le dărâme.

— A muncit mult, draga mea — îi spuse Remora lui Chenille. — Nu locuiești în cartier, nu? N-ai de unde să știi. Dar a muncit. A muncit.

— Mulțumesc, Eminență — rosti Silk. — Sunteți foarte amabil. Însă aș fi preferat să nu fie nevoie de amabilitatea dumneavoastră. Aș fi vrut ca manteionul să aibă un oarecare succes. Când v-am mulțumit că m-ați repartizat aici, n-am făcut-o din politețe. Nu mă dau în vânt după locul ăsta – după clădirile astea înghesuite și dărăpănate și așa mai departe – deși am încercat să mă conving că-mi place. Dar oamenii... Sunt foarte mulți oameni răi aici. Așa spune toată lumea și e adevărat. Însă cei buni au trecut prin foc și sabie și au rămas buni, în ciuda suferințelor aruncate de spirală pe umerii lor și nu găsești alții ca ei în toată spirala. Până și cei răi,

veți fi surprins...

În clipa aceea, Oreb zbură în poala lui Chenille, cărând în cioc cuțitul lui Musk.

— Ha? Extraordinar! Ce-i asta?

— Oreb e rănit la aripă — îi explică Silk. — L-am lovit din greșeală, Eminență. Un doctor i-a pus osul la loc ieri, dar încă nu s-a vindecat.

Remora dădu din mâini ca să alunge vaietele lui Oreb.

— Dar cuțitul, ei? E-al tău, draga mea?

Chenille inclină din cap cât se poate de serioasă.

— L-am aruncat ca să-i arăt lui Patera Silk că am dreptate într-o anumită problemă, Eminență, iar Oreb a fost drăguț și mi l-a adus înapoi. Cred că-i place de mine.

Pasărea fluieră.

— *Tu* l-ai aruncat? Nu vrea să par... ăăă... sceptic, draga mea...

Mâna lui Chenille zvârli cuțitul în direcția dulapului. Lambriul de deasupra bubui ca un timpan. Fără să vibreze, lama străpunse până la jumătate lemnul de stejar.

— O! O, voi, zei! — Remora se ridică și merse să examineze cuțitul. — Formidabil! Nemaipomenit de... ăăă... hm... — Apucă mânerul și încercă să scoată cuțitul, dar fu nevoit să-l miște înainte și înapoi. — Nu e decât o singură crăpătură aici, o singură ... hm... gaură în lemn.

— Mi-am zis că Patera Silk n-ar vrea să-i las prea multe găuri în perete îl lămuri Chenille cu modestie afectată.

— Ha! — Remora scoase un fornăit triumfal când reuși să elibereze cuțitul; i-l dădu înapoi înclinându-se până la pământ. — Arma ta, draga mea. Știu că acest cartier are o reputație ... ăăă... proastă? Huligani. Răufăcători. Și am observat masa spartă. Dar nu mi-am dat seama... Patera, eu... ăăă... noi te-am admirat foarte mult. Dar eu... hm... acum, ei bine...

Se așeză din nou.

— Asta voiam să remarc, Patera. Poate îți imaginezi că noi... ăăă... Quetzal și cu mine...

Își îndreptă atenția spre Chenille.

— Așa cum știe bunul augur, eu sunt ... ah... prochain ami al Înțelepciunii Sale, draga mea. Cunoști ... ăăă... hm... expresia, fără îndoială.

Asistentul lui, cum spune Garda. Adjunctul lui, nu? Asta e... ăăă... formularea oficială, denumirea corectă. Și voiam să spun că am urmărit progresul lui Patera cu atenție și admirație. A întâmpinat greutăți. O, da! A dat peste obstacole, nu? Ogorul lui n-a fost ușor de arat, n-a fost... hm... un teren neted manteionul acesta sărac, dar atât de drag zeilor nemuritori.

Chenille înclină din cap.

— Am înțeles, Eminență.

— Ar fi trebuit să vină la noi după ajutor, nu? Ar fi trebuit să apeleze sincer și direct la Înțelepciunea Sa și la mine. Ar fi trebuit să ne prezinte faptele, ca să zic așa. Mă urmărești? Dar noi? Noi cu atât mai mult ar fi trebuit să-i oferim ajutor. Da! Ajutor imediat de la Capitoliu și... ăăă... mai mult. Mult mai mult. Și mult mai repede.

— N-am putut ajunge la dumneavoastră — explică Silk, pe un ton oarecum distant. — Protonotarul m-a informat cu amabilitate că vă concentrați toată atenția asupra unei situații de criză.

Remora respiră anevoie.

— Cu siguranță așa era, Patera. Adesea mi se pare că singura mea însărcinare, singura mea... ăăă... îndatorire e să mă lupt cu puhoiul nesfârșit... interminabil... și... neîndurător... ăăă... de crize care se agravează neîncetat.

La apus se auziră vuietele suflantelor, tot mai puternice. Un plutitor blindat al Gărzii Civile survola Strada Soarelui. Remora făcu o pauză și ascultă.

— Politica noastră... invariabilă... în ce-i privește pe tinerii auguri, Patera, trebuie să înțelegi, e să... ăăă... să le permitem să-și încerce aripile. Să-i observăm de la distanță cum zboară prima dată singuri, cum s-ar zice. Să-i azvârlim din cuib fără milă, dacă pot spune așa. Mă înțelegi? E un examen pe care tu l-ai trecut... ăăă... cu brio.

Silk înclină din cap.

— Sunt măgulit, Eminență, deși pe deplin conștient că nu merit o asemenea laudă. Aceasta s-ar putea să fie cea mai potrivită ocazie pentru mine ca să raportez – neoficial – cinstea deosebită care a fost acordată astăzi manteionului nostru zbuciumat de către...

— Zbuciumat ai zis, Patera? Manteionul acesta?

Remora alungă toate greutățile cu un zâmbet.

— A fost... ăăă... hm... vândut, cum ai spus. Dar vânzarea este numai o chestiune de legalitate, știi? Mă înțelegi? Un plan sau ... aha... o stratagemă de-a lui Quetzal, de fapt. Noii proprietari... ăăă. Numele este... numele...

— Blood, îl ajută Silk.

— Nu, nu e ăsta. Unul mai obișnuit, știi?

— Musk? — murmură Chenille.

— Exact. Corect. Musk, așa este. Un nume cam aiurea, nu? Dacă pot să zic așa. De regulă, copiii nu miros nici pe jumătate așa de... ăăă... dulce. Dar acest Musk v-a plătit taxele. Așa a obținut manteionul. Pricepi? În schimbul taxelor și a unei sume infime date în plus. Clădirile trebuie renovate, nu? Ai spus-o chiar tu, Patera. O să-l lăsăm să le renoveze, bine? De ce nu? Lasă-l pe el să suporte cheltuielile, nu pe slujitorii zeilor. În cele din urmă, o să ne doneze totul înapoi. O să dea totul Capitoliului, nu? Un fapt demn de laudă.

Chenille scutură din cap.

— Mă îndoiesc că...

— Avem noi metodele noastre, draga mea, vei vedea. În special dragul de Quetzal. Se pricepe foarte bine. De-asta e Prolocutorul Capitoliului. Și are influență asupra Ayuntamiento-ului. Are el multe resurse... ăăă... de pe poziția lui, nu încape îndoială. Un adevărat arsenal de metode pe care el... adică noi, putem să le aplicăm și le vom aplica în asemenea situații ca ... ăăă... cea de față. Ca a voastră, de aici, din Strada Soarelui, Patera.

— Musk e proprietar numai pe hârtie, Eminență. Blood controlează proprietatea și amenință că va dărâma totul.

— Nu contează. Nu contează. O să vezi, Patera. — Remora zâmbi din nou, arătându-și dinții. — Nu se va întâmpla... ăăă... nu se va ajunge la asta. Să n-ai nici o teamă. Nici una. Chiar dacă se va întâmpla, clădirile vechi vor fi înlocuite cu altele, mai solide. E cea mai bună metodă, nu? Să fie ridicate din temelii, mai frumoase și mai încăpătoare. Să nu uit să vorbesc cu Quetzal despre asta mâine, când își mănâncă supa de vită.

Remora înclină din cap către Chenille.

— Îi place foarte mult supa de vită bătrânului Quetzal. Știe și Patera, sunt sigur. Astfel de lucruri se aud de la unul la altul, știi, printre noi. Parcă suntem niște spălătorese, așa-i? Bârfă și iar bârfă. Dar scumpul de

Quetzal ar trebui să mănânce mai mult, nu? Întruna îl cicălesc. Nu poți să trăiești numai cu supă de vită și aer, nu-i așa? Dar Quetzal poate. Însă e cam plăpând.

Se uită la ceasul de deasupra șemineului micuț din sellaria.

— Ceea ce m-am aventurat eu să-ți spun, Patera Silk... vezi tu, dragul meu, sunt extraordinar de egoist. Da, chiar și după ce mi-am petrecut o jumătate din viață în căutarea... ăăă... sacrului. Am vrut să-ți spun chiar eu. Patera, nu va mai trebui să lupți de unul singur. Am spus ceva mai devreme, nu? Te-am asigurat că strădaniile tale n-au trecut neobservate, așa-i? Dar acum pot să-ți spun mai multe, și o voi face... da... cu siguranță. O fac acum. Un acolit, un augur tânăr care și-a încheiat studiile cu diplomă de onoare chiar în primăvara asta... hm. Ca tine, Patera. Știu... ăăă... știm foarte bine lucrul ăsta. Cu un premiu în hierologie, voiam să adaug. Va sosi mâine dimineață. Tu însuți vei avea bucuria de a-l conduce pe acest promițător neofit pe cărările pe care le-ai străbătut cu atâta cinste. Ai două dormitoare, cred. Te rog să-l pregătești pe cel mai puțin... ăăă... primitor pentru Patera Gulo.

Remora se ridică și întinse mâna.

— A fost o adevărată plăcere, Patera. O plăcere și o onoare mult, prea mult amânată. Și refuzată. Dăruirea de sine, da, da, și dăruirea de sine trebuie să aibă un sfârșit, nu?

Silk se ridică și el, proptit în bastonul lui Blood. Cei doi își strânseră mâinile cu solemnitate.

— Draga mea, îmi pare rău că ți-am întrerupt discuția cu ... ăăă... îndrumătorul tău spiritual. Cu acest tânăr augur evlavios. Îmi cer iertare. Micul nostru tête-à-tête n-a fost prea interesant pentru tine, dar...

— O, a fost foarte interesant! — Chenille zâmbi cu sinceritate neprefăcută.

— ... dar măcar a fost scurt. Ăăă, succint. Și acum, vă binecuvântez pe amândoi, indiferent de necazurile pe care le aveți.

Remora desenă semnul adunării în aer.

— Binecuvântați să fiți în numele cel mai sacru al lui Pas, tatăl tuturor zeilor, în numele grațioasei Echidna, soția lui, în numele fiilor și fiicelor lor deopotrivă, astăzi și pentru totdeauna, în numele celui mai mare copil al lor, Scylla, patroana acestui sfânt oraș al nostru, Viron.

— Noul proprietar – îl informă Silk pe Remora pe ton imperios — insistă ca orice bani, în afară de cheltuielile de rutină ale manteionului, să-i fie dați lui. În lumina celor dezvăluite astăzi în timpul sacrificiului pur și simplu nu se poate ca Eminența Voastră să nu fie înștiințată...

Remora icni când dădu la o parte zăvorul greu.

— Sunt foarte multe lucruri de reparat aici, Patera. Sau de înlocuit. Sau... de îmbunătățit. Obiecte pe care Musk nu se va... hm... strădui să le recondiționeze. Dulapul tău, de exemplu? Ar fi un început bun. Ai putea face... hm... multe. Multe lucruri. În ce privește restul, să înțeleg că-ți faci propriile socoteli? Fără îndoială că vei descoperi multe utilizări potrivite pentru acest...ăăă... surplus pur ipotetic. Și ai împrumutat diverse sume, cred. Așa mi s-a dat... ăăă... ni s-a dat de înțeles, mie și Înțelepciunii Sale.

Ușa se închise cu un declic în spatele lui.

— Om rău — șopti Oreb.

Chenille întinse brațul, iar pasărea sări pe el.

— Nu neapărat, Oreb. Doar un om foarte îndrăgostit de propria deșteptăciune.

Pe buzele fetei jucă un zâmbet vag când îi vorbi lui Silk:

— Toate astea numai pentru o singură apariție a unei zeițe neînsemnate. Una care nu se numără printre Cei Nouă, nu așa ai spus în manteion? Cred că-mi aduc aminte corect.

Silk puse la loc zăvorul și se întoarse ca să-i răspundă, dar ea ridică mâna.

— Știu ce vrei să spui, Patera. Oprește-te. Pe mine mă cheamă Chenille. E un dat, nu un subiect de dezbatere sau o calificare. Trebuie să-mi spui Chenille, chiar dacă suntem singuri. Și va trebui să mă tratezi ca atare.

— Dar...

— *Pentru că sunt Chenille.* Nu prea pricepi treburile astea oricât ai fi studiat. Acum stai jos. Știu că te doare piciorul.

Silk se trânti pe scaun.

— Ai mai vrut să spui un lucru. Nu acela, care nu e chiar adevărat. Ce anume?

— Mă tem c-o să te simți jignită, deși nu e menit să jignească. — Silk ezită și-și înăbuși emoția. — Chenille... vorbești foarte diferit în momente diferite. Ieri, în casa lui Orchid, ai vorbit ca o femeie crescută pe stradă, care

nu știe să citească, dar a prins câteva expresii și ceva gramatică de la persoane mai educate. În seara asta, înainte de a veni Eminența Sa, ai folosit foarte multe cuvinte din jargonul hoților, ca Auk. De îndată ce a sosit Eminența Sa, te-ai transformat într-o tânără cultivată și educată.

Zâmbetul fetei se lărgi.

— Vrei să-ți justific felul în care îți vorbesc, Patera? Un gentleman, cu atât mai mult un bărbat în robă, nu pretinde așa ceva.

Silk tăcu o vreme, mângâindu-și obrazul. Oreb sări de pe brațul lui Chenille pe umărul ei, apoi pe masa dișfrusă de lângă scaunul lui Silk. În cele din urmă, Silk rosti:

— Dacă i-ai fi vorbit Eminenței Sale cum îmi vorbești mie, ar fi bănuit că te-am angajat pentru seara asta ori ceva asemănător. Ca să mă ferești de ștânjeneală, ți-ai trădat adevărata natură în fața mea. Aș vrea să știu cum să-ți mulțumesc, Chenille.

— Îmi pronunți numele de parcă ai rosti o minciună politicoasă. Te asigur că e numele meu adevărat.

— Dar dacă ar fi să folosesc altul – știm amândoi care – nu ar fi și el adevărat?

— Nu chiar. Mult mai puțin adevărat decât crezi și ar crea probleme nenumărate.

— În seara asta ești mai frumoasă decât ai fost în casa lui Orchid. Îmi dai voie să ți-o spun?

Ea aprobă cu un semn din cap.

— Atunci nu m-am străduit. Sau nu prea mult. Sau nu cum trebuie. Bărbații cred că-i vorba numai de corp și de machiaj. Dar nu-i doar atât, ci mult mai mult. Anumite mișcări pe care le fac. Din ochi și din buze. Felul în care mă mișc. Gesturile potrivite. Și tu faci la fel, dar inconștient, Silk. Îmi place să te privesc. Când nu-ți dai seama. — Căscă și se întinse, sânii mai-mai să-i străpungă rochia. — Așa. N-a fost o priveliște prea frumoasă, nu? Deși lui îi plăcea la nebunie când căscam și-mi săruta mâna. Uneori căscam. Numai ca să-i fac lui plăcere. Era așa de încântat. Silk, va trebui să-mi găsesc un loc unde să dorm la noapte. Ador numele tău, Silk. Am vrut să ți-o spun toată seara. Cele mai multe nume sunt urâte. O să mă ajuți?

— Sigur că da — răspunse Silk. — Sunt sclavul tău.

— Chenille.

Silk își înăbuși emoția.

— O să te ajut cât pot, Chenille. Aici nu poți dormi, dar sunt convins
că vom găsi un loc mai bun.

Dintr-o dată, ea redeveni femeia pe care o cunoscuse în casa lui Orchid.

— Trebuie să vorbim despre asta, dar mai întâi avem altele de discutat. Îți dai seama de ce a venit la tine bărbatul ăla înfiorător? De ce te-ai procopsit cu un acolit? De ce au de gând bărbatul și prolocutorul să încerce să recupereze manteionul de la Blood?

Silk dădu din cap posomorât.

— Câteodată sunt naiv, recunosc; dar nu chiar așa de naiv. La un moment dat mi-a stat pe limbă să-i sugerez să renunțe la prefăcătorie.

— Atunci s-ar fi purtat mișelește, sunt convinsă.

— Și eu. — Silk trase aer adânc în piept și-l expiră cu un amestec de ușurare și dezgust. — O să-mi trimită pe cap acolitul ca să mă țină sub supraveghere. Aș vrea să aflu cum și-a petrecut vara.

— Crezi că e un protégé al lui Remora? Sau altceva asemănător?

Silk confirmă cu un semn din cap.

— Probabil a fost ajutorul protonotarului. Nu protonotarul, pentru că pe el îl cunosc și nu-l cheamă Gulo. Dacă aș reuși să stau de vorbă cu alți auguri care au fost cu el în clasă, poate că m-ar lămuri ei.

— Deci vrei să spionezi spionul — zâmbi Chenille. — Măcar manteionul tău e în siguranță.

— Mă îndoiesc. În primul rând, nu am prea multă încredere în abilitatea Înțelepciunii Sale de a-l manipula pe Blood. În orice caz, mai puțină decât are, sau pretinde că are Eminența Sa. Știe toată lumea: Capitoliul nu mai are aceeași influență asupra Ayuntamiento-ului ca altădată, deși teofania Doamnei Kypris de astăzi ne poate fi de mare ajutor. Și...

— Da? Acum ce mai e? — Chenille mângâia pasărea pe spate. Cu gâtul întins, Oreb îi ciugulea brațul cu ciocul lui cărămiziu.

— În al doilea rând, dacă ei îl pot manipula pe Blood, atunci eu n-o să mai rămân aici prea multă vreme. O să fiu transferat, cel mai probabil într-o funcție administrativă, iar acest Patera Gulo va prelua totul.

— Îhî. Sunt mândră de tine. — Chenille nu-și luase ochii de la pasăre. — Deci te mai interesează mica mea propunere?

— Să spionez Vironul? — Silk prinse cu ambele mâini baștonul cu

cap de leoaică, de parcă ar fi vrut să-l rupă. — Nu! Numai dacă îmi ordoni s-o fac. Și, Chenille... ești cu adevărat Chenille? Acum?

Fata încuviință din cap, serioasă.

— Atunci, Chenille, nu te pot lăsa nici pe tine să spionezi mai departe. Lăsând la o parte problema loialității, nu te pot lăsa să-ți riști viața.

— Ești supărat. Nu te condamn, Silk. Deși e mai bine să-ți păstrezi sângele rece. El... Tu îi spui Pas. Cineva a zis despre el odată că e stăpânit întotdeauna de o furie rece. Nu-i chiar așa, Silk.

Își trecu limba peste buze.

— Nu-i adevărat. E aproape adevărat. Și a ajuns să conducă întreaga... spirală. Spirala noastră, mai mare decât asta. Atât de repede. Numai în câțiva ani. Nimănui nu-i venea să creadă.

— Nu cred că aș putea să mă las condus de furie rece — spuse Silk — dar o să încerc. Am vrut să te întreb ce se va întâmpla dacă reușim. Să zicem că obținem cele douăzeci și șase de mii de carduri de la Crane ca să i le dăm lui Blood. Mă îndoiesc că e posibil, dar să presupunem că reușim. Cui ar folosi, în afară de Blood?

Silk rămase tăcut o vreme, cu capul în mâini.

— Aș vrea să-i fac bine lui Blood, bineînțeles, așa cum aș vrea să fac bine pentru toată lumea. Chiar și atunci când am intrat în casa lui ca un hoț, ca să încerc să-l conving să-mi dea manteionul înapoi, am făcut-o, în parte, ca să-l împiedic să-și murdărească sufletul dând noii lui proprietăți un scop josnic. Dar să obțin pentru el bani de care nu are nevoie n-o să-l ajute cu nimic, ba chiar o să-i strice.

Oreb se lăsă pe umărul lui Silk, făcându-l să ridice privirea; îi prinse o șuviță din părul nepieptănat și se jucă cu ea.

— Știe ce simți — spuse Chenille în șoaptă. — Vrea să te facă să râzi.

— E o pasăre cuminte, foarte cuminte. Nu-i prima oară când vine la mine din proprie inițiativă.

— L-ai lua cu tine, nu-i așa? Chiar dacă ai fi transferat într-o funcție administrativă? Silk. Există vreo regulă care interzice augurilor să țină animale de companie?

— Nu. Au voie.

— Deci n-ar fi totul pierdut nici atunci. — Chenille se ridică de pe scaun și se furișă în spatele lui. — Aș putea... Să te ajut să te simți mai

bine. Acum, Silk. Dacă ai vrea.

— Nu — repetă el.

Liniștea se lăsă din nou în sellaria. După câteva minute, Silk adăugă:

— Dar mulțumesc, oricum. Mulțumesc foarte mult. Ceea ce ai spus n-ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, dar o face, și-ți voi fi întotdeauna recunoscător.

— O să profit de recunoștința ta, să știi.

Silk înclină sobru din cap.

— Sper să profiți. Vreau să profiți.

— Ție nu-ți plac fetele ca mine.

— Nu-i adevărat. — Se gândi o clipă înainte de a continua. — Nu-mi place ce faci, lucrurile care se petrec noapte de noapte în casa lui Orchid, pentru că știu că aduc mai mult rău decât bine celor implicați în ele, iar la sfârșit ne vor prejudicia pe toți. Nu-i vorba că nu te plac pe tine, pe Poppy sau pe celelalte fete; dimpotrivă. Îmi place chiar și de Orchid, și fiecare zeu... — Ar fi vrut să se oprească, dar era deja prea târziu — știe că mi-a părut rău de ea azi după-masă.

Chenille râse discret.

— Nu toți zeii știu. Silk... Numai unul. Doi. Tu crezi că bărbații ăia nu se căsătoresc pentru că ne au pe noi. Dar majoritatea lor sunt deja însurați, deși n-ar trebui.

El dădu din cap abătut.

— Ai văzut ce tinere sunt unele dintre noi. Ce crezi că ni se întâmplă?

— Nu m-am gândit niciodată. — Ar fi vrut să spună că probabil multe au pierit ca Orpine, dar pe ea o înjunghiase Chenille.

— Crezi c-o să ne transformăm toate într-un fel de Orchid, sau c-o să luăm prea multă rugină și-o să murim în chinuri. Cele mai multe dintre noi se mărită, atât. Nu mă crezi, dar ăsta e adevărul. Ne mărităm cu un tip care ne alege întotdeauna. Silk.

Îl mângâia pe păr. Îl cuprinse senzația inexplicabilă că, dacă s-ar fi întors, n-ar mai fi văzut-o; că îl atingeau degetele unei fantome.

— Ai spus că nu vrei. Silk. Pentru că vrei să vezi un zeu. Cuiva. Ieri? Și acum?

— Acum nu mai știu — recunoscu el.

— Ți-e teamă c-o să râd. C-o să fii stângaci. Toți bărbații sunt. Silk.

Patera. Ți-e teamă de râsul meu.

— Da.

— M-ai omorî? Silk? De teamă că o să râd? Bărbații așa fac.

Nu-i răspunse imediat. Mâinile ei îl atingeau de unde îl prinsese Musk, dar știa că n-o să-i provoace durere. Așteptă ca ea să vorbească din nou, dar nu auzi decât resturile de lemne trosnind în soba din bucătărie și ticăitul rapid al ceasului de pe polița căminului. Într-un sfârșit, rosti:

— Oare de asta lovesc unii bărbați femeile când sunt îndrăgostiți? Ca să nu râdă?

— Câteodată.

— Pas te lovește?

Chenille râse din nou. Un susur argintiu, oferit lui sau lui Pas, nu avea cum să-și dea seama.

— Nu. Silk. El nu lovește pe nimeni. Omoară... sau nu face nimic.

— Dar nu și pe tine. Pe tine nu te-a omorât.

Era din nou conștient de parfumurile ei amestecate, de mirosul stătut al rochiei.

— Nu știu.

Vorbise pe un ton grav, iar el n-o înțelese.

Oreb scoase un fluierat brusc, sărind de pe umărul lui Silk pe vârful mesei.

— Ea aici! Venit înapoi!

Sări în umbra veiozei sparte, iar de acolo zbură deasupra dulapului de curiozități.

— Fata fier!

Silk înclină din cap, se ridică și se îndreptă șchiopătând către ușa ce dădea în grădină.

Chenille îi șopti:

— Apropo, să știi că nu ți-am propus să spionăm Vironul *pentru* Crane. Nu cred c-o să mai fac nici eu pe spioana. Am vrut să sugerez doar să obținem banii de la el.

Căscă din nou, acoperindu-și gura cu o mână prea mare pentru o femeie.

— Pare-se că are cu lopata. Că manevrează foarte mulți bani. Așa că, de ce să nu-i luăm? Dacă tu ai fi proprietarul manteionului, ar fi cam ciudat

să fii transferat, zic eu.

Silk o privi cu ochi mari.

— Acum te aștepți să vin cu un plan bine pus la punct. N-am nici un plan. Nu mă pricep la planuri și sunt prea obosită ca să mai judec în seara asta. Dacă tot nu vrei să te culci cu mine, gândește-te tu la el. O să mă gândesc și eu, când mă trezesc.

— Chenille...

Încheieturile degetelor de oțel ale Mayterei Marble ciocăniră în ușă.

— E femeia aia mecanică a ta, cum a zis Oreb. Cum le zice? Roboți? Robotnici? Cândva existau mult mai mulți.

— Chimi — șopti Silk când Maytera bătu din nou.

— Mă rog. Deschide ușa ca să mă vadă, Silk.

O ascultă, iar Maytera Marble se uită mută de uimire la fata înaltă și cu păr ca focul.

— Patera m-a iertat de păcate — îi explică Chenille sibilei — iar acum am nevoie de un loc unde să stau. Nu cred că vrea să dorm aici.

— Tu...? Nu, nu!

Dacă s-ar fi putut, ochi Mayterei ar fi ieșit din orbite.

Silk interveni:

— M-am gândit că tu – și Maytera Rose și Maytera Mint – o puteți găzdui în mănăstire. Știu că aveți camere libere. Tocmai voiam să vin să întreb. Probabil că mi-ai citit gândurile, Maytera.

— A, nu. Am venit doar să-ți aduc înapoi farfuria, Patera. — I-o întinse. — Dar... dar...

— Mi-ai face o mare favoare. — Luă farfuria din mâna ei. — Îți promit că Chenille n-o să te deranjeze și poate că tu, și Maytera Rose și Maytera Mint, ați putea-o sfătui într-un fel în care eu, ca bărbat, nu pot. Deși, dacă Maytera Rose nu e de acord, Chenille va trebui să stea în altă parte, desigur. Se face târziu, dar voi încerca să găsesc o familie care să-i deschidă ușa.

Maytera Marble înclină din cap cu amabilitate.

— O să încerc, Patera. O să fac tot ce pot. Crede-mă, o să mă străduiesc.

— Știu — o asigură el, zâmbind.

Proptit de tocul ușii, cu farfuria în mână, le urmări cu privirea pe cele două femei care mergeau agale pe cărarea spre mănăstire: Maytera Mar-

ble, în rasă neagră și Chenille, în rochie neagră, asemănătoare dar atât de diferite. Când se apropiară de ușa mănăstirii, cea din urmă, rămasă puțin mai în spate, se întoarse și-i făcu semn cu mâna.

Iar în clipa aceea lui Silk i se păru că fața pe care o vedea nu era a lui Chenille, că nu se uita la un chip de o frumusețe obișnuită, ci la unul de un farmec răpitor.

HARE* AȘTEPTA ÎN FAȚA HANGARULUI.

— Ei bine, e gata — spuse el.

— O să zboare?

Hare scutură din umeri. Observase vânătaia de pe maxilarul lui Musk, dar era prea înțelept ca s-o remarce cu glas tare.

— Va *zbura*? — repetă Musk.

— De unde să știu? Nu mă pricep deloc la ele.

Musk, mai scund decât el cu un cap, făcu un pas în față.

— Va zbura? Asta-i ultima oară când te întreb.

— Sigur. — Hare mișcă din cap timid, apoi tot mai viguros. — Sigur că da.

— De unde dracu' știi, tâmpitule?

— Așa zice el. Zice c-o să se ridice sus de tot, și el face zmeie de cincizeci de ani. Ar trebui să știe.

Musk așteptă în liniște, cu privirea concentrată, cu mâinile pe lângă corp.

— Pe lângă asta, arată bine. — Hare se dădu puțin înapoi. — Parcă-i adevărat. Hai să-ți arăt.

Musk mișcă din cap fără tragere de inimă și se îndreptă spre ușa laterală. Hare se grăbi să i-o deschidă.

Hangarul era prea nou ca să aibă luminile activate de sunete, pe care le aduseseră cu ei primii coloniști sau pe care numai ei știau să le facă. Interiorul de peșteră era luminat de lumânări de ceară și șase lămpi cu ulei de pește; se simțea un miros slab, dar greu, de ceară fierbinte, amestecat cu duhoare de pește, iar peste amândouă, unul mai puternic și mai pătrunzător de banane coapte. Meșterul de zmeie stătea aplecat deasupra creației lui,

*Iepure de câmp

reglând firul încordat, aproape invizibil, care lega aripile de zece coți.

— Eu am înțeles că-i terminat — spuse Musk. — E gata, așa ai spus.

Meșterul ridică privirea. Era mai scund chiar decât Musk, dar avea barbă cu fire albe și cenușii și sprâncene stufoase, semn că ajunsese la penultimul anotimp din viața unui bărbat.

— E gata — spuse. Avea o voce blândă, puțin răgușită. — Îl mai aranjam pe ici, pe colo.

— Poate să zboare acum? Diseară?

Meșterul făcu semn afirmativ din cap.

— Dacă bate vântul.

Hare protestă:

— Ea n-o să zboare noaptea, Musk.

— Dar ăsta? Poate să zboare acum?

Meșterul mișcă iar din cap.

— Cu un iepure? Poate să-l țină?

— Cu unul mic, da. Iepurii de casă cresc foarte mari. Unul de casă n-o să poată duce. Ți-am spus.

Musk mișcă distrat din cap și se întoarse spre Hare:

— Du-te și adu unul din ăia albi. Nu pe cel mai mic, poate pe următorul ca mărime. Cam atâta să fie.

— Nu bate vântul.

— Unul alb — repetă Musk. — Ne întâlnim pe acoperiș.

Apoi, către meșter:

— Adu-l sus și adu și sârma. Tot ce ai nevoie.

— Va trebui să-l desfac, apoi să-l reasamblez acolo sus. O să dureze cel puțin o oră. Poate mai mult.

— Dă-mi sârma — îi spuse Musk. — Mă urc eu mai întâi. Tu stai aici și eu îl trag în sus. Hare o să-ți arate cum ajungi pe acoperiș.

— N-ai dat drumul la feline?

Musk scutură din cap, merse la bancul de lucru și luă mosorul.

— Să mergem.

Aerul nopții era fierbinte și calm. Nici o frunză nu se mișca în pădurea din spatele zidului.

Musk arătă cu degetul.

— Stai exact acolo, vezi? Unde sunt trei etaje. Eu o să mă urc pe aco-

periș.

Meșterul înclină din cap și se întoarse la hangar să deschidă ușa principală, pe care încăpeau trei plutitoare. Când îl ridică, noul zmeu îi căzu greu în mâini; nu-l cântărise, iar acum încerca să ghicească cât de greu era; cam cât zmeul acela mare de luptă pentru care-l construise la început, cel cu taurul negru uriaș pe el.

Și care nu voia să zboare nici când bătea vântul pe furtună.

Cără zmeul cel nou pe cărarea de piatră albă, apoi pe pajiștea întinsă, către locul indicat de Musk. Nu se vedea nici urmă de Hare sau de sârmă care să atârne. Întinzându-și gâtul, meșterul de zmeie se uită la creasta ornamentală, neagră ca taurul pe mozaicul pitoresc al cerului. Nu zări pe nimeni.

În spatele lui, la o oarecare distanță, felinele patrulau agitate în cușcă, nerăbdătoare să li se dea drumul. Nu le auzea, dar era perfect conștient de ele, de ghearele și de ochii lor de chihlimbar, de foamea și frustrarea lor. Dacă le dădea drumul talusul fără să mai aștepte ordinul lui Musk? Dacă erau deja libere, furișându-se printre tufișuri, gata să se năpustească asupra prăzii?

Ceva îi gâdilă obrazul.

— *Trezește-te, tu, ăla de jos!*

Ea vocea răgușită, aproape feminină a lui Musk.

Meșterul apucă sârma și legă micul cârlig de la capătul ei de scheletul zmeului, apoi se dădu în spate ca să-și admire creația, zmeul se înălța repede pe lângă piatra ornată, zmeul lui, un om mai mic și mai ușor decât oricare altul, cu aripi de libelulă, din borangic.

Hare venea pe pajiște ducând în brațe ceva deschis la culoare. Meșterul strigă — Arată-mi-l! — și porni în calea lui. Luă iepurele alb și-l ridică de urechi.

— E prea greu!

— Ăsta-i cel pe care a spus Musk să-l aduc — se apără Hare. Apoi luă animalul înapoi.

— Nu poate să ridice atâta greutate.

— Oricum, nu bate vântul. Vii sus?

Meșterul făcu semn afirmativ din cap.

— Atunci, hai.

Intrând în vilă printr-o intrare din spate, urcară două șiruri de trepte

și tropăiră pe spirala de fier pe care coborâse Silk cu două nopți înainte. Hare împinse trapa.

— Am avut un vultur enorm aici sus — spuse el. — Îi ziceam Hierax, dar a murit.

Cu respirația tăiată, meșterul de zmeie se simți totuși obligat să râdă.

Urcară pe țigle, pe acoperișul aripii de clădire. Meșterul ținu iepurele blând și i-l dădu lui Hare când acesta ajunse pe porțiunea mai înaltă. Apoi apucă mâna care-l ajută să urce și el.

Musk stătea pe creastă, ascuns în spatele zmeului.

— Mai cu viață. Aștept de-un ceas. O să trebuiască să fugi cu el?

— Eu o să țin mosorul. Hare o să fugă. Dar n-o să zboare fără vânt.

— Bate vântul — îi spuse Musk.

Meșterul își umezi arătătorul și-l ridică în aer; se simțea într-adevăr o briză ușoară acolo sus, la cincizeci de coți de pământ.

— Nu-i destul — zise el.

— Dar îl simt — riposță Musk. — Îl simt cum vrea să se înalțe.

— Normal că vrea să se înalțe. — Meșterul nu putea și nici nu voia să ascundă că e mândru de creația lui. — Ale mele toate vor, dar vântul nu-i destul de puternic.

Hare întrebă:

— Vrei să leg iepurele de el?

— Stai să-l văd. — Musk ridică de urechi animalul care protestă cu un chițăit. — Ăsta-i cel mai mic. Tâmpitule, l-ai adus pe cel mai mic.

— I-am cântărit. Doi îs mai ușori ca ăsta, jur.

Ar trebui să-l arunc jos. Poate c-ar trebui să te-arunc jos și pe tine.

— Vrei să-i aduc pe ceilalți? O să ți-i arăt. Nu ține mult.

— Dacă se zdrobește și cade? Nu mai avem așa mici. Dimineață ce-o să folosim? — Musk îi dădu iepurele înapoi.

— Mai sunt doi, jur pe nămolul Scyllei. Pe toți zeii de rahat pe care-i vrei. Nu te-aș minți.

— Ăsta nu-i iepure, e-un șobolan lățos.

O adiere trecătoare ciufuli părul meșterului de zmeie, ca degetele unei zeițe nevăzute. Avu senzația că, dacă s-ar întoarce repede, ar vedea-o: Molpe, zeița vânturilor și a lucrurilor diafane, Molpe, al cărui adorator fusese toată viață. *Molpe, fă ca vânturile tale să bată pentru mine. Nu mă fă de*

rușine, Molpe, pe mine, care te-am cinstit toată viața. O să-ți sacrific două cinteze,
80 *ți-o jur.*

Musk se răsti:

— Leagă-l! — iar Hare îngenunche pe smoala înmuiată de căldură, înfășurând prima coardă în jurul bietului animal și legând-o strâns, fără milă.

— Acuma ia-o la fugă!

— Nasol. Nu văd nimic din ce fac aici. Ar fi trebuit să aducem o lanternă.

— Ca să nu cadă.

Hare se ridică.

— Așa. Acuma n-o să cadă. — Luă zmeul de la Musk. — Să-l țin deasupra capului?

Meșterul încuviință din cap. Luase mosorul de sârmă; acum își umezi iar degetul.

— Vrei să fug pe acolo?

— Nu. Ascultă-mă. Trebuie să alergi înspre mine, în direcția vântului... cât de încet o bate. Să fugi în așa fel încât zmeul să creadă că vântul e mai puternic. Dacă avem noroc, vântul ăsta fals o să-l ridice deștul de sus, unde chiar suflă mai tare. Ia-o în jos, pe-acolo, până la colț. Eu desfășor mosorul cât alergi tu în jos, pe urmă îl înfășor la loc când fugi înapoi. De câte ori simți că zmeul vrea să se ridice în mâinile tale, îl azvârli în sus. Dacă vezi că alunecă în jos, îl prinzi.

— E de la oraș — comentă Musk. — Pe acolo nu se înalță zmeie.

Meșterul dădu din cap absent, cu ochii la Hare.

— Ține-l de picioare, cât de sus poți. Să n-o iei la fugă până nu-ți spun eu.

— Pare adevărat acum, dar nu știu dacă deștul de adevărat. O să se lumineze și-o să iasă soarele, iar ei văd un afurisit de ciot mai bine decât noi. Numai că nu întotdeauna își dau seama dacă-i adevărată sau nu. Ei nu gândesc ca noi.

— Bine — strigă meșterul. — Acum!

Hare, cu picioare lungi și iuți, o luă la goană, aripile zmeului mișcându-se și lovind aerul ușor la fiecare pas, de parcă ar fi zburat ca o pasăre dacă ar fi putut. La jumătatea acoperișului îi dădu drumul. Zmeul se ridică.

Molpe! O, Molpe!

Când ajunse la dublul înălțimii lui Hare, se opri, rămase o clipă pe loc, alunecă până ce aproape că atinse acoperișul, se ridică din nou până la înălțimea capului, apoi căzu mort pe smoală.

— Prinde-l! — urlă Musk. — Trebuie să-l prinzi! Vrei să-și rupă naibii gâtul?

— Pe tine te îngrijorează iepurele — îi spuse meșterul — deși nu-i singurul pe care-l ai, și-ai putea cumpăra alții mâine dimineață. Pe mine mă îngrijorează zmeul. Dacă se rupe, îmi ia două zile să-l repar. Dacă se strică de tot, trebuie s-o iau de la început.

Hare ridicase zmeul.

— Iepurele n-are nimic — strigă el din capătul celălalt al acoperișului. — Vrei să mai încerc o dată?

Meșterul scutură din cap.

— Coarda aia nu-i destul de strânsă. Adu-l aici.

Hare se supuse.

— Ține-l. — Meșterul îngenunche. — Nu vreau să-l pun pe smoală.

— Oare n-am putea să-l legăm de un plutitor? propuse Hare.

— Ar fi și mai riscant. Dacă o ia în jos, se rupe în bucăți înainte de a ne opri. — Slăbi nodul dintr-o singură mișcare. — Am vrut să pun un întinzător, îi spuse lui Musk. Poate c-ar fi fost bine.

— Mai încercăm o dată după ce l-ai dres — rosti Musk.

— S-ar putea să bată vântul dimineață.

— Dimineață îi dau drumul Acvilei. Nu vreau să mai am și asta pe cap.

— Bine. — Meșterul se ridică, își umezi iar arătătorul și-i făcu semn din cap lui Hare, arătând cu degetul.

De data asta, zmeul uriaș se înălță încrezător, deși meșterului i se păru că nu se simte nici o adiere. Se înălță cincisprezece, douăzeci, treizeci de coți, apoi alunecă, se lăsă în jos brusc, făcând iepurele să chițăie îngrozit, și se strădui să se ridice din nou, dar rămase pe loc.

— Dacă coboară sub acoperiș, nu se mai simte vântul din cauza casei.

— Întocmai. — Meșterul mișcă din cap răbdător. — Exact la asta m-am gândit și eu mai devreme.

— Îl tragi în jos! De ce naiba îl tragi? Ar fi zburat de data asta.

— Trebuie să slăbesc coarda de jos a frâului — explică meșterul. — Cea care merge de la picior la schelet.

Îi strigă lui Hare:

— Se lasă jos! Prinde-l!

— Așa, destul! — Musk ținea pistolul în mână. — O să mai încercăm dimineață. O să mai încercăm când bate vântul și să facă bine să zboare, și să zboare ca lumea. *Mă asculți, moșnege?*

Hare prinsese zmeul; meșterul dădu drumul mosorului.

— Cam atâta. — Arătă distanța cu degetele. — Tu n-ai văzut că se lasă în jos? Dacă o să cadă pe acoperiș sau pe pământ, o să se distrugă cu totul.

În vreme ce Hare ținea zmeul ridicat, meșterul slăbi coarda de jos și o fixă la distanța indicată înainte.

— M-am gândit eu c-o să trebuiască să fac asta — explică el — așa că am lăsat-o puțin mai lungă.

— Nu mai riscăm în noaptea asta — îi spuse Musk lui Hare.

— Liniște! — Degetele meșterului se opriră, coarda era numai pe jumătate legată. În depărtare, auzi murmurul pădurii uscate, foșnetul frunzelor ofilinde și freamătul milioanelor de crenguțe uscate. Întoarse capul după instinct, cu ochi scrutători.

— Ce e? — vru să știe Hare.

Meșterul se îndreptă de spate.

— Du-te în celălalt colț de data asta — îi spuse el.

— Sper că n-are de gând să se spargă... — Musk vârî pistolul sub tunică.

— Dacă se sparge, o să fiu în siguranță — comentă meșterul. — Nici tu, nici el nu-l puteți repara.

— Dacă zboară, o să fii și mai în siguranță — replică Musk fioros.

Aflat la vreo cincizeci de metri de ei, Hare îi auzi vorbind.

— Gata?

Meșterul se uită automat la mosor. Copacii se liniștiseră, dar simți din nou în păr degetele fantomatice ale lui Molpe. Îi tremură barba.

— ACUM!

Hare se ținu de zmeul uriaș până ajunse la jumătatea acoperișului, apoi îl eliberă azvârlindu-l în sus. Zmeul se ridică imediat la cincizeci, apoi la

șaizeci de coți, după aceea se opri, parcă așteptând să prindă puteri noi.

— Sus — mormăi Musk. — Sus, șoimule!

Preț de două minute neîntrerupte, zmeul pluti pe loc, cu aripile transparente aproape invizibile pe tărâmul cerurilor, corpul său uman negru ca umbrele, iar iepurele, un punct zvârcolindu-se pe pieptul lui. În cele din urmă, meșterul zâmbi și desfășură mai multă sârmă de pe mosor. Zmeul se înălța încrezător, tot mai sus, până când aproape că se pierdu în câmpiile cadrilate și râurile sclipitoare aflate de partea cealaltă a spiralei.

— E destul? — întrebă meșterul. — Să-l cobor?

Musk scutură din cap.

Hare, care li se alăturase ca să vadă și el zmeul, rosti:

— Arată bine, nu-i așa? Parcă-i adevărat.

— Vreau banii care mi se cuvin — îi spuse meșterul lui Musk. — Așa ne-am înțeles. L-am construit, ți-a plăcut și o să care un iepure.

— Acum, numai jumătate din ei — șopti Musk, tot cu ochii la zmeu. — Nu-l aprob până nu tășnește Acvila după el. Tot nu sunt convins c-o să i se pară adevărat.

Hare chicoti.

— Bietul iepuraș! Pariez că nici nu știe unde a ajuns. Pariez că nu-i nimeni pe-acolo, pe sus.

Musk se uită la iepurele îndepărtat cu un zâmbet amar.

— Lasă că-i trimitem tovărășie mâine dimineață.

Vântul care urca îi flutură tunica brodată și-i aduse o șuviță ondulată lungă pe fruntea frumoasă.

Meșterul spuse:

— Dacă nu crezi c-o să-ți păcălească șoimul, spune-mi ce schimbări vrei să-i fac. O să încerc să-l termin până dimineață.

— Arată bine acum — recunoscu Musk. — Exact ca un zburător care ține un iepure.

ÎN PAT, ZVÂRCOLINDU-SE DE PE O PARTE pe alta, Silk mâna dricul printr-un peisaj de vis întunecat și plin de ruine, un tărâm al morții și al vieții deopotrivă. Vântul sufla fără oprire, fluturând toate perdelele alb-gălbui de la ferestrele dormitoarelor și ciucurii de catifea ai dricului asemenea unor steaguri negre; asemenea afișului sfâșiat de pe Strada Soarelui, cu ochii ieșiți

din orbite ai consilierului Lemur, cu nasul și gura lui strâmbe, dansând în vânt; asemenea chipului blajin al consilierului Loris, decupat și alunecând în rigolă; asemenea rasei negre și largi a Mayterei Rose, cu greutățile cusute în tiv trăgând spre moarte, totuși fâlfâind, în vreme ce penele lungi și negre se îndoiau și se clătinau, în vreme ce vântul prindea zvâcnirea neagră a biciului lui Silk care, vrând să biciuiască unul din caii negri, îl nimerea pe celălalt. Calul negru neatins mergea anevoie, la pas, se târa, fornăia pe nări din cauza prafului ridicat în valuri, dar scăpa nebiciuit. Ar fi trebuit pedepsit, pentru că-și lăsa să trudească singur fratele care asuda și trăgea, deși coastele lui erau murdare de praf galben, pe care spuma albă îl mâzgălise deja cu negru.

În dric, Orpine se zvârcolea goală și palidă. Batista din bumbac a lui Silk, veche și ruptă, îi aluneca întruna de pe față, cădea, dar niciodată de tot, aluneca, dar niciodată de tot, în ciuda vântului care șuiera pe la geamuri și arunca praf în toate crăpăturile. În timp ce biciuia calul care nu trebuia, întotdeauna numai pe el, Silk o văzu cum prinde cu unghiile pumnalul lui Chenille, cum îl apucă și-l trage, deși era vârât între coastele ei, amenințând ca o pisică, cu ghearele, pisica roșie cu coada ca focul și scutul fin de alamă, decorat de sus până jos. Pe sub batista care aluneca, fața ei, pătată de propriul sânge, era întotdeauna fața lui Mucor, fiica lui Blood cea cu mințile pierdute. Pe scalp avea cusături, iar părul castaniu îi fusese ras de Moorgrass, care îi spălase trupul și-i răsese jumătate de cap ca să se vadă cusăturile și câte-o picătură de sânge la fiecare împunsătură, deși din sânii ei plini curgea lapte pe catifeaua neagră. O aștepta mormântul, numai mormântul, încă un mormânt într-o spirală de morminte unde zăceau deja atâția sub pavăza lui Hierax, zeul morții, caldé-ul morților, al Uriașei Hierax celei-cu-cap-alb, cu spiritul ei alb în ghearele celui dintâi, pentru că cea de-a doua fusese neurochirurg, al cui, dacă nu al ei?

Nici Silk, singur pe bancheta căptușită cu piele neagră a vizitiului, nu știa ce înseamnă toate acește lucruri, ci doar că mâna dricul spre mormânt și era în întârziere, ca de obicei. Întotdeauna venea la mormânt prea târziu și prea devreme, conducând noaptea, pe un întuneric mai dens decât cea mai neagră noapte, într-o zi mai caldă decât cea mai fierbinte zi, în care talazurile de praf ardeau așa cum se arde lutul olarului în cuptorul său mic, strălucitor de fierbinte, ridicând colbul în vreme ce biciuia calul care nu trebuia biciuit,

un cal transpirat, care va muri la mormânt, dacă nu va trage și celălalt. Și unde va zace Orpine, dacă în mormântul ei va sta calul negru?

— Diii! — strigă el, dar caii nu-l ascultară, căci erau deja la mormânt și soarele apusese demult, ars, stins până când se va aprinde iarăși. *Prea adânc*, îi spuse Chenille, de la marginea gropii. *Prea adânc*, reluară broaștele ecoul vorbelor ei, broaștele prinse de el în copilărie în anul în care plecase cu mama lui la țară fără un motiv anume și se întorsese la un trai cu nimic diferit, broaștele pe care le iubise și pe care le omorâse cu dragostea lui. *Prea adânc!* și mormântul era prea adânc, deși se vedea pe fund catifeaua neagră, pentru ca nisipul și solul umed să n-o atingă niciodată. Apele reci, adânci ale râurilor subterane care se scufundau în fiecare an n-o vor spăla niciodată pe Orpine, n-o vor transforma înapoi în copaci și flori, nu vor spăla sângele lui Blood, nu vor uda nici pisica de foc cu șoarecele negru în bot, nici zambilele aurii. Nu vor umple niciodată lacul auriu în care cocorul auriu căuta necontenit pești aurii; căci acesta nu era un an bun pentru pești aurii, nici pentru cei argintii.

— *Prea adânc!*

Și era prea adânc mormântul, pentru ca praful galben să nu-l umple niciodată, iar catifeaua de pe fund era presărată cu stropi luminoși ce s-ar fi putut preface în scântei, dar încă nu licăreau, așa cum îi arătă Maytera Marble cu degetul, iar la lumina unuia din ele ea se arătă din nou tânără, semănând la chip cu Maytera Mint, purtând mănuși maro, parcă din carne, peste degetele ei harnice, de oțel.

— *Prea lung!* — le spuse el cailor, iar cel care nu trăgea niciodată începu să sară și să se ridice și să dea din picioare și, folosindu-se de spate, trase cât îl ținură puterile, în ciuda vântului care-i strepezea dinții și a nopții mai întunecate decât orice altă noapte, care ascundea și ultimul petec de cer. Cărarea lungă pe sub pământ fu îngropată pe vecie în vâltoarea de praf și tumult.

— *Prea lung!*

Hyacinth stătea lângă el, pe bancheta învelită în piele; după un timp, îi dădu batista lui veche, pătată de sânge, să-și acopere nasul și gura. Vântul urla ca o haită uriașă de câini galbeni, dar nu reuși să abată dricul lor vechi, scârțâitor și lucios, de pe drumul care nu se mai putea numi drum, iar el era bucuros de tovărășia ei.

Capitolul 5

Sclavul lui Sphigx

Era ziua Molpei, își aminti Silk, ridicându-se în capul oaselor în pat: ziua mersului cu pași ușori și repezi, iar după muncă, a cântecului și dansului. Nu se simți prea sprinten când se ridică, își aruncă picioarele peste marginea patului și se frecă la ochi și pe maxilarul țepos. Dormise... cât? Prea mult, dar tot se mai putea alătura sibilelor pentru rugăciunea de dimineață dacă se grăbea. Nu mai avusese parte de un somn bun noaptea de când...

Din ziua Thelxiepeiei.

Se întinse, zicându-și că va trebui să se miște repede. Va lua dejunul mai târziu sau deloc, deși mai avea fructe și legume cât să sature jumătate de cartier.

Se ridică în picioare, se hotărî să se grăbească, simți un junghi în glezna dreaptă din cauza efortului și se așeză imediat la loc.

Bastonul cu cap de leoaică al lui Blood stătea proptit de capul patului, iar bandajul de la Crane lângă el, pe podea. Îl luă și trase cu el de podea. *Sphigx va fi zeița mea astăzi*, murmură el, *sprijinul și reazemul meu*. Desenă semnul plus în aer. *Tu, Sphigx, vitează purtătoare de sabie și pumnal, leoaică și amazoană, fii cu mine până la capăt. Dă-mi curaj acum, în ceasul greutăților.*

Bandajul lui Crane ardea; îi strângea glezna ca o menghină, dar îi dădu o senzație excelentă când coborî scările ca să-și umple ligheanul de la pompa din bucătărie.

Oreb dormea pe dulap, într-un picior, cu capul vârât sub aripa sănătoasă. Silk strigă:

— Trezește-te, pasăre! Mâncare? Apă? Acum e momentul să ceri.

Oreb protestă cu un croncănit, fără să-și arate ochii.

Mai rămăsese ceva din vechea lui colivie și un tăciune aprins din focul pe care nu apucase să gătească legumele cu o seară înainte. Aruncă în el câteva crenguțe, suflă peste ele și-și frecă mâinile la vederea flăcării proaspete. Nu va trebui să folosească deloc din hârtia prețioasă!

— E dimineață — îi spuse păsării. — S-au ridicat umbrele și ar trebui să te trezești.

Nici un răspuns.

Oreb, constată Silk, îl ignora pe față.

— Am glezna ruptă — continuă el să-i vorbească vesel. — Mi-a înțepenit brațul – maestrul Xiphias a crezut că sunt stângaci, ți-am povestit? – Mă doare burta și am o vânătaie mare pe piept, unde m-a lovit Musk cu mânerul cuțitului. — Aranjă trei așchii mici deasupra crenguțelor aprinse, care trosneau. — Dar nu-mi pasă deloc. E ziua Molpei, minunata zi a Molpei, și mă simt excelent. Dacă vrei să fii animalul meu, și tu va trebui să te simți la fel, Oreb. — Închise cu zgomot căminul și puse apa de bărbierit pe sobă.

— Capete pește?

— Nici un cap de pește. N-am avut timp de așa ceva, dar cred c-a mai rămas una din perele acelea bune. Îți plac perele?

— Place pere.

— Și mie, deci o facem pe din două. — Căutând în chiuvetă după cuțitul cu care-și tăiase roșiile, îi șterse lama (observând cu un sentiment de vină că începea să ruginească), tăie para în două, apoi mușcă din porția lui, scurse apa din chiuvetă, pompă alta și se stropi pe față, pe gât și pe păr. – Nu vrei să vii cu noi la rugăciunea de dimineață, Oreb? Nu ești obligat, dar am senzația că-ți va face bine. — Își imagină reacția Mayterei Rose la apariția păsării și râse. — Mi-ar face bine și mie, după toate probabilitățile.

— Pasărea doarme.

— Dar sper că numai după ce ți-ai terminat para. Dacă o găsesc tot aici când mă întorc, o mănânc eu.

Oreb flutură din aripi și zbură pe masă.

— Mâncat acum.

— Ești foarte înțelept — îl lăudă Silk și mai luă o înghițitură din jumătatea lui de pară, gândindu-se mai întâi la visul avut – unul deosebit, din câte ținea minte – apoi la firele gălbui din scalpul lui Mucor. Oare

chiar îl văzuse, ori doar visase? Apoi se gândi la Crane, care și el era doctor și mai mult ca sigur că implantase felinele încornorate în pântecul fetei, cel puțin doi sau trei odată.

La etaj, în timp ce se săpunea și se freca, își aduse aminte că Chenille spusese să ia de la Crane banii pentru salvarea manteionului. În mod obișnuit, ar fi alungat imediat o asemenea propunere nesocotită, dar Chenille nu era Chenille – cel puțin nu era numai Chenille – și orice ar spune, nu avea rost să se amăgească, deși politețea îi cerea să se prefacă. O implorase pe frumoasa Kypris să se întoarcă, dar ea făcuse un lucru și mai bun: nici măcar nu plecase, mai degrabă părăsise Fereastra Sacră ca să o posede pe Chenille.

Pentru Chenille era o mare cinste, fără îndoială. Preț de-o clipă, o invidie. El însuși fusese iluminat de Intrus, iar asta era și ea o mare cinste. După aceea, nu ar fi trebuit să invidieze pe nimeni niciodată. Kypris era zeița prostituatelor. Fusese Chenille o prostituată bună? Era oare răsplătită pentru asta? Ea, sau mai degrabă zeița, sau ambele, îi spusese că nu voia să se întoarcă la Orchid.

Șterse și uscă lama și-și examină obrazul în oglindă.

Oare putea însemna asta că Kypris le iubea pe ele, dar nu și ceea ce făceau? Era un gând înălțător, foarte posibil corect. Nu știa atâtea câte ar fi trebuit neapărat să știe despre Kypris, după cum nici despre Intrus nu știa, din păcate, prea multe, deși acesta îi arătase nenumărate lucruri, iar Kypris îi dezvăluise o parte din ea seara trecută – în special relațiile ei cu Pas.

Silk se șterse pe obraz cu prosopul și se duse la dulap să-și ia o tunică curată, amintindu-și că Patera Remora mai că nu-i ordonase să-și cumpere haine noi. Cu cardurile rămase de la înmormântarea lui Orpine, avea să scape și de grija asta.

Hyacinth îi ținuse tunica, îl ajutase s-o îmbrace pentru că el avea brațul rănit. Se pomeni că, în loc să alerge pe scări ca să se alăture sibilelor în manteion, se așează pe pat și-și luă în mâini capul plin de gânduri la Hyacinth. Cât de frumoasă fusese, și cât de bună! Ce minunată, stând lângă el în dric în drum spre mormânt. Va muri și el, și ea – ca toți oamenii; dar nu trebuie să moară singuri. Își dădu seama, puțin șocat, că visul nu fusese o fantasmă nocturnă, ci i-l trimisese un zeu, mai mult ca sigur Hierax, care apăruse și

el (ca o confirmare clară) ținând în mâini spiritul alb al lui Orpine.

Cuprins din nou de bucurie, Silk se ridică și smulse o tunică spălată din dulap. Blood își botezase pasărea Hierax, o blasfemie voită. El, Silk, o omorâse, sau cel puțin se luptase cu ea și-i provocase moartea. În consecință, Hierax îl favorizase – într-adevăr, îl favoriza de atunci încoace nu numai trimițându-i un vis plin de simboluri zeiești, dar și dându-i ocazia s-o înmormânteze pe Orpine, o înmormântare foarte profitabilă. Nu se putea spune că Hierax se arătase nerecunoscător!

Roba pe care o purtase cu o zi înainte era murdară și plină de pete de sânge uscat; nu avea alta curată, cu care s-o înlocuiască. Scoase peria de haine și începu s-o perie cu putere, ridicând praful.

Bărbați și femei, făcuți din țărână (inițial de Intrus, cum spunea un pasaj îndoielnic din Scrieri), se întorceau în țărână. Praful și pulberea se alege de ei prea repede, acesta e adevărul. Același gând sumbru îi dăduse târcoale și către sfârșitul înmormântării lui Orpine, când fixase în șuruburi capacul sicriului.

Iar Chenille îl întrerupse, înălțându-se ca... ca... Nu găsi nici un termen de comparație. Încercă să revadă scena cu ochii minții. Chenille, mai înaltă decât mulți bărbați, cu șuvițe creț de culoarea focului, oase mari, obraji supți și sâni generoși, tari și, în același timp, zvâcnind în rochia ei albastră, simplă.

Nu. Rochia fusese neagră, cum cerea ocazia. Purtase ea oare albastru când o cunoscuse la Orchid? Nu, verde. Aproape sigur verde.

Jucăria lui Horn! Asta era. N-o văzuse niciodată. (Peria roba mai vârtos ca altădată.) Dar văzuse altele asemănătoare, figurine articulate, cu patru coarde, pe o cruce de lemn. A lui Horn avusese un palton albastru vopsit, iar Chenille se mișca prima oară ca ea, de parcă zeița nu învățase încă să tragă bine de coarde. Și nici nu vorbise mai bine decât Oreb.

Oare e posibil ca o zeiță să fie nevoită să învețe lucruri noi? Iată o idee nouă.

Dar zeițele învățau repede, se pare; înainte de a sosi Patera Remora, aruncase cuțitul lui Musk chiar mai bine decât proprietarul lui. Musk, care seara trecută îi dăduse, în zgârcenia lui, doar o săptămână ca să-și recupereze manteionul. Poate că manteionul nu merită să fie păstrat, dar Intrusul îi spusese să-l salveze, deci așa trebuia să facă.

Ajunse, în sfârșit, și la momentul hotărâtor: ce-o să facă astăzi? Pentru că nu avea timp de pierdut, nici măcar puțin. Ori va trebui astăzi să-i ceară cumva lui Blood o păsuire, ori să obțină suma aceea uriașă, toată sau o parte din ea.

Lovi cu palma buzunarul pantalonilor. Pistolul cu ace al lui Hyacinth era tot acolo. Îngenunche și scoase caseta cu bani de sub pat, o descuie și scoase azothul; îl vârî sub tunică, încuie caseta și o ascunse iar sub pat, după ce puse cheia la locul ei.

— O, Sphigx, purtătoare de sabie — șopti el — nu-i uita pe supușii tăi, care trăiesc și mor de sabie.

Era rugăciunea Gărzilor, dar i se păru că și lui i se potrivește la fel de bine.

Chenille aștepta în grădină când Silk, în spatele Mayterei Rose și urmat de Maytera Marble și micuța Maytera Mint, ieși pe ușa laterală a manteionului. Oreb strigă *Bun Silk!* de pe umărul fetei și țopăi până pe al lui; dar din cauză că Maytera Rose era cu spatele la el, nu-i văzu expresia feței, asta în caz că ea observase pasărea vie.

Maytera Marble spuse:

— M-am gândit să te invit cu noi, Chenille, dar dormeai atât de adânc...

Chenille zâmbi:

— Mă bucur că n-ai făcut-o, Maytera. Am fost tare obosită. Dar am aruncat un ochi la voi mai târziu. Sper că nu m-ați văzut.

— Serios? — Maytera Marble zâmbi la rândul ei, cu capul ridicat, puțin aplecat spre dreapta. — Trebuia să vii lângă noi. N-ar fi fost nici un necaz.

— Îl aveam pe Oreb cu mine și îi era frică. Oricum, ajunseserăți deja la evocare.

Silk mișcă din cap pentru sine. Nu se mai vedea nici urmă de Kypris pe fața lui Chenille, chinuită deja de soarele tiranic; dar Chenille nu avea de unde să știe cuvântul. Spuse:

— Sper că Chenille nu v-a deranjat prea mult azi-noapte, Maytera.

— Nu, nu. Deloc. Absolut deloc. Dar acum va trebui să mă scuzi. În curând trebuie să apară copiii. Trebuie să descui și să revăd lecția.

În timp ce-o priveau cum se depărtează, Chenille rosti:

— Mă tem că o intimidez. Ar vrea să-i placă de mine, dar se teme că te-am corupt.

— Și pe mine mă intimidezi, Chenille — recunoscu Silk.

Stând de vorbă, o văzură amândoi pe Maytera Mint cum așteaptă, cu ochi abătuți, în frunzarul cu umbre discrete. Silk își înmuie glasul și-o întrebă:

— Voiai să-mi spui ceva, Maytera?

Ea scutură din cap fără să scoată un cuvânt.

— Poate că voiai să-ți iei rămas bun de la musafira ta; dar, ca să fiu sincer, cred că va trebui să rămână cu tine și cu sibilele tale și la noapte.

Pentru prima oară de când o cunoștea, Maytera Mint reuși să-l sperie, ieșind din umbră ca să se uite fix în ochii lui Chenille cu o dorință pe care el nu și-ar fi închipuit-o vreodată.

— Nu mă intimidezi — spuse ea — asta am vrut să-ți spun. Ești singurul adult care nu mă intimidează. Mă simt atrasă de tine.

— Și tu îmi ești simpatică — spuse Chenille cu glas potolit. — Îmi place foarte mult de tine, Maytera.

Maytera Mint înclină din cap în semn de acceptare și înțelegere (crezu Silk).

— Probabil că sunt mai mare decât tine cu cincisprezece ani. Dacă nu mai mulți, căci la anul împlinesc treizeci și șapte. Totuși, simt că... Poate numai pentru că ești așa de înaltă am impresia că...

— Da? — întrebă Chenille zâmbitoare.

— Că ești sora mea mai mare. N-am avut niciodată o soră mai mare, zău. Te iubesc.

Și cu asta, Maytera Mint se răsuci ca un vârtej de finet negru și porni în grabă spre mănăstire. La jumătatea drumului coti brusc și traversă pajiștea uscată, maronie, spre palestra, de partea cealaltă a terenului de joacă.

— Pa-pa! — strigă Oreb. — Pa, fetița!

Silk scutură din cap.

— Nu m-aș fi așteptat la așa ceva. *Spirala* e o lume de posibilități care-mi depășesc imaginația.

— Foarte rău — oftă Chenille. — Trebuie să-ți spun. Să-ți explic. Silk. Patera. Ar trebui să vorbim despre celălalt lucru. Cum să luăm banii

de la Crane. Dar eu... Noi avem o problemă. Cu sărmana Maytera Mint. Eu sunt de vină. Într-un fel.

Silk rosti:

— Sper că nu e ceva grav. Îmi place de ea și mă simt răspunzător pentru ea.

— Și eu. Dar s-ar putea să fie ceva grav. Știu că e. Nu putem să ne întoarcem în căsuța ta? Și să vorbim acolo?

Silk scutură din cap.

— Femeile nu au voie în prezbiteriu, deși există o listă lungă de excepții: dacă se îmbolnăvește augurul, o femeie poate veni să-l ingrijească, de exemplu. Când vreau să vorbesc cu Maytera Marble, ne întâlnim aici în frunzar sau în camera ei din palestra.

— Bine. — Chenille se aplecă pe sub vița de vie lăsată. — Dar cu Maytera Mint? Și cu cea bătrână, Maytera Rose? Cu ele unde stai de vorbă?

— O, în aceleași locuri. — Cuprins de o vagă remușcare, Silk se așeză pe vechiul scaun de lemn, vizavi de Chenille; era cel pe care se așeza de obicei Maytera Marble. — Dar, ca să fiu sincer, rareori vorbesc cu oricare dintre ele două. Maytera Mint e, în general, prea timidă ca să-mi răspundă, iar Maytera Rose îmi face morală. — Scutură din cap. — Mă tem că ar trebui să fiu mult mai atent la cele ce-mi spune; dar după zece-cincisprezece minute nu mă mai pot gândi la altceva decât cum să fac să plec mai repede. Nu vreau să insinuez că vreuna din ele n-ar fi o femeie foarte bună. Amândouă sunt bune.

— Maytera Mint este. — Chenille își linse buzele. — De-asta mă simt prost. Așa cum mă simt. Silk. A fost... ei, bine, n-am fost *eu*. N-a fost Chenille.

— Bineînțeles! — Silk dădu hotărât din cap. — Simte zeița din tine! Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Nu vrei ca ea să spună...

— Nu, nu. Simte zeița, dar nu despre asta e vorba. Și nu vrea să spună nimănui. Nu știe nici ea. Nu e conștientă de asta.

Silk își drese vocea.

— Dacă crezi că e vorba de o oarecare atracție fizică — știu că ea apare și între femei, ca și între bărbați — ar fi cu siguranță mai bine dacă la noapte ai dormi în altă parte.

Chenille schimbă subiectul.

— N-ar avea importanță. Dar nu despre asta e vorba. Ea nu vrea... Ea nu vrea nimic. Nimic de la mine. Vrea să ajute. Să-mi dea lucruri. E de înțeles. Nu e ... compromițător. Așa ai spune tu? Compromițător?

— Probabil că da.

— Dar toate astea... N-au importanță. Nu contează. Va trebui să-ți spun. Mai multe. N-o să te mint. — Îi scânteiară ochii. — *Nu!*

— Nici n-aș vrea să mă minți — o asigură Silk.

— Ba da. Ba da, ai vrea, Silk. Silk. Să fii posedat, tu... Am vorbit despre asta aseară. Crezi că un zeu... pe mine? Vreau să spun, Kypris. Sau altul. Femeia aia oribilă, cu șerpi. Crezi că intrăm în oameni. Ca frigurile?

— Eu sigur nu aș fi folosit aceste cuvinte.

Chenille îl studie pofticioasă pe sub ochii cu pleoape grele, mai mari acum decât fuseseră în afara frunzarului, ochi negri, lucind de lumină proprie.

— Dar așa crezi. Știu. Noi... Pătrunde prin ochi. Noi, zeii, nu suntem... Vizibili? Suntem tipare. Ne schimbăm. Învățând și crescând. Dar rămânem tot tipare? Iar eu nu sunt Kypris. Ți-am spus... Ai crezut că mint.

Oreb fluieră:

— Săracă fată!

Iar Silk, care-și întorsese privirea de la forța înfricoșătoare și pofta din ochii aceia negri, văzu acum că începeau să lăcrimeze. Îi oferi batista, amintindu-și că și Maytera i-o oferise pe-a ei, tot aici, în frunzar, înainte să meargă la vila lui Blood.

— Eu nu m-am schimbat. Nu mă schimb. Nu mult. Numai dacă n-am de ales. Și nu sunt un tipar. Dar ceea ce tu numești posedare ... Kypris a copiat o parte din ea, una mică. — Chenille își suflă nasul cu delicatețe. — N-am mai tras nimic pe nas. Nu de când Orpine... Asta face, Patera. Nu-ți dai seama, vreau să zic. La orice te uiți, îți zici, asta nu-i rugină, și totul e așa de trist.

— O să treacă repede — spuse Silk, sperând să aibă dreptate.

— O săptămână. Poate două. Am mai făcut-o doar o singură dată. Numai că... Nu contează. N-aș face-o. N-o s-o fac acum. Dacă ai avea o cupă plină de rugină și ai ridica-o în fața mea ca să iau cât vreau, n-aș lua nimic.

— E minunat — spuse Silk sincer.

— Din cauza tiparului. Bucata asta mică din Kypris pe care ea a pus-o în mine, prin ochii mei, ieri, în manteionul tău. Nu înțelegi, nu-i așa? Știu că nu înțelegi.

— Nu pricep cum e cu tiparele — recunoscu Silk. — Înțeleg restul, cel puțin așa cred.

— E ca inima. Tipare de bătăi. Da, da, nu, nu, nu, da da, da. Lucrul ăsta pe care-l avem toți în spatele ochilor. Nici eu nu înțeleg chiar totul. Femeia mecanică? Marble? Cineva prea deștept a aflat că poate s-o facă. Să schimbe puțin programele. Oameni transformați în mașinării. Numai pentru asta. Pentru ca oameni ca Maytera Marble să lucreze pentru ei, nu pentru Stat. Să fure pentru ei. El... Tu îi zici Pas. I-a pus pe oameni să studieze lucrul din spatele ochilor. Și ei au aflat că și cu oamenii se poate face ceva asemănător. A fost mai greu. Frecvența era mult mai înaltă. Dar a fost posibil, așa că o facem. Așa a început totul. Silk. Prin terminale, prin ochii lor.

— Acum chiar nu mai pricep nimic — recunoscu Silk.

— Nu contează. Sunt explozii de lumină. Lumină pe care n-o vede nimeni altcineva. Bufniturile, vibrațiile, crearea programelor, zeul care rulează în Mainframe. Kypris e zeul, programul acela. Dar ea a închis ochii. Mint a închis ochii. Maytera Mint. Iar eu nu terminasem, nu era gata.

Silk scutură din cap.

— Știu că e important ce spui tu, iar eu încerc să te înțeleg; dar, ca să fiu sincer, habar n-am despre ce vorbești.

— Atunci o să te mint. — Chenille se aplecă spre el până genunchii ei îi atinseră pe ai lui. — O să mint, ca să înțelegi, Patera. Acum ascultă-mă. Eu... Kypris a vrut să intre în Maytera Mint... n-are importanță de ce.

— Acum ești Chenille.

— Întotdeauna sunt Chenille. Nu, greșesc. Mințind, sunt Kypris. Așa, deci. Acum sunt Kypris, vorbind cum vorbea Chenille. Zi da.

Silk înclină din cap.

— Da, Mare Zeiță.

— Foarte bine. Am vrut să intru în Maytera Mint trimițându-mi persoana divină să se scurgă în ea, prin ochii ei, de la Fereastra Sacră. Pricepi?

Silk mișcă iar afirmativ din cap.

— Desigur.

— Ştiam eu c-o să înţelegi. Dacă nu e adevărat. Bun. E o senzaţie plăcută, foarte plăcută, aşa că nimeni nu închide ochii. Le place. Vor mai mult. Nici măcar nu clipesc, o absorb.

Silk rosti:

— E normal ca fiinţele umane să dorească o fărâmă din viaţa ta divină, Mare Zeiţă. E unul din cele mai profunde instincte ale noastre.

— Numai că ea a închis ochii, asta trebuie să pricepi. N-a văzut decât o parte din mine – din zeiţă. Nici măcar nu ghicesc ce i-ar putea face.

Silk se lăsă greu pe spate, frecându-şi obrazul.

Oreb, care fugise de pe umărul lui ca să exploreze viţa, şopti:

— Fată bună.

— Da, Oreb. Aşa este. Asta-i unul din motivele pentru care sunt aşa de îngrijorat.

— Bună acum!

După un scurt moment tensionat de tăcere, Silk ridică brusc mâinile.

— N-aş fi crezut că un zeu se poate desface în bucăţi.

Chenille îl aprobă din cap.

— Nici eu.

— Dar ai zis...

— Am zis că s-a întâmplat. — Îi puse mâna pe genunchi. — N-aş fi crezut. Dar s-a întâmplat, şi s-ar putea s-o schimbe. Cred că a schimbat-o deja. Eu sunt Chenille, dar mă simt de parcă altcineva e în mine acum, cu un fel de a gândi şi de a face lucrurile pe care până ieri nu l-am cunoscut. Maytera Mint nu simte aşa. Ea are o parte din Kypris, aşa cum ai tu un vis.

— Bănuiesc că ce spui tu e foarte grav, Chenille. Dar nu se poate schimba?

Ea scutură din cap, săltându-şi buclele de foc.

— Kypris ar putea schimba ceva, dar nu noi. Maytera ar trebui să stea în faţa unui terminal – o Fereastră Sacră sau o oglindă, indiferent – când apare Kypris.

— Chiar şi atunci, tot ar mai rămâne ceva. Întotdeauna rămâne. Iar o parte din... spiritul Mayterei Mint ar intra în Kypris.

— Dar *tu eşti* Kypris — spuse Silk. — Ştiu asta şi îmi tot vine să

îngenunchez.

— E doar o minciună, Patera. Dacă aș fi o zeiță adevărată, nu mi-ai rezista. Mi-ai rezista? Sunt Chenille, dar am ceva în plus. Uite încă o minciună care te-ar putea ajuta. Când cineva e beat, n-ai auzit niciodată pe nimeni zicându-i că vorbește coniacul din el? Sau berea sau altă băutură?

— Da, se spune foarte des. Nu cred că vorbește nimeni serios.

Bine, dar cam așa e. Nu întocmai, dar pe-aproape, numai că ceea ce are Maytera Mint în ea nu va dispărea cum dispare băutura. Ea va rămâne așa pentru tot restul vieții, dacă Kypris nu-și ia înapoi partea din ea – adică dacă nu îi face o copie cu toate schimbările suferite și nu șterge ceea ce a fost în Maytera.

— Atunci tot ceea ce ne stă în putință e s-o urmărim atent și să... ăăă... — (Silk simți o undă de simpatie pentru Patera Remora)... — fim îngăduitori cu neașteptatul.

— Mă tem că ai dreptate.

— O să-i spun Mayterei Marble. Adică n-o să-i povestesc ce mi-ai spus, dar o s-o avertizez. Maytera Rose ar fi neputincioasă. Mai mult ar strica. Maytera Marble se va purta extraordinar, deși nu poate să fie și în camera ei din palestra și în a Mayterei Rose în același timp. Mulțumesc, Chenille.

— Trebuia să-ți spun. — Chenille își atinse ușor nasul și ochii. — Acum, în legătură cu banii. M-am gândit la asta cât ai fost în manteion, pentru că voi avea nevoie de ei. Va trebui să-mi găsesc altceva din care să trăiesc. Un magazin? Ceva... Și te voi ajuta cât voi putea, Silk. Dacă vrei să-i împărțim...

Silk scutură din cap.

— Trebuie să-i dau lui Blood douăzeci și șase de mii, ca să cumpăr manteionul de la el; asta contează în primul rând. Dar tu poți să iei tot ce depășește suma asta. Să zicem că obținem cumva o sută de mii, deși îmi dau seama că e o cifră absurdă. Ai putea lua șaptezeci și patru de mii. Dar dacă primim numai douăzeci și șase de mii, toți banii vor merge la Blood. — Făcu o pauză, ca s-o privească mai atent. — Tremuri. Nu vrei să-ți aduc o pătură din prezbiteriu?

— O să încetez într-un minut-două, Patera. Pe urmă o să mă simt bine. Mă controlez mult mai bine decât ea. Accept. Oferta ta? Am spus asta?

Oferta ta generoasă. Așa ar fi trebuit să spun... Te-ai gândit la vreun plan? Mă pricep la... anumite lucruri? Dar nu la planuri. Nu prea, Silk. Silk? Nici ea nu se pricepea. Vorbesc cum trebuie acum?

— Parcă, deși pe ea n-o cunosc prea bine. Însă am sperat ca planul să-l faci tu. Ca Chenille, ești mult mai apropiată de Crane decât mine și ar trebui să ai o idee mult mai clară despre operațiunea de spionaj pe care mi-ai spus că o conduce.

— Am încercat să pun ceva la cale. Aseară, apoi azi dimineață din nou. Cel mai simplu ar fi să-l amenințăm că dăm în vileag ceea ce face. Uite ce am. — Scoase din buzunarul rochiei o icoană cu Sphigx gravată în lemn tare. — Trebuia să i-o dau unei femei care ține o tarabă în piață. Acolo mă duceam când am... știi tu. De-asta m-am îmbrăcat așa de repede. Pe urmă s-a întâmplat ce s-a întâmplat și am rămas la Orchid. Știi de ce. A urmat exorcizarea. Tu ai făcut-o, Silk. Când am ajuns la piață, se închidea. Nu mai era nimeni, doar cei care stau acolo peste noapte. Să-și păzească marfa? Femeia plecase deja.

Silk luă icoana de închinare.

— Sphigx ține în mână o sabie — șopti el — așa apare în aproape toate reprezentările. Mai are și un obiect pătrat, o tablă poate sau un teanc de hârtii; ar putea fi instrucțiunile lui Pas, dar nu cred că le-am mai văzut până acum.

Îi dădu icoana înapoi lui Chenille.

— Ai fi văzut dacă ai fi trecut pe la taraba femeii. Are întotdeauna trei sau patru icoane, mai mari decât asta. Eu i-o dau pe a mea, ea mă întreabă dacă sunt sigură că n-o vreau. Foarte frumoasă și foarte ieftină. Eu scutur din cap și plec, iar ea pune icoana de la mine pe scândură, lângă celelalte, ca și cum m-aș fi uitat la ea un minut.

— Am înțeles. Merită să trec pe la taraba femeii. — Nesigur de măsura în care se putea baza pe sprijinul zeiței, ezită înainte de a arunca zarurile. — Mare păcat că nu ești chiar Kypris. Dacă ai fi, mi-ai putea spune care e semnificația...

— Venit bărbat! — anunță Oreb, cățărat pe frunzar. În clipa următoare, auziră o bătaie puternică în ușa prezbiteriului.

Silk se ridică și ieși de sub vie.

— Aici, Auk. Nu vrei să ni te alături? Mă bucur că te văd. Mai e

cineva pe care cred că te-ai bucura s-o vezi.

Chenille strigă:

— Auk? Tu ești? Eu sunt. Avem nevoie de ajutorul tău.

Auk rămase cu gura căscată.

— Chenille?

— Da. Aici. Vino să stai lângă mine.

Silk dădu la o parte via pentru ca Auk să intre în frunzar mai ușor; când intră și el la loc, Auk stătea deja lângă Chenille.

— Vă cunoașteți, e limpede — spuse el.

Chenille făcu gropițe în obraji. Dintr-o dată parcă nu avea mai mult de cei nouăsprezece ani pe care susținea că i-a împlinit.

— Mai ții minte ce ți-am zis alaltăieri, Patera? Că există cineva mai tânăr decât Crane care m-ar putea ajuta... care ne-ar putea ajuta? În legătură cu Crane?

Auk râse și-o cuprinse pe după umeri.

— Știi, nu cred că te-am văzut niciodată la lumina zilei, Chenille. Ești mult mai frumoasă decât mă așteptam.

— Eu am știut întotdeauna cât de... atrăgător? Ești, Auk.

Îl sărută repede și ușor pe obraz.

Silk spuse:

— Chenille mă va ajuta să obțin banii necesari ca să salvez manteionul, Auk. Despre asta vorbeam. Avem nevoie de sfatul tău.

Își îndreptă atenția spre fată:

— Trebuie să afli că Auk m-a mai ajutat o dată, cu sfaturi, cel puțin. Nu cred că se supără dacă-ți spun și ție.

Auk îl aprobă cu o mișcare a capului.

— Iar acum și tu și eu avem nevoie de ele. Sunt convins că se va dovedi la fel de generos cu amândoi cum s-a dovedit cu mine.

— Auk a fost întotdeauna... foarte bun cu mine. Patera? Întotdeauna întreba de mine. Din... primăvară?

Chenille îl luă pe Auk de mână.

— N-o să mă mai găsești la Orchid, Auk. Vreau să locuiesc în altă parte și nu mai... Știi tu. Să nu mai cer bani bărbaților. Și am terminat-o cu rugina. A fost... frumos. Uneori, când îmi era frică. Dar le face pe fete prea îndrăznețe? După un timp te ia în stăpânire. Fără rugină, ești mereu

deprimat. Înfricoșat de moarte. Așa că o iei din nou și din nou, și rămâi gravidă. Sau mori. Eu am fost prea îndrăzneață. N-am rămas gravidă. Nu asta am vrut să spun. O să-ți explice Patera. Auk?

— Sună bine — spuse Auk. — Îmi place. Bănuiesc că ați rămas împreună după înmormântare, ha?

— Exact. — Chenille îl sărută din nou. — Am început să mă gândesc. La moarte, la tot, știi? Că Orpine a fost așa de tânără și de sănătoasă și tot felul de asemenea lucruri? Mă exprim corect, Patera? Te rog, spune-mi fără să mă cruți.

Oreb își scoase capul viu colorat printre frunzele de vie pe jumătate ofilite ca să declare:

— Vorbit bine!

Silk aprobă din cap, sperând să nu-l trădeze expresia feței.

— E bine, Chenille.

— Patera mă ajută să vorbesc mai... Știi tu. Intelectual? Auk. M-am gândit că Orpine aș putea fi eu. Așa că am așteptat. Am vorbit o groază aseară, nu-i așa, Silk? Și am stat cu sibilele. — Chicoti. — Am dormit pe un pat tare și n-am primit cină, nu ca la Orchid. Dar mi-au dat să mănânc la dejun. Ai luat dejunul, Auk?

Auk râse și scutură din cap.

— Nici nu m-am culcat. Ai auzit ce-a spus zeița ieri, nu, Jugs*? Ei, bine, uite-aici.

Își luă mâna de pe umerii ei și se ridică pe jumătate, cotrobăind prin buzunar. Când scoase mâna afară, în palmă îi strălucea un obiect de diamant.

— Poftim, Patera. Ia-l. Nu face nici pe departe douăzeci și șase de mii, dar poți să primești pe el trei sau patru, dacă știi cui să-l vinzi. Îți spun eu pe cine cunosc.

Când Silk nu întinse mâna după obiectul oferit, Auk i-l aruncă în poală.

Era o brățară de gleznă feminină, lată de trei degete.

— Nu pot... — Silk își înăbuși emoția. — Ba cred că pot. O să-l primesc pentru că trebuie. Dar, Auk...

---

*Balcoane

Auk se lovi peste coapsă.

— N-ai de ales! Tu ești cel care a înțeles-o pe Doamna Kypris, nu-i așa? Sigur că tu ai fost, doar ne-ai spus-o. N-ai dat-o cotită, că trebuie să întrebi pe altcineva mai întâi. În regulă, ea a zis ce-a zis, eu am crezut-o, iar acuma trebuie s-o anunț că și eu sunt dintr-o bucată. Sunt veritabile. Poți să te uiți la ele cât vrei. Cumpără niște sacrificii ca lumea pentru ea și nu uita să-i spui de la cine sunt.

Silk încuviință din cap:

— N-o să uit, deși sunt convins că știe deja.

— Spune-i că Auk e-un tip de treabă. Poartă-te cu el ca lumea și-o să se poarte și el domnește cu tine. — Luând mâna lui Chenille, Auk îi puse un inel pe deget — N-am știu c-o să fii aici, dar ăsta-i pentru tine, Jugs. Vezi flacăra aia mare și roșie? La asta îi zice rubin sângeriu. Ți s-o fi părând c-ai mai văzut din astea, dar pun rămășag că nu ți-au mai căzut ochii pe așa ceva. Ai de gând să-l vinzi ori să-l ții?

— N-aș putea să-l vând, Hackum*. — Îl sărută pe buze cu atâta patimă, încât Silk fu nevoit să-și întoarcă privirea, și atât de tare, că era să cadă amândoi de pe băncuța de lemn. Când se despărțiră, ea adăugă: — Tu mi l-ai dat și o să-l păstrez pentru totdeauna.

Auk zâmbi, se șterse la gură, pe urmă își desfăcu iar buzele într-un zâmbet mai larg.

— Pe bune, acuma. Dacă te răzgândești, să nu-l vinzi fără mine.

Se întoarse spre Silk.

— Patera, ai idee ce s-o fi jefuit azi-noapte? Fac pariu că măcar zece case pe Palatin. N-am auzit încă ce s-o mai fi întâmplat. Sticleții s-au dat de ceasul morții în dimineața asta. — Coborî vocea. — Ce-am vrut eu să te întreb, Patera... Ce ți-a zis ea, exact? Despre venirea ei aici?

— Numai că va veni din nou — răspunse Silk.

Auk se aplecă spre el, cu maxilarul ieșit în față și cu ochi mijiți.

— Ce cuvinte a rostit?

Silk se frecă pe obraz, amintindu-și scurta conversație cu zeița la Fereastra Sacră.

— Ai perfectă dreptate. Va trebui să raportez la Capitoliu tot ce a spus

---

*Ciopârțește-i

zeița, cuvânt cu cuvânt. De fapt, ar trebui să scriu raportul chiar acum. Am implorat-o să se întoarcă. Nu pot să-ți reproduc exact vorbele ei, și nici nu au importanță. Dar mi-a răspuns: *Voi veni. Curând.*

— S-a referit la manteionul ăsta? Al tău?

— Nu pot fi absolut...

Chenille îl întrerupse:

— Știi că la el s-a referit. Exact asta a vrut să spună. Ca să va întoarce exact la aceeași fereastră.

Silk dădu din cap îndoielnic.

— N-a zis chiar așa, v-am spus, dar am impresia – cel puțin acum – că asta avea de gând.

— Bine... — Chenille descoperise o frântură de rază care făcea inelul să strălucească roșu, ca o flacără. Se uita la el în timp ce vorbea, mișcând mâna dintr-o parte într-alta. — Dar trebuie să-ți vorbim despre Crane, Auk. Îl cunoști pe Crane? E doctorul de casă a lui Blood.

— Cred că a zis ceva Patera despre el aseară.

Auk se uită întrebător la Silk, care spuse:

— Nu i-am spus nimic lui Auk, deși e posibil să fi făcut o aluzie sau să fi sugerat că doctorul Crane i-a dat un azoth unei tinere pe nume Hyacinth. Azothurile costă cinci mii de carduri sau mai mult, după cum probabil știți; așa că te-am crezut când mi-ai spus că ar fi posibil să scoatem de la el o sumă foarte mare de bani Dacă i-a dat într-adevăr lui Hyacinth un asemenea obiect – și sunt înclinat să cred că i l-a dat – atunci probabil administrează niște fonduri considerabile. — Mânat de o nevoie lăuntrică, adăugă: — Apropo, o cunoști pe Hyacinth?

— Îhî. Face ce făceam eu, dar acum lucrează direct pentru Blood, în loc de Orchid. A plecat de la ea la vreo două săptămâni după ce m-am mutat eu acolo.

Silk puse brățara scânteietoare în buzunarul robei cu gesturi ezitante.

— Spune-mi tot ce știi despre ea, te rog.

— Câteva din gagicuțele celelalte o cunosc mai bine decât mine. Dar mi-e simpatică. E... nu știu cum să zic. Nu zice întotdeauna: ei bine, ăsta e bun și ăsta e rău. la oamenii la rând, așa cum vin, și îți dă o mână de ajutor dacă poate, chiar dacă nu te-ai purtat întotdeauna cu ea la frumos cum s-ar fi cuvenit. Tatăl ei e funcționar-șef în Juzgado. Ești sigur că vrei

să auzi toate astea, Patera?

— Sunt.

— Unul din comisionari a văzut-o când avea în jur de paisprezece ani și i-a zis lui taică-său: *Ia ascultă, am nevoie de o fată în casă. Trimite-o la mine și poate să locuiască în casa mea*, cred că avea opt sau nouă puradei, *și poate să și câștige niște bănuți, iar tu o să fii avansat*. Probabil că pe-atunci tatăl lui Hy era un simplu funcționar. Așa că s-a învoit și a trimis-o pe Hy pe Palatin, iar apoi știi ce s-a întâmplat. N-a trebuit să muncească prea mult. Nu făcea treburi grele: servea masa, ștergea de praf. A început să primească bani frumoși. Numai că, după un timp, nevasta comisionarului s-a făcut tare scârboasă. Hy a stat o vreme cu un căpitan, dar au fost niște probleme... Pe urmă a venit la Orchid.

Chenille își suflă nasul în batista lui Silk.

— Iartă-mă, Patera. Așa pățești întotdeauna dacă n-ai tras pe nas o zi, două. O să-mi curgă nasul și-o să-mi tremure mâinile până în ziua lui Tartaros, probabil. După aceea, o să fiu în regulă.

De dragul lui Auk, dar și de dragul lui, Silk o întrebă:

— N-o să mai iei rugină? Oricât de greu ți-ar fi?

— Nu, dacă o să facem ce avem de gând. Îți dă prea mult curaj. Cred că ți-am mai zis. Nu-i așa? E grozav să tragi pe nas sau să lingi un pic de rugină... Unii chiar o ling, dar îți trebuie mai mult când ești speriat de moarte. Însă după un timp descoperi că de ea ar fi trebuit să te sperii. E mai rău decât Bass* sau chiar decât Musk și mult mai rău decât tipul care arăta așa de urât în camera mare. Numai că deja te-a prins în mreje. M-a prins pe mine, cred că și pe Hy. Silk?

Patera o aprobă din cap iar Auk o bătu prietenește pe braț.

— O cunosc, dar acum că mă gândesc la ea, îmi dau seama că nu știu prea multe despre ea. Ți-am spus deja aproape tot ce știu. Ai văzut-o?

— Da — răspunse Silk. — În noaptea Phaeai.

— Atunci știi ce bine arată. Cei mai mulți tipi zic că sunt prea înaltă. Le plac gagicile înalte, dar nu mai înalte ca ei, nici de aceeași statură. Hy e exact cât trebuie. Și dac-aș fi fost mai scundă, tot după ea ar fi fugit bărbații, nu după mine. A ajuns foarte renumită, de-asta lucrează direct pentru

---

*Biban

Blood. El nu vrea să împartă nici cu Orchid, nici cu alții, pe cineva care-i aduce cât îi aduce ea.

Silk înclină din cap pentru sine.

— Blood mai are și alte locuri în afară de casa galbenă de pe Strada Lămpii?

— Da, normal. Probabil vreo șase. Dar casa lui Orchid e una din cele mai profitabile. — Chenille făcu o pauză. Căpătă o privire gânditoare. — Hy avea pieptul plat când am cunoscut-o la Orchid... Bănuiesc că tot de la Crane a primit și cele două cheștii mari, ce zici?

Auk chicoti.

— Din câte mi-ai spus, s-a născut aici, în Viron.

— Sigur că da, Patera. Pe undeva, prin eșt să fi fost? Așa am auzit. Mai e la Orchid o fată din același cartier.

Auk spuse:

— Patera crede că ar putea fi informatoare. Pentru tine și pentru el acuma, cred.

— Și-o să vrea s-o plătească din partea mea de bani — zise Chenille cu amărăciune în glas. — Nimic nu se face dacă nu mă învoiesc eu.

— Nu asta am vrut să spun. Așa cum tocmai ai aflat de la Auk, consider că Hyacinth mă poate ajuta împotriva lui Blood; dar nu am nici un motiv să cred că ne va ajuta de bună voie împotriva lui Crane, iar noi de asta avem nevoie acum. Trebuie să-ți explic un lucru, Auk: Chenille e convinsă că Crane spionează Vironul, dar nu știm pentru ce oraș lucrează. Așa-i, Chenille?

— Nu. N-a afirmat niciodată că e spion, sper că nu ți-am spus așa ceva. Dar e... se dădea de ceasul morții să afle tot felul de șarlatanii, Auk. Mai ales despre Gardă. Întotdeauna se interesa dacă au venit colonei și ce au spus. Eu tot cred că statuetele sunt mesaje, Patera, sau că cineva ascunde mesaje în ele.

Simțind dezaprobarea lui Auk, Chenille adăugă:

— N-am știut, Hackum. A fost drăgut cu mine, așa că l-am ajutat din când în când. Numai ieri mi-a picat fisa.

Auk rosti:

— Aș vrea să-l fi cunoscut pe Crane ăsta. Trebuie să fie un tip pe cinste. Ai de gând să-l cureți sau măcar să încerci, Patera? Tu și cu Jugs?

– Da, dacă a curăța pe cineva înseamnă ce bănuiesc eu.

— Înseamnă să nu-i dai nici o carte și să le ții tu pe toate pentru tine. Aveți de gând să-l tapați de cei douăzeci și șase de mii?

Chenille dădu din cap, iar Silk răspunse:

— De mai mult, dacă putem, Auk. Chenille ar vrea să cumpere un magazin.

— Pentru el, cel mai ușor ar fi să vă facă felul. Te-ai gândit la asta?

— Să ne omoare, vrei să spui, sau să pună pe cineva s-o facă. Sigur că m-am gândit. Dacă e spion, nu va ezita să ne ucidă; și dacă administrează deștui bani ca să-i dea lui Hyacinth un azoth, îmi închipui că i-ar fi foarte ușor să plătească pe cineva să ne omoare. Va trebui să fim prudenți.

— Ascultă. Știu cel puțin douăzeci de tipi care v-ar lua gâtul pentru o sută, unii din ei foarte pricepuți. Dacă individul ăsta, Crane, lucrează pentru Blood de multă vreme...

— De patru ani — interveni Silk — așa mi-a zis în noaptea aceea.

— Atunci o să știe pe cine să angajeze la fel de bine ca mine. Hy asta... — Auk se scărpină pe cap. — Mai ții minte când am luat noi cina? Mi-ai povestit despre azoth și ți-am spus că fac pariu că Crane știe ceva sigur. Păi, dacă s-a ținut de capul lui Jugs să-i povestească despre colonei, Hy asta trebuie să fie mult mai prețioasă din câte spui tu. Asta știe Blood. Parcă fata stătea la Blood la țară, nu? Vine vreodată în oraș?

— Se pare că da. Avea o anfiladă de încăperi numai ale ei acolo, iar monitorul din oglinda ei îi spunea stăpână. — Silk își aminti dulapurile lui Hyacinth în care monitorul îi sugerase să se ascundă. — Ținea și o grămadă de haine acolo.

Chenille spuse:

— Merge în oraș destul de des, dar nu știu sigur unde... nici când anume. Când iese, e însoțită, în afară de cazul în care Blood a luat-o ia razna.

Auk se îndreptă de spate, cu mâna stângă pe mânerul pumnalului mare, cu montură de alamă.

— În regulă. Ai vrut sfatul meu, Patera. Ți-l dau, dar nu cred c-o să-ți fie ușor să-l aplici.

— Vreau să-l aud, orice-ar fi.

— M-am gândit eu. Te dai de ceasul morții după Hyacinth, cel puțin

acuma. Numai să încerci s-o găsești și deja ești în pericol, și mai mult ca sigur că ea o să-i ciripească imediat lui Crane. Jugs zice că nu știa că spionează. Poate. Dar dacă Crane ăsta i-a dat un azoth lui Hy, bag mâna în foc că ea știe ce face și-o dă cotită. Dacă ar fi singura ta soluție, aș zice să-i dai drumul. Dar nu așa stă treaba. Dacă Crane a pus-o pe Jugs să-i povestească despre colonei și despre ce-au zis ei și Hy tot ăsta face, mie așa îmi sună, nu crezi că ar trebui să aibă încă patru sau cinci persoane ca ea? Foarte probabil prin alte vizuine de-ale lui Blood. Și dacă Jugs pleacă – așa zice, că pleacă – nu pune el pe altcineva în locul ei la Orchid?

Chenille rosti:

— La urma urmei, cel mai bine ar fi să mă întorc la Orchid. Dacă vorbesc puțin împotriva Vironului, s-ar putea să mă ajute mai mult. Poate aflu cine e femeia de la piață.

— E vorba de o femeie care ține o tarabă la piață — explică Silk — și care ar putea fi unul din contactele lui Crane, Auk. Crane a pus-o pe Chenille să-i ducă icoane cu Sphigx. Numai cu Sphigx, Chenille?

Fata confirmă din cap, scuturându-și șuvițele înflăcărate.

— Întotdeauna arătau ca aceea pe care ți-am arătat-o, din câte îmi aduc aminte.

— Atunci vezi ce se întâmplă cu ele — propuse Auk. — Când se închide piața, unde merge muierea asta?

— Bun Silk! — Oreb zbură de pe viță și ateriză în poala lui. — Capete de pește?

— Posibil — îi spuse Silk păsării care-i sări pe umăr. — De fapt, de ce nu?

Își îndreptă atenția spre Auk.

— Ai perfectă dreptate, desigur. M-am gândit prea mult la Hyacinth. N-aș suporta s-o știu pe Chenille întoarsă la Orchid, dar, deși se exclud neapărat una pe alta, prefer ambele soluții propuse de tine decât s-o abordez pe Hyacinth fără s-o am la mână cu ceva. Totuși, dacă aflăm mai multe, o s-o avem la mână. Atunci vom putea s-o avertizăm: știm că Crane spionează pentru alt oraș, avem dovezi cel puțin sugestive și am aflat că ea îl ajută. O să-i oferim protecție, cu condiția să ne ajute pe noi.

— Nu crezi că Crane e vironez? — întrebă Chenille. — Vorbește ca noi.

— Nu. În primul rând pentru că ține în mână atâția bani, dar și pentru că mi-a spus odată un lucru. Totuși, eu nu știu nimic despre spioni și spionat. Cred că nici tu. Dar tu, Auk?

Zdrahonul scutură din umeri.

— Am mai auzit una, alta. Mai ales de la negustori, din ce povestesc ei.

— Presupun că fiecare oraș își ia la întrebări negustorii când se întorc acasă și fără îndoială că unii dintre ei sunt agenți instruiți. Îmi închipui că un agent bine plătit seamănă cu ei, adică e un cetățean în serviciul propriului oraș, învățat cu obiceiurile locului în care a fost trimis. Un agent care e gata să-și trădeze propriul oraș l-ar putea trăda și pe al tău, fără discuție, mai ales dacă i se dă ocazia s-o șteargă cu punga burdușită.

— Ce anume ți-a spus Crane, Patera? — întrebă Chenille.

Silk se aplecă spre ea.

— Ce culoare au ochii mei?

— Albastră. Aș vrea să fie și ai mei la fel.

— Să presupunem că un client regulat de la Orchid cere o companie cu ochi albaștri. Ar putea Orchid să-i îndeplinească cererea?

— Arolla*. Nu, ea a plecat. Dar mai e Bellflower*. Și ea are ochi albaștri.

Silk se lăsă înapoi pe spate.

— Vezi, ochii albaștri sunt neobișnuiți în Viron, în orice caz; dar nu sunt foarte rari. Adună la un loc o sută de oameni și cel puțin unul din ei va avea ochi albaștri. Eu îi observ pentru că într-o vreme lumea râdea de mine din cauza lor. Și Crane i-a observat. Dar el, un bărbat mult mai în vârstă, a spus că ai mei erau doar a treia pereche pe care o vede. Asta arată că și-a petrecut mare parte din viață în alt oraș, unde oamenii au părul închis la culoare, iar ochii albaștri sunt mai rari decât aici.

Auk zâmbi.

— Au *cozi* în Gens. Așa umblă vorba.

Silk înclină din cap.

— Da, se aud tot felul de povești, majoritatea neadevărate, sunt con-

---

*Pin cembra

*Campanulă

vins. Cu toate acestea, nu trebuie decât să te uiți la negustorii din piață ca să observi între ei și deosebiri, și asemănări.

Se opri să-și adune gândurile.

— Dar m-am îndepărtat de subiect. Voiam să spun, Auk, că deși ambele soluții propuse de tine sună promițător, există o a treia, și mai promițătoare pentru mine. Nu ești de vină că n-ai pomenit-o, căci nu ai fost aici când mi-a sugerat-o Chenille. Chenille, mi-ai spus că a venit la casa lui Orchid un comisionar, mai ții minte? Și că Crane s-a arătat foarte interesat când i-ai spus că acest comisionar ți-a povestit că a fost la Limna – tu ai zis la lac, dar presupun că la Limna te-ai referit, ca să se consulte cu doi consilieri.

Chenille îl aprobă cu un semn din cap.

— Asta m-a pus pe gânduri. Sunt cinci consilieri în Ayuntamiento. Unde locuiesc?

Fata scutură din umeri.

— Pe deal, bănuiesc.

— Asta am crezut și eu întotdeauna. Auk, tu trebuie să-i cunoști mult mai bine pe locuitorii Palatinului decât Chenille sau decât mine. Unde locuiește consilierul Galago, să zicem?

— Păi, eu am crezut că în Juzgado. Am auzit că sunt și apartamente acolo, pe lângă celule.

— Consilierii au birouri în Juzgado, sunt sigur de asta. Dar nu au conace și pe Palatin? Sau vile personale, ca Blood?

— Lumea zice că nimeni nu trebuie să știe. Dacă s-ar ști, oamenii ar vrea să stea de vorbă cu ei toată ziulica sau ar azvârli cu pietre în casele lor. Dar eu știu cine locuiește în fiecare casă de pe deal. Nu-s consilieri. Dar toți comisionarii au case mari acolo.

Vocea lui Silk se transformă în șoaptă:

— Dar când un comisionar urma să stea de vorbă cu câțiva consilieri, nu s-a dus acasă, pe Palatin. Nici n-a urcat un etaj sau două în Juzgado. Din cele spuse de Chenille, comisionarul s-a dus la Limna, la lac, așa i-a zis. Când un om trebuie să stea de vorbă cu mai mulți, se duce el la ei, nu-i cheamă pe ei la el, mai ales dacă-i sunt superiori. Acum, zic eu, dacă Crane e spion, sigur se preocupă să descopere unde locuiește fiecare membru al Ayuntamiento-ului. Poate afla tot felul de lucruri interesante de la

servitorii lor, de exemplu.

Silk se întrerupse.

— Continuă, Patera — îl îndemnă Chenille.

El îi zâmbi.

— Mă gândeam că din moment ce i-ai spus lui Crane cu ce s-a lăudat comisionarul cu niște luni în urmă, până acum probabil că s-a dus acolo de mai multe ori. Vreau să merg și eu acolo astăzi, să aflu cu cine a vorbit și ce a spus. Dacă zeii vor fi de partea mea – am motive să cred lucrul ăsta – voi descoperi singura dovadă de care avem nevoie.

— Vin cu tine — spuse Chenille. — Tu, Auk?

Zdrahonul scutură din cap.

— N-am închis un ochi toată noaptea, ți-am spus. Dar uitați ce zic eu. Lăsați-mă să dorm puțin și ne vedem la Limna, unde se opresc căruțele. Pe la patru, să zicem.

— Nu trebuie să te deranjezi atâta, Auk.

— Vreau s-o fac. Dacă aflați ceva până atunci, poate oi fi în stare să vă ajut să aflați mai multe. Ori, cine știe, aflu eu ceva. Sunt locuri bune de pescuit acolo, fac cinste cu cina și mă întorc cu voi înapoi în oraș.

Chenille îl îmbrățișă.

— Am știut dintotdeauna că ești frumos, dar n-am știut cât de dulce poți fi. Ești un adevărat prinț!

Auk zâmbi.

— Mai întâi, ăsta e orașul meu, Jugs. Nu-i poleit cu aur, dar altul n-am. Pe urmă, am prieteni printre Gărzi. Ce-aveți de gând să faceți cu individul ăsta, Crane, după ce-l jupuiți de bani?

— Să-l raportăm, cred — răspunse Silk.

Chenille scutură din cap.

— O să spună despre bani și-o să ni-i ceară. Poate va trebui să-l omorâm noi. Voi, augurii, nu-i trimiteați țânci Scyllei mai demult?

— Silk ar putea fi judecat pentru omor din cauza asta, Jugs — îi spuse Auk fetei. — Nu, ceea ce vreți voi să faceți e să-l dați pe Crane pe mâna sticleților. Numai că, dacă aveți de gând să le trageți clapa, mai bine să-i luați voi gâtul. Altfel, sticleții o să scoată de la voi și cât lapte ați supt de la mama, o să vă bage la zdup și-o să vă trimită să-i țineți tovărășie. Pe tine, Jugs, o să te înhațe cel mai repede, că l-ai ajutat. Iar în ce-l privește pe Patera

al nostru, Crane i-a îngrijit glezna și l-a dus la Orchid în lectica lui, așa că o să fie floare la ureche să-i pună ceva în cârcă.

Așteptă să fie contrazis, dar nici unul din cei doi nu scoase o vorbă.

— Numai că, dacă vreți să-l dați în vileag, dacă îl dați pe mâna unor tipi de treabă, cu cineva ca mine care să se pună chezășie pentru voi, o să ieșim toți cu obrazul curat, cetățeni vrednici, și eroi pe deasupra. Sticleții se aleg cu gloria, iar noi îi tragem clapa. În felul ăsta, o să ne zâmbească de formă și-o să ne strângă mâna prietenește, călduros, în speranța c-o să-i mai turnăm pe alții și data viitoare. Eu am nevoie de amici din ăștia ca să am un acoperiș deasupra capului. Și voi doi la fel, dar nu vă dați seama. Aveți impresia că eu n-am dat pe față niciodată afacerile puturoase peste care am dat când am răscolit vizuina vreunui mahăr? Aveți impresia că le-am acoperit și l-am lăsat în pace? Credeți-mă, l-aș tapa de bani dacă ar sta pe pace. Iar dacă n-ar sta, păi, atunci l-aș turna.

Silk făcu un semn afirmativ din cap.

— Înțeleg. Am știut eu că sfatul tău va fi neprețuit și nu cred că Chenille îmi va spune că am greșit. Așa-i, Chenille?

Ea îl aprobă mișcând din cap, cu ochi scânteietori.

— Asta-i bine, că n-am terminat. Cum îl cheamă pe mahărul ăla, Jugs?

— Simuliid.

— M-am prins. O matahală, gras cât un bou, cu mustață?

Fata mișcă iar din cap.

— Patera și cu mine ar trebui, poate, să-i facem o vizită când ne întoarcem de la lac. Ce-ți mai face glezna, Patera?

— Mult mai bine astăzi — răspunse Silk — dar ce câștigăm dacă mergem la comisionar?

Oreb își înălță capul alarmat și sări înapoi pe vița-de-vie.

— Sper că nimic. Vreau să arunc un ochi, mai ales dacă tu și Jugs mergeți la lac fără apărare. Poate consilierii locuiesc acolo departe, cum ai zis tu, Patera. Dar poate că este ceva acolo cu care voiau să se laude ei, sau cu care voia să se laude el. Circulă tot felul de povești ciudate despre lac și dacă tu și cu Jugs aveți de gând să scotociți locul după Crane ăsta, vă trebuie momeală. Așa că o să-i facem o vizită lui Simuliid la noapte, sus pe deal. Lovele pentru mine, momeală pentru voi, restul îl împărțim.

Oreb sări pe spătarul vechiului scaun de lemn.

— Venit bărbat!

Silk se ridică și dădu lujerii viței la o parte. Un tânăr gras în robă de augur lovea cu cotul în ușa laterală a manteionului și se uita la lucrul pe care-l ținea în palmă.

— Aici! — strigă Silk. — Patera Gulo? — Ieși din frunzar și se îndreptă spre noul-venit șontâcăind pe iarba uscată și maronie. — Fie ca toți zeii să te aibă în pază astăzi. Sunt foarte bucuros să te văd, Patera.

— Un bărbat de pe stradă, Patera — Gulo ridică în aer un obiect îngust și scânteietor, colorat în galben și verde — pur și simplu a... noi... n-a vrut...

Auk venise în spatele lui Silk.

— Topaz, dar mai degrabă un smarald veritabil. — Întinse mâna prin spatele lui Gulo și-i luă brățara, ridicând-o ca s-o admire.

— Această doamnă e Chenille, Patera Gulo — Silk arătă spre frunzar — iar acest domn este Auk. Amândoi sunt cetățeni laici importanți ai cartierului nostru, foarte pioși și iubiți de toți zeii, sunt convins. O să plec cu ei în câteva minute și mă bazez pe tine că te vei ocupa de treburile manteionului în absența mea. În mănăstirea de acolo o vei găsi pe Maytera Marble – o sursă ideală de informații neprețuite și sfaturi sănătoase.

— Mi-a dat-o un bărbat! — rosti Gulo precipitat. — Acum un minut, Patera. Pur și simplu mi-a vârât-o în palmă!

— Înțeleg. — Silk dădu din cap de formă, asigurându-se că azothul de sub tunică era la locul lui. — Dă-i brățara înapoi lui Patero Gulo, Auk.

— Caseta cu bani e sub patul meu, Patera. Cheia o găsești sub carafa de pe noptieră. Stai puțin. — Scoase brățara de diamant din buzunar și i-o înmână. — Pune-le în ea pe amândouă și încui-o bine, Patera, dacă ești așa drăguț. Cel mai bine ar fi să ții cheia în buzunar. Mă întorc când se închide piața sau puțin mai târziu.

— Om rău! — proclamă Oreb, cocoțat pe vie. — Om rău!

— E din cauza robei tale negre, Patera — explică Silk. — Se teme c-o să-l sacrifici. Vino aici, Oreb! Plecăm la lac. Capete de pește, pasăre prostuță!

Fluturând din aripi cu disperare, stăncuța de noapte rănită ateriză grea pe umărul învelit tot în robă neagră al lui Silk.

Capitolul 6

Lacul Limna

— Ce spuneai, fiule?

Silk se lăsă într-un genunchi ca să vadă fața băiețelului.

— Mami zice să cer o binecuvântare — zise aceasta — uitându-se când la Silk, când la Oreb.

— Și de ce o dorești?

Băiețelul nu răspunse.

Oare nu pentru ca zeii cei nemuritori să te privească cu blândețe, fiule? Nu te-au învățat așa la palestra? Sunt convins că da.

Băiețelul dădu din cap ezitant.

Silk îi desenă semnul plus deasupra capului și rosti cea mai scurtă binecuvântare cunoscută, încheind-o cu *În numele celui mai în vârstă copil al lor, Scylla, Patroana Viromului, Orașul Nostru Sacru, și al Intrusului, cel mai bătrân dintre toți zeii.*

— Chiar ești Patera Silk?

Nici una din cele șase persoane care așteptau vagonul holobit spre Limna nu se întoarse, dar Silk conștientiză acut că toate-și îndreptară ținuta; Strada Lacului, întotdeauna agitată, se liniști.

— Este — răspunse Chenille cu mândrie.

Unul dintre bărbați păși spre el și îngenunche cu capul plecat. Silk nu apucă să facă semnul plus, că imediat îngenuncheară alți doi lângă el.

Îl salvă sosirea vagonului – lung, vopsit în culori vesele, acoperit cu un coviltir de pânză cu modele care se clătina, tras de doi cai osteniți.

— Un bit — tună vizitiul, sărind de la locul lui. — Un bit până la Limna. Fără datorie, fără tocmeală, toată lumea stă la fereală.

— Încep să înțeleg — spuse Chenille.

— Și eu — rosti Silk pe un ton cât de poate de sec și îi calmă pe cei câțiva pasageri care încercau să spună că Patera Silk ar fi trebuit să călătorească pe gratis.

După ce puse în buzunar biții primiți de la Silk, vizitiul îl avertiză:

— Va trebui să cobori dacă se plânge cineva de pasăre.

Îl întâmpină un cor de proteste.

— Nu-mi place — îi spuse Silk lui Chenille când se așezară pe una din banchetele lungi, cu fața spre exterior. — Oamenii scriu pe ziduri. Nici asta nu-mi place.

Vizitiul pocni din bici și căruța se urni din loc.

— *Silk, viitorul caldé*...? La asta te referi? Bună idee.

— Da. — Își scoase mătăniile din buzunar. — Vreau să spun, nu. Adică nu e bine pentru mine și nici pentru poziția de caldé. Eu nu sunt politician și, orice motiv ai găsi, tot nu m-ai convinge să devin unul. În ce privește calitatea de caldé, a devenit o simplă superstiție populară, o curiozitate pur istorică. Mama l-a cunoscut pe ultimul caldé, care a murit la scurtă vreme după nașterea mea.

— Mi-l aduc aminte. Cred.

Fără a se uita la ea, Silk îi spuse cu glas nefericit:

— Dacă ai vorbit serios măcar pe jumătate, e imposibil să ți-l amintești, frumoasă Kypris. Chenille e mai tânără decât mine cu patru ani.

— Atunci îmi amintesc de... altcineva. Nu ești îngrijorat? Silk? Să călătorești cu cineva ca mine? Toți oamenii din jur știu cine ești.

— Sper că știu, Mare Zeiță, că sunt complet dezamăgiți acum... și că, fără a-mi dezonora chemarea, îmi salvez viața.

Vagonul hurducăi cu putere și-l împinse pe Silk în femeia din dreapta lui, care nu mai știu cum să se scuze. După ce își ceru el iertare de la ea, începu rugăciunea crucii cu gaură la mijloc: *Mare Pas, arhitectul și creatorul spiralei, paznicul și stăpânul Cărării Aurite*... Cărarea ce traversa cerul, echivalentul spiritual al soarelui, își aminti el. I se înălțau sacrificii ce ajungeau în cele din urmă în Mainframe, originea soarelui și a Cărării, deopotrivă, la polul răsăritean. Și spiritele morților mergeau pe calea acea glorioasă, dacă nu erau împovărate de rău, iar Scrierile Crasmologice susțineau că spiritele anumitor teodidacți sfinți renunțaseră uneori la mâlul creat al tru-

pului și, alăturându-se mulțimii de animale de rând și morților cuprinși de pocăință, călătoreau spre Mainframe ca să se sfătuiască o vreme cu zeul care-i iluminase. El însuși era teodidact, își aminti Silk, căci fusese iluminat de Intrus.

Terminase rugăciunea crucii și (numără pe pipăite) patru mărgele. Murmurând rugăciunile obligatorii și adăugând numele Intrusului după fiecare, își dori să-și părăsească trupul și strada aglomerată și să se alăture celor ce mergeau cu pași repezi pe Cărarea Aurită.

O clipă, i se păru că a reușit, deși ceea ce vedea nu era drumul auriu al soarelui, ci neantul întunecat și amorțit de dincolo de spirală, presărat ici-colo cu scânteieri.

— Că tot am vorbit de ce scrie pe ziduri, Silk. Silk? Uită-te acolo. Deschide ochii.

Îi deschise. Era un afiș tipărit cu greșeli, dar cu litere groase, negre și roșii, atât de nou că nimeni nu apucase să-l rupă ori să mâzgălească pe el obscenități. În cartierul respectiv, asta insemna că fusese lipit cu mai puțin de o oră în urmă.

BĂRBAȚI TINERI ȘI PUTERNICI
SUNT BINEVENIȚI
ÎN NOUA BRIGADĂ DE REZERVĂ PROVIZORIE
V-Ați Dorit vreodată să Deveniți GARDIAN?
Brigada de Rezervă Se Va Antrena De Două Ori Pe Săptămână.
Veți Primi BANI și UNIFORME
Veți fi luați PRIMII în considerare la
TRANSFERUL ÎN FORMAȚIUNILE REGULATE
Recrutări
SEDIUL BRIGĂZII A TREIA

Comandant, colonelul Oosik

— Nu crezi că zmeul l-a obosit prea mult?

Nu era prima dată când Blood îi punea întrebarea, iar Musk se săturase să-i tot spună nu. De data asta, îi zise altceva:

— Ți-am spus. Acvila e femelă. — Pasărea uriașă, cu glugă, de pe încheietura mâinii lui începu să se agite, fie că-și auzi numele sau vocea lui, fie că pur și simplu așa îi veni. Musk așteptă să se potolească înainte să-și termine vorba. — Masculii nu cresc așa de mari. Pentru numele Molpei, ascultă și tu, măcar câteodată.

— Bine, bine. Poate că una mică ar zbura mai sus.

— Poate să zboare. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Unde ai mai pomenit vrabie care să zboare mai sus decât capul tău pleșuv? — Musk vorbi fără să se uite la bărbatul obez, cu obraji rumeni cu care discuta, privind numai la șoimul lui sau la cer. — Eu tot cred c-ar fi trebuit să ne folosim și de sticleți.

— Dacă-l aduc înapoi, într-o săptămână îl fac și ei.

— Zboară sus de tot, foarte aproape de soare. Dacă prindem unul, ar putea ateriza oriunde.

— Avem trei plutitoare, fiecare cu trei bărbați la bord. Și încă cinci oameni pe vehicule înalte.

Musk ridică binoclul cu mâna liberă. Știa că n-are ce vedea acolo sus, totuși scrută orizontul senin.

— Nu te uita cu cheștia aia la soare. Poți să orbești.

Nu era prima oară când Blood îi spunea și lucrul ăsta.

— Ar putea să aterizeze oriunde în spirală. Ai auzit unde a picat zmeul, și era agățat de-o afurisită de funie, pentru numele lui Molpe. Crezi că trebuie să pice lângă un drum, pentru că tu mergi pe drum. — Era un discurs prea lung pentru Musk. — Dacă ai vâna cu șoimii mei de câteva ori, ți-ai schimba părerea. Cea mai mare parte din spirala nu-i aproape de nici un rahat de drum. E la patru, șase sau zece kilometri depărtare de orice drum.

— Asta-i bine — zise Blood. — Eu mă tem să nu se uite pe furiș vreun țăran la sticlete. — Așteptă comentariul lui Musk. Nu veni, așa că adăugă: — N-au cum să zboare până la soare. Soarele e mult mai fierbinte decât focul. Ar muri arși.

— Poate că nu ard. — Musk lăsă jos binoclul. — Poate că nici nu sunt oameni.

— Sunt oameni. Așa ca noi.

— Atunci poate că au pistoale.

— Nu cară ei lucruri de care n-au nevoie — spuse Blood.

— Mor de bucurie că știi asta. Mor de bucurie că i-ai întrebat.

Când Musk ridică iar binoclul, Acvila își aranjă una din ghearele imense; clopoțelul scoase un clinchet discret.

— Uite unul! — strigă Blood, deși nu era necesar. — Îi dai drumul Acvilei să zboare?

— Nu știu — recunoscu Musk. — E cam departe, nemernicul.

Blood își orientă propriul binoclu spre zburător.

— Se apropie. Vine spre noi!

— Știu. De-asta îl și urmăresc.

— E sus de tot.

Musk se strădui să vorbească pe tonul pliktisit și amar pe care-l folosea din copilărie:

— Am văzut eu alții și mai sus.

Emoția vânătorii îl copleși dintr-odată, ca o febra, binevenită, ca primăvara.

— Ți-am povestit de arma aia mare care s-a construit. Au tras în ei o lună, dar proiectilele nu merg drept și, oricum, nu destul de sus.

Musk își lăsă binoclul să-i cadă la piept. Zburătorul se vedea acum foarte clar, o siluetă reflectată în oglinda argintie a Lacului Limna, urcând spre cer în partea cealaltă a orașului.

— Stai să se apropie mai mult — zise Blood repede.

— Dacă mai așteptăm mult, o să fie și mai departe până când ajunge Acvila la el.

— Dar dacă...

— Dă-te înapoi. Dacă te atacă, ești mort. — Cu mâna liberă, Musk apucă coroana de pene cărămizii și smulse gluga. — *Zboară, șoimule!*

De data asta, pasărea nu ezită nici o clipită. Aripile ei uriașe se întinseră și ea țâșni în aer într-un vârtej de zgomote care îl sperie pentru un moment și pe Musk. Întâi zbură mai greu, străduindu-se să câștige curentul termic ascendent de pe acoperiș, apoi se ridică și pluti, o zburătoare de un negru strălucitor, heraldică, spintecând azuriul nemărginit al soarelui orbitor.

— Poate că s-a săturat cu iepurele.

Musk râse.

— Cu puiul ăla? Era cel mai mic pe care l-am avut. N-a făcut altceva

decât s-o întărească.

Îl luă de mână pe Blood – a doua oară de când se cunoșteau.

Iar Blood, în al nouălea cer de fericire, dar prefăcându-se că nu se întâmplase nimic rău, întrebă pe un ton cât se poate de calm:

— Crezi că-l vede?

— La naiba, normal că-l vede. Vede totul. Dacă s-ar duce glonț la el, l-ar speria. Mai întâi se ridică deasupra lui, pe urmă plonjează spre el ca picată din soare. — Musk se ridică involuntar pe vârfuri, ca să fie mai aproape de pasărea lui cu trei degete. — I se pare că-i o gâscă. O gâscă uriașă. Acvilele se nasc cu simțul ăsta. Uită-te și tu. — Zâmbetul îi încreți chipul palid, atrăgător; ochii lui demonici luceau ca gheața neagră. — Uită-te la ea, curvă bătrână.

IOLAR* ZĂRI ȘOIMUL DEPARTE DE EL, spre nord, și acceleră. Frontul, delimitat de un șir de nori uriași, era interesant, poate chiar important; dar se afla la două sute de leghe distanță, dacă nu mai departe, și s-ar putea să nici nu ajungă în regiunea asta aridă și supraîncălzită. Acul arăta o sută cincisprezece aici, o sută nouă peste lungimea soarelui; cu reglajul de sezon – verifică data în minte – o sută optsprezece.

Uitase deja de șoim.

Era un bărbat scund, după toate standardele, și subțire ca lonjeroanele lui principale; vedea mai bine decât majoritatea oamenilor; cei care-l cunoșteau îl considerau introvertit și poate puțin cam insensibil. Rareori deschidea gura; când o făcea, nu vorbea decât despre mase de aer și vânturi predominante, despre repere de zi și repere de noapte, despre anumite regiuni solare nerecunoscute (sau recunoscute în silă) de știință și, desigur, despre aripi, costume de zbor, instrumente și module de propulsie. Dar ce zburător vorbește despre altceva? Pentru că se apropia atât de mult de nivelul ideal, și fizic și mintal, avea voie să țină trei nevreste, dar a doua îl părăsise după nici un an. Prima îi născuse trei copii vioi, cu oase ușoare, iar a treia, cinci, veseli și sprinteni ca greierii. Preferata lui era micuța Dreoilin†, cea mai tânără fată, care zâmbea din ochi. „Îi văd deja aripile", obișnuia el

*Vultur (în irlandeză)

†Vrabie (în irlandeză)

să-i spună mamei ei; iar mama, care nu le vedea, îl aproba întotdeauna cu bucurie. Iolar zbura de optsprezece ani.

Viteza mărită îi scăzuse din altitudine. Mări forța de propulsie din nou și încercă să se ridice, dar temperatura aerului scădea câte puțin, iar aerul la fel în tirajul lacului pe timp de zi. Tirajul se va inversa odată ce va zbura iar deasupra pământului. Se hotărî să se înalțe cât de sus era posibil. Va avea nevoie de fiecare cot de altitudine odată ajuns la norii aceia de furtună din depărtare.

Nu văzu șoimul decât când se pregătea să-l atace; zburând în jos, forța aripilor îl cobora spre pământ mult mai rapid decât o piatră în cădere. În ultima clipă, își strânse aripile, se răsuci în aer și îl asaltă cu ghearele, dându-i lovituri duble, ca pumnii înveliți în zale ai unui uriaș.

Parcă ameți pentru o secundă. Dar vârtejul sălbatic de cer și pământ nu-l dezorientă; știa că aripa stângă era întreagă și nevătămată, că dreapta era rănită și că modulul de propulsie nu răspundea. Bănuia că avea rupte câteva coaste, poate și șira spinării, dar nu le dădu atenție. Cu o măiestrie care i-ar fi lăsat pe ai lui cu gura căscată dacă l-ar fi văzut, își transformă alunecarea vijelioasă într-un plonjon controlat, azvârli modulul de propulsie și instrumentele și reduse la jumătate viteza de coborâre înainte de a se prăbuși în apă.

— Ce mai stropeală, ai văzut? — Chenille se ridică de pe locul ei din vagonul holobit în timp ce vorbea, ducând mâna streașină la ochi ca să se ferească de lumina orbitoare a soarelui reflectat în apă. — Sunt niște pești mari de tot în lac. De-a dreptul uriași. Țin minte... n-am mai fost aici din copilărie... Cel puțin nu țin minte să mai fi venit aici de atunci.

Înclinând din cap, Silk se aplecă pe sub baldachin ca să se uite la soare. Eliberată de norii care se deplasau de la răsărit la apus, vâlvătaia de aur care brăzda cerul era – își aminti el sieși încă o dată – simbolul vizibil al Cărării Aurite, calea probității morale și a modelului de adorație care-l conducea pe Om la zei. Oare se abătuse el de la ea? În sinea lui, nu dorea să-l sacrifice pe Crane, deși i-o sugerase o zeiță.

Iar zeii cu siguranță nu se așteptau la așa ceva de la un augur uns.

— Capete de pește? — Oreb îl trase de păr.

— Da, capete de pește — îi răspunse el păsării – îți promit solemn.

În seara asta o să-l ajute pe Auk să-l jefuiască pe comisionarul lui Chenille. Comisionarii erau bogați și asupritori, huzureau pe seama sudorii și sângelui vărsate de cei săraci; fără îndoială că acesta putea să dea câteva bijuterii și serviciul lui de argint. Dar jaful în sine era un lucru rău, chiar dacă servea unui bine.

Deși era ziua Molpei, murmură o rugăciune de sfârșit către Sphigx și-și puse mătăniile înapoi în buzunar. Sphigx va înțelege mai mult decât orice alt zeu; Sphigx era pe jumătate leoaică și leii ucideau ființe nevinovate ca să aibă ce mânca – suna categoric legea lui Pas, care dăduse fiecărei creaturi, în afară de Om, hrana proprie. La încheierea rugăciunii, se închină discret către chipul fioros, dar binevoitor, de pe capul bastonului lui Blood.

— Veneam aici să culegem năsturei — îi spuse Chenille. — Departe, pe partea cealaltă a lacului. Porneam înainte de a se ridica umbrele și veneam până aici pe jos, Patera. Nici nu mai știu de câte ori mă uitam după apă la prima geană de lumină. Dacă n-o vedeam, știam că mai avem cale lungă. Aveam cu noi hârtie, orice hârtie găseam, o udam și înveleam năsturei în ea, pe urmă fugeam înapoi în oraș să-i vindem până nu se ofileau. Câteodată se ofileau și atunci nici nu aveam altceva de mâncare. Dar eu nici acum nu mănânc năsturei. Îi cumpăr destul de des de la fetițele din piață..Fetițe cum am fost și eu.

— E foarte frumos din partea ta — îi spuse Silk – deși în mintea lui făcea deja planuri.

- - Numai că astăzi nu prea se găsesc pentru că au secat golfulețele în care creșteau. Eu oricum nu pun gura pe ei. Uneori îi dau la capre, știi? Alteori pur și simplu îi arunc. Mă întreb câte doamne făceau la fel, din cele care cumpărau de la mine.

Femeia de lângă Silk rosti:

— Eu fac sandvișuri. Năsturei și brânză albă pe pâine de secară. Dar mai întâi îi spăl bine de tot.

Silk înclină din cap și zâmbi.

— E un prânz foarte bun pe vreme caldă.

Chenille o întrebă aplecându-se peste Silk:

— Ai prieteni în Limna?

— Rude — răspunse femeia. — Mama soțului meu locuiește aici. Zice că-i face bine aerul curat al lacului. N-ar fi minunat ca rudele să ne fie

și prieteni?

— O, cum să nu! Noi căutăm un prieten. Doctorul Crane? Un bărbat scund, pe la cincizeci de ani, brunet? Are o bărbuță cenușie...

— Nu-l cunosc — zise femeia categoric — dar dacă e doctor și locuiește în Limna, soacră-mea sigur îl cunoaște. O s-o întreb.

— A cumpărat o cabană aici nu demult. Ca să scape de pacienți, înțelegi? Soțul meu îl ajută să se mute și Patera i-a promis s-o binecuvânteze. Numai că nu mai știu unde e.

Bărbatul din stânga lui Chenille spuse:

— Puteți întreba la Juzgado, pe Strada Malului. Va fi trebuit să înregistreze transferul de bunuri.

— Aveți Juzgado și aici? — îl întrebă Chenille. — Am crezut că e numai în oraș.

— Unul mic. Se judecă unele cazuri locale și se țin o mână de prizonieri neînsemnați. Nu-i Alambrera. Cei cu sentințe lungi sunt trimiși în Viron. Și se mai ocupă de taxe și registre de proprietăți.

Cât stătură de vorbă, vagonul hurducăi pe o stradă îngustă și întortocheată, pavată cu piatră. Casele din lemn, cu două sau trei etaje, având acoperișuri înalte și țuguiate purtau, cele mai multe, patina gri-argintie a paraginii și stăteau să se prăbușească. Silk și Chenille, împreună cu bărbatul care știa ce e cu Juzgado și femeia care făcea sandvișuri cu năsturei, se aflau pe partea din interior a căruței; dar Silk, privind peste umăr, zărea din când în când, printre case, apă murdară și bărci pescărești cu pupa înaltă și un singur catarg.

— N-am mai fost nici eu pe-aici de când eram țânc — îi spuse el lui Chenille. — E ciudat să-mi aduc aminte că am pescuit în apa asta acum cincisprezece ani. Nu folosesc rocă albă ca noi, nu? Nici cărămizi de pământ.

Bărbatul din stânga lui Chenille rosti:

— E ușor să tai copaci pe mal și să pui butucii să plutească pe apă până la Limna.

— Înțeleg. Nu m-am gândit la asta, deși ar fi trebuit, desigur.

— Nu mulți se gândesc. — Bărbatul își deschise portvizitul și scoase o carte de vizită din carton. — Îmi dai voie să ți-o ofer, Patera? Mă cheamă Vulpes. Sunt avocat și am biroul aici, pe Strada Malului. Știi care e procedura dacă ești arestat?

Silk ridică din sprâncene.

— Arestat? Să mă ferească Molpe! Sper să nu pățesc așa ceva.

— Și eu. — Vulpes coborî vocea, încât Silk de-abia-l auzi din cauza vacarmului de pe stradă și scârțâitul osiilor de la vagon. — Noi toți sperăm. Dar știi care e procedura?

Silk scutură din cap.

— Dacă le dai numele și adresa unui avocat, sunt obligați să trimită după el, așa-i legea. Dacă nu, n-o să primești un avocat decât atunci când familia află ce ți s-a întâmplat și angajează unul.

— Înțeleg.

— *Și* — Vulpes se aplecă în fața lui Chenille și îl bătu pe Silk pe genunchi ca să fie mai convingător — dacă ești în Limna, n-ai ce faci cu un avocat din Viron. Îți trebuie unul de aici. Stau la pândă când știu că s-ar putea să vină cineva aici curând, ca să-l aresteze exact din acest motiv. Vreau să pui cartea de vizită în buzunar, Patera, ca s-o arăți la nevoie. Vulpes, de pe Strada Malului, chiar aici în Limna, la firma cu vulpe roșie.

Exact când rosti cuvântul *vulpe*, vagonul se opri cu un scârțâit și vizitiul țipă:

— Toată lumea jos! Plecări înapoi în Viron la patru, la șase și la opt. Vă suiți aici, da' să nu cumva să întârziați.

Silk îl prinse de mânecă tocmai când se pregătea să intre în hambar.

— Vrei să-mi spui câte ceva despre Limna, vizitiule? Nu știu absolut nimic despre oraș.

— Cum e împărțit, vrei să zici? — Vizitiul se ciupi de nas, gânditor. — Păi e simplu, Patera. Nu-i un oraș mare, ca Vironul. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l știi e unde ne aflăm acum, ca să știi unde să vii când vrei să te întorci înapoi. Asta de aici e Strada Apei, vezi? E foarte aproape de centru. Sunt numai trei străzi însemnate: Strada Docului, a Apei și a Malului. Orașul e așezat în jurul golfului. Are formă de potcoavă, da' nu-i chiar așa de îndoită. Înțelegi ce-ți spun? Interioru-i Strada Docului, acolo-i piața. Exterioru-i Strada Malului. Dacă vrei să mergi cu barca, te duci pe Strada Docului, îți dau eu niște nume. Dacă vrei să mănânci, du-te la Pisica de Mare sau la Pânza Întinsă. Și Lanterna Ruginită e bună, dacă ai buzunare pline. Rămâi peste noapte?

Silk scutură din cap.

— Vrem să ne întoarcem în oraș înainte să coboare umbrele, dacă se poate.

— Atunci trebuie să luați căruța de ora șase — spuse vizitiul, apoi se întoarse și plecă.

Rămași singuri, Chenille spuse:

— Nu l-ai întrebat unde locuiesc consilierii.

— Dacă nu știi nici tu, nici Auk, înseamnă că mai nimeni nu știe. Crane va fi trebuit să afle singur, iar cel mai important lucru pe care trebuie să-l descoperim noi astăzi e să vedem pe cine a întrebat. Mă îndoiesc că a venit cu căruța până aici, ca noi. De ziua Scyllei a închiriat o lectică.

Chenille înclină din cap.

— Ar fi mai bine dacă ne-am despărți, Patera. Tu cu grâul, eu cu pleava.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Tu vorbești cu persoanele respectabile din locurile respectabile. Eu mă interesez prin cârciumi. Când a zis... Auk? Că ne întâlnim?

— La patru.

— Atunci hai să ne vedem aici, la patru. Putem să mâncăm ceva. Cu Auk? Și să ne povestim unul altuia ce-am aflat.

— Te-ai descurcat foarte bine cu femeia din căruță. Sper să mă descurc și eu, măcar pe jumătate.

— Dar nu ne-a folosit la nimic. Nu te depărta de adevăr, Patera. Silk? Cel puțin nu prea mult. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu... celălalt lucru? Ce voiai să spui?

Silk se frecă pe obraz.

— M-am gândit la celălalt lucru în căruță și mi s-a părut că va trebui să depindă de circumstanțe. De exemplu, aș putea spune că un bărbat anume a fost martor la o exorcizare făcută de mine și, cum n-am mai trecut pe la casa năpăstuită, speram să-mi spună el dacă efortul mea a dat roade.

Chenille îl aprobă.

— Perfect adevărat... Fiecare cuvințel. O să te descurci. Mi-am dat seama. Silk? — Stătea deja foarte aproape de el din cauza aglomerației de pe stradă; se apropie și mai mult, până ce sfârcurile sânilor ei obraznici îi împunseră tunica. — Nu mă iubești, Patera. Nu m-ai iubi nici dacă n-ai crede că-i aparțin lui... Auk? O iubești pe Hy? Nu-i așa? Spune-mi...

Silk răspunse cu glas nenorocit:

— N-ar trebui. Nu se cuvine; pe lângă asta, un bărbat cu poziția mea, un augur, nu are ce să ofere unei femei. Nu am bani. Nu am casă. Dar ea e ca... Sunt lucruri la care nu mă pot abține să nu mă gândesc, oricât aș încerca. Hyacinth e printre ele.

— Păi, eu sunt și Hyacinth. — Flămânde și fierbinți, buzele lui Chenille le atinseră pe ale lui. Până să-și dea seama ce se întâmplă, ea se pierdu printre hamali și vânzători, turiști grăbiți și rânduri de pescari.

— Pa, fata! — Oreb îi făcea semn de rămas bun cu aripa sănătoasă. — Grijă! Noroc!

Silk trase aer adânc în piept și se uită în jur. Aici, în capătul cel mai apropiat de Viron, Lacul Limna dăduse viață și hrănise propriul oraș, supus Vironului, dar și detașat de el, în mod curios.

Sau mai degrabă (își desena cercuri pe obraz cu arătătorul și degetul mare), Lacul Limna, retrăgându-se, a luat cu el o părticică din Viron. Odată, malul lacului – sau Strada Docului, cum îi spuneau localnicii – fusese Orilla. Dacă te luai după numele ei, Strada Malului fusese la fel în trecut, o cărare pavată ce ducea la debarcadere, cu clădiri în partea interioară orientate cu fațada către apă. Pe măsură ce lacul s-a micșorat, a apărut Strada Apei, unde se afla el acum. Iar mai târziu, cu douăzeci-treizeci de ani în urmă, poate, lacul i-a făcut loc tot mai mult și ei, și altora.

Cu toate acestea, lacul era imens. Încercă să-și imagineze cum arăta când s-au stabilit primii coloniști în orașul pustiu, construit pentru ei în cel mai îndepărtat punct nordic, și ajunse la concluzia că trebuie să fi fost de două ori mai întins. Va veni oare vremea, peste încă trei secole, când n-o să mai fie nici un lac? Până atunci, mai degrabă se va micșora la jumătate. Cu toate astea, va veni cu siguranță și vremea când va dispărea complet, dacă nu peste alte șase sute de ani, poate peste o mie.

Porni la drum, întrebându-se ce locuri respectabile dorea zeița să vizite. Sau cel puțin în care dintre ele ar afla informații valoroase.

Mânat de amintirea apei răcoroase din copilărie și a unui șir nesfârșit de privelești, păși pe o alee spre Strada Docului. Aici, șase bărci de pescari aduceau la mal șuvoaie argintii de păstrăvi, scrumbii, știuci și bibani; aici, birturile vindeau pește la fel de proaspăt ca în cele mai selecte cârciumi din oraș la o zecime din preț; iar firmele hanurilor mansardate, cu obloane

viu colorate, îi ademeneau, în toiul verii, pe cei care doreau să schimbe confortul Vironului cu adierea zefirului și, în orice anotimp, pe amatorii de înot, pescuit sau navigat.

Aici, descoperi Silk în curând, era afișul recent pe care-l văzuse cu Chenille înainte să plece cu căruța din Viron, oferind „bărbaților tineri și puternici" ocazia de a deveni Gărzi cu jumătate de normă și promisiunea angajării definitive. Citindu-l încă o dată de la cap la coadă, Silk își aminti de măruntaiele amenințătoare ale mioarei. Nimeni nu vorbea încă despre război, în afară de zei. Or, mai degrabă, medită el, numai zeii și afișul acesta vorbeau despre război celor care voiau să-i asculte.

Penultimul rând fusese șters cu cerneală neagră și înlocuit cu *la Juzgado în Limna*; probabil noua brigadă de rezervă va stabili o companie sau două aici, lângă lac, chiar un batalion dacă se vor lăsa convinși mai mulți pescari să se înroleze.

Pentru prima oară îi trecu prin minte că Limna ar fi o bază sau o arie de dispunere excelentă pentru o armată îndreptată împotriva Vironului, oferind adăpost multor trupe inamice, dacă nu chiar tuturor, protecție împotriva atacurilor surpriză din sud, mâncare la îndemnă și apă la discreție pentru oameni și animale. Așadar nu era de mirare că doctorul Crane vrusese să afle dacă consilierii se aflau aici și dacă un comisionar venise să discute cu ei.

— Capete de pește! — Oreb zbură de pe umărul lui Silk pe pământ, apoi străbătu cu iuțeală neașteptată trei sferturi din lungimea unui ponton și începu să ciugulească.

— Da — murmură Silk pentru sine — capete de pește, în sfârșit, și măruntaie.

În timp ce se plimba pe debarcader, admirând albastrul pur al lacului și pânzele albe ca zăpada ale zecilor de bărci care săltau și se înclinau, medită asupra prânzului luat de Oreb.

Peștii aceia îi aparțineau Scyllei, așa cum șerpii aparțineau mamei ei, Echidna, iar felinele de toate felurile surorii ei mai mici, Sphigx. Scylla cea unduitoare, patroana Vironului, le-a permis adoratorilor, în mărinimia ei, să prindă peștii care le trebuie, cu anumite restricții legate de vârstă și unele interdicții. Dar peștii, chiar și resturile pe care le mânca Oreb, erau ai ei, iar lacul era palatul ei. Dacă Vironul era încă foarte devotat Scyllei, deși

trecuseră două generații de când își dezvăluise divinitatea la o Fereastră Sacră, oare Limna cum era?

Mergând lângă Oreb, se așeză pe o grămadă potrivită, desfășură bandajul miraculos de la Crane de pe glezna fracturată și lovi cu el scândurile deformate ale pontonului.

Dacă doctorul voia să ridice un altar pentru Scylla pe malul lacului, ca să-și respecte un jurământ? Dacă își permitea să dea cadou azothuri informatorilor preferați, sigur îi dădea mâna să înalțe un altar. Silk nu se pricepea la construcții, dar era convins că, pentru cel mult o mie de carduri, se putea ridica un altar modest, dar adecvat și oportun, pe marginea lacului. Crane l-ar fi putut ruga pe îndrumătorul lui spiritual – adică pe el – să aleagă locul potrivit.

Și mai bine, ce-ar fi ca acel comisionar al lui Chenille să fie constructorul recunoscător? Nimeni nu s-ar îndoi că un comisionar are de unde să achite costurile unei construcții, chiar mai complexe. Nu ar fi un manteion, căci n-ar avea Fereastră Sacră, dar s-ar putea face sacrificii în ea. Cu sprijinul lui, ar putea locui în ea și un augur rezident, ca el.

Iar Crane s-ar fi dus unde s-a dus comisionarul, presupunând că ar fi aflat exact unde.

— Bun! Bun! — Oreb terminase de mâncat și acum stătea într-un picior cu ghearele desfăcute, iar pe celălalt și-l piscălea cu ciocul.

— Să nu mă murdărești pe robă — îi spuse Silk. — Să știi că mă supăr.

În timp ce-și înfășura bandajul la loc, Silk încercă să-și închipuie că e comisionarul. Doi consilieri l-au chemat la lac pentru o discuție, probabil una confidențială, despre chestiuni militare. Mai mult ca sigur (decise Silk) ar călători la Limna cu plutitorul. Totuși, mai degrabă ar renunța la plutitor și pilotul lui și ar lua un mijloc de transport care să nu atragă atenția.

Ca să se concentreze mai bine, cum făcea în palestra, Silk arătă cu degetul spre pasăre:

— Ar putea închiria un măgar, cum am făcut Auk și cu mine acum două seri.

O bărcuță aluneca spre capătul dinspre lac al pontonului. Un bărbat cărunt ținea cârma, în vreme ce doi băieți strângeau pânza în grabă.

— Asta e!

Stăncuța îl privi nedumerită.

— Ar închiria o barcă, Oreb. Poate un om, doi de nădejde, care s-o conducă. Barca e mai rapidă decât măgarul sau calul. Ar căra un secretar sau un funcționar de încredere, pe lângă comisionarul care s-ar duce direct în orice punct de pe lac...

— Silk bine? — Oreb își scoase ciocul din ciufuf de pene cărămizii de pe piept și mișcă din capul lucios către Silk. — În regulă?

— Nu. Nu chiar. N-ar închiria o barcă. Ar trebui să plătească din buzunarul lui și nu s-ar încrede în cârmaci. Dar orașul are bărci – ca să nu se bată pescarii între ei, de exemplu – iar cei ce se ocupă de ele s-ar da peste cap să ajute un comisionar. Așa că treci în barcă, pasăre proștuță. Mergem la Juzgado. — Căutându-se prin buzunare, găsi cartea de vizită a avocatului. — Pe Strada Malului. Are biroul pe aceeași stradă cu Juzgado. Mai ții minte, Oreb? Fără îndoială că îi convine când trebuie să ajungă repede la tribunal.

Când se deschise ușa hangarului mare, bătrânul meșter de zmeie ridică ochii, oarecum surprins.

Din prag, bărbatul scund cu barbă cenușie îi spuse:

— Iartă-mă. N-am știut că ești aici.

— Îmi strâng lucrurile și plec — explică meșterul. Se întrebă dacă Musk nu cumva crede că vrea să fure și l-a trimis pe omul ăsta să-l supravegheze.

— Am auzit de zmeu. Tu l-ai făcut? Toată lumea spune că a fost o treabă nemaipomenită.

— N-a fost una frumoasă, asta-i sigur. — Meșterul legă cu sârmă un mănunchi de bețe. — Dar le-am dat ce-au vrut. A fost unul din cele mai mari pe care le-am construit. Cu cât sunt mai mari, cu atât zboară mai sus. Ca să se ridice, trebuie să tragă după ele multă sârmă, știi?

— Eu sunt doctorul Crane — spuse bărbosul. — Ar fi trebuit să mă prezint mai repede. — Luă o lampă cu ulei de pește și o scutură ușor. — Aproape plină. Ai fost plătit?

— Am fost. Musk mi-a dat toți banii. Meșterul se bătu cu palma pește buzunar. — Nu carduri, ci un cec. Bănuiesc că te-a trimis Blood să mă conduci.

— Așa este, înainte de a pleca. Cred că s-au retras cu toții. Blood și

Musk, în orice caz, paznicii și câțiva servitori.

Meșterul înclină din cap.

— Au luat toate plutitoarele. Două erau aici. Și toate vehiculele înalte. Trebuie să vorbesc cu Blood înainte de a pleca? Musk nu mi-a spus nimic.

— Din câte știu eu, nu. — Crane zâmbi. — Poarta din față e deschisă, talusul a fost concediat, așa că poți să pleci când ai chef. Dar poți să și rămâi, dacă vrei. Când se întorc de unde au plecat, poate-ți dă Blood un pilot să te repeadă până acasă. Apropo, unde s-au dus? Nu mi-a spus nimeni.

Cotrobăind după cuțitoaiele preferate, meșterul de zmeie le găsi sub o cârpă.

— La lac. Așa ziceau unii.

Crane înclină din cap și zâmbi încă o dată.

— Atunci mă tem c-o să lipsească destul de mult. Dar poți să aștepți, dacă vrei. — Închise ușa după el și porni în grabă spre vilă. Dacă nu arunca o privire acum, se întrebă, atunci când avea s-o mai facă? N-ar fi găsit ocazie mai bună. Ușa de la cămară era deschisă, iar cea de la pivniță, descuiată.

Pivnița era adâncă și cufundată în beznă. Din discuțiile amicale cu valeții, aflase că trebuie să mai fie încă una, și mai adâncă, pentru vin. Poate nu aceeași cu cea de care pomenise o camerista. La jumătatea scărilor, se opri și ridică lampa.

Pustiu. Mașinării ruginite, acoperite de praf, care cu siguranță n-o mai funcționeze niciodată. Și...

Coborî și restul scărilor și tropăi pe podeaua murdară și denivelată. Borcane cu provizii: piersici în coniac și murături. Fără îndoială că erau de la proprietarii anteriori ai casei.

Oare să fie o santinelă la intrarea în tuneluri? Cu câtva timp în urmă, ajunsese la concluzia că nu. Ușa (dacă exista o ușă) ar fi încuiată sau blocată pe dedesubt. Poate chiar mascată, ascunsă într-o cameră secretă sau un spațiu asemănător. Aici, în spatele rândurilor de rafturi, se găsea altă scară și, da, urme de pași care duceau la ea, încă vizibile în praf.

Era un șir de trepte mai scurt decât celălalt, cu o ușă încuiată la bază. Lucră cu șperaclul în jumătate de minut, dar lui i se păru că trecuseră cinci până când mânerul se răsuci și trase zăvorul.

Scârțâitul balamalelor aprinse o lumină care se târa permanent până

aproape de vârful arcadei joase de deasupra capului. În lumina tulbure, doctorul văzu ștelaje cu cel puțin cinci sute de sticle de vin; stive de lăzi cu coniac, spirtoase, rom și întăritoare și butoiașe pline cu bere tare, probabil. Dădu la o parte câteva butoiașe și examină podeaua de sub ele, apoi cercetă cu privirea toată podeaua. La sfârșit, bătu în pereți.

Nimic.

— Măi, măi, măi — șopti el — și o dușcă pentru plugar.

Scoase dopul unei sticle negre bondoace, care sigur fusese deja deschisă, și dădu pe gât o înghițitură lungă de arac gălbui, foarte tare. Puse dopul înapoi și mai făcu o inspecție finală.

Nimic.

Închise ușa pivniței fără zgomot în spatele lui și răsuci mânerul în direcția acelor de ceasornic. Scârțâitul zăvorului îi aminti cu tristețe de schelălăitul unui cățeluș chinuit mai demult de Musk.

O clipă se gândi să nu mai încuie ușa; ar economisi timp și vina ar cădea cu siguranță pe un servitor neglijent, dacă ar fi fost cumva găsită descuiată de ospătarul de vinuri al lui Blood sau de altcineva. Prudența, însă, și antrenamentul intens îl îndemnară să lase toate exact așa cum le-a găsit.

Oftând, își scoase șperaclul, îl răsuci în broască pe cel folosit ca să intre și fu răsplătit cu un declic firav.

— Ești foarte priceput, nu-i așa?

Crane se răsuci. O siluetă – în lumina tulbure din pivniță i se păru a fi un bărbat înalt, chipeș și cărunt – stătea în vârful șirului scurt de trepte și se uita la el.

— Mă recunoști, sper?

Crane dădu drumul șperaclului, ochi și trase dintr-o singură mișcare. *Pac, pac pac* – pocnetul repetat al pistolului său răsună foarte puternic în spațiul închis.

— Nu mă poți răni cu obiectul acela — îl anunță consilierul Lemur. — Vino aici sus, dă-mi-l mie și lasă-mă să te duc acolo unde voiai să ajungi.

— ASTĂ PRIMĂVARA A VENIT LA TINE UN COMISIONAR — îi spuse Silk femeii bondoace, între două vârste, din spatele mesei de lucru încărcate. — Ai fost foarte amabilă și i-ai dat o bărcuță de un anume fel. — Îi oferi un

zâmbet cât se poate de îngăduitor. — Eu nu vreau să-ți cer același lucru.

Îmi dau seama că nu s-ar putea, căci eu nu sunt comisionar.

— Astă primăvară, Patera? Un comisionar din oraș?

Femeia părea uluită.

Silk își aminti numele comisionarului exact în clipa când crezu că-l uitase; se aplecă mai aproape de femeie, regretând că Chenille nu i-l descrisese mai amănunțit.

— Comisionarul Simuliid. E un reprezentant de seamă al autorităților. Unul bine clădit și... — (Silk se strădui să adopte tonul perpetuu de prudență și confidențialitate al lui prochain ami) ... — corpolent. Are mustață.

Văzând că femeia nu-și schimbă expresia de uimire de pe chip, adăugă disperat:

— Una foarte frumoasă, aș zice eu, deși poate că...

— Comisionarul Simuliid, Patera?

Silk confirmă, mișcând energic din cap.

— N-a fost chiar așa de mult. Nu în primăvară. Acum două luni, poate. Nu mai mult de trei. Mi-aduc aminte că era îngrozitor de cald și purta o pălărie de paie. Știi de care zic, nu, Patera?

Silk dădu iar din cap, încurajator.

— Chiar foarte bine. Am avut și eu una.

— Și avea și un baston. Mai mare ca al tău. Dar n-a vrut o barcă. Noi i-am fi împrumutat bucuros una, dacă ar fi cerut, deci nu asta i-a trebuit. — Femeia se joacă cu stiloul. — Altceva a cerut, nu mai știu ce, dar n-am avut.

Oreb își înălță capul.

— Biată fată!

— Biată într-adevăr — spuse Silk — dacă nu l-a putut ajuta pe Simuliid.

— Dar l-am ajutat — replică femeia. — Știu că l-am ajutat. A plecat de aici foarte mulțumit.

Silk se strădui să facă pe augurul obișnuit să stea în compania comisionarilor.

— Mie sigur nu mi s-a plâns de tine.

— Nu știi ce-a vrut, Patera?

— Nu ce a vrut de la tine — îi preciză el femeii îndesate — pentru că am trăit cu impresia că-i trebuia o barcă. Am înțeles că malul lacului oferă niște privelişti splendide; și m-am gândit că ar face un act lăudabil – el sau altcineva – dacă ar ridica un altar demn de Patroana noastră într-un astfel de loc. Unul de bun gust, nu foarte mic. Din câte îl cunosc eu, e posibil ca și el să se gândit la același lucru.

— Ești sigur că nu s-a oferit să-l repare, Patera? Sau să ridice încă o clădire? Așa ceva? Scylla are deja un altar minunat aici și oamenii de seamă din oraș merg la el deseori, știi tu, ca să se gândească la una, la alta.

Silk pocni din degete.

— Încă o clădire! Un edicul atașat pentru practicarea hidromanției. Păi, sigur că da! Până și eu ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Nu tăiat? — croncăni Oreb.

— Nu pe tine, în orice caz — îi spuse Silk. — Și unde e altarul acesta, fiica mea?

— Unde... — Chipul femeii se făcu deodată numai zâmbet. — A, asta voia comisionarul Simuliid! Acum îmi aduc aminte. O hartă. Cum să ajungă la altar. Noi nu avem hărți pe care să fie marcat, nu ne dă voie legea, dar nici nu-i nevoie. Nu trebuie decât să mergi pe Calea Pelerinilor, i-am spus eu. Către vest în jurul golfului, apoi către sud pe promontoriu. E ceva de urcat, dar dacă mergi din piatră albă în piatră albă, n-ai cum să-l ratezi. — Femeia scoase o hartă. — Nu-i trecut aici, dar îți arăt eu. Albastrul e lacul, iar liniile negre sunt Limna. Știi unde e Strada Malului? Altarul e exact aici unde pun eu degetul, vezi? Și pe aici urcă spre stânci Calea Pelerinilor. Vrei să te duci și tu, Patera?

— Cu prima ocazie — răspunse Silk.

Simuliid străbătuse drumul la altar, era clar. Întrebarea era dacă fusese urmărit de Crane.

— Mulțumesc foarte mult, fiica mea. Mi-ai fost de mare ajutor. Zici că și consilierii merg acolo să mediteze câteodată? O cunoștință de-a mea, doctorul Crane – poate-l cunoști – petrece foarte mult timp acolo, la lac...

Femeia scutură din cap.

— A, nu, Patera. Cred că sunt prea bătrâni.

— Atunci doctorul Crane m-a dezinformat. Am crezut că a aflat informații de aici, de la tine. Un bărbat scund, cu barbă cenușie?

— Nu cred c-a venit aici, Patera. Și nici că vin consilierii la lac. Probabil că se gândea la comisionari. Am avut și noi câțiva, și judecători, și alții, uneori vor să meargă cu barca, dar le spunem că nu se poate. Altarul e sus pe o stâncă, n-ai cum să ajungi la el de pe malul lacului, nu-i nici o cărare. Trebuie s-o iei pe Calea Pelerinilor. Nici călare nu poți, sunt tăiate trepte în stâncă. Cred că de-asta nu se duc consilierii. Eu n-am văzut niciodată un consilier.

Nici eu, reflectă Silk, ieșind din Juzgado. Oare-i zărise vreodată cineva? Îi Văzuse în fotografii – era una de grup în Juzgado. De fapt, se uitase la fotografii de atâtea ori, încât la un moment dat ajunsese să-și închipuie că-i văzuse în carne și oase. Dar se înșela, și nici nu-și amintea să fi cunoscut pe cineva care să-i cunoască personal.

Dar Simuliid îi văzuse; cel puțin așa îi spusese lui Chenille. Nu la altarul Scyllei, consilierii nu mergeau niciodată la el. În vreo cârciumă, poate, sau într-o barcă.

— Nu tăiat? — Oreb avea nevoie de asigurări suplimentare.

— În nici un caz. Oricum, altarul nu e cel mai potrivit loc pentru sacrificii, deși se mai întâmplă câte unul. O persoană bine educată, ca mine, merge la un altar ca să mediteze sau să citească lecturi religioase.

După spusele femeii din Juzgado, diverse personalități politice din oraș mergeau adesea la altarul Scyllei de lângă lac. Ciudat, politicienii se lăudau cu credința, dar el nu auzise de nici unul care să aibă cu adevărat sentimente religioase profunde. Lumea spunea că Prolocutorul nu mai avea cine știe ce influență asupra conducerii orașului. Numai Remora susținea altceva.

Totuși, fie Auk, fie Chenille – mai degrabă Auk – îl numise pe Simuliid, pe care-l cunoștea din vedere, gras cât un bou sau cumva asemănător. În orice caz, sugerase că era masiv și foarte solid. Cu toate acestea, Simuliid străbătuse drumul până la altarul Scyllei (așa reieșea) pe jos, după ce venise deja arșița. Părea extrem de improbabil, mai ales că nu i-ar fi întâlnit pe consilieri acolo.

Silk se masa pe obraz în timp ce mergea, privind aiurea la vitrine. Nu era deloc exclus ca Simuliid să se fi lăudat lui Chenille cu o minciună gogonată, caz în care ea nu și-a meritat cele cinci carduri, iar timpul petrecut de Crane aici a fost mai degrabă irosit.

Dar indiferent că a pierdut sau nu timpul, nu l-a descoperit pe Simuliid

prin intermediul celor de la Juzgado din Limna, cum a făcut el. Poate că nu l-a descoperit deloc.

— Ceva e putred aici, Oreb. Mi se pare că avem de-a face cu un turnător, dacă știi ce vreau să spun.

— Nu barcă?

— Nu barcă, nu doctor, nu consilieri. Nu bani. Nu manteion. Nu abilitate, nici urmă de ceea ce a crezut Intrusul că vede în mine. — Deși zeii nemuritori, așa cum dicta rațiunea și confirmau Scrierile, nu *cred* că văd lucruri. Nu chiar. Ei știu.

Fără un scop anume în minte, se plimbase spre vest, pe Strada Malului. Acum se pomeni că drumul e blocat de un bolovan imens, vopsit în alb, pe care cineva gravase cu stângăcie imaginea Scyllei, cea cu tentacule nenumărate.

Merse în mijlocul străzii ca să cerceteze mai atent imaginea. Descoperi sub ea o rugăciune rimată. Desenând semnul plus un aer, ceru ajutorul Scyllei (amintindu-i că orașul ei are nevoie de manteion și cerându-și iertare pentru graba cu care venise la lac, fără a avea motive întemeiate să creadă ar trage vreun folos) înainte de a recita rugăciunea. Constată ușor amuzat că zeița, așa cum era ea gravată în bolovan, aducea puțin cu femeia săritoare din Juzgado.

Membrii Ayuntamiento-ului nu vizitau altarul niciodată, îi spusese ea, dar comisionarii veneau foarte des la el. De unde știa? Mergea și ea acolo, mai rar sau mai des, și vedea cine vine și cine nu? Sigur că nu, hotărî Silk.

Tresări când își dădu seama că o mână de trecători se uitau la el cum se roagă cu capul plecat în fața imaginii zeiței; când întoarse capul, un bărbat îndesat, cam de vârsta lui, își ceru scuze și-l întrebă dacă voia să meargă în pelerinaj la altar.

— Acesta e unul din lucrurile pentru care am implorat îndrumarea zeiței — îi explică Silk. — Sunt doar câteva minute de când i-am spus unei femei cumsecade că mă voi duce la altar cu prima ocazie care mi se ivește. A fost o promisiune nesocotită, pentru că e foarte greu de spus ce înseamnă o *ocazie*. Astăzi am treabă pe-aici, deci se poate spune că nu mi se va ivi ocazia; dar există o șansă cât de mică să mi-o ofere pelerinajul la altar.

— Nici să nu te gândești, Patera — interveni o femeie de aproximativ

aceeași vârstă. — Nu pe căldura asta.

— Bună fată! — măcăi Oreb.

— Acesta e soția mea, Chervil* — îi explică bărbatul lui Silk. — Pe mine mă cheamă Coypu†. Noi doi am fost în pelerinaj de două ori. — Silk vru să spună ceva, dar Coypu îl opri cu un gest. — Acolo se vând băuturi răcoritoare. Dacă urci astăzi la altar, trebuie să iei cu tine câte răcoritoare poți duce, iar noi vrem să-ți cumpărăm câteva. Dar dacă ne lași și dacă ne asculți, nu te vei duce deloc.

— Sete!

Chervil râse, iar Silk rosti:

— Taci, Oreb. De fapt, și mie mi-e sete.

Înăuntru era o răcoare binefăcătoare, iar lui Silk, care stătuse în soare, i se păru foarte întuneric.

— Au bere, suc de fructe, chiar și lapte de cocos, dacă nu l-ai încercat până acum, și apă de izvor — îi spuse Coypu. — Comandă ce dorești.

Chelnerului, care apăru imediat ce se așezară, îi spuse:

— Soția mea vrea o oranjadă amară, iar eu berea care stă la rece în bazin de cel mai mult timp. — Se întoarse către Patera. — Și tu, Patera? Ia orice dorești.

— Apă de izvor, te rog. Două pahare mi-ar prinde bine.

— Ți-am văzut imaginea pe un gard — îi spuse Chervil lui Silk. — N-au trecut nici cinci minute: un augur cu o pasăre pe umăr, desenat foarte frumos cu cretă și cărbune. Deasupra capului tău cineva a scris *Silk e aici!*. Ieri, în oraș, am văzut scris *Silk, viitorul cald!*

Patera dădu din cap posomorât.

— N-am văzut desenul cu pasărea de care spuneți, dar cred că știu cine e autorul lui. Dacă am dreptate, trebuie să stau de vorbă cu ea.

Chelnerul așeză pe masă sticlele aburite – una galbenă, una maro și una transparentă – și patru pahare și notă prețul pe o tăbliță.

Coypu bătu cu degetele în sticla maro și zâmbi.

— De ziua Scyllei e aglomerație tot timpul și peste tot e foarte cald. Probabil că astea au fost puse la rece atunci.

---

*Hațmațuchi

†Nutrie

Silk încuviință.

— Întotdeauna e frig sub pământ. Cred că noaptea care înconjoară spirala e o noapte de iarnă.

Coypu, care deschidea sticla soției sale, îi aruncă o privire speriată.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce se află dincolo de spirală, fiule?

— Vrei să spui, dacă sapi foarte adânc? Nu dai numai de țărână, oricât de jos ai coborî?

Silk scutură din cap în timp ce-și deschidea sticla.

— Până și cel mai ignorant miner știe că nu-i așa, fiule. Până și un gropar – am vorbit cu câțiva ieri și se vedea că nu erau nătărăi – ți-ar putea spune că solul brăzdat de plugurile noastre nu-i mai gros decât un stat de om. Sub el se află argilă și pietriș, iar sub ele, pietre sau rocă albă.

Silk turnă apă rece într-un pahar pentru Oreb în timp ce-și aduna gândurile.

— Iar sub stratul de pietre și rocă albă, care nu e atât de gros cum îți închipui tu, spirală se rotește în neant, într-un întuneric nemărginit. Făcu o pauză și, umplându-și paharul, încercă să-și amintească ce vrea să spună. — Dar e presărată cu scântei colorate. Mi s-a spus odată ce sunt, dar pe moment nu-mi aduc aminte.

— Eu am crezut că acolo nu ajunge căldura, atât.

— Ba ajunge. Trece dincolo de adâncimea cisternei ăsteia și a puțurilor din manteionul meu, care dau apă rece dacă pompezi cât trebuie. De fapt, ajunge până la cea mai îndepărtată stâncă din spirală, iar acolo se pierde în noaptea de gheață. Dacă n-ar fi soarele, primul și cel mai mare dar făcut de Pas spiralei, am îngheța cu toții. — Se opri și se uită la Oreb cum bea apă, apoi bău și el, însetat. — Vă mulțumesc. E foarte bună.

Chervil spuse:

— O fi el valoros, nu vreau să-l contrazic pe Pas sau pe tine, Patera, dar e și foarte periculos. Dacă vrei neapărat să vezi altarul, aș vrea să te gândești să pornești în pelerinaj seara, când nu mai e așa de cald. Mai ții minte ultima oară, Coypu?

Soțul ei înclină din cap.

— Ne-am dus la el toamna trecută, Patera. A fost un drum plăcut, iar de la altar ți se deschide în fața ochilor o priveliște fermecătoare, așa că ne-am zis să mergem și anul ăsta. Când ne-am hotărât, în cele din urmă, se

coceau smochinele, dar nu era așa zăpușeală ca acum.

— Nici pe departe, interveni Chervil.

— Așa că am pornit la drum. Se făcea tot mai cald. Povestește-i, tu, iubito.

— Soțul meu a ieșit de pe cărare. Calea Pelerinilor, sau cum i-o fi zicând. Eu am văzut două stânci în față, dar el s-a abătut spre dreapta într-o ... nu știu cum îi spune. O vale mică și stâncoasă între două dealuri.

— Ravină? — sugeră Silk.

— Exact. Într-o ravină. *Unde mergi?* i-am strigat eu. *Nu pe-acolo-i drumul. Hai, dă-i înainte, altfel nu mai ajungem niciodată*, mi-a răspuns el. Așa că am luat-o la fugă și l-am ajuns din urmă.

Anul viitor o să aibă un copil, își zise Silk. Și-i închipui pe toți trei la cină într-o curticică, vorbind și râzând; Chervil nu era nici pe departe la fel de frumoasă și de fermecătoare ca Hyacinth, dar se pomeni că-l invidiază pe Coypu din toată inima.

— Și s-a terminat. Ravina. S-a terminat într-o râpă prea abruptă ca să te cațeri pe ea. Coypu nu mai știa ce să facă. În cele din urmă, i-am spus: *Unde crezi că mergi?* Iar el mi-a răspuns: *La mătușa*

— Înțeleg. — Silk își goli paharul și-l umplu cu apa rămasă în sticlă.

— Mi-a trebuit ceva vreme să-l aduc înapoi pe cărare. Când am reușit, am zărit un bărbat venind spre noi. Se întorcea de la altar. Am strigat la el să mă ajute. S-a oprit și m-a întrebat ce s-a întâmplat. L-a convins pe Coypu să mai meargă puțin până într-un loc mai umbros, și acolo l-am întins.

— Căldura a fost de vină, desigur — spuse Silk.

— Da! Exact.

Coypu dădu și el din cap.

— Eram tot răvășit și mi-a intrat în cap că eram în oraș și mergeam la mătușa mea. Mă tot întrebam ce s-a făcut cu strada. De ce arăta așa de schimbată.

— În orice caz, bărbatul a rămas cu noi până când Coypu și-a mai revenit. Ne-a spus că așa pățești la început, când faci insolație, și că trebuie să te duci la umbră și să te întinzi, să mănânci sărat și să bei apă rece, dacă poți. Dar noi n-am putut, pentru că n-am adus nimic cu noi și eram prea sus ca să coborâm la lac. Bărbatul era doctor.

Silk se uită fix în ochii ei.

— O, zei!

— Ce s-a întâmplat, Patera?

— Și totuși, unii refuză să creadă. — Își termină apa. — Eu... chiar și eu, care ar trebui să știu mai bine decât alții, mă port adesea de parcă în spirală n-ar exista alte forțe decât pipernicitul de mine. Cred că ar trebui să vă întreb cum îl cheamă pe doctorul ăsta, de dragul conversației; dar nu e necesar. Știu și singur.

— Eu l-am uitat — mărturisi Coypu — deși a stat de vorbă cu noi acolo sus vreo două ore.

Chervil rosti:

— Avea barbă și era doar puțin mai înalt decât mine.

— Îl cheamă Crane — le spuse Silk și făcu semn chelnerului.

Chervil îl aprobă cu un semn din cap.

— Exact. E prieten cu tine, Patera?

— Nu chiar. E o cunoștință. Mai vreți să beți ceva, amândoi? Eu mai vreau.

Cei doi îi făcură un semn afirmativ din cap iar Silk îi spuse chelnerului:

— Eu plătesc totul, și pentru ce am băut, și pentru ce comandăm acum.

— Face cinci biți dacă vrei să plătești acum, Patera. Știi ceva despre Patera Silk ăsta, din oraș?

— Puțin. Sigur nu cât ar trebui.

— I-a apărut o zeiță la Fereastră? Se presupune că face minuni?

— Prima parte e adevărată, a doua, nu. — Silk se întoarse spre Coypu și Chervil. — Ați spus că doctorul Crane a stat de vorbă cu voi un timp. Dacă nu abuzez, căci ne cunoaștem de puțină vreme, pot să vă întreb despre ce a vorbit?

— El *e* Patera Silk — îi spuse Chervil chelnerului. — Nu-i vezi pasărea?

Silk puse șase biți pe masă.

— A vrut să știe dacă mama și tatăl meu sunt sănătoși — îi răspunse Coypu lui Silk — și mă tot pipăia pe piele. Voia să știe și din ce cauză a murit bunica.

— Ne-a pus o groază de întrebări. Și mă tot punea să-i fac vânt... lui Coypu, vreau să spun.

Oreb, numai ochi și urechi, făcu o demonstrație cu aripa sănătoasă.

— Așa, păsărico. Chiar așa, numai că eu m-am folosit de pălărie.

— Trebuie să-mi cumpăr și eu una — mormăi Silk. — Adică una nouă. Din fericire, am cu ce.

— O pălărie? — se interesă Coypu.

— Da. Până și comisionarul purta... Nu contează. Nu-l cunosc pe comisionarul ăsta și nu vreau să vă dau impresia că-l cunosc. Am făcut-o de prea multe ori. Dar înainte de a pleca spre altar, vreau să-mi cumpăr o pălărie de paie cu boruri late. Am văzut câteva într-o vitrină prin apropiere.

Chelnerul le aduse alte trei sticle aburite și trei pahare curate.

Coypu îi spuse lui Silk:

— Le găsești la jumătate din magazinele de aici. Îți arzi pielea rău dacă mergi cu barca pe lac pe vremea asta.

— Și dacă înoți, pentru că oamenii stau cel mai mult pe stânci. — Chervil râse, un râs plăcut, de care era conștientă, remarcă Silk. — Vin aici din oraș pentru că lacul e frumos și rece și cred că asta caută. Dar odată ce intră în apă, cei mai mulți ies din ea imediat.

Silk încuviință din cap și zâmbi.

— Trebuie să încerc și eu apa zilele astea. Mai țineți minte vreuna din întrebările lui Crane?

— Cine a construit altarul — răspunse Coypu. — Consilierul Lemur, acum vreo douăzeci și cinci de ani. E o plăcuță de bronz pe el, dar probabil că doctorul n-a observat-o când a fost acolo.

— A vrut să știe dacă Coypu avea vreo legătură. Nu cred că știa ce e o nutrie. Și dacă îl cunoaștem, pe el sau pe alții, și câți ani au. A spus că cei mai mulți au devenit consilierii noștri cu peste patruzeci de ani în urmă, deci pe atunci trebuie să fi fost foarte tineri.

— Nu cred că-i așa — o întrerupse Coypu.

— Ne-a întrebat dacă știm cât de sărace sunt alte orașe și dacă n-avem de gând să le ajutăm. Eu am zis că primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne asigurăm că își primește toată lumea porția de mâncare, pentru că cele mai multe probleme apar din cauza oamenilor care cumpără porumbul ieftin și așteaptă să crească prețul. I-am spus că în Viron prețurile sunt și așa destul de mari pentru mine, fără să mai trimitem orez în Palustria.

Chervil râse. Silk râse și el, punând sticla nedeschisă în buzunarul din față al robei; dar cu mintea străbătea deja cărarea de borne albe, Calea

Pelerinilor, care se întindea de la Limna la altarul Scyllei, locul sfânt vizitat și de doctorul Crane, și de comisionarul Simuliid, pe stâncile de deasupra lacului.

Un ceas mai târziu când porni la drum, soarele se transformase într-un dușman viu, un șarpe de foc pe cer, puternic, otrăvitor și perfid. Calea Pelerinilor licărea în aerul incandescent, iar a treia stâncă albă, pe care se așezase ca să încarce cu căldură bandajul de la Crane, era fierbinte ca și capacul ceainicului de pe sobă.

Ștergându-se pe frunte cu mâneca, încercă să-și aducă aminte dacă fusese la fel de cald și cu două luni în urmă când plecase Simuliid în pelerinaj, și ajunse la concluzia că nu. Fusese cald, toată lumea se plângea întruna, dar nu chiar așa ca acum.

— Acum e arșița cea mai mare — îi spuse el lui Oreb. — Restul zilei n-o să mai fie atât de cald. Poate că ar fi fost mai înțelept să aștept până seara, cum mi-a sugerat Chervil; dar trebuie să ne întâlnim cu Auk diseară, să luăm cina. Ne putem alina cu gândul că, dacă suportăm acum căldura – și o s-o suportăm – atunci putem suporta soarele oricât de tare ne-ar arde, iar de acum încolo o să ne fie bine. Nu numai că drumul înapoi o să coboare, dar până atunci se va mai răcori.

Oreb plescăi din cioc agitat, dar nu spuse nimic.

— Ai văzut ce ochi a făcut Coypu când m-am ridicat de la masă șchiopătând? — Silk plesni pentru ultima oară bandajul de bolovanul vopsit în alb. — Când i-am spus că am glezna ruptă, mi-a fost teamă e-o să mă țină în Limna cu forța.

Ridicându-se, își zise că vârsta și greutatea lui Simuliid fuseseră pentru el un handicap la fel mare ca glezna lui. Oare întâlnise și el pelerini pe cărare, ca doctorul Crane? Oare ce le spusese?

Că tot veni vorba, ce ar trebui să spună el, Patera Silk, de pe Strada Soarelui, celor cu care s-ar întâlni? Ce să-i întrebe? Mergând, încercă să inventeze o poveste credibilă care să-i permită să-i întrebe, fără să-și dezvăluie scopul, dacă și ei au stat de vorbă cu Crane pe Calea Pelerinilor și ce le-a spus el.

Dar n-a avut nevoie de ea. Deși bine marcată (cum îi spusese femeia din Juzgado), cărarea era pustie, abruptă și stâncoasă. Numai șirul de imagini ale apei albastre oțel, tot mai fermecătoare, înspăimântătoare și periculoase,

te făceau să uiți de singurătate și arșiță.

— Dacă un augur ar trebui să facă drumul ăsta în fiecare zi din viața lui, fie pe soare, fie pe ploaie, fie sănătos, fie bolnav, nu crezi că, în cele din urmă, probabil în ultima zi trăită de el în spirală, i s-ar arăta Scylla cea unduitoare ieșind din lac? — îl întrebă Silk pe Oreb. — Eu cred că da și, dacă n-aș avea un manteion de care să mă ocup, dacă oamenii din cartierul nostru n-ar avea nevoie de mine, dacă Intrusul nu mi-ar fi ordonat să-l salvez, aș fi tentat să încerc experimentul. Și de-aș da greș, nu ar fi cel mai rău mod de a-ți trăi viața.

Oreb croncăni și bolborosi ceva, privind la stânga și la dreapta.

— La urma urmei, Scylla, copilul cel mai mare al lui Pas, e cea care ne alege pe noi, augurii. În fiecare an sosește o flotilă de tineri și tinere – așa ne învață la școală, știi?

O stâncă ieșită în afară oferea puțină umbră. Silk se ghemui sub ea, făcându-și vânt cu pălăria lată pe care și-o cumpărase în Limna.

— Unii, atrași de idealul sfinteniei, navighează foarte aproape de Scylla. Dintre ei, ea alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, exact cât trebuie pentru un an. Alții, oripilați de idealul de castitate și simplitate al augurului, navighează cât îndrăznesc mai departe de ea; și dintre ei zeița alege un grup, nici prea mare, nici prea mic, atât cât e necesar pentru un an. De aceea o desenează artiștii cu brațe multe și lungi, ca bicele. Pe mine m-a încolăcit cu unul, vezi tu? Poate că și pe tine, Oreb.

— Nu văzut!

— Nici eu — recunoscu Silk. — Nici eu n-am văzut-o. Dar am simțit-o cum mă trage. Știi, am impresia că mersul îmi face bine la gleznă. Probabil că am ajuns în stadiul când trebuie să calc mai mult decât să mă odihnesc. Ajungem acum la alt subiect. Ce zici, să sacrific bastonul lui Blood Doamnei Scylla?

— Nu bătut?

— Nu, jur.

— Ținut.

— Ca să nu-l găsească altcineva și să te lovească? Nu te teme. Mă ridic în picioare și-l arunc cât pot de departe.

Silk se ridică și merse până unde stabilise, avansând cu prudență sporită până la marginea stâncii proeminente, deasupra unei prăpăstii de cinci

sute de coți, bucăți de piatră căzute grămadă și valuri furioase.

— Ce zici, Oreb? Să aruncăm ofranda? Un sacrificiu neconvențional pentru Scylla cea unduitoare? Sigur ea a fost cea care ne-a trimis perechea aceea drăguță. Mi-au spus unde locuiesc fără să le-o cer, iar câteva din întrebările pe care le-a pus doctorul Crane sunt de-a dreptul lămuritoare. 141

Făcu o pauză. Ca un dar de la zeiță, o pală de vânt rece de pe lac îi flutură roba și-i usucă tunica transpirată.

— Auk și Chenille – cred că și eu – ziceau să-l predăm Gărzii, Oreb, după ce i-am luat banii; nu mi-a plăcut ideea, și de atunci mă deranjează din ce în ce mai mult. Aș prefera să-l dezamăgesc pe Intrus decât să fac așa ceva.

— Bun om!

— Da. — Silk coborî bastonul, văzu că nu are unde să-i propteasca inelul și făcu un pas înapoi. — Tocmai ăsta-i necazul. Dacă ar fi să aflu că un cunoscut de-al meu a plecat în alt oraș ca să facă spionaj pentru Viron, l-aș considera un om curajos și un patriot. E limpede că doctorul Crane spionează pentru alt oraș, pentru casa lui, care o fi ea, Ur, Urbs, Trivigaunte, Sedes sau Palustria. Păi, atunci nu e și el curajos și patriot?

— Mers acum?

— Cred că ai dreptate. Trebuie să ne vedem de treabă. — Silk rămase totuși pe loc, privind lacul de sub el. Aș putea spune, bănuiesc, că dacă Scylla mi-ar primi sacrificiul – adică dacă ar cădea în apă – l-am putea lăsa pe Crane să plece liber, odată ce mi-am salvat manteionul; bineînțeles, ar trebui să părăsească Vironul; dar nu i-am arăta Gărzii dovezile, nu l-am da pe mâna sticleților, cum ar zice Auk. — Bătu cu vârful bastonului în stâncă. — Dar ar fi curată superstiție, nedemnă de un augur. Ne trebuie un sacrificiu obișnuit, preferabil de ziua Scyllei, în care să respectăm strict toate cerințele, în fața unei Ferestre Sacre.

— Nu tăiat!

— Nu pe tine. De câte ori să-ți mai spun? Un berbec sau alt animal. Știi, Oreb, chiar există – sau a existat – știința hidromanției, cu ajutorul căreia augurul care oficia citea voia Scyllei în modelul creat de valuri. I-am pomenit de ea femeii aceleia amabile din Juzgado din pură întâmplare – vederea lacului înainte de a intra acolo mi-o fi sugerat-o – dar nu m-ar mira dacă la asta s-a gândit consilierul Lemur când a construit altarul la care

mergem noi acum. Hidromanția s-a practicat până acum o sută de ani, deci, când s-a ridicat altarul, tot trebuie să mai fi trăit câteva mii de oameni care-și aduceau aminte de ea. Poate că Lemur voia s-o reînvie.

Pasărea nu răspunse. Un minut, două, Silk rămase cu privirea la valurile uriașe, apoi își îndreptă atenția spre stâncile colțuroase din dreapta lui.

— Uite, se vede altarul de aici. — Arătă cu bastonul. — Cred că stâlpii care susțin domul au fost construiți ca să se semene cu brațele Scyllei. Vezi cum se unduiesc?

— Bărbat acolo.

O siluetă neclară se mișca înainte și înapoi, în lumina albăstruie de sub scoica de cuarț cristalin a Scyllei, apoi dispăru (probabil îngenunchease).

— Ai perfectă dreptate — îi spuse Silk păsării. — Cineva trebuie să fi mers pe cărare înaintea noastră tot timpul. Aș vrea să-l fi ajuns din urmă.

Contemplă îndelung puritatea supranaturală a altarului îndepărtat, apoi întoarse capul.

— Cred c-o să ne întâlnim cu el pe cărare. Dacă nu, poate c-ar trebui să așteptăm până când își încheie rugăciunile. Cum rămâne cu bastonul? Să mă întorc și să-l arunc?

— Nu aruncat. — Oreb își desfăcu aripile, hotărât să-și ia zborul. — Ținut.

— Bine. Bănuiesc că o să mă doară piciorul la întoarcere, deci ai spus un lucru înțelept.

— Silk luptat.

— Cu ăsta, Oreb? — Răsuci bastonul în mână. — Am azothul lui Hyacinth și micul ei pistol, amândouă ar fi arme mult mai eficiente.

— Luptat! — repetă stăncuța.

— Cu cine? Nu-i nimeni aici.

Oreb fluieră, o notă joasă, apoi una puțin mai înaltă.

— Așa se spune *cine știe* pe păsărește? Păi, eu sigur nu știu. Și nici tu, Oreb, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucur că am adus armele, pentru că avându-le asupra mea înseamnă că nu le va găsi Patera Gulo și sunt gata să pun rămășag ca deja mi-a răscolit camera; dar dacă ar fi ale mele, și nu ale lui Hyacinth, aș fi tentat să le arunc zeiței după baston. Gulo nu le-ar mai găsi niciodată.

— Om rău?

— Cred că da. — Silk se întoarse pe Calea Pelerinilor. — E doar o bănuială, bineînțeles. Dar dacă trebuie să ghicesc – și se pare că trebuie neapărat – atunci eu zic că e genul de om care se crede cumsecade, iar ăsta e de departe cel mai periculos gen de om care există.

— Avut grijă.

— O să încerc — promise Silk, deși nu știa dacă pasărea se referea la Patera Gulo sau la drumul care șerpuia la marginea stâncii. — Așadar, dacă am dreptate, acest Patera Gulo e exact opusul lui Auk, un om cumsecade care se crede rău. Ai observat lucrul ăsta, din câte văd.

— Observat.

— Eram convins. Auk m-a ajutat în multe feluri, fără să mai pun la socoteală podoaba de diamant. Patera Gulo s-a scandalizat destul din cauza ei, și de brățara pe care i-a dat-o alt hoț. Nici nu-mi trece prin cap ce-ar fi făcut sau ce-ar fi spus dacă ar fi găsit azothul .

— Bărbat plecat.

— Vrei să zici, Patera Gulo? Păi, aș vrea să aranjez lucrul ăsta, zău; dar deocamdată se pare că nu-mi stă în putere.

— Bărbat plecat — repetă Oreb nerăbdător. — Nu rugat.

— A plecat de la altar, asta vrei să spui? — Silk arătă cu bastonul. — Imposibil, numai dacă a sărit. Nu l-am văzut ieșind, iar de aici nimic nu-mi împiedică vederea.

Spre mirarea lui Silk, Oreb țâșni de pe umărul lui mai sus de un stat de om și jumătate, apoi coborî la loc.

— Nu văzut.

— Sunt de acord că nu-l vezi de aici — îi spuse Silk păsării — dar tot trebuie să fie acolo. Poate că e o capelă sub altar, tăiată în stâncă. Cărarea coteşte spre interior acolo sus, dar și așa, vom afla unde s-a dus în cel mult jumătate de oră.

Capitolul 7

Brațele Scyllei

— FIE CA ZEII SĂ FIE CU TINE... ăăă... la amiază, Patera — spuse Remora, imediat ce protonotarul lui închise ușa în spatele lui Gulo. Un act de complezență nemaipomenită cu inferiorii.

— Fie ca ei să fie cu Eminența Voastră. — Gulo se înclină până la podea. Reverența și frazele convenționale îi dădură timp să treacă în revistă pentru ultima oară informațiile principale pe care venise să le raporteze. — Fie ca Molpe cea feciorelnică, patroana zilei de azi, Marele Pas, patronul spiralei, căruia îi datorăm tot ceea ce avem, și Scylla cea aspră la vorbă să vă însoțească întotdeauna, Eminență, în fiecare zi a vieții.

Cât stătu aplecat, reuși să se bată pe buzunarul unde ținea brățara și scrisoarea. Îndreptându-se de spate, adăugă:

— Nădăjduiesc că Eminența Voastră este sănătoasă. Că nu am sosit într-un moment nepotrivit.

— Nu, nu — îi spuse Remora. — Ăăă... deloc. Sunt...ăăă... încântat, de-a dreptul încântat să te văd, Patera. Te rog, ia loc. Ce părere... ăăă... ai de tânărul Silk, deci?

Gulo își lăsă trupul greoi pe șezutul de catifea neagră al fotoliului de lângă *escritoire*-ul lui Remora.

— N-am prea avut ocazia să-l studiez, Eminență. Aproape deloc. A plecat de la manteion imediat după sosirea mea și nu s-a întors până când a trebuit să plec ca să vă prezint acest raport. Nu se va întoarce până seara, așa a spus, deci nu are cum să fie acolo acum.

Remora încuviință cu o înclinare a capului.

— Dar mi-am făcut o impresie despre el, Eminență, deși nu l-am văzut decât foarte puțin. Una foarte clară.

— A... ăăă... înțeleg. — Remora se propti de spătarul scaunului, apropiindu-și vârfurile degetelor sale lungi. — Ți-ar conveni... ăăă... să-mi descrii... ăăă... scurta voastră discuție în detaliu, ce zici?

— Cum dorește Eminența Voastră. Imediat ce am ajuns în cartier, un bărbat mi-a dat asta.

Patera Gulo scoase brățara din buzunar și o ridică în aer. Remora își țuguie buzele.

— Trebuie să adaug, Eminență, că mai mulți bărbați au bătut la ușa prezbiteriului de atunci. Am impresia – am convingerea, Eminență – că au venit să ofere daruri similare. Dar au refuzat să le facă când au aflat că Patera Silk lipsește.

— I-ai... ăăă... presat, Patera?

— Nu mai mult decât s-a cuvenit, Eminență. Nu erau din categoria celor pe care merită să-i presezi cu întrebările.

Remora scoase un mormăit.

— Voiam să spun, Eminență, că atunci când i-am arătat brățara lui Patera Silk, mi-a dat încă una, asemănătoare, și mi-a spus să le încui pe amândouă în cutia lui cu bani. Era o brățară de gleznă de diamant, Eminență. Mai erau două persoane cu el, un bărbat și o femeie. Mergeau toți trei la lac, cred. Parcă așa au spus. — Gulo tuși ca să-și scuze nesiguranța. — Poate că numai Patera și femeia, Eminență.

— Ți se pare că Patera ar fi trebuit să fie mai discret. — Remora se scufundă mai tare în scaun. — Dar până nu... ăăă... afli cine sunt ceilalți doi, nu poți... ăăă... stabili cât de indiscret a fost. Știi cine sunt, deci?

Gulo se foi pe scaun.

— Le zicea Auk și Chenille, Eminență. Mi i-a prezentat.

— Dă-mi și mie... ăăă... brățara aia. — Remora întinse mâna. — Nu mai e nevoie să spun... ăăă... că și tu, Patera, ar fi trebuit să fi fost... ăăă... mult mai discret. Prind discret... îhî... înțeleg de data asta... ăăă... *eficient*. Are și... ăăă... înțelesul ăsta, sunt convins. A fi discret, Patera, înseamnă să judeci cum trebuie, nu? În această... ăăă... chestiune, o bună judecată ar fi... ăăă... determinat o strategie... eficientă? Sau abordare. Sau atitudine.

— Da, Eminență.

— Ar fi trebuit să primești cu eleganță și recunoștință orice cadouri de la credincioși, Patera. — Remora ridică brățara ca s-o privească în lumina care intra prin fereastra ovală din spatele lui. — Nu voi accepta... ăăă... scuze... din acest motiv, Patera. Mă înțelegi? Nici un fel de scuză.

Gulo încuviință din cap cu umilință.

— Acești... ăăă... domni e posibil să se întoarcă, nu? Poate când Patera Silk lipsește, ca acum. Vei avea... ăăă... o ocazie măreață... când va veni... ăăă... vremea, prin care să-ți îndrepți greșeala, ce zici? Nu e imposibil. Ai grijă să ți-o îndrepți, Patera.

Gulo se foi din nou.

— Voi încerca, Eminență. Voi fi eficient, vă asigur.

— Așa. Acuma... ăăă... ce observații ai de făcut despre Silk? Nu te obosi... cu descrierea fizică. L-am cunoscut.

— Da, Eminență. — Cu gura deschisă și ochii bulbucați privind în gol, Gulo ezită. — Mi s-a părut hotărât.

— Hotărât, zici? — Remora puse brățara pe un teanc de hârtii. — Să facă ce?

— Nu știu, Eminență. Așa mi s-a părut, după cum ținea maxilarul. Avea un stil categoric. Avea, dacă-mi dați voie, Eminență, o licărire de oțel în ochi. Poate că e o comparație exagerată, Eminență...

— Poate că da — îi spuse Remora pe un ton aspru.

— Dar ea exprimă chiar foarte vag ceea ce am simțit eu în el. La școală, Eminență, Patera era cu doi ani mai mare decât mine.

Remora înclină din cap.

— Mă uitam și eu la el ca toată lumea, Eminență. Îl consideram atrăgător și studios, dar cam încet. Acum, însă...

Remora îl întrerupse cu un gest.

— Ai sugerat, Patera, că Patera... ăăă... a plecat în grabă, nu? Cu o pereche. Soț și soție? Erau... ăăă... căsătoriți, din câte ți-ai dat seama?

— Cred că da, Eminență. Femeia avea un inel foarte frumos.

Degetele lui se Remora se jucau cu gammadionul.

— Ce zici, mi-i descrii? Cum... arătau.

— Bărbatul avea o înfățișare aspră, Eminență, și era mai bătrân decât mine, aș zice. Nu se bărbierise, dar era îmbrăcat decent și purta un pum-

nal. Șaten, păr drept. Barbă roșcată, ochi negri, pătrunzători. Foarte înalt. M-am uitat la mâinile lui când a luat asta — Gulo arătă spre brățară — de la mine. Și când mi-a dat-o înapoi, Eminență. Neobișnuit de mari și puternice. Un scandalagiu, după mine. Dar mă tem că Eminența Voastră va crede că am o imaginație prea bogată.

Remora scoase încă un mormăit.

— Continuă, Patera. Povestește-mi. Îți spun ce cred când ai terminat, da?

— Pumnalul lui, Eminență. Era îmbrăcat în alamă, cu gardă mare și, judecând după teacă, o lamă și mai lungă, și mai largă decât multe altele, foarte curbată. Mi s-a părut că seamănă cu stăpânul lui, Eminență, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Mă îndoiesc...ăăă... că te înțelegi tu însuți, Patera. Dar aceste amănunte s-ar putea să aibă o cât mică însemnătate. Și femeia, cum era? Chenille asta. Lasă-ți frâu liber imaginației.

— Extraordinar de frumoasă, Eminență. În jur de douăzeci de ani, înaltă, dar nu impunătoare. Totuși, avea un aer...

Palma ridicată a lui Remora îl opri pe augur la jumătatea propoziției.

— Păr de culoarea cireșei?

- Da, Eminență!

— O cunosc, Patera. Am pus un *achates*... ăăă... trei prieteni buni s-o caute de aseară. Deci zici că... ăăă... vulpea asta era la manteionul lui Silk în dimineața asta? O să am ce le spune, hm, partizanilor, Patera. Ia mai dă-mi puțin podoaba aia.

Ridică brățara în aer.

— Bănuiesc că nu știi cât valorează? Piatra asta verde, ei? În special ea?

— Cincizeci de carduri, Eminență?

— Habar n-am. N-ai... hm... evaluat-o? Nu, nu, să nici n-o faci. Pune-o înapoi în cutia lui Silk, bine? Spune-i... ăăă... nu-i spune nimic. O să-i spun chiar eu. Când pleci, spune-i lui Incus* că vreau să vorbesc cu Patera în ziua lui Tartaros. Pune-l să-i trimită un bilet prin tine, dar să nu spună că ai fost aici, da? Pune-l să noteze ora în programul meu.

---

*Nicovală (a urechii interne)

Gulo înclină din cap energic.

— Așa voi face, Eminență.

— Femeia asta... Ce anume a spus și ce a făcut cât ai văzut-o? Cuvânt cu cuvânt, bine?

— Păi, nimic, Eminență. Nici nu cred c-a deschis gura. Stați să mă gândesc.

Remora îi acceptă rugămintea cu un gest.

— Stai și gândește-te... ăăă... cât crezi că e necesar. Nu ai de povestit... hm... circumstanțe vulgare, nu?

Gulo închise ochii și-și lăsă capul în jos, cu mâna la tâmplă. Se lăsă liniște peste încăperea mare și aerisită din care Patera Remora, în calitate de adjunct, conducea treburile deseori încâlcite ale Capitoliului. Cu cei patru ochi aprinși, Pas cel cu două capete se uita la spatele aplecat al lui Gulo dintr-un tablou neprețuit de Campion; o gardă călare patrula neobosită pe stradă.

După câteva minute, Remora se ridică și se duse la fereastra ovală din spatele scaunului său. Era deschisă, iar prin deschizătura circulară (mai mare în diametru chiar decât înălțimea lui), vedea acoperișurile țuguiate și turnurile masive ale Juzgado de la poalele pantei celei mai vestice și mai line a Palatinului. Sus, pe cel mai înalt turn, atârnat de un stâlp pe care lumina orbitoare a soarelui îl făcea aproape invizibil, flutura steagul verde strălucitor al Vironului. Pe el, însuflețite din când în când de vântul fierbinte și leneș, brațele albe ale Scyllei păreau să facă semne, așa cum papilele anumitor nevertebrate din lacul ei se unduiau, imitând suprafața clară a apei, căutând orbește și necontenit resturi de pești morți, dar și pești vii.

— Eminență? Cred că acum vă pot spune tot ce am văzut.

Remora se întoarse spre Gulo.

— Excelent. A... grozav! Dă-i drumul, Patera.

— A fost foarte scurt, cum v-am spus, Eminență. Dacă ar fi ținut mai mult, aș fi avut îndoieli. Cunoașteți grădinița care ține de manteionul nostru?

Remora scutură din cap.

— Există un asemenea loc, Eminență. Se ajunge la ea din manteion, așa am făcut eu când am sosit acolo. Mai întâi m-am uitat în manteion, crezând c-o să-l găsesc pe Patera Silk la rugăciune.

— Femeia, Patera, te rog. Chenille... ăăă... nu?

— În mijloc e un frunzar de viță-de-vie, Eminență, cu scaune. Ea stătea acolo, ascunsă aproape complet de frunzele care atârnau. Patera și mireanul, Auk, stătuseră de vorbă cu ea, cred. Au venit să se întâlnească cu mine, dar ea a rămas pe loc.

— Și... a ieșit, în cele din urmă?

— Da, Eminență. Am stat de vorbă un minut, două și Patera mi i-a prezentat, așa cum v-am raportat. Pe urmă mi-a spus că pleacă și pasărea lui... Eminența Voastră cunoaște pasărea?

Remora înclină din cap.

— Femeia, Patera.

— Patera a spus că se pregătesc să plece și ea a ieșit din frunzar. El a zis – cred că acestea au fost exact cuvintele lui – *Aceasta este Patera Gulo, Chenille. Am vorbit despre el mai devreme*. Ea a dat din cap și a zâmbit.

— Și pe urmă, Patera? Ce-a mai... ăăă... ieșit la lumină?

— Au plecat împreună, Eminență. Toți trei. Patera spusese: *Plecăm la lac, pasăre proștuță*. Când au ieșit pe poartă, poți să ieși din grădină pe Strada Soarelui, Eminență, mireanul a spus: *Sper să prindeți ceva, dar, dacă nu, să nu vă pleoștiți*. Dar femeia n-a rostit nici un cuvânt.

— Rochia ei, Patera?

— Neagră, Eminență. Țin minte că la început am crezut că e o rasă de sibilă, dar de fapt era o rochie de lână neagră, din acelea pe care le îmbracă femeile mondene iarna.

— Bijuterii? Ziceai că avea un inel, nu?

— Da, Eminență. Și colier și cercei, toate din jad. Am remarcat inelul în mod special pentru că a sclipit când femeia a dat la o parte vița. Era o gemă neagră, ca un rubin roșu închis, foarte mare, cu montură simplă, în aur, cred. Dacă Eminența Voastră are încredere în mine...

— Adică vrei să-ți spun de ce e... importantă? Poate că nici nu e. — Oftând, Remora își depărtă scaunul de birou și reveni la fereastră. Cu spatele la Gulo și cu mâinile la spate, repetă: — Poate că nici nu e.

Gulo se ridică și el, mânat de un exces de politețe.

— Totuși... ar putea fi. Ești nerăbdător să-i slujești pe zei, Patera. Parcă așa ai afirmat, nu?

— Da, Eminență. Ard de nerăbdare.

— Și să ajungi pe o poziție înaltă... hm... în arhivele... unei... ăăă... familii lărgite, așa-i? Am... ăăă... reținut și asta. Te-ai gândit că... hm... la timpul potrivit poate ajungi Prolocutor, nu?

Gulo se roși ca o fată mare.

— Vai, nu Eminență. Asta ... asta e... Eu...

— Ba da, ba da, te-ai gândit, așa-i? Orice tânăr augur gândește așa. Și eu am făcut la fel. Dar ți-a trecut prin cap că nici n-ai s-ajungi bine să miroși o funcție, că aceia pe care speri să-i...ăăă... impresionezi? să-i uluiești ? vor fi morți? Plecați pe lumea cealaltă, nu? Uitați de toți în afară de zei, Patera Gulo, băiete. Iar tu? Uitat de toți, în afară de zei și de tine însuți. Și cine poate băga mâna în foc pentru zei? Aceasta este... ăăă... realitatea, ți-o... ăăă... garantez eu.

Gulo înghiți sec și tăcu, lucru înțelept, fără îndoială.

— N-ai să reușești sub nici o formă, Patera. Pricepi? Sub nici o formă. Gândește-te la conducere. Dacă o să ajungi până acolo. În nici un caz înainte de moartea mea. Și a succesorului meu. Ești... ăăă... prea tânăr deocamdată. Nici dacă trăiesc eu mult, nu? Pricepi, așa-i? Numai un idiot n-ar pricepe.

Sărmanul Gulo înclină din cap, dorindu-și cu disperare să se facă nevăzut.

Adjunctul se întoarse cu fața la el.

— Nu pot vorbi... hm... în numele lui. Al succesorului meu. Numai într-al meu. A, da. În ce mă privește ... hm... mă gândesc la o domnie mai lungă decât a bătrânului Quetzal, ce zici?

— Nici nu v-aș dori una mai scurtă, Eminență.

— Camerele lui sunt acolo, Patera. — Remora mișcă încet din mâna stângă. — Aici în palat, chiar pe etajul acesta. În partea de sud. Cu fața la grădina noastră. — Chicoti. — E mai mare decât a lui Patera Silk. Mult mai... ăăă... întinsă, fără îndoială. Fântâni și...ăăă... grupuri statuare... și copaci înalți. De toate.

Gulo înclină din cap.

— Sunt minunați, știu, Eminență.

— Ocupă această funcție de treizeci și trei de ani, știi? Bătrânul Quetzal. Sunteți... ăăă... peste o sută în generația ta. Mulți cu... relații. Eu...ăăă... îți ofer o țintă mai ușor de atins, o ... ăăă... cale mai dreaptă

pentru ambiția ta.

Remora se așeză iarăși pe scaun și-i făcu semn lui Gulo să se așeze și el.

— Un... ăăă... mic joc, știi? O distracție, ca să treacă mai repede ora asta tensionată. Alege-ți un oraș, Patera. Oricare vrei, dar nu Vironul. Vorbesc foarte serios. În limitele... hm... jocului. Gândește-te. Mare? Curat? Bogat? Ce oraș ar vrea pentru tine, Patera?

— Palustria, Eminență?

— Chiar acolo printre mormoloci, da? Foarte bine. Atunci imaginează-te în fruntea Capitoliului din Palustria. Să zicem... ăăă... peste zece ani. Vei fi supusul Capitoliului-mamă, cred, de aici din Viron. Vei rămâne supusul prolocutorului, nu? Oricine ar fi el. Al bătrânului Quetzal sau... ăăă... al meu, cum e mai probabil peste zece ani. Ți se pare o perspectivă... atrăgătoare, Patera? — Ca înainte, Remora ridică mâna să-i oprească răspunsul. — Nu trebuie să spui asta, dacă te ... ăăă... deranjează.

— Eminență...?

— Habar n-am, Patera. N-am idee, știi? Dar seceta. Știi despre secetă, da? N-ai cum să scapi de ea. Cum rămâne cu alegerea ta, Patera? Cum rămâne cu Palustria pe timp de secetă?

Gulo își înăbuși emoția.

— Am auzit că s-a compromis recolta de orez, Eminență. Știu că nu se găsește orez pe piață aici, deși negustorii îl aduc, de obicei.

Remora confirmă cu un semn din cap.

— Lumea se revoltă, Patera. Nu e vorba de... hm... foamete. Nu încă. Dar spectrul ei plutește deasupra noastră. Soldații încearcă să ... ăăă... stăpânească mulțimea. Sunt de-a dreptul epuizați, unii dintre ei. Unchiul tău e militar, nu?

Șocat de schimbarea bruscă de subiect, Gulo îngăimă:

— Păi...păi..., unul din ei, Eminență.

— Maior în Brigada a Doua. Întreabă-l unde e armata noastră, Patera. Sau poate că îmi spui și mie acum? Ai auzit când vorbea el...ăăă... la masă? Unde e, știi?

— În rezervă, Eminență. Sub pământ. Aici, în Viron, nu avem nevoie decât de Gardă.

— Întocmai. Dar nu e așa peste tot, Patera. Murim, nu-i așa? Îmbătrânim ca... ăăă... Înțelepciunea Sa. Și pornim pe drumul spre Mainframe.

Chimii trăiesc mai mult. Oare pentru totdeauna?

— Nu m-am gândit la aspectul acesta, Eminență. Dar eu cred că...

Remora tresări din colțul gurii.

— Dar te vei gândi. Nu? Poți să fii sigur că te vei gândi, Patera. Acum, nu? E bine de știut că brațele Scyllei sunt... ăăă... noi, ca scoase din cutie, nu? Sau...ăăă... aproape. Nu ca ale Paluștriei, așa-i? Și ale multor altora. Soldații și...ăăă... armele lor, noi sau aproape noi. Gândește-te la asta, Patera.

Remora se îndreptă de spate în scaun, proptindu-se cu coatele de birou.

— Ce mai ai de... hm... raportat despre Patera, Patera?

— Eminența Voastră a pomenit de arme. Am găsit un pachet de hârtie cu ace, Eminență. Deschis.

— Un pachet cu ace, Patera? Îmi scapă...

— Nu ace de cusut — adăugă repede Gulo. — Gloanțe de pistol cu ace, Eminență. Într-unul din sertarele lui Patera, ascuns sub haine.

— Păi... ăăă... trebuie să mă gândesc la asta — spuse Remora încet. — Eu ... hm... o chestiune... îngrijorătoare. Fără discuție. Altceva...ăăă... mai ai?

— Ultimul lucru, Eminență. Unul pe care aș fi preferat să nu trebuiască să-l raportez. Scrisoarea asta. — Gulo o scoase din buzunarul robei. — E de la...

— Ai... ăăă... deschis-o. Remora îl răsplăti cu un zâmbet amabil.

— E scrisă de o femeie, Eminență, și e foarte parfumată. În aceste circumstanțe, cred că gestul meu se justifică. Am sperat din tot sufletul, Eminență, să fie trimisă de o soră sau vreo altă femeie înrudită cu el. Însă...

— Ești... ăăă... îndrăzneț, Patera. Asta e bine, cel puțin așa sunt dispus să...ăăă... consider. Sphigx îi sprijină pe cei îndrăzneți, așa-i?

Remora se uită la antet. — Nu-i de la... hm... doamna asta... Chenille, nu? Altfel mi-ai fi spus deja, nu?

— Nu, Eminență. E de la altă femeie.

— Citește-mi-o, Patera. Probabil că ai... ăăă... descifrat... ăăă... mâzgăliturile alea. Eu aș prefera să n-o fac.

— Eminență, mă tem că veți descoperi că Patera Silk s-a compromis. Aș vrea...

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, nu vrei? Citește-o, Patera.

Gulo își drese glasul și desfăcu scrisoarea.

— *Dragul meu Puricel, Îți spun așa nu numai pentru felul în care ai sărit de la fereastra mea, ci și pentru felul în care ai sărit la mine în pat! O, cât a tânjit ibovnica ta după un semn de la tine!!!*

— Ibovnică, Patera?

— O așa-zisă nevastă, cred, Eminență.

— A...ăăă... foarte bine. Mai departe, Patera. Ne mai dezvăluie ceva?

— Mă tem că da, Eminență. *Să știi că ai fi putut să-mi trimiți unul prin prietenul cel amabil care ți-a adus cadoul de la mine!*

— Ia să mă...ăăă... uit și eu, Patera. — Remora întinse mâna, iar Gulo îi dădu hârtia foarte șifonată.

— Ah, hm!

— Da, Eminență.

— Chiar așa scrie, ce zici? Nu? Da... ăăă... sigur. Nu mi-aș fi închipuit până acum că... ăăă... o ființă umană ar putea scrie așa.

Încruntat, Remora îi dădu hârtia înapoi.

— *Acum trebuie să-mi oferi*... ăăă... hm... *mulțumirile tale*, cred că asta scrie, nu? *Și mult mai multe când*... ăăă... *când ne vedem data viitoare*, din nou semnul exclamării. *Nu știi*... ăăă... *locul acela de pe Palatin*... Măi, măi!

— Da, Eminență.

— ... *locul acela de pe Palatin în care Thelx*... Cred că a vrut să spună Thelxiepeia, dar... ăăă... n-a știut cum se scrie. *În care Thelx ține o oglindă? De ziua lui Hierax.* Ultimele cuvinte... hm... subliniate. Foarte accentuat. Semnat, *Hy*

Remora bătu foaia de hârtie cu unghia lungă.

— Păi... ăăă... tu îl știi, Patera? Știi unde se află? Un tablou... ăăă... dacă e să ghicesc. Nu unul din vreun manteion, nu? Pe acelea le cunosc.

Gulo scutură din cap.

— Eu n-am văzut un asemenea tablou, Eminență.

— Într-o... ăăă... casă, Patera, foarte probabil. O locuință... hm... privată, aș opina eu. *Incus!* — strigă Remora peste umărul lui Gulo. Un augur scund, cu expresie vicleană și dinți ieșiți în afară băgă capul pe ușă atât de repede încât lăsă impresia că trăgea cu urechea.

— Oare pe unde se află... ăăă... un tablou cu Thelxiepeia și o oglindă, aici, pe deal, Incus? Nu știi. Fă... ăăă... cercetări. Aștept răspunsul mâine,
până la prânz. N-ar trebui să fie prea complicat, nu? — Remora se uită în jos, la sigiliul rupt al scrisorii. — Și adu un sigiliu cu ... ăăă... o inimă ori un sărut ori ceva asemănător. — Îi azvârli scrisoarea lui Incus.

— Imediat, Eminență.

Remora se întoarse spre Gulo.

— Nu are importanță dacă Patera l-a văzut pe ăsta sau nu. Femeia are cu siguranță cel puțin zece, nu crezi? Nu știi cum să procedezi ca să nu... ăăă... rupi sigiliul? Îți arată Incus. O artă utilă, nu crezi?

Când se auzi declicul zăvorului în spatele protonotarului, care ieși făcând reverențe, Remora se ridică din nou în picioare.

— Să duci scrisoarea înapoi pe Strada Soarelui, bine? Când a terminat Incus cu ea. Dacă Patera nu s-a întors, pune-o pe șemineu. Dacă s-a întors, spune-i că ți-a dat-o cineva când ai ieșit, da? Și că n-ai citit-o, ai înțeles?

Gulo înclină din cap posomorât.

— Evident, Eminență.

Remora se aplecă să-l vadă mai bine.

— Te... ăăă... supără ceva, Patera. Hai, dă-i drumul, spune ce e.

— Eminență, cum e posibil ca un augur uns, un om ca Patera, care promitea atât de multe, să se compromită în așa hal? Vreau să zic, femeia asta absurdă, murdară. Și, totuși, o zeiță... acum înțeleg foarte bine de ce Eminența Voastră crede că Patera trebuie supravegheat, dar... o teofanie!

Remora își supse dinții.

— Bătrânul Quetzal obișnuiește să spună că zeii nu au legi, Patera. Numai preferințe.

— Eu înțeleg, Eminență... dar când augurul în cauză...

Remora îl întrerupse cu un gest.

— Poate că vom fi și noi făcuți părtași la secret, Patera. La timpul potrivit, da? Posibil să nu fie nici un secret la mijloc. Te-ai gândit la Palustria?

Neîncrezător în propria voce, Gulo făcu un semn afirmativ din cap.

— Excelent. — Remora îi aruncă o privire piezișă. — Așa. Ce știi despre istoria caldé-ilor, Patera?

— Caldé-ii, Eminență? Știu doar că cel din urmă caldé a murit înainte să mă nasc eu și că Ayuntamiento a hotărât că nu-l poate înlocui nimeni.

— Așa că l-au înlocuit... hm... cu ei înșiși? În fapt. Îți dai seama de asta, Patera?

— Cred că da, Eminență.

Remora se îndreptă maiestuos spre un raft înalt de cărți.

— L-am cunoscut, știi? Pe cel din urmă caldé. Un bărbat sonor, tiranic și pătimaș. Mulțimea îl adora, știai? Întotdeauna se dă în vânt după asemenea oameni. — Scoase un volum subțire, legat în piele roșu-cafenie și, după ce traversă din nou încăperea, i-l aruncă lui Gulo în poală. — Carta, da? Scrisă cu dar divin de Scylla și corectată de Pas. Așa ... hm... susține. Uită la clauza a șaptea. Mai repede. Spune ce anume ți se pare deplasat în ea.

Liniștea se lăsă încă o dată în camera vastă, cu mobilier sobru când tânărul augur se aplecă deasupra cărții. Pe stradă, purtătorii de lectică se certau ca vrăbiile, urlând și trăgându-și câte-un pumn din când în când; Remora le urmări disputa în minutele care se scurgeau.

Gulo ridică privirea din carte.

— Se stipulează alegerea de noi consilieri, Eminență. Tot la trei ani. Bănuiesc că această prevedere a fost suspendată?

— Te-ai exprimat... hm... delicat, Patera. Poți să-ți păstrezi Palustria. Altceva?

— Se mai spune aici că un caldé este ales pe viață și își poate numi succesorul.

Remora confirmă cu o înclinare a capului.

— Pune-o la loc în raft, te rog. Nu se mai procedează așa, nu? Nu mai există nici un caldé. Dar legea există. Ai auzit de comerțul cu embrioni congelați, Patera? Noi rase de vite, animale de casă exotice, chiar sclavi, în locuri ca Trivigaunte. De unde vin, ce zici?

Gulo se îndreptă spre raft cu pași grăbiți.

— Din alte orașe, Eminență?

— Care și ele spun același lucru. Semințe și butași din care cresc plante de... hm ... formă ciudată. Până la urmă, mor, știai? Cele mai multe. Sau se dezvoltă... hm... peste limita naturală.

— Am auzit de ei, Eminență.

— Cele mai multe animale și oameni sunt... ăăă... obișnuiți. Sau aproape, nu? Există câțiva... hm... monștri, nu? De compătimit. Sau de

temut. La prețuri exorbitante. Acum ascultă atent, Patera.

— Sunt numai urechi, Eminență.

Remora stătea în picioare lângă el. Îi puse mâna pe umăr și-i vorbi mai mult în șoaptă:

— Lucrurile astea le știa toată lumea, nu? Acum cincisprezece ani. Nebunia caldé-ului, îi spuneam noi. Acum s-au uitat. Nu ai voie să vorbești despre ele cu nimeni, Patera. Să nu agităm spiritele, înțelegi?

Înălțându-și gâtul ca să-l privească în ochi pe adjunct, Gulo declamă:

— Eminența Voastră poate avea în mine încredere deplină.

— Excelent. Înainte de a-și... ăăă... colecta răsplata de la zei, Patera, caldé a plătit o sumă ... hm... la fel de mare, nu? A cumpărat un embrion uman. Ceva... ăăă... extraordinar.

— Înțeleg. — Gulo își umezi buzele. — Vă sunt recunoscător pentru încredere, Eminență.

— Un succesor, nu? Sau o...ăăă... armă. Nimeni nu știe, Patera. Nici Ayuntamiento nu e mai... ăăă... informat decât tine, Patera, acum că ți-am spus ce ți-am spus.

— Dacă-mi dați voie să întreb, Eminență...

— Ce s-a ales de embrion? Asta e problema, Patera. Și ce ar putea face? Putere supraomenească, poate. Îți aude gândurile? Mișcă obiectele fără să le atingă? Se zvonește că ar exista asemenea oameni. Ayuntamiento a făcut cercetări, știi? Nu le-a oprit niciodată, n-a renunțat niciodată.

— A fost implantat, Eminență?

— N-a știut nimeni. Nici acum nu se știe. — Remora se întoarse la birou și se așeză. — A trecut un an. Pe urmă, doi, cinci... ăăă... zece. Au venit la noi. Au vrut să testăm fiecare copil din fiecare palestră a orașului și am făcut-o. Memorie. Dexteritate. De toate. Au găsit câțiva mai... interesanți. N-a folosit la nimic, știi? Cu cât îi examinam mai mult, cu cât mai puțin bizari păreau. Dezvoltare precoce? În câțiva ani, ceilalți i-au ajuns din urmă.

Remora scutură din cap.

— Nimic... ăăă... hm... neprevăzut, am zis noi, iar... ăăă... Lemur, Loris și ceilalți ne-au susținut. Nu ies exact așa cum au fost concepuți, embrionii ăștia congelați. Mor în pântece foarte des. Lumea uită de ei. Înțelegi?

Gulo rareori manifesta sclipiri de inteligență, dar avu una în momentul respectiv.

— Eminența v-v-voastră a depistat această persoană! E femeia aceea, Chenille!

Remora țuguie buzele.

— Eu n-am... ăăă... declarat așa ceva, Patera.

— Sigur că nu, Eminență.

— Patera a devenit o... ăăă... figură populară, Patera, așa cum... ăăă... ți-am sugerat și ieri. Din cauza teofaniei, mai mult ca sigur. *Silk, viitorul caldé* mâzgălit pe ziduri de la pădure până la lac. Menit să atragă tot felul de oameni, nu? Trebuie ținut sub supraveghere de un acolit... hm... sagace. Și foarte discret. Și asociații lui trebuie supravegheați. O... hm... obligație apăsătoare pe umerii cuiva așa de tânăr. Dar o însărcinare potrivită pentru viitorul adjunct al Palustriei.

Simțind că discuția s-a încheiat, Gulo se ridică și făcu o reverență.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, Eminență.

— Excelent. Du-te la Incus să iei scrisoarea și biletul meu pentru Patera.

Neobișnuit de îndrăzneț, Gulo întrebă:

— Credeți că Patera și-a dat seama și el, Eminență? Sau că i-a spus chiar femeia?

Remora confirmă, înclinând posomorât din cap.

Aici, în punctul ei cel mai înalt, stânca intra curajoasă în lac, ca prova unei bărci uriașe. Aici, conform unei modeste plăcuțe de bronz fixate pe marginea ei, lângă intrare, cel mai umil slujitor al Scyllei celei Lacustre, Lemur, Președintele Ayuntamiento-ului, înălțase, întru gloria ei, această cupolă simplă, emisferică, din piatră albastră transparentă, lăptoasă, susținută de capetele sensibile ale acestor zece (Silk le numără) piloni conici, fragili în aparență, ei înșiși susținuți de o balustradă lipită de sol. Pe balustradă erau desenate în bronz, migălos, cu linii fine, faptele viteșești ale zeiței, și adevărate, și legendare. Cea mai impresionantă era imaginea ei gravată în podeaua de bronz, cu părul fluturând și sânii goi, cu zece brațe ondulate întinse spre cei zece piloni.

Atât.

— Nu e nimeni aici, Oreb — spuse Silk. — Dar știu sigur că am văzut pe cineva.

Pasărea nu făcu decât să croncăne.

Perplex, tot scuturând din cap, Silk păși în umbra adâncă a cupolei. Când atinse podeaua cu pantofii plini de praf, i se păru că aude un geamăt surd de sub piatra solidă.

Și, spre marea lui mirare, Oreb începu să zboare. Nu prea bine, nici prea departe, doar între doi piloni, și ateriză greu pe un cioc de stâncă aridă, la zece coți de altar; dar reuși să zboare, atela cu care Crane îi fixase aripa strălucind albastră pe fondul penajului ei negru.

— De ce te temi, pasăre prostuță? Crezi c-ai să cazi?

Oreb înălță capul lucios spre Limna.

— Capete de pește?

— Da — îi promise Silk. — Mai multe capete de pește imediat ce ajungem înapoi.

— Grijă!

Făcându-și vânt cu pălăria mare de paie, Silk se întoarse să admire lacul. Din loc în loc sclipeau pânze prietenoase, triunghiuri albe minuscule pe albastrul nemărginit. Era mai răcoare aici decât printre stânci, și ar fi și mai răcoare, fără îndoială, într-una din bărcile la care se uita. Dacă reușea să păstreze manteionul, cum dorea Intrusul, poate că într-o vară va veni aici cu un grup de la palestra, copii care nu văzuseră lacul, nu se plimbaseră cu barca sau nu pescuiseră niciodată. Pentru ei ar fi cu siguranță o experiență de neuitat; o aventură pe care și-ar aminti-o cu drag toată viața.

— Grijă braț!

Vocea lui Oreb veni pe aripa vântului, slabă, dar penetrantă. Proptit cum stătea de unul din pilonii îndoiți, Silk se uită automat în sus, la mâna lui stângă, ridicată aproape de cupola joasă; era în siguranță, bineînțeles.

Se uită în jur după Oreb, dar pasărea se făcuse nevăzută printre grămezile de stânci aride al insulei.

Se întoarce la sălbăticie, își zise – la libertate, așa cum el însuși l-a îndemnat în prima seară. Îl durea gândul că scăpase din colivie și zbura nestingherită, deși n-ar fi trebuit.

Uitându-se printre stânci după Oreb, văzu cu colțul ochiului curba delicată a pilonilor cei mai apropiați de intrare. Unul bară intrarea, luând

forma unui S dublu. Altul se întinse spre el cu mișcări șerpuite aparent întâmplătoare și neglijente. Se feri și îl pocni cu baștonul lui Blood.

Fără nici un efort, pilonul făcu o buclă în jurul taliei sale, ca un nod de piatră. Baștonul se sfărâmă la a treia lovitură.

Pe podea, Scylla își desfăcu buzele de piatră; tentaculul căruia nu i se putea împotrivi îl trăgea spre gura ei larg deschisă; Silk se zbătu deasupra orificiului întunecat, iar brațul îi dădu drumul în el.

Nu alunecă prea mult, dar căzu pe niște scări acoperite de un covor, se împiedică și se duse de-a dura fără să-și dea seama ce se petrece cu el, apoi se pomeni trântit lat pe podea, la douăzeci-treizeci de coți sub altar, zgâriat la genunchi și în coate și cu o vânătaie pe obraz.

— Vai mie, zeilor!

Vocea lui aprinse lumina. Văzu fotolii adânci, confortabile, tapițate cu maro și portocaliu aprins, și o masă mare, dar nu le dădu atenție. Își strângea glezna ruptă cu o mână, iar cu cealaltă biciuia covorul cu bandajul de la Crane.

Ca prin minune, irizațiile lambriului circular albastru închis din celălalt capăt al încăperii dezvăluiră un talus uriaș: față de căpcăun, din metal negru, și țevile negre subțiri ale armelor prinse pe lateral, de colții scânteietori.

— *Iarăși tu!* — răcni talusul.

Silk își aminti coroana de țepușe de pe zidul lui Blood, aerul nemișcat și arșița nopții, poarta cu gratii groase și acest gigant din alamă și oțel care striga la el. Scutură din cap în timp ce înfășura bandajul în jurul gleznei; deși făcu eforturi să nu-i tremure vocea, spuse cu glas tare:

— N-am mai fost aici niciodată.

— *Te-am recunoscut!*

Brațul stâng al talusului se întinse rapid către el. Silk se cățără împiedicat pe treptele acoperite de covor.

— N-am vrut să vin aici! Nu încercam să intru!

— *Te cunosc!*

O mână de metal cât o lopată îl apucă de antebrațul drept, exact pe locul rănilor făcute de cea cu cap alb; Silk țipă.

— *Te doare?*

— Da — gâfâi el. — Mă doare. Tare de tot. Te rog, dă-mi drumul.

Fac orice vrei.

Mâna de oțel îl zgudui.

— *Nu-ți pasă!*

Silk țipă încă o dată, zbătându-se între degetele groase cât niște conducte.

— *Musk m-a pedepsit! M-a umilit!*

Zguduitul încetă. Brațul mecanic gigantic îl ridică și, în timp ce el atârna în aer ca un cățeluș, se contractă. Clănțănind din dinți, Silk îngăimă:

— Ești talusul lui Blood. M-ai oprit la poarta lui.

Mâna de oțel se deschise iar el căzu greu pe podea.

— *Aveam dreptate!*

Azothul pe care îl cărase din oraș nu mai era la cingătoare. Străduindu-se să vorbească fără pauze, întrebă: Pot să mă ridic? — sperând să-l simtă cum îi alunecă de-a lungul pantalonului.

— *Musk m-a gonit!* — răcni talusul; trupul lui vertical, grotesc, se aplecă spre el în timp ce-i vorbi.

Silk se ridică, dar nu găsi azothul; era sigur că fusese la locul lui când admirase lacul de la altar, deci probabil îl pierduse în cădere. S-ar putea să fie în capul scărilor.

Riscă un pas prudent înapoi.

— Îmi pare foarte rău, zău, chiar îmi pare. Nu am nici o influență asupra lui Musk, care mă disprețuiește mai mult decât te-ar disprețui vreodată pe tine. Dar cuvântul meu ar putea însemna ceva pentru Blood și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți redau slujba.

— *Nu! N-o vei face!*

— Ba da. — Silk mai încercă un pas înapoi. — Ba da, te asigur.

— *Moliciunilor!* — Zgomotos și aparent fără efort, talusul alunecă pe covor pe șenilele negre gemene. Creasta coifului de bronz mai că zgâria tavanul.

— *Pentru mine toate arătați la fel! Ușor de spart! Imposibil de reparat! Pline de murdărie!*

Continuând să pășească înapoi, Silk îl întrebă:

— Ai fost în altar? Acolo, sus?

— *Da! Procesorul meu, prin interfață!*

De data asta, ambele brațe ale talusului se întinseră după el, alungin-

du-se atât de repede, încât scăpă de ele ca prin urechile acului. Se împiedică,

împinse disperat un fotoliu greu în calea unui braț și se aruncă sub masă.

Talusul ridică masa, o roti în aer și o trânti ca să-l omoare cum omori o muscă; Silk se roștogoli disperat pe o parte și simți cum marginea mesei îi freacă mâneca largă a robei, și curentul de aer stârnit de ea când se sparse.

Zări un obiect pe podea la nici un cot de fața lui, un cristal verde în montură de argint. Îl apucă exact când îl smulse talusul, de data asta prinzându-l de spatele robei. Atârna în mâna lui ca o molie neagră prinsă de aripile ca funinginea.

— *Musk m-a rănit!* — răcni talusul. — *M-a rănit și m-a gonit! M-am întors la Potto! Nu i-a plăcut deloc!*

— N-am avut nimic de-a face cu asta. — Silk încercă să vorbească pe un ton cât se poate de blând. — Te ajut dacă pot, îți jur.

— *Ai intrat înăuntru! Eu eram de pază!* — Talusul îl scutură. — *În tunel, apa roșie n-o să mai conteze!*

Talusul îl trăgea înapoi prin peretele irizat, încet, dar sigur, cu brațele retrăgându-se ca să-l apropie tot mai mult de fața lui înspăimântătoare.

— Nu vreau să te rănesc — îi spuse Silk. — E un lucru rău, adică foarte greșit, să distrugi chimi, ca și ființe biologice, iar tu ești aproape un chim.

Asta îl făcut pe talus să se oprească.

— *Chimii sunt niște rahaturi!*

— Ba sunt creaturi minunate, o rasă pe care am creat-o noi, ființele biologice, cu mult timp în urmă, copii ale imaginii noastre din metal și materiale sintetice.

— *Bio sunt rahat de pește!* — Începu să alunece din nou înapoi.

Silk ținea strâns azothul în mână, cu degetul mare pe demon.

— Te rog, spune-mi că n-o să mă omori.

— *Nu!*

— Lasă-mă să mă întorc la suprafață.

— *Nu!*

— N-o să-ți mai fac nici un rău, îți jur, și-o să te ajut dacă pot.

— *O să te trântesc și-o să te zdrobesc* — răcni talusul. — *Dintr-o singură lovitură!*

Peretele irizat se închise în spatele lor, lăsându-i într-un pasaj lung, slab

luminat, de două ori mai lat ca talusul, tăiat în stânca solidă.

— Nu te temi de zeii nemuritori, fiule? — întrebă Silk disperat. — Eu sunt servitorul unuia și prietenul altuia.

— *O slujesc pe Scylla!*

— În calitate de augur, mă protejează toți zeii, inclusiv ea.

Degetele de oțel îl zguduiră mai violent ca înainte, apoi lăsară roba să cadă; Silk căzu, mai-mai să scape azothul când lovi podeaua neagră și murdară. Cu membrele răsfirate, aproape orbit de durere, se uită în masca de metal cu aspect de căpcăun și ghici pumnul de oțel ridicat deasupra capului său.

În urechi îi răsună fâlfâitul aripilor lui Hierax; fără să aibă timp să se gândească, să judece, să amenințe ori să se ferească, apăsă pe demon.

Țâșnind din mâner, lama de discontinuitate universală a azothului atinse talusul sub ochiul drept; resturi de zgură incandescentă săriră din punctul lovit. Pumnul de oțel se lăsă cu putere în jos, dar își pierdu direcția în coborâre și izbi podeaua de piatră din partea stângă.

Din masa distrusă care fusese capul talusului ieșea acum fum negru și trosneau flăcări portocalii, însoțite de un răcnet asurzitor de furie și spaimă. Pumnii uriași de oțel se agitară sălbatic, făcând să zboare aschii ascuțite ca cremenele din pereții de piatră ai pasajului. Orb și cuprins de flăcări, talusul se năpusti asupra lui Silk.

Dintr-o singură creștătură, azothul tăie ambele șenile late și negre pe care se deplasa; șenilele biciuiră podeaua, pereții și talusul muribund, apoi căzură la pământ, moarte. Urmă o explozie înfundată; din trupul ca o căruță, în spatele torsului vertical, țâșniră alte flăcări.

Târându-se din căldură și fum, Silk luă degetul de pe demon, se ridică, vârî azothul înapoi în cingătoare, se scutură de praful de pe robă și-și scoase mătănile. Clătinând crucea către talusul aprins, desenă în aer semnul plus de mai multe ori.

— Îți aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor.

Scandă monoton și aproape mecanic la început, dar, pe măsură ce mintea îi era copleșită de miracolul și intensitatea iertării divine, glasul lui căpătă putere și ardoare.

— Adu-ți aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceți voia mea, trăiți în pace, înmulțiți-vă și nu-mi distrugeți sigiliul. Altfel veți scăpa de mânia mea.*

Mergeți în voie, iar orice rău pe care l-ați făcut vreodată vi se va ierta...

Incus îi înapoie lui Gulo scrisoarea de la Hyacinth cu un rânjet. Noul sigiliu, asemănător, dar nu identic cu cel original, închipuia o flacără ce se înalță din două palme adunate.

— Bănuiesc că numele ei întreg e *Hymenocallis* — remarcă Incus. — Foarte drăguț. L-am folosit o dată sau de două ori.

— Nu eu am scris-o — replică Gulo jignit. — Acum trebuie să-i scrii lui Patera Silk și să-i spui s-o aștepte pe Eminența Sa în ziua lui Tartaros. Trebuie să stabilești ora și s-o treci în agenda Eminenței Sale.

Protonotarul cu dinții ieșiți în afară în cuviință din cap.

— O duci tu? Aș prefera să nu chem un alt băiat acum, ca să poată bătrânul Remora să-ți alunge cu biciul javra lătrătoare în coteț.

Roșu de furie, Patera Gulo cel îndesat făcu un pas spre el cu pumnii încleștați:

— Patera Silk e o ființă omenească, măi slugoi de prezbiteriu ce ești. Indiferent ce-a făcut cu femeia asta, află că e de zece ori mai bun ca tine și de trei ori mai bun ca mine. Să-ți bagi bine în cap și comparația, și proporțiile ei.

Incus se uită la el și rânji:

— Vai de mine, Guly! Te-ai *îndrăgostit!*

Capitolul 8

Hrană pentru zei

PATERA SILK SE DEPĂRTĂ CU DOI PAȘI mari de ușa rămasă încuiată și o privi cu disprețul pe care-l simțea pentru el însuși și pentru nereușita lui. Trebuia să se deschidă cumva, la urma urmei, talusul o deschisese. Dacă ar fi reușit, ar fi ajuns la treptele ce duceau la altarul de pe stâncă și de acolo ar fi fost posibil (chiar ușor) să deschidă gura Scyllei, gravată în podeaua de deasupra, să urce în altar și să se întoarcă în Limna.

Era limpede, comisionarii, își zise Silk, și... – ce spusese femeia? – judecătorii veneau aici ca să se consulte cu Ayuntamiento. Înainte de a-l omorî cu azothul... (Se obligă să facă față cuvintelor, deși își spusese deja de mai multe ori, și pe deplin justificat, că ucisese numai ca să-și salveze viața.)

Înainte de a-l omorî, talusul spusese că, odată concediat de Musk, se întorsese la Potto; iar prin *Potto* înțelegea cu siguranță consilierul Potto.

Așadar, silueta care intrase în altar și dispăruse fără urmă fusese fără îndoială un comisionar, un judecător sau ceva asemănător. Iar dispariția lui nu era deloc un mister: a intrat și a fost văzut, probabil de talus; poate că i-a arătat un tessera; gura Scyllei s-a deschis pentru el, a coborât scările și a fost condus într-un loc nu prea îndepărtat, din moment ce talusul se afla din nou la post peste jumătate de oră.

Faptele erau perfect logice și arătau că Ayuntamiento avea birouri în apropiere. Descoperindu-le, Silk simți o povară pe umeri. Cum putea el, cetățean și augur, să țină pentru el cele aflate despre activitățile lui Crane, chiar și pentru a-și salva manteionul?

Cu inima frântă, se întoarse la ușa care se deschise atât de simplu pentru talus, dar nu voia să se deschidă și pentru el. Nu avea încuietoare, nici mâner, nici un fel de mecanism. Plăcuțele irizante erau atât de bine fixate că de-abia diștingea liniile curbate dintre ele. Strigase *deschide-te* și vreo sută de alte cuvinte care i se păruseră potrivite, dar în zadar.

Răgușit și descurajat, o tăiase și o împunsese cu discontinuitatea scânteietoare care era lama azothului, zgâriind și topind plăcile până când nici cel care le cunoștea secretul n-ar mai fi fost în stare să le facă să se deschidă ca un iris, cum se deschiseseră pentru talus. Făcuse un zgomot asurzitor, din cauza căruia pietrele căzute din pereții și tavanul tunelului l-ar fi putut omorî de zece ori, iar în cele din urmă mânerul azothului se încălzise atât de tare, încât nu-l mai putu ține în mână. Cu toate acestea, nu reușise să deschidă ușa, nici măcar să dea o gaură cât de mică într-una din plăci.

Și acum, iată-l, își zise Silk, fără altă alternativă decât să străbată tunelul pe jos, vlăguit, flămând și plin de vânătăi cum era, cu vaga speranță că va găsi alte cale de a ieși la lumină. Gata să explodeze de furie împotriva Intrusului și a fiecărui zeu din cauza frustrării, se așeză pe podeaua rece și-și scoase bandajul de la Crane. Doctorul, își aminti Silk cu amărăciune, îl învățase să ferească de uzură inutilă suprafața fină, moale ca pielea, a bandajului; nu-l putea lovi de podeaua dură, îi datora lui Crane măcar atât, nu numai pentru că avea de gând să scoată de la el, dacă putea, banii ceruți de Blood, ci și pentru că doctorul nu o dată se purtase cu el prietenește.

Oftând, Silk își scoase roba, o împătură, o așeză pe podea și o lovi cu bandajul până când acesta se încinse mai tare decât mânerul azothului. După ce îl înfășură la loc în jurul gleznei, se ridică anevoie în picioare, se îmbrăcă la loc (căldura robei îi căzu bine în aerul rece și fremătător) și porni la drum hotărât, în direcția care i se păru că-l va duce cât mai aproape de Limna.

Îi veni ideea să-și numere pașii, ca să știe cât a mers sub pământ; la început numără în liniște, mișcându-și buzele și întinzând un deget din pumnul încleștat la fiecare sută de pași. Dar în curând se pomeni că numără cu glas tare, alinat de ecoul slab al vocii sale, și nu mai știu sigur dacă închisese pumnul o dată, după cinci sute de pași, sau de două ori, după o mie.

Tunelul, care părea neschimbat, se modifica doar puțin pe măsură ce

avansa în el, iar modificările acestea minore îi treziră interesul într-atât, că
începu să le studieze și uită să mai numere. În unele locuri, calcarul origi- 167
nal făcea loc rocii albe, marcat, ca un liniar lung de un cot, de filoane tot la douăzeci și trei de pași. Pe ici, pe colo, luminițele tremurânde activate de sunete se stingeau de tot, așa că trebuia să înainteze pe întuneric; și, cu toate că-și dădea seama cât de stupide erau temerile sale, nu reușea să-și alunge gândul că poate oricând să alunece într-o groapă sau că un alt talus ori altceva, mai înfricoșător, îl pândește din beznă. De două ori trecu pe lângă uși irizate, ambele închise, identice cu cea care îl separase de încăperea aflată sub altarul Scyllei; la un moment dat, tunelul se bifurcă, iar el o luă întâmplător, la stânga; trei tuneluri laterale, întunecate și oarecum amenințătoare, se ramificară din cel pe care îl străbătea el.

Și i se părea că tunelul coboară foarte lin, că aerul devenea tot mai rece, iar pereții tot mai igrasioși.

Mergând, se rugă cu ajutorul mătăniilor, apoi încercă să stabilească o legătură între distanța pe care o străbătea în timpul cât roștea de trei ori întreaga rugăciune și numărătoarea ulterioară a pașilor; trase concluzi că făcuse zece mii trei sute șaptezeci de pași, sau echivalentul a cinci rugăciuni complete, plus o decadă. Adăugă la aceasta primii cinci sute de pași (sau o mie) și obținu...

Durerea din gleznă devenise deja foarte puternică; încălzi bandajul folosindu-se din nou de robă și porni iar șchiopătând prin tunel, dar se oprea la fiecare pas.

Îl chinuia des impulsul incontrolabil de a se întoarce înapoi. Era aproape convins că, dacă ar fi lăsat azothul să se răcească și ar fi atacat din nou ușa, i-ar fi cedat cu ușurință. Acum ar fi fost deja înapoi în Limna. Auk îi recomandase câteva locuri unde se mânca bine; încercă să-și amintească numele lor și al celor pe lângă care trecuse când căutase Juzgado.

Nu, vizitiul căruței fusese cel ce-i recomandase cârciumile. Una, zicea el, era foarte bună, dar foarte scumpă: Lanterna Ruginie. Avea nu mai puțin de șapte carduri în buzunar, cinci rămase de la înmormântarea lui Orpine, iar două dintre cele primite de la Blood de ziua Phaeai. Pentru cina luată cu Auk, prietenul lui plătise optsprezece biți. Atunci i se păruse o sumă extravagantă, dar față de șapte carduri era infimă. O cină copioasă în Limna, la unul din hanurile mai răsărite, un pat confortabil și un dejun

săţios l-ar costa mai puţin de un card. Părea o proştie să nu se întoarcă înapoi, când toate aştea erau atât de aproape de el (sau ar fi ajuns la ele atât de uşor). Prin minte i se derulară rapid şase cuvinte cu care nu încercase să deschidă uşa: *eliberează*, *desprinde*, *separă*, *dezleagă*, *descompune* şi *despică*

Şi mai apăsătoare era senzaţia că se întorsese deja înapoi, că nu se îndrepta spre nord, spre Limna, ci iarăşi spre sud, că în orice clipă, la orice cotitură, cât de mică, va da peste talusul mort.

Peste talusul pe care l-a omorât; dar talusul l-a trimis pe el în mormânt, cel puţin aşa părea. El era mort, Silk, îngropat. În curând, credea el, se va întâlni cu Orpine, cu bătrânul Patera Pike şi cu mama lui, fiecare în stadiul lui de putrefacţie. Se va întinde alături de ei pe podeaua tunelului, probabil, în orice loc, căci toate erau la fel de bune, iar ei îl vor învăţa lucrurile multe la număr pe care va avea nevoie să le ştie printre morţi, aşa cum îl învăţase Patera Pike (când venise prima oară pe Strada Soarelui) despre prăvălile şi oamenii cartierului, despre necesitatea de a-şi cumpăra tunicile şi napii de la puţinii vânzători care veneau la sacrificii cu regularitate şi despre cum să se ferească de mincinoşii şi pungaşii notorii. La un moment dat, auzi un chicotit îndepărtat, un râs de nebun, lipsit de umor, de veselie, de orice urmă de umanitate: râsul unui demon care îşi devorează propriul trup în beznă.

După ce i se păru că-şi petrecuse jumătate de zi mergând cuprins de spaimă şi de epuizare, ajunse într-un loc în care podeaua tunelului era acoperită de apă cât vedea cu ochii, reflecţiile palide ale luminilor înceţoşate care se furişau pe tavan arătând clar că întinderea de apă era nesfârşită. Nehotărât, stând la marginea lacului limpede şi nemişcat, fu nevoit să recunoască posibilitatea ca apa să se întindă pe o încă o leghe sau două în tunelul prin care mersese atâta vreme.

Îngenunche şi bău, descoperind că-i era într-adevăr sete. Când încercă să stea în picioare, glezna protestă cu atâta vehemenţă, că se aşeză, incapabil să mai ascundă faţă de sine cât era de obosit. Se va odihni o oră; era sigur că la suprafaţa se întunecase. Patera Gulo se întreba, fără îndoială, ce se întâmplase cu el, dornic să se pună pe spionat. Maytera Marble poate se întreba şi ea acelaşi lucru; dar Auk şi Chenille probabil se întorseseră în oraş, lăsându-i vorbă la staţia de unde se lua căruţa.

Silk îşi scoase pantofii şi-şi masă picioarele (un exerciţiu de-a dreptul

încântător), apoi, în sfârșit, se întinse. Sigur, podeaua dură a tunelului ar fi trebuit să fie neconfortabilă, dar nu era. Fusese înțelept să nu rateze ocazia asta și să tragă un pui de somn în plutitorul lui Blood. Mulțumită scurtei perioade de somn, va fi mai alert, mai pregătit să profite de orice avantaj pe care i-l aducea relația lor. „Nu poți zbura mai repede, nu în direcția *asta*!", îi spuse șoferul. Foarte curând însă, când plutitorul va naviga într-un peisaj lichid, mama lui va veni să-l sărute de noapte bună; îi plăcea s-o aștepte treaz, ca să-i spună „Noapte bună și ție, Mama" înainte de a pleca.

Se hotărî să nu adoarmă și s-o aștepte.

CLĂTINÂNDU-SE, MAI MULT BEATĂ DECÂT TREAZĂ, Chenille ieși din Pânza Întinsă, îl zări pe Auk și-i făcu semn cu mâna.

— Hei! Tu, de colo! Tu, gagiule. Parcă te știu de undeva.

Când îi zâmbi și-i răspunse la salut, ea traversă strada și-l luă de braț.

Ai fost la Orchid. Sigur că da, de foarte multe ori, ar trebui să știu cum te cheamă. Las'că-mi aduc aminte imediat. Ascultă, gagiule, nu mă dau la tine, nu?

Auk învățase de mic cum să se poarte în asemenea situații.

— Nu vrei să ne distrăm? Îți fac cinste cu un pahar? — Arătă cu degetul către *Pânza Întinsă*. — Fac pariu că găsim un colțișor liniștit acolo, ce zici?

— O, gagiule, serios? — Chenille se lăsă pe brațul lui, mergând atât de aproape de el, încât li se atingeau coapsele. — Cum te cheamă? Pe mine, Chenille. Tre' să-ți știu numele, normal c-ar trebui, da' am așa o amețeală în cap și nu-s la lac, nu? — Își suflă nasul cu degetele. — Toată apa aia, am văzut-o când am mers pe-o stradă, gagiule, da' tre să mă întorc la Orchid la cină și după aia să merg în camera mare, știi? O să-l pună pe Bass să mă cotonogească dacă n-am noroc.

Auk se uita la ea cu colțul ochiului; când intrară în tavernă, spuse:

— Asta-i adevărul, Jugs, așa-i? Ai uitat.

Chenille mișcă din cap cu tristețe, scuturându-și buclele de foc.

— Și-s pregătită... foarte pregătită. Îmi dai să trag pe nas?

Auk scutură din cap.

— Numa' o dată, pe urmă liberă toată noaptea?

— Ți-aș da, dac-aș avea — îi răspunse Auk. — Dar n-am.

O barmaniță încruntată veni la masa lor.

— Du-o în altă parte.

— Rachiu și apă — comandă Chenille. — Și să nu le amesteci.

Barmanița scutură categoric din cap.

— Ți-am dat deja mai mult decât ar fi trebuit.

— Iar io ț-am dat *tie* toți banii mei!

Auk puse un card pe masă.

— Scrie o notă de plată pentru mine. Mă cheamă Auk.

Barmanița se lumină la față ca prin farmec.

— Da, domnule.

— Și vreau o bere, cea mai bună. Pentru ea, nimic.

Chenille protestă.

— Am zis c-o să-ți iau una pe stradă. Acuma nu suntem pe stradă.

Auk o concedie pe barmaniță cu un gest.

— Așa te cheamă! — Chenille jubila. — Auk. Ți-am zis e-o să-mi aduc aminte.

Auk se aplecă spre ea.

— Unde-i Patera?

Fata își șterse nasul cu brațul.

— Patera Silk. Ai venit aici cu el. Ce-ai făcut cu el?

— A, îmi aduc aminte de el. A fost la Orchid când ... când... Auk, tre' să trag pe nas. Ai bani. Te rog...

— Imediat, poate. Încă nu mi-a adus berea. Acuma fii atentă la ce-ți spun. Ai stat aici și-ai lins la rachiu, nu-i așa?

Chenille răspunse cu un semn din cap.

— M-am simțit așa de...

— Dusă cu pluta. — O prinse de mână și-o strânse ca s-o doară. — Unde-ai fost înainte?

Chenille râgâi încet.

— O să-ți zic adevăru', tot adevăru'. Numa' că n-o să aibă nici un înțeles. Dacă ți-l zic, îmi iei de băut?

Auk miji ochii.

— Zi-l, da' repede. De băut, văd eu după aia.

Barmanița îi aduse un pahar de bere neagră.

— Cea mai bună și cea mai rece. Altceva mai doriți, domnule?

Auk scutură din cap nerăbdător.

— M-am trezit a naibii de târziu — începu Chenille — că am făcut-o lată aseară, știi? Lată de tot. Numa' că tu n-ai fost acolo, Hackum. Vezi, acu știu cine ești. Aș fi vrut să fii și tu.

Auk o strânse mai tare de mână.

— Știu că n-am fost. Zi până la capăt.

— Și trebuia să mă înțolesc ca lumea că azi era înmormântarea și Orchid a zis să vină neapărat toată lumea. Și i-am promis și augurului ăluia înalt c-o să vin. — Râgâi iar. — Cum îl cheamă, Hackum?

— Silk.

— Da. el îi. Așa că mi-am pus rochia asta bună, neagră. Și m-am aranjat, știi tu. Se întâmplau o groază de lucruri, da' ei plecaseră deja toți , așa că a trebuit să plec singură. Nu pot să trag un gât mic, unu' mic, Hackum? Te rog.

— Bine.

Auk împinse paharul aburit către ea. Chenille bău și se șterse la gură cu brațul.

— Nu-i voie să le amesteci, așa-i? Mai bine să fiu atentă.

Auk trase paharul înapoi.

— Te-ai dus la înmormântarea lui Orpine. Zi mai departe de acolo.

— Așa-i. Numa' că înainte am tras pe gât un pahar zdravăn, ultimul. L-am sorbit dintr-o înghițitură. Acuma aș vrea să-l am iarăși.

Auk bău din bere.

— Păi, am ajuns la manteion și erau deja acolo Orchid și toată lumea și începuse, da' am găsit un loc și m-am așezat și... și...

— Și ce? — întrebă Auk.

— Și pe urmă m-am ridicat, dar nu mai era nimeni. Mă uitam la Fereastră, știi? Dar era una obișnuită și n-am mai văzut pe altcineva, numa' două doamne bătrâne, atâta. — Începuse să plângă, lacrimi fierbinți curgându-i pe obrajii mari și netezi. Auk scoase o batistă nu tocmai curată și i-o dădu. — Mersi. — Se șterse la ochi. — Mi-era tare frică, și-acuma mi-e. Tu crezi că mi-e frică de tine, da' e așa de bine să fii cu cineva și să ai cu cine sta de vorbă. Nici nu știi.

Auk se scărpină pe cap.

— Și m-am dus afară, înțelegi? Nu eram în oraș, nici pe Strada Soa-

relui, nici în altă parte. Eram aicea, unde veneam când eram mică și toată lumea plecase. Am găsit locul ăla cu umbrele și mese sub ele și am băut vreo trei-patru pahare și pe urmă a venit pasărea aia mare și neagră, țopăia întruna și vorbea ca un om până când am aruncat în ea cu paharul ăla mic și atuncea m-au dat afară.

Auk se ridică.

— Ai lovit-o cu paharul? La naiba, n-ai făcut-o. Hai. Arată-mi unde e locul ăla cu umbrele.

Un deal cu pantă abruptă îl despărțea pe Silk de mănăstire. Se cățără pe el, zgâriindu-se pe mâini și pe față și rupându-și hainele în spini și crengi rupte, și intră. Maytera Marble zăcea în pat, bolnavă, iar el se bucură puțin, uitând că bărbații nu au voie să intre în mănăstire, numai augurii, ca să aducă iertarea zeilor. Le șopti numele la nesfârșit, convins că uitase unul de fiecare dată, până când un elev scund și bondoc, pe care nu și-l amintea de la școală, veni să-i spună că ieșeau cu toții în stradă să-l viziteze pe Prelat, care și el era bolnav. Maytera Marble se ridică din pat, spuse că vrea și ea să meargă, dar nu avea nimic pe sub neglijeul roz, prin care corpul ei de metal sclipea ca argintul. Neglijeul avea mirosul greu al lămpii de sticlă albastră, iar el îi spuse că trebuie să se îmbrace înainte de a pleca.

El și elevul scund și îndesat plecară din mănăstire. Ploua. Picăturile cădeau aspre, reci, grele și-i înghețau oasele. Pe strada aștepta o lectică cu șase purtători care discutau a cui este, deși el era sigur că era a Mayterei Marble. Purtătorii erau bătrâni, unul orb, iar baldachinul lăsat era vechi, uzat și rupt. Îi fu rușine să-i roage să-i ducă și pe ei, așa că porniră în susul străzii către o clădire albă și mare, fără pereți, cu acoperiș din șipci albe subțiri, așezate la o palmă una de alta; clădirea gemea de mobilă albă printre care nu aveai loc să te miști. Își luară două scaune și se așezară, așteptând. Când sosi Prelatul, era de fapt Mucor, fiica nebună a lui Blood.

Stătură cu ea în ploaie, tremurând, discutând problemele școlii. Mucor pomeni de o dificultate pe care nu o putea înfrânge și dădea vina pe el.

Se ridică în capul oaselor înghețat și țeapăn și-și încrucișă brațele ca să-și încălzească degetele la sub braț. Mucor îi spuse: *Mai departe e uscat. Ne vedem acolo unde dorm bio.* Stătea pe apă picior peste picior, și era trans-

parentă ca apa. Vru s-o roage să-l călăuzească la suprafață; la auzul vocii sale, ea dispăru cu tot cu visul, lăsând în urmă o pâlpâire verzuie, ca mâlul din apă.

Dacă, în timp ce dormise, apa se retrase, el nu vedea nici o schimbare. Își scoase ciorapii, își legă pantofii unul de celălalt cu șireturile și-i agăță de gât și îndesă bandajul în buzunarul robei. Înnodă colțurile robei în dreptul taliei și-și suflecă pantalonii cât mai sus, promițându-și că exercițiul îl va încălzi repede, că se va fi simți mai bine odată ce intră în apă și începe să meargă.

Era rece, așa cum bănuise, dar puțin adâncă. Crezu că stropii reci, de gheață, care-i biciuiau glezna rănită o să i-o amorțească, dar de câte ori călca pe ea, un pumnal îi străpungea adânc osul.

Lipăitul discret al picioarelor lui goale aprinse câteva lumini, grație cărora văzu că tunelul se prelungea mult și, până unde se vedea lumină, era plin de apă. Nu știa că apa poate distruge bandajul și nici nu credea – oamenii deștepți care au inventat un asemenea remediu sigur l-au protejat de umezeala întâmplătoare. Dar era al lui Crane, nu al lui și, cu toate că, dacă ar fi fost nevoit, ar fi furat banii de la el ca să-și păstreze manteionul, n-ar fi riscat să distrugă bandajul numai pentru a se scuti de durere.

Străbătu o oarecare distanță când îi trecu prin cap că s-ar putea încălzi puțin dacă ar revigora bandajul și l-ar pune înapoi în buzunar. Puse ideea în practică, lovindu-l de pereții tunelului. Rezultatul fu extrem de mulțumitor.

Se gândi cu nostalgie la baștonul cu cap de leoaică al lui Blood; dacă l-ar fi avut, ar mai fi redus din greutatea cu care călca. Acum o jumătate de zi (poate ceva mai mult) fusese gata să-l arunce, considerând acest act de dispreț un sacrificiu pentru Scylla. Oreb se ingrozise și avusese dreptate; zeița se angajase în luptă și înfrânsese baștonul (deci pe sora ei, Sphigx) pe care el îl adusese în altarul ei.

Pășind, sperie o ceată de viermi de râu lucioși, care se răspândiră în toate părțile și lăsară în urmă dâre palide, gălbui. Apa era mai adâncă aici, iar pereții de rocă albă, înnegriți de igrasie.

În altă ordine de idei, talusul pe care-l omorâse susținuse c-o slujea pe Scylla; dar mai mult se lăudase, căci, de fapt, slujise Vironul, orașul sacru al zeiței, după cum o slujea și el, pentru că spera să pună capăt activități-

lor lui Crane. Realist vorbind, talusul fusese, fără discuție, un servitor al Ayuntamiento-ului. Consilierul Lemur fusese cel ce ridicase altarul; așadar în camera de dedesubt se întâlneau consilierii, comisionarii și judecătorii, mai mult ca sigur. Asta deși trebuia să vină la Juzgado (cel adevărat, din Viron, cum îl numea Silk) din când în când. Văzuse nu demult o fotografie cu consilierul Loris adresându-se mulțimii dintr-un balcon.

Iar talusul îi spusese că s-a întors la Potto.

Silk se opri, păstrându-și echilibru pe piciorul sănătos, și lovi din noi bandajul de pereții tunelului.

Însă dacă talusul servea Ayuntamiento-ul (deci pe Scylla, căci era o exagerare permisă), ce căuta la vila lui Blood? Mucor îi spusese nu numai că era angajatul lui, dar și că ar putea fi corupt.

De data asta, Silk înfășură bandajul în jurul pieptului, pe sub tunică, descoperind că nu se strângea destul ca să-l împiedice să respire.

La început, Silk crezu că junghiurile din gleznă îi afectaseră auzul. Vuietul creștea în intensitate, iar în capătul tunelului se ivi un punct luminos. Nu avea unde să fugă, chiar dacă ar fi fost în stare, nici unde să se ascundă. Se lipi de perete cât putu de tare, cu azothul lui Hyacinth în mână.

Punctul deveni o lumină orbitoare. Mașinăria care gonea spre el ținea capul plecat, ca un câine furios. Trecu pe lângă el bubuind și udându-l de sus până jos, apoi dispăru în direcția din care venea el.

Silk o luă la fugă prin apa care se adâncea și zări tunelul lateral ascendent, abrupt, exact în clipa când auzi o bubuitură însoțită de huruieli în spatele lui.

După o sută de pași mari și extrem de dureroși, ieși din apă; dar nu se așeză ca să-și învelească glezna, să-și tragă ciorapii și să se încalțe, până când nu se depărtă de tunel suficient ca să nu mai poată fi văzut din el. Auzi iarăși huruituri – aceeași mașinărie probabil – și le ascultă înfiorat, pe jumătate convins că o va lua și ea prin tunelul lateral, dar în curând zgomotele se stinseră treptat.

De data asta, a avut noroc, își zise. Ori mai degrabă un zeu mărinimos s-a hotărât să-l ajute. Poate că Scylla l-a iertat că a intrat cu bastonul surorii ei în altar și că s-a gândit să-l arunce în lac, ca sacrificiu pentru ea. Tunelul

acesta nu putea fi prea lung, abrupt cum era, ajungea repede la suprafață, sigur undeva lângă Limna, dacă nu chiar în sat. În plus, se ridica peste nivelul apei și probabil că așa rămânea.

Vârî azothul în cingătoare, dădu drumul pantalonilor și-și desfăcu roba.

Nu-și mai numără pașii, dar nu avansă prea mult că simți mirosul pătrunzător, inconfundabil, de lemn ars. Imposibil să fie miros de sacrificiu, aromă de cedru parfumat, amestecată cu iz înțepător de carne, grăsime și păr ars. Totuși – adulmecă aerul încă o dată – semăna neobișnuit de mult cu el. Câteva clipe se întrebă dacă nu cumva chiar are loc un sacrificiu în aceste tunele antice.

Când se apropie de următorul punct luminos verzui, încetișor, observă urme de pași pe podea. Urme de om încălțat, ca el, lăsate în stratul cenușiu subțire pe care îl șterse ușor cu degetele.

Oare să se fi învârtit în cerc? Scutură din cap. Tunelul acesta urcase abrupt de la bun început; cercetând mai atent urmele și comparându-le cu ale lui, văzu că nu se învârtise în cerc: pașii erau mai mici decât ai lui, persoana respectivă nu șchiopăta, iar pantofii erau și ei mai mici și nu cu tocurile roase, ca ale lui.

Lumina la care studia urmele era ultima pe o distanță destul de lungă – în față se întindea întunericul negru ca smoala. Își cercetă mintea apoi, pe rând, fiecare buzunar, după vreun mijloc de a face lumină, tuși, dar nu găsi nici unul. Avea azothul lui Hyacinth, pistolul ei, șapte carduri și câțiva biți pe care nu-i numărase, mătăniile, penarul vechi (cu câteva pene, o mică sticlă de cerneală și două bucăți de hârtie împăturate), ochelarii, cheile și gammadionul primit de la mama lui, atârnându-i la gât, de un lanț de argint.

Strănută.

Izul de fum devenise mai pătrunzător, iar acum Silk călca într-o substanță moale, uscată; mai mult, văzu, doar la câțiva pași în față, o licărire de un roșu mat, cum numai rar văzuse în soba din bucătărie. Era, cu siguranță, un tăciune; când ajunse la el, îngenunche pe substanța moale, invizibilă și suflă ușor, văzând că avea dreptate. Răsuci una din hârtiile din penar și atinse cu capătul ei tăciunele aprins.

Cenușă.

Cenușă peste tot. Stătea pe panta cea mai lină a unui morman cenușiu care bloca tunelul complet pe o parte, iar pe cealaltă se ridica atât de sus, că ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan.

Porni repede, nerăbdător să treacă prin deschizătura îngustă (pe urmele persoanei care trecuse pe acolo înainte) înainte să se stingă flacăra gălbuie cu care ardea hârtia. Avansa cu greu; se scufunda în cenușă până la genunchi la fiecare pas, iar praful fin pe care-l ridicau pașii lui grăbiți i se oprea în gât.

Strănută din nou. De data asta, îi răspunse un țârâit grav, straniu, mai puternic și mai profund decât ticăitul unui orologiu spart, dar asemănător cu el.

Flacăra aproape că-i ardea degetele; încercă să prindă hârtia mai de jos și suflă ca să înalțe flacăra, apoi o scăpă, căci o văzuse reflectată în două perechi de ochi.

Strigă cum o făcea uneori la șobolanii din manteion, smulse azotul din cingătoare, flutură lama ucigașă în direcția ochilor și fu răsplătit cu un țipăt de durere, urmat imediat de pocnetul unei arme. Se trezi îngropat într-o avalanșă de cenușă.

Arma pocni a doua oară, detunătura surdă amintind de un țipăt aproape uman. O rază de lumină puternică străpunse vârtejul norilor de cenușă, iar o creatură jumătate câine, jumătate demon zbură pe lângă el, ridicând mai mult praf. Imediat ce reuși să-și tragă respirația, strigă după ajutor; trecură câteva minute bune până când doi soldați, chimi cu membre groase și mai înalți cu două capete decât el, îl găsiră și-l smulseră din cenușă fără prea multă ceremonie.

— Ești arestat — îi vorbi primul soldat, vârându-i lumina în ochi. Nu era nici felinar, nici lumânare, nici un alt instrument de iluminat portabil pe care să-l recunoască. Se holbă la el, mai mult interesat decât speriat.

— Cine ești? — îl întrebă al doilea soldat.

— Patera Silk, de la manteionul de pe Strada Soarelui. — Silk strănută încă o dată, încercând zadarnic să-și curețe hainele de cenușă.

— Ai venit prin jgheab, Patera? Ține mâinile la vedere. Amândouă.

Silk se supuse, arătându-le palmele, să vadă cu nu are nimic în ele.

— Aceasta e o zonă cu acces restrâns. O zonă militară. Ce cauți aici, Patera?

— M-am rătăcit. Am sperat să vorbesc cu cineva din Ayuntamiento despre un spion pe care un oraș străin l-a trimis în Viron, dar m-am pierdut prin tunelurile astea. Și pe urmă... — Se opri să-și caute cuvintele. — Pe urmă asta.

— Au trimis după tine? — îl întrebă primul soldat.

— Ești înarmat? – întrebă și al doilea.

— N-au trimis după mine. Da, am un pistol cu ace în buzunarul pantalonilor. Unul mic — adăugă el, prostește.

— Aveai de gând să ne împuști cu el? — întrebă primul soldat, amuzat.

— Nu. Mă îngrijora spionul de care v-am spus. Cred că are complici.

— Scoate pistolul ăla, Patera. Vrem să-l vedem.

Silk îl scoase la iveală cu gesturi șovăitoare.

Soldatul își lumină pieptul de oțel pătat.

— Trage.

— Sunt un cetățean onest — protestă Silk. — N-aș vrea să împușc un soldat de-al nostru.

Soldatul ridică violent gura puștii în fața lui Silk.

— Vezi asta? Scuipă gloanțe de uraniu sărăcit lungi cât degetul meu mare și la fel de groase. Dacă nu tragi tu în mine, o să trag eu în tine și-o să-ți zbor capul ca pe-o cutie de conserve. Acuma trage.

Silk trase; pistolului răsună puternic în tunel. Pe pieptul soldatului apăru o zgârietură lucioasă.

— Încă o dată.

— Dar ce rost ar avea? — Silk puse pistolul înapoi în buzunar.

— Am vrut să-ți mai dau o șansă, atâta tot. — Primul soldat îi dădu instrumentul de iluminat colegului. — În regulă, acuma e rândul meu. Dă-mi-l.

— Ca să mă împuști cu el? M-ar omorî.

— Poate că nu. Dă-mi-l și vom vedea.

Silk scutură din cap.

— Ai spus că sunt arestat. Dacă așa e, trebuie să trimiteți după un avocat, dacă vreau să angajez unul. Vreau. Îl cheamă Vulpes și are birourile pe Strada Malului, în Limna. Nu pot fi prea departe.

Al doilea soldat scoase un chicotit, un sunet neomenesc, ciudat, ca un

liniar de oțel pe zimții unui ștelaj.

— Lasă-l în pace, caporal. Sunt sergentul Sand*, Patera. Cine-i spionul de care spuneai?

— Prefer să răspund numai dacă sunt întrebat de un membru al Ayuntamiento-ului.

Sand lăsă arma jos.

— Bio ca tine mor aici tot timpul, Patera. Se aventurează înăuntru și nu mai ies. Îți arăt eu una imediat, dacă nu cumva ești mort chiar tu. Mor și sunt mâncați, cu tot cu oase. Poate rămân ceva resturi de haine, poate nu. Ăsta-i adevărul și, dacă ții la pielea ta, ai face bine să mă crezi.

— Te cred. — Silk își frecă palmele de coapse ca să mai scape de cenușă.

— Avem ordin permanent să împușcăm pe oricine amenință Vironul. Dacă ai cunoștință de un spion și nu ne spui cine e, atunci te împușcăm pe tine, căci nu ești cu nimic mai bun decât el. Înțelegi ce-ți spun?

Silk dădu din cap ezitant.

— Caporalul Hammerstone s-a jucat cu tine. El nu te-ar fi împușcat, te-ar fi speriat puțin. Eu nu mă joc. — Se auzi un declic când Sand trase siguranța puștii. — Numele spionului!

Lui Silk îi venea greu să vorbească: încă o capitulare morală dintr-un șir nesfârșit de capitulări asemănătoare.

— Îl cheamă Crane. Doctorul Crane.

— Poate că te-a auzit și el — spuse Hammerstone.

— Mă îndoiesc. Când ai venit aici, Patera? Mai ții minte?

Doctorul Crane ar fi arestat și, în cele din urmă, împușcat sau trimis în puțurile iadului; Silk își aminti cum doctorul îi făcuse cu ochiul, arătând spre tavan, și-i spusese: *Cineva acolo sus te iubește. Vreo zeiță îndrăgostită, presupun*. Iar el știuse atunci că Hyacinth îi trimise obiectul acela prin Crane și ghicise că era azothul ei.

Sand vorbi:

— Încearcă să ghicești, Patera, dacă nu ești sigur. Azi e ziua Molpei, destul de târziu. Aproximativ când ai venit?

— Puțin înainte de prânz, cred, poate pe la unsprezece. Am luat prima

*Nisip

căruță din Viron și probabil că am petrecut cel puțin o oră în Limna înainte de-a porni pe Calea Pelerinilor, spre altarul Scyllei.

— Ai folosit monitorul de acolo? — întrebă Hammerștone.

— Nu. E un monitor? Nu l-am văzut.

— Sub placa pe care scrie cine a construit altarul. O ridici și dai peste el.

— Ce vrea el să spună, Patera — interveni Sand — e că am primit o veste prin monitor la Sediul Diviziei înainte să intrăm de serviciu aseară. Aparent, consilierul Lemur în persoană a prins un spion. Un doctor pe nume Crane.

— Păi, asta-i grozav!

Sand înălță capul.

— Ce-i așa grozav? C-ai aflat c-ai venit aici degeaba?

— Nu, nu! Nu-i asta. — Silk zâmbi prima oară de când îl părăsise Oreb. — Că n-o să fie vina mea. Că nu este. Am considerat de datoria mea să spun cuiva tot ceea ce am auzit, cuiva cu autoritate, care poate lua măsuri. Știam că doctorul Crane va suferi din cauza asta. Că probabil va muri, de fapt.

Sand vorbi pe un ton aproape blând:

— Nu-i decât un bio, Patera. Voi vă nașteți unul în altul, așa că sunteți cu milioanele. Unul în plus ori în minus nu contează. — Începu să urce pe delușorul de cenușă, scufundându-se la fiecare pas, dar totuși reușind să avanseze. — Adu-l aici, caporal.

Hammerștone îl împunse pe Silk cu țeava puștii.

— Mișcă-te.

Una din creaturile asemănătoare cu un câine zăcea sângerând la nici douăzeci de metri de locul în care îl găsiseră soldații pe Silk. Era prea slăbit să stea în picioare, dar în stare să mârâie.

— Ce-i asta? — întrebă Silk.

— Un zeu. Creaturile care vă halesc pe voi, bio, aici, jos.

Uitându-se la animalul muribund, Silk scutură din cap:

— Nelegiuiții își fac rău numai lor înșiși, fiule.

— Dă-i drumul, Patera. Ești augur, nu faci sacrificii zeilor în fiecare săptămână?

— Ba chiar mai des, dacă pot. — Cenușa făcea deplasarea aproape

imposibilă.

— Îhî. Și resturile? Ce faci cu ele?

Silk întoarse capul înapoi, la el.

— Dacă victima e comestibilă – și majoritatea sunt – carnea se distribuie participanților la ceremonie. Sigur ai fost măcar la un sacrificiu, fiule.

— Da... ne-au obligat. — Trecându-și arma în mâna stângă, Hammerstone îi oferi lui Silk brațul drept. — Hai, propteşte-te. Și restul, Patera? Pielea, capul... victimele necomestibile?

— Se ard pe focul de pe altar — îl lămuri Silk.

— Și așa ajung la zei, nu?

— Simbolic, da.

Încă un animal asemănător cu un câine zăcea în cenușă. Hammerstone îi trase un picior.

— Focurile alea mici ale tale nu sunt suficiente, Patera. Nici destul de mari, nici destul de fierbinți să ardă oase de animal mare. Uneori nici carnea n-o ard pe toată. Ce rămâne ajunge aici, jos, cu restul de cenușă. Când construiesc un manteion, încearcă să-l ridice deasupra unui tunel din astea vechi, ca să scape de resturi. Este un manteion în Limna, vezi? Suntem exact sub el. În oraș sunt mult mai multe locuri ca ăsta și mult mai mulți zei.

Silk își înăbuși sentimentele.

— Înțeleg.

— Mai ții minte ăia pe care i-am urmărit? O să vină înapoi imediat ce-am ieșit noi. O să-i auzim cum râd și se bat pe părțile mai zemoase.

Sand se oprise la distanță, în fața lor.

— Grăbește-te, caporal.

Silk, care mergea deja cât de repedea putea, încercă să grăbească pasul; Hammerstone murmură:

— Nu-ți fă probleme, așa face toată ziua. Așa se obțin tresele.

Aproape că-l ajunseseră pe Sand, când Silk își dădu seama că grămada diformă gri, de la picioarele lui Sand, era o ființă omenească. Sergentul arătă spre ea cu arma.

— Uită-te bine la ea, Patera. Poate-ai cunoscut-o.

Silk îngenunche lângă cadavru și ridică o mână ciopârțită, apoi încercă să îndepărteze cenușa întărită de pe locul unde ar fi trebuit să fie fața; dădu

doar peste resturi de carne și aschii de oase sub ele.

— A dispărut! — exclamă el.

— Zeii. Smulg capul dintr-o mușcătură, cum mi-aș smulge eu masca de pe față sau cum ai mușca tu dintr-o... Cum le zice?

Silk se ridică, frecându-și degetele în efortul zadarnic de a le curăța.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbești.

— Cheștiile alea rotunde și roșii din pomi. Mere, așa le zice. N-ai de gând să-i dai binecuvântarea sau cum i-o fi spunând, știu eu?

— Să-i aduc iertarea lui Pas, vrei să zici. Asta se face numai înainte ca moartea să se instaleze complet, înainte ca ultimele celule ale corpului să moară, tehnic vorbind. Tu l-ai omorât?

Sand scutură din cap.

— N-o să te mint, Patera. Dacă l-am fi văzut și i-am fi strigat să se oprească, iar el ar fi fugit, am fi tras în el. Dar nu am fost noi. Avea o lanternă, e pe-aici, pe undeva. Și un pistol. L-am luat eu. Probabil și-a zis că-i în siguranță. Dar trebuie să fi dat peste zeii care mișună pe-aici întotdeauna. E întuneric beznă, pentru că cenușa stinge luminile. Poate i s-a stins felinarul ori zeii au fost mai flămânzi ca altădată și l-au asaltat.

Hammerstone scoase un mormăit aprobator.

— Asta nu-i un loc pentru bio, Patera, cum a zis și sergentul.

— Ar trebui cel puțin îngropat — le spuse Silk. — O fac eu, dacă-mi dați voie.

— Dacă ar fi să-l îngropi în cenușă, zeii l-ar scoate la suprafață imediat după plecarea noastră — rosti Sand.

— L-ați putea căra. Am auzit că soldații sunt mult mai puternici decât noi.

— Te-aș putea obliga pe tine să-l cari — replică Sand — dar n-o s-o fac. Se întoarse și porni mai departe.

Hammerstone plecă în urma lui, strigându-i lui Silk peste umăr:

— Dă-i drumul, Patera. N-ai cum s-o ajuți, nici tu, nici noi.

Cuprins brusc de teama c-o să fie lăsat în urmă, Silk începu să țopăie repede.

— N-ai zis că-i bărbat?

— Poate sergentul a zis. Am căutat-o prin buzunare și părea o femeie în haine de bărbat.

Mai mult pentru sine, Silk, spuse:

— Am văzut pe cineva în fața mea pe Calea Pelerinilor, atunci avea numai jumătate de oră avans față de mine. M-am oprit și-am dormit puțin, nu știu sigur cât. Din câte se vede, ea nu s-a oprit.

Hammerstone întoarse capul și-i trimise un rânjet.

— Ultima oară am ațipit pentru șaptezeci și patru de ani, așa mi-au zis. Aș putea să-ți arăt vreo două sute de înlocuitori care încă nu s-au trezit. Printre ei, și bio.

Amintindu-și de cuvintele rostite de Mucor în visul lui, Silk spuse:

— Te rog să mi-i arăți. Aș vrea foarte mult să-i văd, fiule.

— Atunci mișcă-te mai repede. Poate că maiorul vrea să te închidă. O să vedem.

Silk încuviință din cap, dar se opri o clipă să privească înapoi. Cadavrul fără nume redevenise o masă diformă, identitatea lui – până și identitatea lui ca rămășițele trupești ale unei ființe umane – rătăcea în bezna care năvălise înapoi mai iute decât animalele slute cărora soldații le ziceau zei. Silk se gândi la moartea lui Patera Pike, singur în dormitorul de lângă al lui, o moarte liniștită, a unui bătrân, o încetare silențioasă și indiscutabilă a respirației. Până și ea părea înfricoșătoare; dar cât de rău era, cât de înspăimântător era să mori în labirintul acesta îngropat al beznei și putreziciunii, în aceste găuri de vierme din spirală.

Capitolul 9

Precum în moarte, așa și în vise

— Patera Silk a luat-o pe aici? — o întrebă Auk pe ștăncuța de noapte cățărată pe umărul lui.

— Da, da! — croncăni Oreb imediat. — De aici! Dus altar!

— Ei, bine, eu nu merg — le spuse Chenille.

O femeie bătrână care se întâmplă să treacă pe lângă prima ștâncă albă de pe Calea Pelerinilor îi spuse cu timiditate:

— Nimeni nu merge acolo pe întuneric, drăguțo, și în curând se va întuneca.

— Întuneric bun — anunță Oreb, foarte convins. — Ziua rea. Dormit.

Femeia chicoti.

— Un prieten de-al nostru a plecat la altar mai devreme — îi explică Auk femeii. — Nu s-a întors încă.

— Vai de mine!

Chenille întrebă:

— E pe-acolo vreun monstru mâncător de oameni? Pasărea asta nebună zice că l-a mâncat altarul.

Femeia zâmbi; obrazul i se făcu o mare de riduri vesele.

— O, nu, drăguțo. Dar poți să cazi. Cad oameni în fiecare an.

— Vezi? — țipă Chenille. — N-ai decât să mergi tot drumul până la afurisitul de Hierax printre ștâncile alea uitate, dacă ai chef. Eu mă întorc la Orchid.

Auk o apucă de încheietură și-i răsuci brațul până când fata căzu în genunchi.

SILK SE HOLBA ULUIT LA STELAJELE ÎNCLINATE din oțel gri. Jumătate din ele, poate, erau goale; în celelalte se aflau soldați, fiecare așezat pe spate, cu brațele pe lângă corp, ca adormit sau mort.

— Demult, când s-a construit locul ăsta, era sub lac — îi spuse caporalul Hammerstone lui Silk, de dragul conversației. — Nu puteai merge direct acolo jos dacă voiai să pui mâna pe el, pricepi? Și era al naibii de greu să afli precis unde se afla. Ar fi trebuit să mergi la nesfârșit prin tuneluri și sunt locuri unde douăzeci de răcani amărâșteni puteau ține piept unei armate.

Silk dădu din cap absent, încă perplex la vederea soldaților culcați pe spate.

— Ai zice că apa se scurge aici jos, dar nu-i adevărat. Sus e plin de stânci solide. Avem patru pompe mari gata s-o scoată afară dacă se scurge. Pe trei din ele nici nu le-am folosit. Am fost tare mirat să descopăr că lacul s-a retras peste deal, deasupra noastră, când m-am trezit, dar tot e o treabă nasoală să ajungi aici jos. N-aș vrea să fiu în pielea lor.

— Ai dormit aici, în felul ăsta, șaptezeci și cinci de ani? — îl întrebă Silk.

— Șaptezeci și patru, ultima dată. Ăștia au fost toți treji o vreme, ca mine. Dar, dacă vrei să mergi mai departe, o să-ți arăt câțiva care nu s-au trezit niciodată. Hai.

Silk îl urmă.

— Probabil sunt cu miile.

— Am rămas cam șapte mii. Vezi tu, așa cum l-a construit el, când am venit aici din Soarele Scurt, toate orașele trebuiau să fie independente. Pas s-a gândit că, dacă cineva are prea mult teritoriu, o să încerce să cucerească Mainframe-ul, supracreierul care navighează și conduce nava în spațiu.

Oarecum nedumerit, Silk întrebă:

— Vrei să zici, toată spirala?

— Da, exact. *Spirala*. Așa că ce-a făcut? Dacă mă întrebi pe mine, a fost o chestie foarte deșteaptă. A dat fiecărui oraș o diviziei de infanterie, doisprezece mii de pifani. Pentru o ofensivă de amploare, îți trebuie armură și aer și infanterie blindată, toate chestiile astea. Dar pentru apărare, numai infanterie, mulți pifani. Fărâmițezi spirala în vreo două sute de orașe, îi dai

fiecăruia o divizie pentru apărare, și întregul rămâne neclintit, indiferent ce încearcă să facă un caldé dus cu pluta. Văd că rezistă de trei sute de ani și, cum am zis, tot mai avem peste jumătate din forțe gata să-și facă datoria.

Silk era bucuros că poate să vină și el cu o informație proprie.

— Vironul nu mai are caldé.

— Da, cică — spuse Hammerstone cam stânjenit. — Am auzit. E o vrăjeală, pentru că ordinele permanente zic că de la el ar trebui să primim noi ordine. Maiorul zice că deocamdată trebuie să ascultăm de Ayuntamiento, dar nimănui nu-i convine. Ai auzit de ordinele permanente?

— Nu. — Silk rămase în spatele lui ca să numere nivelurile dintr-un stelaj: douăzeci. — Parcă a spus Sand ceva despre ele.

— Și voi le aveți — îi zise Hammerstone. — Fii atent.

Trase o directă de stânga către obrazul lui. Silk ridică mâinile să se ferească, dar pumnul uriaș, de oțel, se opri la un deget de el.

— Ai văzut? Ordinele tale permanente îți spun că mâinile trebuie să te apere de lovitură, așa cum ale noastre ne spun că trebuie să protejăm Vironul. N-ai cum să le schimbi, nici cum să scapi de ele, chiar dacă ți-ar umbla cineva prin cap.

— Nevoie de adorare e tot un asemenea ordin — îi spuse Silk încet soldatului. — E o trăsătură inerentă a omului să dorească să mulțumească zeilor nemuritori, care îi dau tot ce are, până și viața. Tu și sergentul tău ați găsit de cuviință să ne defăimați sacrificiile. Eu însumi susțin că sunt jalnic de nepotrivite. Dar satisfac, în bună măsură, acea nevoie altfel neîmplinită, atât a comunității, cât și a multor indivizi.

Hammerstone scutură din cap.

— Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Pas mușcând dintr-o capră moartă, Patera.

— Dar ți-e greu să-ți închipui că dovada aceea concretă că nu l-am uitat, venită din partea noastră, îl bucură în cât de mică măsură? Că noi – chiar oamenii din cartierul meu, atât de săraci – suntem dornici să ne împărțim hrana cu el?

— Nu, asta îmi pot închipui.

— Atunci nu avem de ce să certăm — spuse Silk — pentru că și au văd lucrurile la fel, nu numai în ce-l privește pe Pas, ci pe toți ceilalți zei dintre Cei Nouă, pe Intrus și pe toate zeitățile minore.

Hammerstone se întoarse cu fața la Silk, trupul său masiv blocând intervalul de-a dreptul.

— Știi ce cred că faci acum, Patera?

Silk, care-și dădu seama prea târziu ce spusese – refuzase să-l considere pe Intrus printre zeitățile minore – fu convins că urma să fie acuzat de erezie. Nu reuși decât să îngaime:

— Nu, habar n-am.

— Cred că exersezi pe mine ce-o să le spui ștabilor. Cum o să încerci să-i convingi să-ți dea drumul. Poate tu nu știi, dar eu așa cred.

— Poate încercam să mă justific pe mine însumi — recunoscu Silk, cu un mare sentiment de ușurare — dar asta nu dovedește nici că vorbele mele sunt false, nici că eu am fost nesincer când le-am rostit.

— Cred că nu.

— Crezi c-o să-mi dea drumul?

— N-am idee, Patera. Nici Sand. — Hammerstone își dădu capul pe spate cu un rânjet. — De-asta mă lasă el să-ți arăt toate astea, pricepi? Dacă ar fi fost sigur că ștabii o să-ți dea drumul, te-ar fi eliberat chiar el, fără o vorbă. Sau dacă ar fi fost sigur că te închid, te-ar fi închis chiar el, pe loc, în întuneric, într-o anume încăpere de-a noastră, cu o sticlă de apă bună, dar asta numai pentru că-i ești simpatic. Dar tu ai zis că noi trebuie să trimitem după avocatul tău, iar Sand nu știe ce-o să spună maiorul, așa că te-a lăsat să te primenești puțin și se poartă frumos cu tine cât te țin eu sub ochi.

— Mi-a dat voie și să-mi păstrez pistolul – de fapt, pistolul pe care mi l-a împrumutat o prietenă amabilă – și asta a fost foarte frumos din partea lui.

Silk șovăi, iar când vorbi din nou, o făcu numai pentru că i-o dicta conștiința.

— Poate n-ar trebui să te întreb, fiule, dar nu mi-ai spus deja foarte multe lucruri pe care ar vrea să le afle un spion? Nu sunt spion, sunt un cetățean onest, cum am spus mai devreme; și, fiind așa, mă deranjează că un spion adevărat ar putea afla lucrurile pe care le-am aflat eu. Că armata noastră are șapte mii de soldați, de exemplu.

Hammerstone se propti de un stelaj.

— Nu te ambala. Dacă aș fi un tâmpit, crezi c-aș fi treaz și-aș fi gata de avansare? Nu ți-am zis decât că dacă vrei să cucerești locul ăsta vii la

moarte sigură. Să meargă spionii acasă și să le zică șefilor asta. Vironului nu-i pasă. Și acum nu numai că-ți spun, dar îți și *arăt* că Vironul are șapte mii de răcani pe care poate să-i solicite în orice zi a săptămânii. Nici un alt oraș din partea asta de *Spirală* nu are nici jumătate, din câte am auzit noi. Așa că să facă bine și să lase Vironul în pace, iar dacă Vironul le zice să scuipe foc, să-l scuipe la mare depărtare.

— Atunci lucrurile pe care mi le-ai spus n-o să mă pună în pericol și mai mare? — întrebă Silk.

— Absolut deloc. Mai vrei să vezi înlocuitorii?

— Bineînțeles, dacă mai vrei să mi-i arăți. Pot să te întreb de ce te îngrijorează spionii, când nu ai nimic împotrivă ca o persoană care ar putea fi spioană – îți repet, eu nu sunt – să facă turul acestei construcții?

— Pentru că nu asta caută spionii. Dacă ar căuta așa ceva, i-am plimba primprejur și pe urmă i-am trimite înapoi. Pe ei îi interesează unde a ajuns guvernul nostru.

Silk îl privi întrebător.

— Adică unde se întâlnește Ayuntamiento?

— Pentru moment, da.

— Mi se pare că ar fi și mai bine apărat decât sediul acesta. Și atunci, ce rost ar avea?

— Este — răspunse Hammerstone — dar nu în același mod. Altfel ar fi ușor de găsit. M-ai văzut pe mine și pe sergent. Crezi că suntem din metal dur, Patera?

— Da, sigur.

Hammerstone ridică un pumn de-a dreptul impresionant.

— Crezi că m-ai putea cafti?

— Sigur că nu. Sunt conștient că m-ai omorî foarte repede, dacă ai vrea.

— Poate știi vreun bio care crezi c-ar putea?

Silk scutură din cap.

— Cel mai grozav bio pe care îl cunosc e prietenul meu, Auk. Puțin mai înalt decât mine, și mult mai bine clădit. Un luptător experimentat, pe lângă asta. Dar l-ai înfrânge cu ușurință, sunt sigur.

— Într-o luptă cu pumnii? Poți să fii convins. I-aș rupe falca din prima lovitură. Și ține minte asta. — Hammerstone arătă spre zgârietura lu-

cioasă lăsată de pistolul lui Hyacinth pe camuflajul de pe piept. — Dar dacă am avea amândoi puști?

Silk încercă un răspuns diplomat:

— Nu cred că Auk are pușcă.

— Să zicem că îi dă Vironul una cu o cutie de muniție.

— În cazul ăsta, îmi închipui că ar fi o chestiune de noroc.

— Auk ăsta pe care-l cunoști are mulți prieteni în afară de tine, Patera?

— Sunt sigur că da. Un bărbat pe nume Gib* – mai solid ca el, dacă mă gândesc bine. Și una din sibilele noastre e prietena lui.

— Pe ea n-o punem la socoteală. Să zicem că ar trebui să lupt cu tine și cu Auk și cu celălalt bio, Gib, și toți trei am avea puști.

Tot îngrijorat să nu jignească, Silk spuse:

— Cred că orice rezultat ar fi posibil.

Hammerstone se îndreptă de spate și făcu un pas spre Silk, aplecându-se deasupra lui:

— Ai dreptate. Poate v-aș omorî eu pe toți trei, poate m-ați omorî voi pe mine fără să vă alegeți cu nici o zgârietură. Dar care crezi că ar fi rezultatul cel mai probabil? Fii atent la ce-ți spun: dacă mă minți acum, n-o să mai fiu așa drăguț cu tine cum am fost până acum, așa că gândește-te bine înainte de a răspunde. Deci, cum e? Voi trei împotriva mea și toți avem puști.

Silk ridică din umeri.

— Mă rog, dacă așa vrei. E clar că nu știu prea multe despre lupte, dar probabil că tu l-ai omorî pe unul sau doi din noi, dar pe urmă ai fi și tu omorât – în decursul luptei, ca să zic așa.

Hammerstone își dădu capul pe spate și rânji:

— Nu te sperii ușor, Patera, nu-i așa?

— Dimpotrivă, sunt mai degrabă timid. Am fost de-a dreptul înspăimântat când am spus ce-am spus mai înainte – încă mai sunt – dar am fost, cum mi-ai cerut tu, sincer.

— Câți bio sunt în Viron, Patera?

— Nu știu. — Silk se opri și se mângâie pe obraz. — Ce întrebare interesantă! Nu m-am gândit la ea până acum.

---

*Cotor

— Ești un om inteligent, mi-am dat seama, și n-am mai fost demult prin oraș. Câți zici tu că sunt?

Silk își mângâia obrazul în continuare.

— Păi, teoretic, noi – Capitoliul, vreau să spun – ar vrea să aibă un manteion la cinci mii de locuitori, iar astăzi aproape toți locuitorii sunt bio – mai sunt câțiva chimi, desigur, dar mai puțin de unu la douăzeci. Cred că în prezent funcționează o sută șaptesprezece manteioane. Cel puțin atâtea existau când eram eu la școală.

— Cinci sute cincizeci și cinci de mii șapte sute cincizeci — îi spuse Hammerstone.

— Dar raportul real e mult mai mare. Cu siguranță peste șase mii, poate atinge chiar opt sau nouă mii.

— Bine, să zicem șase mii de bio — hotărî Hammerstone — pentru că ești sigur că sunt mai mulți. Asta înseamnă șapte sute două mii de bio. Să zicem că jumătate sunt țânci, da? Iar jumătate din restul sunt femei și cele care se înghesuie să lupte nu sunt prea multe. Rămân o sută șaptezeci și cinci de mii cinci sute de bărbați. Din ei, să zicem că jumătate sunt prea bătrâni sau prea bolnavi sau dezertează. Asta înseamnă optzeci și șapte de mii șapte sute cinci zeci. Înțelegi unde bat, Patera?

Buimăcit de potopul de cifre, Silk scutură din cap.

— Tu și cu mine am zis că într-o luptă de trei la unu, probabil că eu aș sfârși mort. În regulă, optzeci și șapte de mii șapte sute cincizeci împotriva a trei mii cinci sute de răcani, cam cât credem noi că are Wick, ca să dăm un exemplu, face aproximativ douăzeci și cinci la unu.

— Cred că încep să înțeleg — spuse Silk.

Hammerstone îndreptă spre obrazul lui un deget gros cât o rangă.

— Ăștia-s toți care-o să lupte. Ia numai Garda. Cinci brigăzi?

— Acum formează una nouă — îi spuse Silk — una de rezervă, adică vor fi șase în total.

— Șase brigăzi, fiecare cu patru sau cinci mii de soldați. Deci cine va conta dacă începe curând un alt război, Patera? Noi, răcanii, sau Ayuntamiento, care dă ordine Gărzii și ar putea înarma jumătate din bio din Viron, dacă ar vrea?

Căzut pe gânduri, Silk nu răspunse.

— Acum știi, Patera, și știm și noi. Acuma suntem doar un corp de

elită, pe când mai demult am fost baza. Hai, vreau să-ți arăt înlocuitorii

ăia.

În spatele arsenalului acela vast și impunător, în ștelajele cele mai apropiate de peretele din spate, se aflau soldați înveliți în foi de plastic, cu membrele mânjite într-o substanță de conservare lipicioasă, de un maro murdar, aproape negru. Cuprins de mirare, Silk se aplecă să-l examineze pe cel mai apropiat, suflând în praf și pânze de păianjen și (când suflatul nu era suficient) ștergându-le cu mâneca.

— O companie — anunță Hammerstone cu mândrie degajată — exact așa cum au ieșit din Adunarea Finală.

— N-a vorbit sau nu s-a ridicat niciodată să se uite în jur? În trei sute de ani?

— Puțin mai mult. Ne țineau în depozit cam douăzeci de ani înainte să ne încarce.

Omul ăsta s-a născut, probabil, în același timp cu Maytera Marble, reflectă Silk, a venit pe lume odată cu Hammerstone, la drept vorbind. Acum ea era bătrână și uzată și nu mai avea mult de trăit; dar Hammerstone era încă tânăr și puternic, pe când bărbatul ăsta nici nu se trezise la viață.

— L-am putea trezi chiar acum — explică Hammerstone — țipându-i în ureche și bătându-l pe piept. Dar să n-o faci.

— N-o s-o fac. — Silk își îndreptă spatele. — Așa i-am inițiat procesele mintale?

— Sunt deja inițiate, Patera. Le-au inițiat la Adunarea Finală, ca să fie siguri că totul merge cum trebuie. Așa că pur și simplu i-au lăsat porniți. Dar i-au dezactivat, dacă înțelegi ce vreau să zic, adică practic n-au viață în ei. Acesta știe că suntem aici, într-un fel. Ne aude vorbind, dar nu înțelege nimic și nici nu-i pasă. Partea bună e că, dacă apare vreo urgență, un incendiu, de exemplu, se trezește și acționează după Ordinele lui Permanente.

— Am o întrebare legată de toate lucrurile pe care mi le-ai spus mai devreme pe care ard de nerăbdare să ți-o pun — rosti Silk. — De fapt, mai multe întrebări, și sper din suflet să nu te enervezi, deși ți s-ar putea părea nepoliticoase; dar înainte de a le pune, spune-mi, același lucru se petrece cu toți soldații din ștelaje?

— Nu chiar. — Hammerstone păru tulburat, amintindu-i lui Silk de

nemulțumirea lui legată de Ayuntamiento. — Dacă ai stat treaz o vreme, nu-i chiar așa ușor să te culci înapoi. Probabil din cauză că s-au pus în funcțiune atâtea altele. Mă înțelegi?

— Cred că da — răspunse Silk și mișcă din cap.

— Prima impresie e că pur și simplu zaci acolo. Ți se pare că ceva nu e în regulă și nu ai de gândi să dormi deloc, te-ai putea chiar scula. Dar nu te scoli niciodată, doar crezi așa. Și pe urmă îți zici, păi, dacă n-am altceva mai bun de făcut, ia să trec în revistă cele mai reușite întâmplări, cum a fost atunci când Schist* a încasat obuzul în spate. Și tot așa, numai că, după un timp, lucrurile nu se mai petrec ca în realitate și poate că tu însuți ești altcineva. — Hammerstone făcu un gest ciudat, neterminat. — Nu prea știu cum să-ți explic.

— Dimpotrivă — îl încurajă Silk — eu zic că mi-am explicat foarte bine.

— Și se face tot mai întuneric. Mai e ceva ce-am vrut să-ți arăt, Patera. Hai, trebuie să mergem pe lângă peretele ăsta din spate ca să vezi.

— Numai o clipă, fiule. — Silk își propti piciorul drept de bara transversală cea mai de jos a stelajului și desfăcu bandajul lui Crane. — Pot să-ți pun întrebările de care spuneam în timp ce mă ocup de bandaj?

— Sigur. Dă-i drumul.

— Nu demult ai pomenit de un maior care va decide dacă să mă aresteze sau nu. Bănuiesc că e ofițerul treaz cu cel mai înalt grad.

Hammerstone confirmă cu o înclinare a capului.

— El e adevăratul șef, Ofițerul Comandant al Cazarmei. Sergentul și cu mine și cu ceilalți suntem echipa lui. Dar zicem că suntem la comanda cazarmei. Toată lumea spune așa.

— Înțeleg. Întrebarea mea este de ce este acest maior — sau orice alt ofițer — ofițer, iar tu doar caporal? De ce e Sand sergent, la urma urmei? Mi se pare că voi, toți soldații, ar trebui să vă schimbați între voi.

Hammerstone rămase nemișcat și tăcut atâta vreme, că Silk se simți stânjenit.

— Îmi cer iertare, fiule. M-am temut eu c-o să sune ca o insultă, deși nu asta am intenționat, și a ieșit chiar mai rău. Îmi retrag întrebarea.

---

*Șist

— Nu-i asta, Patera. Numai că m-am gândit la toate înainte de a deschide gura. Nu există un singur răspuns la întrebarea ta.

— Nici nu ți-l cer — îl asigură Silk. — A fost o întrebare fără rost și prost gândită, pe care n-ar fi trebuit s-o pun niciodată.

— Pentru început, ai dreptate. Hardware-ul e la fel, numai software-ul e altul. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le știe un caporal, dar nu și un maior, probabil și invers. Ai observat felul în care vorbesc? Nu prea seamănă cu al tău, așa-i? Dar vorbim amândoi aceeași limbă afurisită, iartă-mi cuvântul, Patera.

Silk rosti cu prudență:

— Nu mi s-a părut că dicția ta ar fi ciudată sau neobișnuită, dar acum că mi-ai atras atenția, fără îndoială că ai dreptate.

— Vezi? Vorbești ca un ofițer, iar ei nu vorbesc la fel de bine ca soldații sau caporalii, nici măcar ca sergenții. Folosesc mult mai multe cuvinte, mai lungi. Nimic nu e spus mai limpede decât dacă e rostit de un caporal. De ce? În regulă, data viitoare când se pornește un război, Sand și cu mine o să lucrăm cu Gărzi, caporali și sergenți, da? Poate o să le-arătăm unde vrem să-și proptească puștile, așa ceva. Așa că o să începem să vorbim ca ei, iar ei o să ne înțeleagă, așa că amândoi o să ne batem cu dușmanul, și nu între noi. Același lucru e valabil pentru maior și ofițeri, deci trebuie să vorbească la fel ca ei. Și o face. Ai încercat vreodată să vorbești ca mine, Patera?

Silk confirmă din cap, rușinat.

— Mă tem că a fost un eșec lamentabil.

— Întocmai. Nici maiorul nu poate vorbi ca mine, nici eu ca el. Ca să reușim, ne-ar trebui un software pentru ambele tipare de vorbire. Problema e că în capetele noastre nu intră tot ce zboară prin jur, pricepi? Nu avem decât atâta loc în cap, ca tine, și nu ne permitem să renunțăm la el. Pe câmpul de luptă unde zboară plumbii, asta înseamnă că maiorul n-ar fi un caporal la fel de bun ca mine, iar eu n-aș fi un maior la fel de bun ca el.

Silk înclină din cap.

— Mulțumesc. Acum mă simt mai liniștit în legătură cu felul meu de a vorbi.

— Păi, de ce?

— Până acum m-a deranjat că oamenii din cartierul nostru nu vorbesc ca mine și nici eu nu pot vorbi ca ei. După ce te-am auzit, îmi dau seama

că așa trebuie să fie. Ei locuiesc – dacă-mi dai voie să spun așa – unde zboară plumbii. Nu-și permit să piardă nici o clipă și, deși nu sunt obligați să aibă de-a face cu noțiuni complexe ale gândirii abstracte, nu îndrăznesc să fie înțeleși greșit. Eu, în schimb, sunt delegatul lor – mesagerul lor în fața celor din straturile bogate ale societății, unde traiul e mai lejer, dar unde nevoia de a lucra cu noțiuni complexe și abstracte este mult mai des întâlnită, iar pedepsele de a fi greșit înțeles nu sunt atât de grele. Astfel, eu vorbesc așa cum trebuie, dacă vreau să slujesc oamenii pe care îi reprezint.

Hammerstone îl aprobă cu un semn din cap.

— Cred că am priceput, Patera. Și cred că și tu m-ai priceput pe mine. În regulă, mai sunt și alte chestii, ca I.A. Ai auzit de ea? Ce înseamnă?

— Mă tem că n-am auzit expresia niciodată.

Silk lovise întruna bandajul lui Crane de unul din suporturile verticale ale stelajului. Își propti din nou piciorul de bara transversală și înfășură bandajul la loc în jurul gleznei.

— Nu-i decât un fel fandosit de a spune *învățare*. Din tot ceea ce fac, învăț câte puțin chiar făcând. Să zicem că ochesc unul din zeii aceia. Dacă-l ratez, învăț ceva din faptul că am ratat. Dacă-l nimeresc, învăț și din asta. Înseamnă că trag din ce în ce mai bine și nu irosesc gloanțe trăgând în chestii pe care nu le-aș nimeri decât din prost noroc. Și tu faci la fel.

— Bineînțeles.

— Ba nu! Aici greșești, Patera. — Hammerstone își plimbă arătătorul masiv din oțel în fața lui Silk. — Foarte mulți nu fac așa. Un plutitor, de exemplu. Știe că nu trebuie să meargă prea mult în sud, dar niciodată nu învață peste ce poate pluti și peste ce nu. Șoferul trebuie să învețe în locul lui. Sau o pisică. Ai încercat vreodată să înveți ceva o pisică?

— Nu — recunoscu Silk. — Dar am – mai bine zis, am avut – o pasăre care chiar învăța. Știa numele meu și al ei, de exemplu.

— Mă refer în special la pisici. În al doilea an împotriva celor din Urbs, am găsit o pisică într-o fermă părăsită și am ținut-o o vreme, ca să am cu cine să schimb o vorbă și pentru cine să fur. Era frumos, câteodată.

— Știu exact ce vrei să spui, fiule.

— Ei, bine, aveam un tun pe un vârf de deal în vara aia, și când a început bătălia trăgeam cu el mai repede decât ai văzut tu vreodată că se trage cu un tun, și locotenentul țipa la noi să tragem și mai repede. De vreo

două ori am tras opt sau nouă salve deodată. Ai tras vreodată cu tunul, Patera?

Silk scutură din cap.

— Bine, să zicem că te duci la unul și deschizi culata rece și vâri un obuz exploziv în el și pe urmă tragi. Pe urmă deschizi iar culata și iese tubul, înțelegi? E foarte fierbinte.

— Îmi închipui.

— Dar când tragi șase, șapte, opt salve deodată, culata se încinge așa de tare, că practic mai poți trage una înainte de a trage siguranța. Și când iese tubul, păi, poți să-l vezi și pe întuneric.

Așa că am tras și-am tras întruna și-am tot adus muniție cu nemiluita și-am băgat-o în tun și iar am tras, până când era să ne aprindem și noi, și am adunat o grămadă de tuburi atâta de mare într-o parte. Și uite că vine biata pisicuță și vrea să se așeze undeva ca să ne vadă și alege grămada de tuburi și sare pe ea. Normal că tuburile de deasupra erau destul de fierbinți ca să sudezi cu ele.

Silk înclină din cap compătimitor.

— Scoate un miorlăit și-și ia picioarele la spinare și n-o mai văd trei zile.

— Dar s-a întors, nu? — Silk se simți încurajat de gândul că și Oreb s-ar putea întoarce.

— Da, dar n-a vrut să se mai apropie de nici un tub. I-l arătam, îi puneam laba pe el sau îi dădeam cu el pe la nas ca să-i dovedesc că-i rece ca gheața, dar în zadar. Învățase că tuburile sunt fierbinți, înțelegi, Patera? Și nu mai putea învăța că puteau să fie și reci, oricât mă străduiam eu. Nu avea I.A... Mulți oameni sunt la fel ca ea, foarte mulți.

Silk dădu iar din cap.

— Un teodidact a scris odată că cei înțelepți învață din experiența altora. Proștii, spunea el, învață numai din experiența proprie, pe când masa mare a oamenilor nu învață niciodată. Prin asta înțeleg că spunea că masa mare de oameni nu are I.A.

— Ai nimerit-o la fix, Patera. Dar dacă ai înțeles, cu cât ai mai multă experiență, cu atât vrei să urce mai sus. Așa că Sand e sergent, eu sunt caporal, iar Schist e soldat. Ai zis că ai două întrebări. Care-i a doua?

— Dacă tot avem ceva de mers, poate c-ar fi mai bine să pornim acum

— sugeră Silk. Porniră împreună, mergând unul lângă altul pe intervalul lat dintre perete și ultimul șir de ștelaje. — Am vrut să te întreb despre clauza lui Pas de a păstra orașele independente. Când mi-ai descris-o, mi s-a părut foarte normală; am fost sigur că va funcționa exact după dorința lui Pas.

— Așa a funcționat — confirmă Hammerstone. — Am zis că o consider foarte deșteaptă și așa cred și acum.

— Dar mai târziu am vorbit despre un soldat așa ca tine, care atacă trei bio înarmați cu puști ca ale lui, și despre Garda Civilă, și așa mai departe. Și m-a șocat că aranjamentul pe care l-ai descris, cât de admirabil părea atunci, acum nu mai e valabil. Dacă Wick are trei mii cinci sute de soldați iar orașul nostru șapte mii, atunci orașul nostru e de două ori mai puternic numai dacă soldații sunt singurii oameni de valoare în război. Dacă luptă și Gărzile, în număr de zece sau douăzeci de mii – ca să nu mai pomenesc de sutele de mii de cetățeni obișnuiți – oare Wick nu e, în ansamblu, la fel de puternic ca Vironul? Sau mai puternic? Ce se alege de aranjamentul lui Pas în asemenea circumstanțe?

Hammerstone înclină din cap.

— Toată lumea e îngrijorată puțin din cauza asta. Așa cum văd eu lucrurile, Patera, Pas s-a gândit cel mai mult la primii două sute de ani. Poate primii două sute cincizeci. Poate s-a gândit că după aceea o să învățăm să convieţuim sau ne omorâm unii pe alții, ceea ce nu-i chiar așa o prostie. Vezi, Patera, la început nu existau nici pe departe atâția bio și nici nu se pricepeau să facă lucruri. Orașele existau deja la apariția lor, cu străzi pavate și clădiri din rocă albă, cele mai multe. Cea mai mare reușită a lor a fost să-și cultive mâncarea. Deci când s-au apucat să facă ceva, au construit unelte și haine și cărămizi de pământ, ca să ridice mai multe clădiri în locurile în care nu le-a ridicat Pas, căci ei le simțeau nevoia.

— Oprește-te imediat, Patera, îți arăt eu ceva într-o clipă.

Hammerstone se opri în fața a două uși duble late, cu pieptul masiv în fața liniei care le unea, ca să-l împiedice pe Silk să vadă ceva.

— După cum îți ziceam, acum trei sute de ani nu existau atâția bio. Munceau chimii. Și noi, soldații, dar mai mult civilii. Poate-i cunoști pe câțiva. Nu poartă armură și au software diferit.

— Au dispărut în cea mai mare parte, o spun cu părere de rău — rosti

Silk.

— Da și aici mi se pare mie că bătrânul Pas a dat-o în bară. Eu și o femeie chim putem avea un copil. Știai?

— Bineînțeles.

— Fiecare din noi e cablat la jumătate din planuri. Dar problema e că nouă ne trebuie un an, dacă avem noroc, poate douăzeci, dacă n-avem, pe când voi, bio, puteți face treaba în orice seară, după serviciu.

— Crede-mă — îi spuse Silk — aș vrea din toată inima să semănați mai mult cu noi, iar noi să semănăm, mai mult cu voi. Nu am fost mai sincer în toată viața mea.

— Mulțam. Păi, oricum, după o vreme trebuie să fi existat mai mulți bio și unelte îmbunătățite, mai ales pentru că erau mulți chimi care să le construiască. În plus, trebuie să fi existat foarte multe puști în orașele care fuseseră implicate în războaie, căci soldații care le-au folosit muriseră. Nu-i mare lucru să construiești o pușcă, zău. Îți trebuie niște bare și un strung pentru țeavă și o mașină de frezat. Dar oricine se poate descurca la fel de bine cu un set de pile și o frază de mână, dacă are timp.

Hammerstone cuprinse întregul arsenal dintr-un singur gest.

— Așadar, iată-ne aici. Nici pe departe la fel de stabili ca înainte, gata să dăm vina pe bietul Pas cel bătrân la prima înfrângere.

— Mare păcat — spuse Silk, căzut pe gânduri.

— Fruntea sus, Patera. Chiar acolo e cel mai grozav lucru pe care vreau să ți-l arăt ție ca augur, așa că l-am lăsat ultimul, sau aproape ultimul. Ai auzit vreodată de sigiliul lui Pas?

Silk căscă ochii de uimire.

— Sigur că da. E menționat în Iertare. *Faceți voia mea, trăiți în pace, înmulțiți-vă și nu-mi distrugeți sigiliul. Altfel veți scăpa de mânia mea.*

Hammerstone își azvârli capul pe spate și-i oferi încă un rânjet.

— L-ai văzut?

— Păi, nu. Sigiliul lui Pas e — din câte știu eu, cel puțin — o metaforă. Dacă ar fi să te iert de păcate pe tine, de exemplu, orice lucru aș afla în timpul iertării ar rămâne sub sigiliul lui Pas, spre a nu fi divulgat altora fără permisiunea ta expresă.

— Păi, ia privește aici — îl invită Hammerstone și păși într-o parte.

În dreptul taliei, în locul în care se intersectau, cele două uși erau unite

de o tencuială lată, din material sintetic închis. Silk se lăsă într-un genunchi ca să citească literele și cifrele scrijelite în ea.

5553 8783 4223 9700 34
2221 0401 1101 7276 56
SIGILAT PENTRU MONARH

— Uite-l — îi spuse Hammerstone lui Silk. — E aici de când am venit noi și să știi că de câte ori vorbesc oamenii despre sigiliul lui Pas, vorbesc despre lucrul la care te uiți tu acum. Cândva au existat mult mai multe.

— Dacă aceste semne gravate reprezintă cu adevărat ceea ce se intenționează prin sigiliul lui Pas, atunci sunt o relicvă neprețuită. — Închinându-se respectuos, Silk desenă semnul adunării în aer în fața sigiliului și murmură o rugăciune.

— Da, ar fi, dacă l-am putea lua jos și căra într-unul din manteioanele acelea mari. Numai că e imposibil să-l dai jos. Dacă ai încerca să-l dai jos de pe uși, chestia aia neagră s-ar sparge în mii de bucăți. Noi am spart o bucată când am venit și praful s-a alea de ea.

— Și nimeni nu știe ce e în spatele lui? — întrebă Silk. — În camera vecină?

— A, ba da. Știm ce e acolo. Interiorul seamănă cu ăsta, plin de stelaje. Dar cu bio. Vrei să-i vezi?

— Bio? — repetă Silk. La auzul cuvântului, visul avut cu câteva ore înainte îi reveni în fața ochilor minții cu o îndărătnicie și o rapiditate absolut noi: panta dealului acoperit de muri, Maytera Marble bolnavă (ce absurd!) la pat, mirosul excesiv de dulce al lămpii cu sticlă albastră a Mayterei Rose, Mucor așezată pe apa nemișcată când visul în care ea-și jucase rolul se sfârșise. *Mai departe e uscat. Ne vedem acolo unde dorm bio.*

— Sigur că da — îi confirmă Hammerstone — bio, așa ca tine. Vezi, camera asta în care ne aflăm acum avea niște soldați în plus, iar cealaltă, cu sigiliul pe uși, avea bio în plus. Bătrânul Pas s-o fi temut de vreo boală ori poate de foamete, iar Vironul ar fi avut mai mulți bio ca s-o ia de la început. Ei nu stau întinși, ca noi. Stau toți în picioare. Vrei să-i vezi?

— Bineînțeles — îi răspunse Silk — dacă se poate fără a sparge sigiliul lui Pas.

— Nu-ți fă probleme, Am mai făcut-o de vreo douăzeci de ori. — Hammerstone lovi una din uși cu încheieturile degetelor de oțel. — Nu bat ca să ne deschidă cineva, să știi. Trebuie să aprind luminile dinăuntru, altfel n-o să vezi nimic.

Silk înclină din cap.

— Nu cred că mâinile tale sunt destul de puternice, așa că sunt nevoit s-o fac eu în locul tău. — Formă un ic din unghiile lui ca dalta și le înfipse în crăpătura dintre uși. — E un buton sub sigiliu care le închide. Așa erau mai toate ușile când am venit aici. Deci sigiliul lui Pas n-o să se spargă, oricât aș trage eu de tare. Dar pot să le depărtez în partea de sus, destul ca să arunci o privire înăuntru, dacă-ți lipești ochiul de deschizătură. Privește.

Se auzi un zdrăngănit slab în toracele lui Hammerstone când vorbi, iar linia de intersectare a ușilor deveni o rază de lumină subțire, verzuie.

— Strecoară-te între mine și ușă ca să te uiți înăuntru, dar trebuie să-ți lipești bine ochiul de ea ca să vezi ceva.

Lipit de ușile dure și netede, Silk reuși să privească prin deschizătură. Se uita la o porțiune subțire dintr-un hol larg și luminat foarte puternic. Și aici se aflau stelaje din oțel cenușiu; dar bio nemișcați de pe rândul de lângă podea (aliniat cu crăpătura prin care se uita el) stăteau în poziție verticală. Fiecare se afla într-un cilindru din cea mai subțire sticlă, vizibilă numai datorită stratului de praf. Pentru că deschizătura era foarte subțire, nu zări clar decât trei adormiți: o femeie și doi bărbați. Toți trei erau goi și (cel puțin aparent) aproximativ de vârsta lui. Toți trei priveau drept înainte, cu ochi inexpresivi pe chipuri senine.

— E destulă lumină? — îl întrebă Hammerstone, care se aplecă în față ca să se uite și el prin deschizătură, cu vârful bărbiei mult deasupra capului lui Silk.

— E cineva înăuntru — îl informă Silk. — Cineva care nu doarme.

— Înăuntru?

Fruntea lui Hammerstone lovi ușile cu un zdrăngănit metalic.

— Uite ce multă lumină e. Fiecare lumină arde cu toată puterea. Imposibil să le fi aprins pe toate din câteva lovituri în ușă.

— Nu se poate să fie cineva acolo!

— Ba da — îi repetă Silk. — Mai există o intrare, asta-i tot.

Încet – atât de încet la început, încât Silk crezu că i se năzare – femeia de pe rândul cel mai de jos ridică mâinile și apăsă peretele cristalin care o ținea prizonieră.

— Caporal de gardă! — urlă Hammerstone. — În spatele Depozitului de Personal.

În depărtare, o santinelă îi auzi strigătul.

Înainte ca Silk să protesteze, Hammerstone zdrobi cu patul puștii sigiliul, care se făcu praf și pulbere, o pulbere neagră și aspră. Când Silk se dădu înapoi cu spaimă, caporalul împinse ușile și năvăli în holul vast din spatele lor.

Silk îngenunche, adună cât de multă pulbere neagră putu și, cum nu avea nici un recipient mai potrivit la îndemână, o împătură în bucata de hârtie pe care-o mai avea și-o puse în penar.

Până să-l închidă și să-l pună la loc în buzunarul robei, femeia captivă se prinse cu mâinile de gât, iar ochii stăteau să-i sară din orbite. Silk se ridică anevoie în picioare, țopăi prin holul luminat orbitor și pierdu secunde prețioase încercând să găsească un mijloc de a străpunge cilindrul care o ținea prizonieră, înainte de a scoate pistolul lui Hyacinth din buzunar și de a lovi cristalul aproape invizibil cu patul lui.

Se sfărâmă la prima lovitură. Atmosfera din el căpătă imediat culoarea albastru închis a strugurilor copți, răsucindu-se în vârtejuri și în spirale în timp ce se combina cu aerul din afară, apoi dispăru la fel de brusc ca Mucor, în continuarea visului său.

Femeia încerca să respire cu gura deschisă.

Silk întoarse privirea de la ea și-și desfăcu cordoanele robei.

— Vrei să pui asta pe tine, te rog?

— O să fim amanți — îi spuse ea cu glas tare, pierzându-și glasul odată cu ultimele silabe. Avea părul la fel de negru ca Hyacinth și ochii de un albastru mai închis decât ai lui Silk.

— Cunoști acest loc? — o întrebă Silk imediat. — Mai este o altă ieșire?

— Totul.

Cu mișcări aproape normale, femeia ieși din stelaj.

— Trebuie să plec. — Silk vorbi cât de repede putu, întrebându-se

dacă l-ar fi înțeles, chiar dacă ar fi rostit vorbele încet, ca și cum s-ar fi adresat unui copil. — Trebuie să mai existe o ieșire, pentru că aici a fost cineva care n-a intrat pe ușile acelea. Arată-mi-o, te rog.

— Pe acolo.

Silk riscă să se uite la fața ei, atent să nu-i alunece privirea sub gâtul lung și grațios; zâmbetul ei avea ceva familiar în el, ceva oribil, pe care el se străduí să-l respingă. Îi așeză roba pe umeri cu gesturi precaute.

— Va trebui s-o ții închisă în față.

— Mi-o legi?

Silk ezită.

— Ar fi mai bine...

— Nu știu cum.

Femeia făcu un pas spre el.

— Te rog...

Glasul ei, acum ceva mai hotărât, sună foarte cunoscut.

Cordoanele îi scăpau din mâini; nu-i cinstit să i se încurce printre degete când trebuie să le înnoade pentru altcineva, doar le înnoda cu gesturi automate în fiecare dimineață.

— Acum pot să zbor! — Cu brațele deschise, femeia întinse larg roba, alegând încet și stângaci pe interval, până aproape că dispăru din vedere spre peretele îndepărtat. Ajunsă lângă el, se întoarse și țâșni înapoi, fără mișcări inutile. — Pot-cu-adevărat! — Căscă gura să respire, ridicându-și și coborându-și sânii. — Dar-atunci-nu-mă-vezi. — Tot cu gura deschisă, zâmbi plină de mândrie, cu capul dat pe spate, ca Hammerstone; iar în zâmbetul ei, în acel rictus de cadavru, Silk o recunoscu pe Mucor.

— N-ai nici un drept asupra acestei femei, Mucor! — Desenă în aer semnul plus. — În numele lui Pas, Stăpânul *Spiralei*, dispari!

— Sunt-o-femeie. O, da!

— În numele Doamnei Echidna, dispari!

— O-cunosc. Îi-place-de mine.

— În numele Scyllei și-al lui Sphigx! În numele cel sacru al Intrusului!

Ea nu-i mai dădea atenție.

— Știi-de-ce-locul-ăsta-e-așa-de-înalt? — Arătă spre tavanul în formă de dom. — Pentru ca zburătorii-să-poată-zbura-fără-să-trebuiască-să-pășească. — Arătă apoi spre o grămadă de oase, păr și carne putredă de

pe fundul unui cilindru de pe nivelul al doilea. — Am fost ea-odată. Ea-și-a-amintit.

— Pentru mine ești demonul care a posedat-o pe fiica acelei biete femei — îi spuse Silk nervos. — Demonul care a posedat-o pe Orpine. — Observă un fior de teamă în ochii femeii. — Sunt un om rău, garantat, un nelegiuit, adesea fără milă. Dar sunt augur sfânt, consacrat și binecuvântat. Tu nu respecți nici un nume?

— Nu mă tem, Silk. — Se depărtă de el în timp ce vorbi.

— În numele Phaeai, pleacă! În numele Thelxiepeiei, pleacă! În numele Molpei, a cărei zi e astăzi, al Scyllei și al lui Sphigx. Dispari, în numele acestor zeițe!

— Am vrut să ajut...

— Dispari, în numele lui Tartaros și Hierax!

Femeia ridică mâinile, așa cum le ridicase el ca să se ferească de pumnul lui Hammerstone. Ghicindu-i teama, Silk își aminti că *Hierax* fusese numele pe care Musk i-l dăduse celei-cu-cap-alb, vulturului grifon de pe acoperișul lui Blood. Amintirea aduse cu sine noaptea ce urmase zilei Phaeai: goana nebună pe pajiștea lui Blood, la umbra unui nor alergând zănatic; creanga lui ramificată, bufnind pe acoperișul conservatorului; și lama toporului său vârâtă între tocul și cadrul ferestrei lui Mucor, fereastra ce adusese amenințarea de care se folosise el a doua zi, ca s-o gonească din casa lui Orchid.

Îi vorbi pe un ton aproape blând:

— O să-ți închid fereastra, Mucor, ca să nu mai poate fi deschisă niciodată, dacă nu mă lași în pace. Pleacă.

Ca și cum nici n-ar fi fost acolo, Mucor părăsi trupul femeii înalte, cu păr negru corb, din fața lui; Silk nu văzu și nu auzi nimic, dar știa sigur ce se întâmplase, de parcă ar fi văzut o scânteie sau ar fi simțit o pală de vânt.

Femeia clipi de două ori din ochii nedumerit, incapabilă să înțeleagă ceva.

— Să plec? Unde? — Își lipi roba de corp.

— Laudă Marelui Hierax, Fiul Morții, al Noii Morți, a cărui milă e finală și infinită — rosti Silk cu patimă. — Te simți bine, fiica mea?

Ea se uită lung la el, cu mâna între sâni.

— Inima... mea?

— Îți bate mai repede din cauza eforturilor făcute de Mucor, sunt convins. Dar o să ți se rărească pulsul în câteva minute.

Femeia tremura și nu spunea nimic. În liniștea care se lăsă, Silk auzi bocănitul picioarelor de oțel.

Închise ușile duble pe care le deschise caporalul, gândindu-se că Hammerstone îi chemase pe soldați în spatele arsenalului. O să treacă o vreme până când soldații grăbiți își vor da seama că i-a chemat în holul vast din spatele lui.

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin? — sugeră el. — Poate găsim un loc mai potrivit, să stai jos. Știi pe unde putem ieși de aici?

Femeia nu spuse nimic, dar nu se opuse când Silk o conduse pe un interval ales la întâmplare. În partea de jos a cilindrilor de cristal scria ceva cu negru. Ridicându-se în vârful picioarelor, Silk reuși să examineze unul de pe nivelul al doilea: citi numele femeii (Olive*) dinăuntru, vârsta ei (douăzeci și patru de ani) și, bănui el, un rezumat al educației primite de ea.

— Ar fi trebuit să-l citesc pe al tău. — Vorbea cu ea cum vorbea cu Oreb, ca să-și exprime gândurile. — Dar mai bine să nu ne întoarcem înapoi. Dacă m-aș fi întors când am avut ocazia, măcar aș fi știut cum te cheamă.

— Mamelta.

Se uită la ea plin de curiozitate.

— Așa te cheamă? — Nu mai auzise numele niciodată.

— Cred că da. Nu-mi...

— Nu-ți aduci aminte? — sugeră el amabil.

Ea înclină din cap.

— Păi, nu e deloc un nume obișnuit. — Luminile verzui de deasupra lor scădeau în intensitate; în lumina de amurg, îl zări scurt pe Hammerstone fugind pe un interval perpendicular la jumătatea holului. — Nu poți merge puțin mai repede, Mamelta?

Ea nu răspunse.

— Aș vrea să-l evităm — îi explică el — am eu motivele mele. Dar tu nu trebuie să te temi de el, n-o să-ți facă rău nici ție, nici mie.

---

*Măslină

Mamelta dădu iar din cap, însă el nu era sigur că l-a înțeles.

— N-o să găsească ce caută, bietul de el. Vrea să găsească persoana care a aprins luminile, dar sunt convins a fost Mucor, iar ea a plecat.

— Mucor? — Mamelta arătă spre ea cu amândouă mâinile.

— Nu, tu nu ești Mucor, deși ea te-a posedat scurtă vreme. Bănuiesc că te-a trezit când mai erai în cilindrul de sticlă. Nu cred că trebuia să se întâmple. Putem merge puțin mai repede acum?

— Bine.

— N-ar avea rost să fugim. Ne-ar putea auzi și i-am trezi bănuieli, sunt sigur; dar dacă mergem, poate reușim să scăpăm de el. Dacă nu, dacă ne găsește, va crede că tu ai aprins luminile, fără îndoială. Asta ar trebui să-l mulțumească și n-am pierdut nimic. Sper — adăugă Silk în barbă.

— Cine e Mucor?

Se uită mirat la Mamelta.

— Te simți mai bine, nu-i așa?

Ea se uită drept înainte, fixând peretele îndepărtat, de parcă nu i-ar fi auzit întrebarea.

— Cred – adică nu cred, ci știu – că, din punct de vedere moral, ai dreptul la un răspuns, cel mai bun pe care ți-l pot oferi; dar mă tem că nu-ți pot da unul prea mulțumitor. Nu știu despre ea câte aș vrea, și cel puțin două din lucrurile pe care le știu sunt mai degrabă nesigure. E o tânără care poate ieși din corpul ei sau, cu alte cuvinte, își poate degaja spiritul. Nu e întreagă la minte, cel puțin nu mi s-a părut cu mintea întreagă când am stat de vorbă cu ea față în față. Acum că am avut timp să mă gândesc la ea, cred că nu e chiar atât de nebună cum am presupus. Probabil că vede spirală într-un fel cu totul diferit de al nostru.

— Am impresia că sunt Mucor...

Silk înclină din cap.

— În dimineața asta – mai degrabă ieri dimineață – am discutat cu... — Nu-și găsea cuvintele. — Cu o persoană pe care o s-o numesc o femeie extraordinară. Vorbeam despre posedare și ea mi-a spus ceva, însă nu i-am acordat atenția cuvenită. Dar m-am gândit la conversația noastră în drum spre altar – poate c-o să-ți povestesc mai târziu despre asta – și mi-am dat seama că vorbele ei ar putea fi extrem de importante. Mi-a spus: *Chiar și atunci, tot ar mai rămâne ceva, așa cum rămâne întotdeauna*. Sau alte cuvinte

asemănătoare. Dacă am înțeles-o cu bine, Mucor trebuie să lase o parte din spiritul ei în persoana pe care a posedat-o și să ia cu ea o particică din spiritul acelei persoane. Mă tem că, în mod obișnuit, noi credem că spiritele sunt indivizibile; dar Scrierile le compară de multe ori cu vânturile. Vânturile nu sunt indivizibile. Vânturile sunt aerul în mișcare, iar aerul se divide ori de câte ori închidem ușa sau respirăm.

— Atâția morți — șopti Mamelta. Se uita la un cilindru cristalin care nu conținea decât oase, un fel de pământ negru și câteva șuvițe de păr.

— Mă tem că e mâna lui Mucor în unele cazuri. — Silk tăcu, chinuit de remușcări. — Ți-am promis c-o să-ți povestesc despre ea, dar nu ți-am spus unul din cele mai importante lucruri, pentru mine cel puțin. Am trădat-o. E fiica unui om pe nume Blood, un bărbat care o tratează înfiorător. Când am stat de vorbă cu ea, i-am promis că, ori de câte ori voi avea ocazia să-l văd pe tatăl ei, îl voi dojeni. Mai târziu am stat de vorbă cu el pe îndelete, dar n-am pomenit de felul în care se poartă cu fata lui. Mi-a fost frică să n-o pedepsească dacă află c-a vorbit cu mine; dar acum simt că am trădat-o oricum. Dacă ar vedea că și alții o prețuiesc, ar putea...

— *Patera!* — Era vocea lui Hammerstone.

Silk se uită în jur după el.

— Da, fiule?

— Pe aici. Câteva rânduri, poate. Ești teafăr?

— Da, sunt bine — răspunse Silk. — Am făcut, ca să zic așa, un tur ar acestui fascinant depozit sau cum îi spui tu și m-am uitat la câțiva oameni.

— Cu cine vorbeai?

— Ca să fiu sincer, cu una din aceste femei. Îi făceam morală, mă tem.

Hammerstone chicoti – același sunet sec, neomenesc pe care-l scoase și sergentul Sand în tunel.

— Ai văzut pe cineva?

— Te referi la străini? Nu, nici unul.

— În regulă. Echipa de gărzi ar fi trebuit să ajungă deja, dar n-a apărut. Mă duc să văd de ce nu vine. Ne vedem la ușă, pe unde am intrat.

Fără să aștepte răspunsul lui Silk, Hammerstone plecă zdrăngănind.

— Trebui să mă întorc în tuneluri — îi spuse Silk Mameltei. — Am lăsat ceva de valoare acolo; nu-i al meu și, chiar dacă superiorul soldatului îmi dă voie să plec, tot se va sigura că ajung la Limna sub escortă.

— Pe aici — spuse Mamelta și arătă cu degetul, deși Silk nu știu exact spre ce anume.

Încuviință din cap și porni.

— Mă tem că nu pot fugi. Nu ca tine. Aș lua-o la goană acum, dacă aș fi în stare.

Mamelta se uită la el și-l văzu cu adevărat pentru prima oară.

— Ai o vânătaie pe obraz și șchiopătezi.

El confirmă cu un semn din cap.

— Mi s-au întâmplat diverse accidente. Am fost împins pe un șir de trepte, asta o dată. Vânătăile o să se vindece foarte repede. Dar eu voiam să-ți povestesc despre Mucor, care mă tem că n-o să se vindece niciodată. Ești sigură că ăsta e drumul? Dacă ne întoarcem...

Mamelta arătă din nou cu degetul. De data asta, Silk văzu o linie verde pe podea.

— Urmărim linia aceea.

El zâmbi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că e vorba de un fel de sistem.

Linia verde se termina în fața unei structuri cubice. Pe una din fețe era un panou alcătuit din multe plăcuțe. Mamelta apăsă pe mijlocul ei, iar plăcile vibrară și scârțâiră, se albiră și, în cele din urmă, se puseră în mișcare. Lui Silk îi amintiră mai întâi de ușa irizantă care-i rezistase încercărilor, apoi de un boboc de trandafir care se desface.

— E minunat, îi spuse el Mameltei. Dar nu poate fi acesta drumul. Arată ca un... hambar, mi se pare.

Camera pătrată, care le apăru în fața ochilor când se deschise ușa, era prost luminată și murdară; pe podea se vedeau cioburi de sticlă, iar în colțuri, grămezi de oțel vopsit în gri. Mamelta se așeză pe una din ele, ridicând un norișor de praf.

— O să ne ducă la ridicător?

Deși se uita la el când vorbea, lui Silk îi dădea impresia că nu fața lui o vedea.

— Mă tem că n-o să ne ducă nicăieri — îi răspunse când ușa se închise la loc. — Dar cred că ne putem ascunde aici o vreme. Dacă soldații vor fi plecat când ieșim, poate reușesc să găsesc drumul înapoi la tuneluri.

— Vrem să ne întoarcem. Stai jos.

Se așeză, cu senzația inexplicabilă că grămada de oțel — de fapt, toată camera pe post de depozit — se scufunda sub el. — Ce e ridicătorul, Mamelta?

— *Logansione*, nava care ne va duce pe *Spirala* călătoare stelară.

— Cred că... — Cuvântul necunoscut îi dădu de furcă lui Silk. — Vreau să spun, nu crezi... nu te-ai gândit că vaporul acesta care urma să te ducă undeva... a existat cândva, demult? Foarte demult?

Ea se uita drept înainte; Silk îi observă maxilarul rigid.

— Voiam să-ți vorbesc despre Mucor. Poate c-ar trebui să termin povestea; pe urmă putem trece la alte lucruri. Îmi dau seama că toate astea te tulbură.

Mamelta mișcă din cap aproape imperceptibil.

— Voiam să-ți spun ce tare m-a deranjat că tatăl ei nu știe ce face. Își ia zborul sub formă de spirit, așa cum ți-am spus. Posedă oamenii, cum te-a posedat și pe tine. Mi-a apărut în față fără trup, în prezbiteriul meu, iar mai târziu, adică astăzi, în tuneluri, după ce am visat-o. Pe lângă asta, stafia unui prieten foarte bun de-al meu, al prietenului și sfătuitorului meu, ar fi trebuit să spun, mi s-a arătat aproape în același timp cu ea. Cred că apariția ei a înlesnit-o într-un fel pe a lui, deși cunosc mult mai puțin decât ar trebui despre aceste aspecte.

— Eu sunt o stafie?

— Nu, sigur că nu. Ești în viață, o femeie vie, una foarte atrăgătoare. Nici Mucor n-a fost stafie când mi s-a arătat. Cu alte cuvinte, ceea ce am văzut eu a fost spiritul celor vii, nu al cuiva care a murit. Când mi-a vorbit, am auzit sunete propriu-zise, sunt sigur, și probabil că a țipat sau a spart ceva în camera de dincolo ca să o lumineze așa de intens. — Silk își mușcă buzele; al șaselea simț al său îi spunea (evident, greșit) că aluneca, aluneca întruna, odată cu grămada de oțel cenușiu și podeaua presărată cu cioburi care se prăbușeau sub el și-l trăgeau după ele la nesfârșit.

— Voiam să spun că atunci când Mucor a intrat în niște femei dintr-o casă din orașul nostru, tatăl ei nu și-a închipuit nici o clipă că demonul de care se plângea lumea era propria lui fiică; asta m-a nedumerit toată ziua. Cred că am înțeles de ce și aș vrea să-mi spui, dacă știi, dacă am dreptate. Dacă Mucor a lăsat în tine o parte din spiritul ei, e posibil să știi. A suferit vreodată vreo operație? O operație la cap?

Urmă o pauză lungă.

— Nu sunt sigură.

— Pentru că tatăl ei și cu mine am vorbit despre doctori, printre altele. Are doctorul lui și mi-a spus că predecesorul lui a fost neurochirurg.

Silk așteptă zadarnic o reacție de la Mamelta.

— Mi s-a părut ciudat până când mi-a trecut prin minte că neurochirurgul fusese angajat pentru o anumită sarcină. Să presupunem că Mucor a fost un copil normal din toate punctele de vedere, însă îi putea poseda pe alții. Poate să fi intrat în cei din apropierea ei, iar acestora nu le-a plăcut deloc. Probabil că Blood a consultat mai mulți doctori, considerând capacitatea fenomenală a fetei drept o boală, pentru că nu e un om religios, fără discuție. În cele din urmă, probabil că a găsit un doctor care i-a spus că o poate *vindeca* scoțându-i tumora sau altceva din creier. Sau chiar o parte din creier, deși acesta e un gând atât de urât, încât aș vrea să fi găsit o cale de a-l evita.

Mamelta încuviință cu un semn din cap.

Încurajat, Silk continuă:

— Blood a crezut, probabil, că operația a reușit în totalitate. Nu a bănuit că tocmai fiica lui intrase în femeile acelea, fiind ferm convins, de ani de zile, că nu mai avea capacitatea aceea. După mine, nu-i exclus ca operația să i-o fi anulat până când a crescut, așa cum se pare că i-a afectat rațiunea. Dar în timp, pe măsura ce creierul ei s-a regenerat parțial, ea și-a redobândit capacitatea; și, bucurându-se de a doua șansă, a fost destul de prudentă să acționeze în locuri mai îndepărtate și, în general, să se ascundă; deși se pare că l-a urmărit pe tatăl ei sau pe un alt membru al gospodăriei până unde locuiau femeile, așa cum, fără îndoială, m-a urmărit pe mine mai târziu. Îți sună cunoscut povestea mea, Mamelta? Poți să-mi spui ceva despre ea?

— Operația a fost înainte de a mă urca pe navă.

— Înțeleg — spuse Silk, deși nu înțelegea. — Și... pe urmă?

— A venit. Acum îmi amintesc. Ne-au legat înăuntru.

— Era un vapor cu sclavi? Noi, în Viron, nu avem așa ceva, dar știu că se găsesc în alte orașe și că pe Amnis pradă satele de pescari. Mi-ar părea rău să aud că există vapoare de sclavi și dincolo de hotarul spiralei.

— Da — spuse Mamelta.

Silk se ridică și apăsă în centrul ușii, cum făcuse Mamelta, însă ușa nu se deschise.

— Nu încă. Se va deschide automat în curând.

Se așeză din nou, cu aceeași senzație inexplicabilă că încăperea se lăsa spre stânga și cădea.

— A venit vaporul?

— A trebuit să ne oferim voluntari. Erau... nu puteai spune nu.

— Mai ții minte dacă ai fost afară, Mamelta? Iarba, copacii, cerul și celelalte?

— Da. — Gura i se lăți într-un zâmbet. — Da, cu frații mei. — Chipul ei prinse viață. — Ne jucam cu mingea în *patio*. Mama nu-mi dădea voie să ies pe stradă, cum făceau ei. Aveam o fântână și aruncam mingea în apă ca să se ude cine trebuia s-o prindă.

— Ai văzut soarele? Era lung sau scurt?

— Nu înțeleg.

Silk scotoci în memorie după cele povestite de Maytera Marble despre Soarele Scurt.

— Aici — rosti el prudent — soarele nostru e lung și drept, o linie de aur încins, care separă pământul nostru de tărâmul ceresc. Așa arăta și al tău? Sau era un disc în mijlocul cerului?

Fața Mameltei se boți și din ochi începură să-i curgă lacrimi.

— Și nu o să mă întorc niciodată. Ia-mă în brațe. O, ia-mă în brațe!

Îi ascultă dorința, stângaci ca un băiat, dar perfect conștient de trupul moale și cald de sub roba neagră, uzată, țesută în diagonală, pe care i-o împrumutase.

Capitolul 10

În pântecul Spiralei

Auk se propti de balustrada joasă a altarului ca să cerceteze dalele crestate din piatră cenușie de la poalele stâncii. Suprafața lor deformată, unghiulară lucea palidă în lumina cerului, dar crăpăturile și fisurile dintre ele erau negre ca smoala.

— Aici, aici! — Oreb ciugulea vesel buzele Scyllei. — Altar mâncat!

— Să știi că nu mă întorc înapoi cu tine — îi spuse Chenille lui Auk. — M-ai obligat să bat drumul până aici în rochia mea bună de lână în zadar. Nu-i nimic. M-ai lovit și cu pumnul și cu picioarele. Nu-i nimic. Dar dacă vrei să mă întorc cu tine, va trebui să mă cari în brațe. Încearcă. Mai pocnește-mă de câteva ori și trage-mi una zdravănă cu piciorul. Vezi dacă mă ridic.

— Nu poți să rămâi aici toată noaptea — mormăi Auk.

— Nu mă crezi în stare? Ia vezi.

Oreb ciuguli din nou buzele Scyllei.

— Aici Auk!

— Ia mai termină. — Auk îl prinse în mână. — Acuma ascultă la mine. N-am de gând să te car după mine cum te-am cărat pe cărare. Caută-l pe Patera Silk ca înainte. Dacă-l găsești, îmi dai de știre.

— De data asta nu mai vine înapoi — îl avertiză Chenille pe un ton obosit și indiferent.

— Ba o să vină. Dă-i drumul, păsăroiule. Valea.

Îl aruncă pe Oreb peste balustradă și se uită cum alunecă în jos.

— Sunt sute de locuri în care ar fi putut cădea măcelarul ăla lung.

— Opt sau zece. M-am uitat eu.

Fata se întinse pe podeaua de piatră.

— O, Molpe, sunt așa de obosită!

Auk se întoarse cu fața la ea.

— Chiar ai de gând să stai aici toată noaptea?

Dacă Chenille mișcă din cap, el nu văzu din cauză că era prea întuneric sub cupola altarului.

— Ar putea veni cineva .

— Cineva mai rău decât tine?

Auk scoase un mormăit.

— Foarte amuzant. Pun rămășag pe tot ce am că și dacă ai lua la cercetat fiecare tip din orășelul ăla uitat, n-ai găsi nici un...

— Gura!

O vreme, Chenille nu mai spuse nimic, de teamă sau de oboseală, nici ea nu știa. În liniștea care se lăsă, auzi cum se izbesc valurile de poalele stâncii, vântul suspinând printre stâlpii răsuciți ai altarului, sângele pulsându-i în urechi și bătaia ritmică a inimii.

Rugina ar fi rezolvat toate problemele. Amintindu-și de sticluța goală pe care o lăsase pe pat în casa lui Orchid, își imagină una de douăzeci de ori mai mare, mai mare decât o sticlă, plină cu rugină. Ar priza puțin din ea, și-ar scurge o picătură zdravănă pe buze, pe urmă s-ar întoarce înapoi cu Auk până când ar ajunge în starea în care ți se pare că plutești și l-ar împinge jos, tot mai jos, până ar cădea în lacul de dedesubt.

Dar sticluța nu exista, nu va exista niciodată, iar jumătatea de sticlă de rachiu pe care o băuse își consumase deja efectul; își apăsă tâmplele pulsânde cu degetele.

Auk începu să urle:

— *Hei, pasăre!* Ești acolo? Ciripește!

Și dacă-l auzi, Oreb nu-i răspunse.

Auk întrebă arțăgos:

— De ce să fi venit până aici?

Chenille mișcă din cap într-o parte și în alta.

– M-ai mai întrebat. Nu știu. Țin minte că am mers într-un fel de căruță, da? Cu cai. Numai că atunci altcineva mă controla și aș vrea să se întoarcă înapoi.

Își mușcă încheieturile degetelor, uimită de propriile ei vorbe. Apoi

adăugă plictisită:

— S-a descurcat mai bine decât mine. Și decât tine.

— Ține-ți gura. Ascultă, eu o să cobor. Cât de jos pot fără să cad. Tu odihnește-te. Mă întorc cât de repede.

— O să facem o paradă — îi spuse Chenille. Apoi, după câteva minute, adăugă: — Una mare, până la Alameda. Cu fanfare.

Apoi adormi și intră într-o cameră imensă, strălucitoare, plină de bărbați în haine alb cu negru și femei cu multe bijuterii. Un amiral de trei sori în ținută de gală mergea lângă ea și o ținea de braț și nu conta deloc. Ea mergea țanțoșă, toată numai un zâmbet. Avea un guler făcut numai din diamante, și tot diamante îi atârnau în urechi și-i scânteiau ca luminile pe cerul nopții la încheieturile mâinilor. Și toți ochii erau ațintiți asupra ei.

Apoi Auk o scutură de umăr.

— Eu plec. Vrei să vii sau nu?

— Nu vreau.

— Sunt locuri în Limna unde poți mânca bine. Îți plătesc cina și-ți închiriez o cameră și mâine plecăm înapoi în oraș. Vrei să vii?

Ea se trezise destul ca să-i spună:

— Nu vrei să asculți, nu-i așa? Nu vin. Pleacă.

— Bine. Dacă dă peste tine vreun balaoacheș, să nu dai vina pe mine. Am făcut tot ce-am putut pentru tine.

Ea închise ochii din nou.

— Dacă vrea să mă violeze vreun balaoacheș, n-are decât, mie-mi convine de minune, câtă vreme nu ești tu și nu vrea să mă plimb încolo și-ncoace cât se produce. Dacă vrea să mi-o sufle, și asta-i bine. — Oftă. — Numai să nu mă pună să-l ajut.

Auzi clar scârțâitul bocancilor lui Auk care părăsea altarul, apoi se ridică cu greu în picioare, după un timp care i se păru foarte scurt. Noaptea era senină; lacul sclipea agitat în lumina stranie a cerului care cădea pe fiecare colț de stâncă dur, arid. La orizont, orașele îndepărtate, învăluite de Viron în noapte, apăreau ca niște punctișoare fosforescente, nici pe departe la fel de ispititoare ca scânteierile de gheață care-i dispăruseră de la încheieturile mâinilor.

— Hackum? — strigă ea, cu glas tare. — Hackum?

El se ivi din umbrele stâncilor aproape imediat, exact în punctul ieșit

în evidență, din care Silk îl urmărise pe spion dispărând în altar și din care ea își imagină că-l împinge pe Auk în apă.

— Jugs? Te simți bine?

O forță invizibilă o strângea de gât.

— Nu. Dar îmi revin imediat. Hackum?

— Ce este?

Din cauza potopului de lumină din cer, care până atunci îi crease impresia că fiecare tufiș și afloriment era foarte departe și înconjurat de o aură de stranietate, nu reuși să-i citească expresia feței (nu știa, dar se pricepea foarte bine la asta), nici când i se releva; iar tonul lui era plat și nu trăda nici o emoție, poate doar din cauza distanței.

— Aș vrea s-o iau de la început. M-am gândit că poate vrei și tu s-o luăm de la început.

Tăcerea lui se prelungi cât ea numără șapte bătăi de inimă. Apoi, în sfârșit, o întrebă:

— Vrei să vin înapoi?

— Nu — strigă ea, iar el parcă se făcea tot mai mic. — Vreau să spun că... vreau să vii la Orchid într-o noapte. Bine?

— Bine.

Nu fusese ecoul.

— Poate săptămâna viitoare. Eu n-o să te cunosc. Nici tu pe mine. O luăm de la început.

— În regulă — strigă el din nou. — Aș vrea să te cunosc odată.

Vru să-i spună *O să ne cunoaștem*, dar cuvintele i se opriră în gât; în schimb, îi făcu cu mâna, apoi, dându-și seama că n-o vede, ieși de sub cupolă în lumina limpede și blândă a cerului și flutură iar din mână, urmărindu-l cum dispare acolo unde Calea Pelerinilor cotea spre uscat.

Asta-i tot, își spuse ea.

Era obosită și o dureau picioarele, dar dintr-un motiv anume nu voia să se întoarcă sub cupolă; se așeză pe piatra netedă din fața intrării în altar, își zvârli pantofii din picioare și-și mângâie bășicile.

Era ciudat cum aflai. Asta e, așa e el, nu mi-am dat seama până nu mi-a spus *Aș vrea să te cunosc într-o zi*

El o să vrea ca ea să plece de la Orchid. În mod neașteptat, realiză că ar pleca bucuros din locul acela pângărit ca să trăiască oriunde, și sub poduri,

cu el.

Ciudat.

Descoperi o placă de bronz fixată în piatra netedă a altarului; pipăi literele cu degete leneșe, rostindu-le pe cele pe care le cunoștea. Placa parcă se mișca, deși foarte ușor, de parcă n-ar fi fost fixată, ci doar prinsă cu balamale în partea de sus. Vârî unghiile pe sub ea, o ridică și văzu un vârtej de culori: roșu și albastru și roz și galben și auriu și maro și verde și negru verziu și alte nuanțe care nu știa cum se numesc.

— ÎNTR-O CLIPĂ, EMINENȚĂ — SPUSE INCUS, înclinându-se din nou. — Am înțeles perfect, Eminență, voi ajunge la fața locului într-o oră. Puteți avea încredere absolută în mine, Eminență. Ca întotdeauna.

Închise ușa încet, fără zgomot, făcând întruna reverențe, se asigură că zăvorul căzuse la loc, apoi scuipă. Cercul avea să se întrunească după cina de la Fulmar*, iar Bittersweet† a promis că va arăta tuturor ce minuni susține că a reușit să facă cu un hamal bătrân care – i-ar fi spus ea lui Patera Tussah – o adora pe ea ca Echidna, Scylla, Molpe, Thelxiepeia, Phaea sau Sphigx la comandă, toate executate în compilator. Incus voia (acum mai mult ca niciodată) să vadă așa ceva. Voia să-l vadă pe hamal fără placa protectoare de pe craniu și de pe față. Era mai mult decât nerăbdător să vadă cu ochii lui o demonstrație propriu-zisă a tehnicii lui Bittersweet, ca s-o poată compara cu a lui.

Oare chiar putea oricine să descarce – sau era totul mult mai simplu decât își imaginase el? Teoretic, răsturnai arta programatorilor din Soarele Scurt, folosind-o în avantajul tău, așa cum un luptător expert își răstoarnă adversarul prea greu pentru a fi ridicat, folosindu-se chiar de forța acestuia.

Scrâșnind din dinți și lovindu-și pumnul mic de palmă, Incus încercă să se convingă că deseară va avea loc un raid și că un zeu bine dispus îi luase mințile bătrânului Remora, ca să-l scutească de suferință; dar era o prostie, știa. *Avea dreptul* să meargă la noapte. Cercul nu se va mai întruni decât luna viitoare și nimeni nu trudise la mecanica ocultă mai mult ca el, nimeni nu împărtășise altora mai bucuros cele aflate decât el, așa că își câștigase de

---

*Pasăre palmipedă din mările nordice

†Zârnă

zece ori dreptul al participare. Nu exista cinste, nu exista dreptate în spirală.

Zeilor nu le păsa sau se arătau oștili. Oștili față de el, fără îndoială.

Lăsându-se nervos în scaun, vârî cea mai la îndemână pană în călimară.

Dragul meu prieten Fulmar,

Cu mare părere de rău te anunț că ramolitul ăla tâmpit mi-a mai pus în cârcă o sarcină absolut ridicolă, născocită de el. Urmează să plec la Limna la noapte, și numai în această noapte. Trebuie să însoțesc niște pescari în căutarea unei femei (da, a unei *femei*) pe care nu am văzut-o niciodată, care s-ar putea să nici nu fie acolo, pentru că spionii lui, care nu sunt buni de nimic, au dat greș din nou.

Așa că, dragă prietene, plânge-l pe bietul tău asociat, pe *Mine Însumi*, care ar fi stat alături de tine diseară, dacă ar fi putut.

Pe *Mine Însumi* însemna pe *el*, cum va înțelege și proștovanul de Fulmar. Scurt și mulțumitor, Incus reciti biletul, îl admiră, îl corectă în minte și în cele din urmă îl aprobă, apoi îl rupse în două, îl mototoli și-l azvârli în incinerator. Șansele ca bătrânul Remora să-l vadă și să-l identifice pe el ca autor era destul de slabe, dar nu atât de slabe încât prudența să nu-l împiedice să scrie așa ceva. Așadar, altă coală de hârtie și mai multă cerneală — cu pana ținută greșit.

Dragul meu prieten,

Îndatoriri presante mă obligă să renunț la cina comună deosebit de agreabilă la care ai fost atât de amabil să mă inviți.

M-ul lui tipic, ascuțit, fusese înlocuit de o literă nouă, remarcabil de asemănător cu un *E* dublu, cu susul în jos. Bine, foarte bine!

Știi bine, dragul meu prieten, deși ar fi mai potrivit să spun că n-ai de unde să știi cu câtă nerăbdare am așteptat să ascult *relatarea directă* a minunatelor aventuri ale cunoștinței noastre comune, Bee. Bee însuși...

Nu, nu merge. Fulmar ar fi complet nedumerit de pronumele masculin; va trebui să treacă pe la el pe-acasă și să-i lase un mesaj clar prin valet. Deranjul și timpul pierdut n-ar rămâne nerecompensate; el, Incus, ar avea cel puțin satisfacția de a se interesa de câtă vreme nu și-a mai primit

salariul nenorocitul de valet și de a vedea expresia nedumerită a chemului zăpăcit. Valetul fusese un proiect extrem de onorabil, iar Fulmar nu l-ar fi dus la capăt cu succes fără ajutorul lui.

Ridicându-se de pe scaun, Incus scoase un fluierat ascuțit și-i spuse băiatului bondoc și cu privire îngrijorată care sosi la chemarea lui:

— Am nevoie de o lectică *rapidă* cu opt purtători, care să mă ducă la lac. O idioată de femeie... Nu contează. Eminența Sa nu va aproba închirierea unui plutitor, deși insistă să mă grăbesc. Spune-le oamenilor că va fi un singur pasager, adică eu. Poți să mă descrii, nu cântăresc prea mult. O să primească *plată dublă* la Limna și vor fi lăsați liberi acolo. Fă tot ce poți, dar grăbește-te. Între timp, mă așteaptă sute de treburi urgente care trebuie... Du-te, am zis! Iute! Te mai doare fundul? O să te doară și mai tare dacă nu zbori!

— Da, Patera. Imediat, Patera.

Înclinându-se, băiatul cel gras închise ușa, se asigură că zăvorul coborâse la locul lui și scuipă exact într-un colț.

SILK URMĂRI FASCINAT CUM UȘA SE DESCHISE într-un vârtej de petale, creând un coridor verde impresionant în spatele ei.

— Mi-a luat ceva vreme să identific senzația — îi mărturisi el Mameltei — dar în cele din urmă am reușit. Era sentimentul pe care l-am avut în copilărie, după ce mama mă lăsa din brațe.

Se opri și medită.

— Acum ne aflăm împreună în alt loc, mult mai adânc, sub pământ. Absolut extraordinar! Oare îl putem împiedica pe Hammerstone să ne urmărească aici jos?

Mamelta scutură din cap fie ca să-i dea un răspuns negativ, fie ca să și-l limpezească, Silk nu avea cum să-și dea seama.

— Ce ciudat... Oare visez din nou?

— Nu, o asigură el. — Se ridică de pe scaun. — Nu. Scoate-ți gândul ăsta din cap de tot. Ai visat mult acolo, sus?

— Nu știu cât a ținut. Să zicem c-am visat o dată la o sută de ani?

Silk ieși în coridor. Văzu un puț nu departe de ușa cu petale: în el, o scară în spirală, slab luminată. Porni pe coridor să-l cerceteze, simți cum calcă un obiect prin talpa uzată a pantofului și se aplecă să-l ridice.

Era un card.

— Ia privește, Mamelta! — Îl ridică în aer. — Bani! Am început să am noroc de când te cunosc. Îți zâmbește un zeu care și îmi zâmbește și mie, pentru că suntem împreună.

— Nu sunt bani.

— Ba da. Existau bani de vreun fel în Spirala Soarelui Scurt? Noi avem carduri în Viron, iar negustorii din alte orașe le primesc, deci probabil și ei tot de ele se folosesc. Cu ăsta aș putea cumpăra o capră frumoasă pentru Pas, de exemplu... chiar o mioară albă, dacă e ieftină piața. Aș putea să-l împart în o sută de bucăți, fiecare de un bit. Cu un bit cumperi două căpățâni mari de varză sau șase ouă. Tu nu vii afară? Nu cred că va coborî mai jos camera mișcătoare.

Ea se ridică și-l urmă în coridor.

— Maytera Marble își amintește de Soarele Scurt. O să-ncerc să te prezint. Aveți foarte multe în comun, sunt convins.

Cum Mamelta nu spuse nimic, o întrebă:

— Vrei să-mi povestești visele tale? Te-ar putea ajuta. Ce ai visat?

— Oameni ca tine.

Silk se aplecă peste marginea puțului. Pe primele șase trepte erau scrise următoarele șase cuvinte:

CINE COBOARĂ SERVEȘTE DESĂVÂRȘIT ZEULUI PAS

— Uită-te aici — îi spuse Silk. Ea nu se uită, așa că o întrebă: — Cine erau oamenii din visele tale?

Mamelta rămase tăcută atâta vreme că Silk crezu că n-o să-i mai răspundă niciodată; coborî printr-o spărtură din marginea puțului pe prima treaptă.

— Pe fiecare treaptă scrie ceva — o anunță el. — Următoarea serie spune: *Îi voi învăța pe copiii mei cum am dus la îndeplinire Planul lui Pas.* Trebuie să fie un altar al zeului Pas la fundul puțului. Vrei să-l vezi?

— Încerc să... mă gândesc la un fel de a-ți povesti. Noi nu vorbeam. Nu rosteam cuvinte. Acum trebuie să-mi amintesc cum se rostesc cuvintele. Spun ceva, dar tu nu mă auzi decât dacă mișc din buze. Să mișc buzele și limba... în timp ce scot sunete din gât.

— Te descurci foarte bine — îi zise Silk binevoitor. — În curând va trebui să urcăm înapoi, dar nu cu aceeași cameră mică, bănuiesc că ne-ar

duce de unde am plecat. Trebuie să mă întorc în tunelurile de sub Limna și să găsesc cenușa manteionului de acolo. Nu sunt deloc sigur că ar trebui
să ne facem timp să vizităm altarul, să spunem rugăciuni, și așa mai departe. Tu ce părere ai?

— Eu...

Mamelta tăcu și rămase cu privirea ațintită în gol.

— Patera Pike, predecesorul meu, un om deosebit de cucernic, țipa în somn — îi spuse Silk. — Uneori mă trezeam când îl auzeam din camera vecină. Posibil să-ți fie frică să vorbești, crezând că și acum visezi și că-i trezești pe ceilalți adormiți. Dar nu visezi, deci n-ai cum să-i trezești.

Ea îl aprobă mișcând din cap abia perceptibil.

— Poate că am țipat la început. Una era mică, a doua fiică a Monarhului. Cea pe care o vedeai dansând.

— Molpe? — sugeră Silk.

— Îmi aduc aminte că o vedeam de multe ori când eram acasă, dansa în visele mele. Era o dansatoare desăvârșită, dar noi o ovaționam pentru că ne era frică. Se vedea pe chipul ei cât de lacomă era după genul de aplauze pe care ceilalți le primeau.

— Poate că Pas e cel ce te protejează — hotărî Silk. — Da, el trebuie să fie, din moment ce camera mișcătoare ne-a adus exact la altarul lui. Așa stând lucrurile, sigur se va supăra dacă nu mergem să-l vizităm, după câte a făcut pentru noi. Nu vrei să vii cu mine?

Mamelta veni lângă el pe treapta cea mai de sus și coborâră amândoi spirala, unul lângă altul, văzând urmele celor care coborâseră înaintea lor în praful subțire de pe scări și tremurând în răcoarea puțului care se îngusta și se întuneca pe măsură ce coborau.

Nu ajunseseră nici la jumătatea scărilor, când Silk strâmbă din nas din cauza unui miros vag de putrefacție, ca și cum altarul nu fusese curățat și purificat cum se cuvine, iar el (presupunând că altarul la care se gândise avea un pristol) se hotărî să-l purifice cu mâna lui, la nevoie.

Mamelta, rămasă în urma lui cu câteva trepte, îl atinse pe braț.

— Acela e un hammerstone*?

Silk întoarse capul spre ea.

---

*În limba engleză, hammerstone înseamnă silex, cremene

— Hammerstone? Unde?

— Acolo jos? — Arătă fundul puțului cu un gest obosit. — Geme? Se aude un geamăt?

Silk se opri să asculte; sunetul era atât de slab, încât nu era sigur că nu-l auzea decât în închipuirea lui, un țiuit bizar, când mai subțire, când mai gros, aproape o părere, gata oricând să se stingă de tot.

Nici la fundul puțului, unde zăcea soldatul, nu se auzea mai tare. Silk apucă mortul de braț și-l rostogoli pe spate, descoperind că nu mai avea forța de mai demult. În pieptul vopsit în albastru al cadavrului era o gaură groasă cât degetul lui mare.

Se opri să-și tragă sufletul, apoi spuse:

— Mai bine stai deoparte, Mamelta. Chimii rareori explodează după ce-au murit, dar e riscant. — Lăsându-se pe vine, îndepărta masca de metal de pe fața mortului cu una din laturile metalice ale gammadionului. Scutură din cap când conexiunile în paralel cu latura nu produseră un arc electric.

— Cum...? Pe mine mă cheamă Mamelta. Tu mi-ai spus cum te cheamă?

— Patera Silk. — Se îndreptă de spate. — Spune-mi Patera, te rog. Voiai să mă întrebi cum a murit acest om?

— E o mașinărie. — Mamelta se uită la rana din pieptul cadavrului. — Un robot?

— Un soldat — îi explică Silk — deși n-am mai văzut soldați albaștri până acum. Ai noștri sunt pestriți – verzi, maro și negri – deci cred că a venit din alt oraș. Oricum, e mort de mult timp, dar persoana din altar trăiește și suferă de durere.

În peretele puțului era o ușă masivă întredeschisă. Silk o împinse și pătrunse în altar, trezindu-se (spre mirarea lui) într-o cameră circulară înaltă de treizeci de coți, cu canapele tapițate, monitoare și afișaje colorate pe tavan, pe podea și pe peretele curbat. Fiecare monitor era aprins, iar în ele un obiect asemănător cu un craniu, fără față, țopăia și suspina.

Silk bătu din palme.

— Monitor!

Se auziră niște mormăituri. O gaură neregulată se deschise și se închise; sunetele se transformară într-un țipăt ascuțit și o trapă se dădu la o parte

în mijlocul camerei.

— Vrea să intri în nas — îi spuse Mamelta.

Silk merse la deschizătura din podea și se uită în jos. Pe fund, la o distanță de cincizeci de coți, înotau la unison trei punctulețe strălucitoare; îi amintiră imediat de cele trei luminițe similare pe care le văzuse în vis, pe fundul presupusului mormânt al lui Orpine. Se uită la ele până când dispărură, înlocuite de o sclipire solitară.

— O să cobor acolo.

— Da. Asta vrea.

— Monitorul? Îl înțelegi?

Mamelta scutură din cap, o mișcare foarte discretă.

— Am mai văzut asta. Pe drum spre nava care ne ridica deasupra *Spiralei*.

— Imposibil să fie un vapor — protestă Silk. — Altarul probabil că e săpat în piatră dură.

— Aceea e dana — șopti ea, dar el se lăsase deja la podea și-și coborâse picioarele în deschizătura circulară de sub trapă. Coborî pe o scară mobilă până deasupra unei bule transparente prin care văzu o întindere neagră de piatră și numai piatră. Stând s-o privească, se declanșă un mecanism mental neidentificat, iar punctulețele strălucitoare care mișunau sub podeaua concavă de cristal nu se mai aflau doar departe, ci la o distanță imposibil de străbătut – lămpile și flăcările unui cer necunoscut.

— Mare Pas...

Acolo, jos, numele divin suna lipsit de sens, deși toată viața lui, Silk îl folosise fără să se îndoiască de puterea lui; Marele Pas nu mai era atât de mare, nici măcar zeu, aici, afară.

Silk înghiți în sec, cu gura uscată, apoi făcu semnul plus cu gammadionul de la gât.

— Asta mi-ai arătat, nu-i așa? Același lucru pe care l-am văzut pe terenul de sport, catifeaua neagră și scânteile colorate de sub picioare.

Auzi, sau i se păru că aude, o confirmare neroștită.

Îl întări cum nu l-ar fi întărit nimic altceva. Pe rând, își luă mâinile transpirate de pe treptele scării mobile și le șterse de tunică.

— Dacă vrei să mor, atunci o să mor, știu; nici n-aș vrea altceva. Dar după ce mi-ai arătat asta pe terenul de sport, mi-ai cerut să salvez manteio-

nul nostru, așa că, te rog, lasă-mă să mă întorc în spirala pe care o cunosc.

O să-ți ofer un taur alb, jur, îndată ce îmi voi permite.

De data asta, nu primi nici un răspuns.

Se uită în jur; unele punctulețe erau roșii, altele, galbene ca topazul, altele violete, multe ca diamantele. Pe ici, pe colo i se păru că vede nori de ceață sau de lumină – orașe întregi, desigur. Câmpia tristă avea gropițe, ca obrajii unui copil care a supraviețuit scarlatinei, și era mult mai aridă decât stâncile pe de Calea Pelerinilor; nici un copac, nici o floare, nici urmă de buruieni sau petece de mușchi printre pietre.

Silk rămase pe loc, cu ochii la sclipirile vagi ce se iveau din întuneric, până când Mamelta, pe o treaptă de deasupra lui, îl atinse pe vârful capului ca să-i atragă atenția; atunci tresări, se uită la ea cu uimire și întoarse imediat privirea, șocat la vederea șoldurilor ei dezvelite.

— Obiectul pe care l-ai găsit? Am aflat de unde vine. Dă-mi-l.

— Ți-l dau — îi promise. Când încercă să urce, descoperi că avea mâinile reci și înțepenite. — Te referi la card?

Ea nu răspunse.

Toate încăperile erau mici, deși cea mai mare dintre ele avea canapele nenumărate și era mai înaltă decât turnul principal din Marele Manteion, cu fața spre palatul Prolocutorului de pe Palatin. Într-o cameră de deasupra acestei înalte încăperi cilindrice, călcâiul lui Silk alunecă pe ceva mic, alb și putred. Așa află de unde venea mirosul pătrunzător de putrefacție. Podeaua era presărată cu bucăți mici de carne moartă. O întrebă pe Mamelta de unde proveneau. Ea se aplecă, cercetă una și-i răspunse:

— De la om.

Când se lăsă pe vine ca să studieze și el o bucată de carne, recunoscu pulberea neagră și aspră în care zăcea: dulapul de metal lucios care probabil că a conținut cândva mii sau zeci de mii de bio fusese, la fel ca încăperea în care dormise Mamelta alături de atâția alți bio, sigilat cu sigiliul lui Pas; sigiliul fusese spart, iar embrionii mișunau neștingheriți. La școală, Silk învățase să considere simpla folosire incorectă a oricărui nume divin o blasfemie. Păi, dacă era adevărat, atunci cum să considere ceea ce vedea? Se cutremură și porni repede după Mamelta.

Într-un compartiment atât de mic, încât nu avu ce face și trebui să se frece de ea, Mamelta îi arătă un cadru și niște sârme atârnând în gol.

— Ăsta e locul. Tu nu vei ştii să-l identifici. Lasă-mă pe mine.

Curios şi încă şocat de prădarea comorilor lui Pas, îi dădu un card. Ea îi ataşă trei cleme, apoi studie monitorul de deasupra.

— Ăsta e altfel — rosti ea. Se aplecă şi-l inseră în cadru la înălţimea gleznei. — Dă-mi-le pe toate.

Silk i le dădu; ea le testă pe rând ca pe primul, fără grabă, câteodată oarecum nesigură pe hotărârile ei, dar întotdeauna luând-o pe cea corectă. În timp ce lucra, o faţă cenuşie, spartă, prinse contur pe monitor.

— E timpul? — întrebă faţa. — E timpul?

Silk scutură din cap, dar faţa repeta întrebarea la nesfârşit.

— Dacă mai ai, trebuie să mi le dai pe toate — îi spuse Mamelta.

— Nu mai am. Au rămas şapte după înmormântarea lui Orpine, două de la sacrificiul adus de Blood şi cel pe care l-am găsit. Ţi le-am dat pe toate ca să repari monitorul ăsta... N-am ştiu că banii...

— Ne trebuie mai multe — zise Mamelta.

Silk încuviinţă cu un semn din cap.

— Bineînţeles, dacă e să-mi salvez manteionul. Mult mai multe decât zece. Dar dacă iau cele zece carduri înapoi, monitorul va rămâne stricat, cum l-am găsit.

Extenuat, Silk se propti de perete. S-ar fi aşezat, dacă ar fi avut unde.

— Ai mâncat? Este mâncare la bord.

— Trebuie să cobor din nou. — Alungă ferm plăcerea neaşteptată pe care i-o provocă îngrijorarea ei. — Trebuie să-l mai văd o dată. Monitorul... Ăsta chiar e un vapor?

— Da, dar nu ca *Loganiştone*. E mai mic.

— În orice caz, monitorul lui avea dreptate. Ceea ce am văzut de la prova era ceva ce trebuia să văd. Dar şi tu ai dreptate. Mai întâi ar trebui să mănânc. N-am mai pus nimic în gură... din dimineaţa zilei când am plecat la lac; ăsta a fost ieri, cred. Atunci am mâncat foarte repede o jumătate de pară, înainte de rugăciunea de dimineaţă. Nu-i de mirare că sunt aşa de obosit.

Vasele micuţe, învelite într-o peliculă mată pe care Mamelta o consuma cu plăcere evidentă, se încălzeau prea tare imediat ce o dădeau la o parte. Erau făcute din biscuiţi tari, crocanţi. Încă tremurând şi recunoscători pentru căldură, mâncară cu poftă şi vasele şi conţinutul lor, aşezaţi unul lângă

altul pe una din nenumăratele canapele; în vremea asta, monitorul repeta întruna *E timpul? E timpul?* până când, cel puțin Silk, încetă să-l mai audă. Mamelta îi dădu o legumă răsucită, de culoare verde închis, al cărui gust îi aminti de gâsca sură pe care o oferise tuturor zeilor în ziua când venise pe Strada Soarelui; el îi dădu în schimb o prăjitură aurie, deși ei i se păru că mâncase deja prea mult.

— Acum o să cobor din nou la prova — spuse Silk. — Poate că n-o să mă mai întorc aici niciodată și n-aș putea suporta să nu-mi dovedesc încă o dată, pentru totdeauna, că am văzut într-adevăr ceea ce am văzut.

— Pântecele *Spiralei*

Silk înclină din cap.

— Da, dacă așa vrei tu să-i spui, dar și ce se află dincolo de el. Tu poți să rămâi aici să te odihnești sau să pleci, dacă nu vrei să mă aștepți. Poți să păstrezi și roba, dar te rog să lași penarul aici, dacă pleci. E în buzunar.

Mai rămăsese puțină mâncare într-unul din vasele crocante, dar și el se săturase. Se ridică și scutură fărâmăturile de pe tunica murdară de cenușă.

— După ce vin înapoi, noi – eu singur, dacă tu nu vrei să vii – va trebui să ne întoarcem în tuneluri ca să recuperez azothul pe care l-am lăsat acolo când m-am întâlnit cu soldații. O să fie foarte periculos, te previn. Sunt acolo niște animale înfiorătoare.

— Dacă nu mai ai carduri, poate reușesc să repar altceva — spuse Mamelta. — Silk se întoarse să plece, dar ea îi vorbi în continuare. — Asta e meseria mea, cel puțin o parte din ea.

Scara era aceeași, iar punctulețele – altele – aflate la distanța aceea neimaginabilă sclipeau la fel. Acest vapor, din altă spirală, era totuși un altar, hotărî Silk, zâmbind în sinea lui. Sau mai degrabă era ușa ce ducea la un altar mai mare decât întreaga spirală, al unui zeu mai puternic decât însuși Marele Pas.

Numără patru canapele în bulă, sub scara mobilă. Cât mâncase cu Mamelta, observase curele din țesătură groasă atârnând de canapea. Și cele de aici aveau curele identice; la vederea lor, se gândi iarăși la sclavi și la stăpânii de sclavi care străbăteau râurile ce se vărsau în Lacul Limna.

Gândindu-se că, dacă curelele erau destul de rezistente ca să susțină un sclav, îl vor susține și pe el, sări pe capătul ridicat al celei mai apropiate canapele și îndoi cureaua cea mai de sus, astfel încât să stea pe ea în picioare,

chiar în centrul bulei, agățat cu mâna de ultima treaptă a scării mobile.

Când privi din nou afară, văzu că se petrecea un lucru cu totul nou. Câmpia de piatră se albise și era presărată cu dungi negre. Lungindu-și gâtul ca să se uite în spatele lui, zări o semilună subțire, orbitoare, în capătul îndepărtat al câmpiei. În clipa aceea i se păru că Intrusul apucase întreaga spirală, așa cum un om apucă un baston, dar cu o mână mult mai mare, din care se ițea numai vârful unghiei unui singur deget.

Îngrozit, sări pe scara mobilă și urcă treptele cât putu de repede.

Capitolul 11

Câteva lămuriri, pe scurt

— *Auk? M-ai uitat?*

Se crezuse singur cuc pe Calea Pelerinilor cea bătută de vânturi, mergând anevoie spre Limna. Se oprise de două ori ca să se odihnească pe bornele albe și să scruteze tărâmurile cerești. Auk petrecea adesea noaptea afară, singur, și o făcea cu plăcere când avea ocazia: urmărea firele argintii ale râurilor din care nu va bea niciodată și explora cu mintea nenumăratele orașe necunoscute în care (îi plăcea să-și imagineze) era mult mai ușor să dai la ciupeală. În ciuda insistențelor lui Chenille, nu crezuse că va rămâne în altarul Scyllei toată noaptea; dar nici nu-i trecuse prin cap c-o să-l depășească. Și-o imagină așa cum fusese ea când ajunseseră la altar, cu picioarele umflate de oboseală și extenuată, cu sudoarea curgându-i pe frunte, cu șuvițele ca mura încâlcite și soioase, cu trupul voluptuos ca un buchet de flori veștede pe un mormânt.

Dar era convins că a ei fusese vocea pe care o auzise în spate.

— Chenille! — strigă el. — Tu ești?

— *Nu.*

Perplex, Se ridică și strigă:

— Chenille?

Îi răspunse doar ecoul numelui ei dintre stânci.

— Să știi că nu te aștept, Chenille.

Mult mai aproape:

— *Atunci o să te aștept eu la următoarea bornă.*

Un răpăit discret. Poate ploua. Ridică ochii spre cerul fără nori. Zgomotul crescu în intensitate – cineva fugea în spatele lui, pe Calea Pelerini-

lor. După ce localiză râurile, urmări cu privirea drumul care șerpuia de-a latul stâncii aride care ieșea în afară.

Lumina din ceruri îi dezvălui imediat silueta, mai aproape decât o bănuise el, cu fusta ridicată până la coapse, fluturând din brațe și din picioare. Se făcu brusc nevăzută la umbra unei stânci ieșite în afară, apoi țâșni ca piatra din prăștie și-o luă la fugă spre el. Preț de-o clipă, Auk avu impresia că fugea tot mai repede cu fiecare pas, că nu va încetini sau nu se va mai opri decât ca să gonească mai vârtos. Se uită la ea cuprins de mirare și se dădu la o parte.

Ea trecu pe lângă el ca un vârtej, cu gura larg deschisă, dinți lucioși, ochi ieșiți din orbite. În clipa următoare dispăru printre cioturile de copaci.

Își scoase pistolul, verifică obturatorul și trase siguranța. Avansa precaut, gata să tragă. Suspinele vântului aduseră cu ele zgomot de haine sfâșiate și gâfâituri.

— Chenille?

Încă o dată, nici un răspuns.

— Chenille, îmi pare rău.

Avea senzația că îl pândea un monstru din umbră; își zise că-i un caraghios, dar tot nu reuși să-și alunge presentimentul.

— Îmi pare rău — repetă. — Am făcut un lucru foarte urât. Ar fi trebuit să rămân cu tine.

Străbătu cam jumătate de funie, apoi fu înconjurat de umbre. Bestia îl pândea, tot mai aproape. Își șterse sudoarea de pe față cu bandana; vârând-o în buzunar, surprinse cu privirea silueta goală așezată pe o stâncă albă, pe un petec de lumină. Rochia neagră și lenjeria albă zăceau grămadă la picioarele ei, iar limba îi atârna din gură lungă, ca și cum voia să-și lingă sânii.

Auk se opri și strânse pistolul cu degetele.

Silueta se ridică și porni spre el. El se adăposti în umbră și-o ochi, dar ea trecu pe lângă el fără o vorbă, cu pași maiestuoși, traversă boschete desfrunzite și se îndreptă exact spre marginea stâncii. Rămase pe loc câteva secunde, cu brațele deasupra capului.

Apoi se aruncă. După o vreme destul de lungă, Auk auzi un plescăit îndepărtat.

Mai avea puțin până la marginea stâncii. Trase siguranța la loc și-și

puse pistolul înapoi la cingătoare. Nu-i era frică de înălțimi; dar îl trecu un fior de groază când se opri la buza stâncii și privi în jos: la peste o sută de coți, lumina cerului se scălda în apă.

Ea nu era acolo. Valuri uriașe mânate de vânt asaltau stâncile ca o herghelie de armăsari cu coamă albă, dar ea nu se vedea nicăieri.

— Chenille?

Vru să se întoarcă și să plece când îi zări capul ieșind dintr-un val.

— *Ne vedem* — îi strigă ea — *acolo*.

Un braț, dintr-o mare de brațe îndreptate spre plaja stâncoasă, arătă către luminile împrăștiate ale Limnei.

— Brațe?

Întrebarea o rostise Oreb, ascuns în niște tufe izolate la dreapta lui Auk.

Auk oftă, bucuros de tovărășia păsării, dar rușinat că se bucura de ea.

— Da... Prea multe. — Își șterse iar fruntea de sudoare. — Nu, e-o păcăleală. Ca în oglindă, pricepi? Chenille și-a ridicat brațele din apă și apa le-a reflectat, ca să pară ca sunt mai multe sub ea, atâta tot. L-ai găsit pe Patera?

— Altar mâncat.

— Sigur... Hai aici, te duc eu până în Limna.

— Pasăre place?

— Cred că da. Adică n-o să-ți fac rău, dacă la asta te referi, dar ești a lui Patera și o să te dau înapoi, dacă-l mai găsim vreodată.

Oreb ieși din tufe fluturând din aripi și ateriză pe umărul lui Auk.

— Fata place? Acum place?

— Chenille? Bineînțeles. — Auk se opri. — Ai dreptate. Nu e ea, așa-i că nu e ea?

— Nu, nu!

— Da, sigur... — Auk dădu din cap pentru sine. — E un fel de demon care seamănă cu Chenille. La naiba, nu știu dacă îi plac păsările sau nu. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că-i place să le mănânce la dejun și la prânz, dar la cină ar vrea ceva mai consistent. Oricum, o să-l evităm, dacă putem.

Deși era epuizat, i se păru că mai mult zboară peste dealul următor și peste celelalte, când ar fi preferat să petreacă luni de zile urcându-le și coborându-le pe fiecare. O oră de mers obositor trecu repede ca un minut;

și, deși Oreb îi ținea tovărășie pe umăr, rareori mai simțise atâta singurătate.

— L-am găsit! — Auzi vocea lui Chenille de parcă îi vorbea la ureche. El tresări, iar Oreb cârâi. — Știi să înoți? Ai la tine lucruri valoroase care să se strice în apă?

— Puțin — recunoscu Auk. Se oprise ca s-o caute din priviri. De-abia se abținea să nu ducă mâna la pistol. Când vorbi din nou, se temu să nu se bâlbâie. — Da... vreo două-trei lucruri.

— Atunci ne trebuie o barcă. — Ea se ridică între el și plaja stâncoasă ca vălătucii de ceață de pe lac; Auk se uitase după ea în direcția greșită. — Nu înțelegi o iotă din ce se întâmplă, nu? Eu sunt Scylla.

În mintea lui Auk, afirmația avea o asemenea importanță încât nici una din ființele pe care le cunoștea n-ar fi îndrăznit s-o pună la îndoială. Căzu în genunchi și bolborosi o rugăciune:

— Corect e: *superbă Scylla* — îi atrase atenția zeița — *minunea apelor*, nu *femeia apelor*. Dacă tot mormăi vrăjeala aia, măcar fă-o cum trebuie.

— Da, Scylla.

Zeița îl prinse de păr.

— Sus! Nu te mai miorlăi atâta. Ești hoț și ucigaș, deci îmi poți fi de folos. Dar numai dacă faci exact ce-ți ordon. — O clipă îl țintui cu privirea, trimițându-i săgeți fierbinți în ochi. — Tot nu înțelegi. Unde găsim o barcă? Pe lângă satul ăla, bănuiesc. Știi unde?

Auk se ridică. Era mai înalt cu un cap decât ea, așa că simți nevoia să se facă mic.

— Putem închiria una, superbă Scylla. Am ceva bani.

— Nu încerca să mă faci să râd. N-o să-ți aducă nimic bun, te previn. Urmează-mă.

— Da, Scylla.

— Nu dau doi bani pe păsări. — Nu catadicsi să se uite înapoi la Oreb în timp ce vorbea. — Au fost ale Tăticului meu, acum sunt ale Molpei. Păsările ca asta îi aparțin lui Hierax. Nici măcar nu-mi place să-mi botez oamenii după ele. Știi că sunt cea mai bătrână?

— Sigur că da, superbă Scylla. — Poate că vorbise puțin prea tare; își drese glasul și făcu un efort să-și redobândească stăpânirea de sine. — Așa ne spunea și Patera Pike în palestra.

— Pike? — Scylla se uită la el. — Asta-i bine. E devotat mie, în spe-

cial?

— Da, superbă Scylla. Adică a fost. A murit.

— N-are importanță.

Ajunseseră deja în locul de unde începea Calea Pelerinilor; lumina ajungea în stradă prin ferestrele birturilor și tavernelor. Mușteriii întârziați care căutau paturi de închiriat fie se holbau hulpavi la goliciunea lui Chenille, fie refuzau s-o privească.

— Șase prunci născuți după mine! Tăticu era obsedat să aibă un moștenitor și să nu moară. — Un cărăuș beat încercă s-o ciupească de-un sfârc. Îi scoase ochii cu degetele mari și-l lăsă gemând într-o rigolă. — Molpe tot fată a fost, dar au fi zis că Tartaros îi e de-ajuns. Nici poveste. Așa că a apărut și Hierax, dar nici el n-a fost destul. Pe urmă, încă trei fete, apoi... Cred că știi că te putem controla în felul ăsta?

— Fată? — croncăni Oreb.

Zeița nu dădu semne că l-ar fi auzit.

— N-am știut că se poate întâmpla și acum, superbă Scylla — mormăi Auk.

— E dreptul nostru, dar cei mai mulți dintre noi au nevoie de un monitor sau de-o Fereastră. Așa-i ziceți voi. Un terminal. Lacul ăsta e terminalul meu, care-mi dă puteri nebănuite pe-aici.

Scylla nu se uita la Auk, dar el dădu oricum din cap.

— N-am mai fost pe-aici de multă vreme. Femeia asta-i curvă. Nu mă miră că Kypris a intrat în ea.

Auk mișcă iar ușor din cap.

— La început am ales, Tăticu avea să fie zeu peste toate – asta înseamnă numele lui – și să comande pe toată lumea. Pricepi? Unde sunt bărcile?

— Dacă cotim acum și mergem în jos pe stradă, poate găsim una, superbă Scylla.

— Acuma-i mort. L-am șters din nucleu acum treizeci de ani. În orice caz, venea rândul Mamei să pună mâna pe toate, așa că a acaparat toată suprafața interioară. Am știut c-o să stea mai mult pe pământ, așa că am ales apa. Pe atunci făceam des scufundări. Molpe și-a luat artele, cum era de așteptat. — Când dădu colțul, Chenille observă o barcă de pescari ancorată la capătul aleii; o arătă cu degetul. — În barca aia e deja un bărbat. Doi,

unul e augur. Perfect! Știi să navighezi? Eu, da.

Pas era mort! Auk nu se putea gândi la altceva.

— Nu? Atunci nu-i omori. Voiam să spun că ne-am luat nume noi, mai potrivite. Acasă, Tati era Typhon I. Ceea ce n-a știut nici unul din noi a fost că el a lăsat-o și pe ea să aleagă. Așa că a ales dragostea. Ce mai surpriză. S-a ales cu sexul și cu toate murdăriile. La început, nu și-a băgat nasul prea mult în treburile noastre, știind că...

Auzindu-i vocea, Patera Incus ridică privirea.

— Tu! Augurule! Pregătește-te să ieși în larg.

Chenille țâșni ca un sprinter și dispăru în umbra deasă a unui depozit de sărare. Peste o clipă, Auk o văzu sărind – zburând într-un fel imposibil, dacă n-ar fi fost posedată – și rostogolindu-se pe puntea bărcii.

— Am zis pregătește-te să ieși în larg. Ești surd?

Îl pocni pe augur cu stânga și pe pescar cu dreapta. Palmele răsunară ca două uși trântite. Auk își scoase pistolul și porni în grabă după ea.

ÎNCĂ O DIMINEAȚĂ FIERBINTE – ARZĂTOARE. Maytera Marble își făcea vânt cu o broșură. Avea bobine în obraji; schema lor nu mai apăru la solicitarea ei, dar era aproape sigură de ele. Bobinele principale le avea în picioare, cele din obraji erau suplimentare; acolo era transportat (sau ar fi trebuit transportat) lichidul în care stătea puterea ei, câtă mai avea, și pus în contact cu masca de titan de pe față, la rândul ei aflată în contact strâns cu aerul din bucătărie.

Iar aerul trebuia să fie mai rece.

Dar, nu, nu era bine. Ea arătase cândva – era aproape sigură – clar ca o bio. Obrajii ei fuseseră dați cu... cu un material care ar împiedica transferul de căldură. Ce-i spusese ea scumpului Patera Silk zilele trecute? Trei secole? Trei sute de ani? Probabil că zecimala a sărit la stânga, mai mult ca sigur a sărit.

Trebuia să fi sărit. Pe atunci arătase ca o bio, o fată bio, cu păr negru și obraji roșii. Un fel de Dahlia mai bătrână, iar Dahlia nu fusese niciodată bună la matematică, încurca întruna zecimalele, înmulțea două numere zecimale și obținea unul cu două virgule, niște cifre încâlcite din care nici Înțelepciunea Sa n-ar fi înțeles nimic.

Cu mâna liberă, Maytera Marble amestecă în grisul de ovăz. Era gata,

chiar prea fiert. Îl luă de pe sobă și-și făcu iar vânt. În spatele ușii, în refectoriu, Maytera Mint aștepta micul dejun cu răbdare exemplară. Maytera Marble îi spuse:

— Mai bine mănâncă acum, poate că Maytera Rose e bolnavă.

— Bine, sib.

— Asta înseamnă supunere, nu? — Broșura fâlfâi peste fața Mayterei Marble; avea o fotografie cu Scylla jucându-se cu bibani și sturioni, dar nu-i aduse nici un pic de răcoare. În măruntaiele Mayterei Marble, un senzor aproape uitat se agită periculos. — Nu trebuie să mă asculți, sib.

— Ești mai mare, sib. În mod normal, vorbele ei nici nu s-ar fi auzit; dar în dimineața aceasta sunară ferme și clare.

Mayterei Marble îi era prea cald ca să observe acest lucru.

— Nu te oblig să mănânci acum, dacă nu vrei, dar trebuie să iau mâncarea de pe sobă.

— Eu vreau ce vrei tu, sib.

— Mă duc sus. Poate că Maytera are nevoie de ajutorul meu. — Maytera Marble avu o inspirație. — Îi duc bolul pe o tavă. — În felul ăsta, Maytera Mint putea să mănânce fără să mai aștepte după sibila cea mai în vârstă. — Dar mai întâi am să-și dau ție din fiertura de ovăz, și va trebui s-o mănânci pe toată.

— Dacă așa vrei tu, sib.

Maytera Marble deschise dulapul de vase și scoase bolul Mayterei Rose și pe cel vechi, ciobit, pe care îl prefera Maytera Mint. Urcatul scărilor o s-o încingă, dar nu se gândise la asta din timp, așa că va trebui să le urce. Luă din fiertură cu polonicul până când acesta se dizolvă într-un nor de cifre, apoi rămase cu privirea la el. Își învăța întotdeauna elevii că obiectele solide sunt alcătuite din roiuri de atomi, dar se înșelase: fiecare obiect solid, fiecare gând concret era format din roiuri de numere. Închizând ochii, se obligă să mai scoată din fiertură, să arunce broșura, să găsească buza unui bol și să pună mâncarea în el.

Urcatul scărilor nu se dovedi o povară chiar atât de grea, dar etajul al doilea al mănăstirii dispăruse, fiind înlocuit cu șiruri frumos aliniate de ierburi ofilite și fire de viță răzlețe. Cineva scrisese cu creta un mesaj: SILK, VIITORUL CALDĂ!

— Sib? — Strigase Maytera Mint, cu glas firav, îndepărtat. — Ești

teafără, sib?

Literele pătrățoase și peretele de rocă albă se transformară în cifre.

— Sib?

— Da. Da, urcam la etaj, nu? Să văd ce face Maytera Betel*. — Nu se cuvenea s-o îngrijoreze pe micuța și timida Maytera Mint. — Am ieșit numai pentru o clipă, să mă răcoresc puțin.

— Mă tem că Maytera Betel ne-a părăsit, sib. Ca să vezi ce face Maytera Mint.

— Da, sib. Cu siguranță. — Șirurile de numere mișcătoare erau scări, știa ea. Dar unde duceau scările, la ușă sau la alt etaj? – Cred că m-am încurcat, Maytera. E așa de cald.

— Fii tare, sib. — Simți o mână pe umăr. — Nu vrei să-mi spui așa? Doar suntem surori, tu și cu mine.

Din când în când vedea scările adevărate, fâșia de covor maroniu cu modelul șters, pe care o măturase de atâtea ori. La capătul coridorului era ușa Mayterei Rose: camera din colț. Maytera Marble bătu și văzu că sparse panoul cu încheieturile degetelor; prin lemnul crăpat o văzu pe Maytera Rose în pat, cu gura și ochii deschiși, cu fața plină de muște.

Intră, sfâșie cămașa jerpelită a Mayterei de la gât până la tiv și-i desfăcu pieptul; apoi își scoase rasa, o agăță frumos pe un scaun și îl desfăcu pe al ei. Cu părere de rău, începu să facă schimb de componente cu sibila moartă, verificându-l pe fiecare înainte de a-l pune la loc și renunțând la unele din ele. Azi e ziua lui Tartaros, își aminti ea, dar Maytera a murit, deci nu e vorba de furt.

N-o să mai am nevoie de astea.

Monitorul de pe peretele nordic arăta o barcă cu toate pânzele întinse, o femeie goală stând în picioare lângă cârmaci purta un inel sclipitor. Maytera, ea însăși dezbrăcată, își întoarse privirea de la ea.

Îi PULSA CAPUL UNDE FUSESE LOVIT, iar ochii închiși parcă erau dați cu lipici. Scund și gras, cu toate acestea, uriaș, consilierul Potto se apleca deasupra lui cu pumnii încleștați, așteptând să deschidă ochii. Undeva... undeva fusese cândva pace. Întoarce cheia în partea cealaltă și dansatorii

*Betel

se vor învârti în sens invers, muzica cântă invers, nopțile pierdute reapar...

Întuneric și o bufnitură grea. Genunchii ridicați, brațele îndoite pentru rugăciune. Contemplare mută, fără nevoia de a mânca, bea sau respira.

Tunelul, întunecos și cald, dar mai rece. Țipete disperate, Mamelta lângă el, o ține de mână, iar pistolul latră ca un terrier.

Cât ți-au dat? Lovituri care-l făceau să se clatine.

Cenușă, nevăzută, dar sufocantă.

— Acesta e locul.

Cât i-ai spus lui Blood?

Un torent de flăcări. Rugăciunea de dimineață într-un manteion din Limna, probabil în apropiere, la treizeci de coți, dar în același timp la o mie de leghe depărtare.

— În spatele tău! În spatele tău! Răsucește-te și trage.

Felinarul femeii moarte, lumânarea ei, arsă pe trei sferturi. Mamelta suflând într-un tăciune încins ca să-l aprindă.

— Sunt un cetățean cins...

— Domnule consilier, sunt un cetățean cins...

Scuipă sânge.

— Cei ce fac rău augurilor...

Cât...

SILK DESCHISE OCHIUL DREPT, văzu un perete de culoarea cenușii și-l închise din nou.

ÎNCERCĂ SĂ NUMERE DE CÂTE ORI TRAGE și se pomeni din nou în cârciumă.

— Păi, Patera, în primul rând, în al meu intră mult mai multe gloanțe... Toate solide și groase, aici era Alambrera mai demult.

Se deschise ușa și apăru Potto cu cina lor pe tavă, urmat de sergentul Sand, care aducea cutia cu vergile înfricoșătoare.

Înapoi! Înapoi!

Îngenunchind în cenușă, săpând cu mâinile. Un zeu care a luat cinci gloanțe, dar a rămas la marginea petecului de lumină, mârâind, în vreme ce-i curgea sânge și salivă din gură. Un pocnet de armă răsunând în tunel, foarte aproape.

— ... *i-ai dat?*

Vergi de metal înfipte în vintre, mâna lui Sand învârtind manivela, chipul său inexpresiv topit de durerea insuportabilă.

Ți-a cumpărat manteionul.

— Da. Sunt...

— *Oricât? Te-a lăsat să stai oricât*

— Da.

Indefinit.

— Da. Nu știu...

(Înapoi, vai, înapoi, dar curentul e prea puternic.)

SILK DESCHISE OCHIUL STÂNG. Oțel vopsit, gri precum cenușa. Se frecă la ochi și se ridică în capul oaselor. Îl durea capul și-i era greață. Se afla într-o cameră cu pereți gri, de dimensiune mijlocie, fără fereastre. Tremura. Zăcuse pe un pat scund, tare și foarte îngust.

O voce îi vorbi din străfundul memoriei.

— Aha, te-ai trezit. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

Respiră cu greutate și clipi. Era doctorul Crane, cu o mână ridicată și cu ochi sclipitori.

— Câte degete vezi?

— Tu? Am visat...

— Ai fost prins, Silk. Și eu. Câte degete vezi?

— Trei.

— În regulă. Ce zi e azi?

Silk trebui să se gândească; efortul îl năuci. În cele din urmă, spuse:

— Ziua lui Tartaros? Înmormântarea lui Orpine a fost de ziua Scyllei; de ziua Molpei ne-am dus la lac, iar eu am coborât...

— Da?

— În aceste tuneluri. Sunt aici de multă vreme. S-ar putea să fie ziua lui Hierax.

— Foarte bine, dar nu suntem în tuneluri.

— Atunci, în Alambrera?

Crane scutură din cap.

— O să-ți spun, dar va trebui să-ți explic mai multe și mai întâi trebuie să te previn că ne-au încuiat împreună în speranța că vom spune ceva

folositor pentru ei. Poate că nu vrei să le împlinești dorința.

Silk îl aprobă mișcând din cap. Ah, ce greșeală...

— Aș avea nevoie de apă.

— E plin de apă în jurul nostru. Dar va trebui să aștepți până când o să ne dea ei, dacă o să ne dea.

— Consilierul Potto m-a lovit cu pumnul. — Silk se mângâie ușor pe umflătura de la tâmplă. — Asta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Când spui *ei*, te referi la Ayuntamiento?

— Exact. — Crane se așeză pe pat, lângă el. — Sper că nu te deranjează. Am stat pe podea cât ai zăcut tu inconștient. E rece și tare, mă dor fesele. De ce te-ai dus la lac? Te superi dacă te întreb?

— Nu mai țin minte.

Crane mișcă aprobator din cap.

— Probabil că ăsta e cel mai bun rol pe care să-l joci.

— Nu joc nici un rol. Am avut...am avut niște vise tare ciudate. — Silk alungă amintirile înfiorătoare cu Potto și Sand. — Unul despre o femeie goală, care avea și ea vise ciudate.

— Țț, țț!

— Am vorbit cu... nu contează. Și am înfrânt un demon. N-o să mă crezi, doctore.

— Nu — îi spuse Crane, vesel.

— Dar l-am înfrânt. I-am chemat pe zei pe rând. Numai Hierax a speriat-o.

— Un demon femeie. Așa arăta? — Crane îi arătă dinții.

— Da, cam așa. — Silk se întrerupse, frecându-se la tâmplă. — Și n-a fost un vis, nu se stinge treptat. O cunoști. Trebuie s-o cunoști.

Crane ridică din sprânceană.

— Îl cunosc pe demonul alungat de tine? Cercul meu de cunoștințe este larg, recunosc, dar...

— E Mucor, fata lui Blood. Poate intra în oameni. A posedat-o pe femeia cu care eram eu.

Crane fluieră ușor, devenind curios dintr-odată.

— Tu ești cel care a operat-o?

Crane neagă scuturând din cap.

— Blood ți-a spus asta?

— Mi-a spus că înaintea ta a avut în casă un neurochirurg. Când am aflat ce capacități are Mucor, am înțeles, cel puțin așa cred. Nu vrei să-mi povestești mai multe?

Crane se scărpină în barbă, apoi ridică din umeri.

— Păi, nu cred că fac rău nimănui. Ayuntamiento oricum știe deja toate aspectele importante, iar noi trebuie să facem ceva ca să treacă timpul. Dar, dacă îți povestesc, îmi răspunzi și tu la câteva întrebări? Îmi dai răspunsuri sincere, complete, în afară de cazul în care este ceva ce nu vrei să afle și ei?

— Nu cunosc nici un lucru pe care n-aș vrea să-l afle membrii Ayuntamiento-ului — declară Silk — și am răspunse deja la o mulțime de întrebări pe care mi le-a pus consilierul Potto. O să-ți spun orice despre mine și orice știu despre alți oameni, dacă nu sunt lucruri aflate sub protecția sigiliului.

Crane zâmbi.

— În cazul ăsta, o să încep cu întrebarea cea mai simplă. Pentru cine lucrezi?

— Ar fi trebuit să precizez că voi răspunde la întrebările tale numai după ce răspunzi tu la ale mele, cele despre Mucor. Așa ne-am înțeles și aș vrea s-o ajut, dacă pot.

Crane ridică iar din sprânceană.

— E valabil și pentru prima mea întrebare?

— Da — răspunse Silk. — Mai ales pentru ea. În primul rând pentru ea. Mucor e într-adevăr fiica lui Blood? Ea așa mi-a spus.

— Oficial, da. E fiica lui adoptivă. În mod normal, bărbații neînsurați nu au voie să adopte copii, dar Blood lucrează pentru Ayuntamiento. Știai?

Silk își aminti în ultima clipă să nu mai dea din cap.

— Nu. Și nici nu-mi vine să cred. E un criminal.

— Nu-i plătesc cu prea multe carduri, trebuie să înțelegi. Îl lasă să opereze neștingherit câtă vreme nu are loc nici un scandal serios în casele lui și-i fac favoruri. Adopția a fost unul dintre ele. Ar fi fost suficient ca un consilier să pună o vorbă bună pentru el la judecător, iar prin adopție o putea controla până la vârsta majoratului.

— Înțeleg. Cine sunt părinții ei adevărați?

Crane înălță iar din umeri.

— Nu are părinți. În orice caz, nu în spirala noastră. Și, oricine ar fi ei, probabil că s-au cunoscut într-un vas petri. A fost un embrion congelat. Îmi închipui că Blood a plătit o sumă mare pentru el. Știu că a dat o avere pe neurochirurgul de care ai pomenit.

Amintindu-și de încăperea goală și murdară în care o văzuse prima dată pe Mucor, Silk spuse amărât:

— O avere ca să distrugă ceea ce a obținut cu bani grei.

— Nu chiar. Operația trebuia s-o facă mai supusă. Era o adevărată teroare, din câte am auzit. Dar când neurochirurgul - venea din Palustria, apropo, așa am aflat noi ce se petrece. Când i-a deschis craniul, a dat peste un organ necunoscut. — Crane scoase un chicotit. — I-am citit raportul. E în fișierul medical, în vilă.

— Un organ nou? Ce anume era?

— N-am vrut să spun că nu era un creier. Dar nu era un creier ca acelea cu care mai lucrase doctorul. Nu era nici de om, din punct de vedere medical, nici de animal. A trebuit să lucreze pe ghicite, și zeii s-ajute, cum s-ar zice. A făcut o treabă de mântuială. A recunoscut chiar el.

Silk se șterse la ochi.

— Hai, hai, ce-i asta? S-a întâmplat acum zece ani, iar noi, spionii, ar trebui să fim făcuți din aluat tare.

— A mai plâns cineva pentru ea, doctore? — îl întrebă Silk. — Tu sau Blood, Musk sau chirurgul? Cineva, oricine?

— Nu, din câte știu eu.

— Atunci lasă-mă să plâng eu. Măcar de atât să aibă parte.

— Nici nu m-aș gândi să te opresc. Nu m-ai întrebat de ce n-a încercat Blood să scape de ea.

— E fata lui, tocmai mi-ai spus, fata lui, cel puțin din punct de vedere legal.

— Nu asta l-a oprit. Ci faptul că a aflat de la chirurg că abilitățile ei substituite s-ar putea regenera după ce se vindecă. O simplă presupunere, dar s-a adeverit, dacă e să ne luăm după povestea ta cu demonul. Iar Ayuntamiento a aflat despre ea, mulțumită ție. Vironul o să fie mai periculos decât oricând.

Silk își șterse iar ochii cu colțul robei și-și suflă nasul.

— Mai eficient, vrei să spui. Asta ar putea fi o problemă pentru gu-

vernul tău din Palustria, dar pe mine nu mă deranjează.

— Înțeleg. — Crane se lăsă pe spate pe pat, până când se propti de peretele metalic. — Mi-ai promis că-mi spui pentru cine lucrezi, dacă-ți povestesc despre Mucor. Acum o să-mi spui că lucrezi pentru Înțelepciunea Sa, Prolocutorul sau ceva asemănător. Nu asta numesc eu joc cinstit.

— Nu lucrez pentru el. Adică, ba da, într-un fel. E un aspect etic interesant. Sigur că fac ceea ce ar dori Înțelepciunea Sa să fac, dar nu i-am spus, n-am adresat Capitoliului o informare oficială. N-am avut timp – eterna scuză. M-ai fi crezut dacă ți-aș fi spus că spionez pentru Înțelepciunea Sa?

— Nu te-aș fi crezut și nici acum nu cred. Prolocutorul tău are spionii lui, cu grămada. Dar nu sunt auguri. Nu-i chiar așa de prost. Pentru cine lucrezi?

— Pentru Intrus.

— Zeul?

— Da. — Silk ghici că sprânceana doctorului se ridică din nou, căci nu se uita la el; își umplu plămânii cu aer pe care-l expiră pe gură. — Nimeni nu mă crede – poate doar Maytera Marble, puțin – așa că nu mă aștept nici de la tine să mă crezi, doctore. Tu ai fi ultimul care m-ar crede. Dar i-am spus deja consilierului Potto și îți repet și ție. Intrusul mi-a vorbit de ziua trecută a Phaeai, pe terenul de sport din palestra noastră.

Silk așteptă să-l audă pufnind disprețuitor.

— Interesant. Despre asta ar trebui să stăm de vorbă multă vreme. L-ai văzut?

Silk își cumpăni răspunsul.

— Nu așa cum te văd pe tine acum. De fapt, sunt convins că e imposibil să-l vezi așa. Toate reprezentările vizuale ale zeilor sunt false în ultimă instanță, cum i-am spus și lui Blood acum câteva zile; pot fi mai mult sau mai puțin adecvate, dar nu mai mult sau mai puțin asemănătoare cu ei. Însă Intrusul mi s-a arătat – spiritul lui, dacă zeii au spirit – indicându-mi nenumăratele lucruri pe care le-a făcut și creat, oameni, animale, plante și miriade de altele, la care ține foarte mult, nu toate frumoase și plăcute ție, doctore, sau mie. Focuri uriașe în afara spiralei, un gândac cu aspect de bijuterie, dar care-și depune ouăle în bălegar, și un băiat care nu poate vorbi și trăiește... ca un animal sălbatic.

— Un criminal a fost dus pe eșafod. Ne-am dus acolo când a murit și a doua oară când i-a fost coborât trupul. Mama lui s-a uitat la execuție cu un grup de prieteni, iar când cineva a spus că incitase la revoltă, ea a spus că nu l-a considerat niciodată rău cu adevărat pe fiul ei și că-l va iubi întotdeauna. Pe urmă, a fost o femeie moartă părăsită pe o alee, și Patera Pike, și toate se legau între ele, ca și cum ar fi fost parte din ceva mai mare. — Silk se opri să-și amintească mai departe.

— Hai să ne întoarcem la zeu. I-ai auzit vocea?

— Am auzit voci — preciză Silk. — Câte una în fiecare ureche, majoritatea timpului. Una era foarte masculină – nu prefăcut îngroșată, ci gravă, parcă îmi vorbea un munte de piatră. Cealaltă era feminină, un fel de gângurit dulceag. Dar amândouă erau ale lui. Când iluminarea mea a luat sfârșit, am înțeles mult, mult mai bine decât înainte de ce pictorii îl desenează pe Pas cu două capete, deși cred că și Intrusul are mult mai multe voci. Le-am auzit, neclare, în spatele meu. Mi se părea că în spatele meu așteaptă o mulțime, în vreme ce conducătorii ei îmi șoptesc la ureche; dar mulțimea era, de fapt, o singură persoană: Intrusul. Vrei să faci comentarii?

Crane scutură din cap.

— Când vocile vorbeau amândouă deodată, înțelegeai ce spun?

— A, da. Chiar dacă spuneau lucruri diferite, cum făceau de obicei. Un lucru anume, din cele mai dificile, mi-e mai greu să-l înțeleg chiar și acum: cum de toate acestea s-au petrecut într-o singură clipă? Am spus cuiva mai târziu, cred, că mi s-a părut c-au trecut sute de ani, dar adevărul e că timpul nu s-a scurs deloc. S-a petrecut în afara timpului, într-o dimensiune necunoscută de mine vreodată. Nu m-am exprimat prea bine, dar bănuiesc că înțelegi ce vreau să spun.

Crane îi făcu semn că da.

— Unul din băieți — Horn, cel mai bun jucător al nostru — se întindea să prindă mingea. Aproape că a atins-o cu degetele, pe urmă am ieșit în afara timpului. Ca și cum Intrusul a stat în spatele meu toată viața, dar nu mi-a vorbit decât atunci când s-a dovedit necesar. Mi-a arătat cine e și ce simțea pentru creațiile sale. Apoi ce simțea pentru mine și ce voia să fac eu. M-a avertizat că nu mă va ajuta...

Cuvintele se stinseră treptat. Silk își apăsă fruntea cu palma.

Crane chicoti.

– N-a fost prea frumos din partea lui.

— Nu cred că despre asta e vorba — spuse Silk încet. — E o chestiune de logică. Dacă urma să fiu agentul lui, cum m-a rugat – n-a cerut nimic, niciodată, ar fi trebuit să subliniez asta.

— Deci, dacă aveam să fiu agentul lui, atunci mi-o cerea; ne salva manteionul, pentru că asta voia de la mine. Îl salvează prin intermediul meu. Eu sunt ajutorul trimis de el, înțelegi? Nu salvezi salvatorul, așa cum nu cureți săpunul și nu-ți cumperi prune ca să le agăți în prun. I-am spus că voi încerca. I-am spus că voi încerca să fac orice dorea el.

-- Așa că ai pornit la plimbare, să salvezi manteionul ăla părăginit din Strada Soarelui? Și casa aia mică în care locuiești, și restul clădirilor?

— Da. — Silk dădu din cap, regretă imediat, apoi adăugă: — Nu neapărat clădirile care există acum. Dacă ar putea fi înlocuite de altele, noi și mai mari – Patera Remora, adjunctul, a făcut aluzie la asta aseară – ar fi și chiar mai bine. Dar ăsta e răspunsul la întrebarea ta. Ți-am spus pentru cine lucrez. Pentru cine spionez, dacă vrei, pentru că te spionam pe tine.

— Pentru un zeu minor, numit Intrusul.

— Da. Întocmai. Noi aveam de gând – eu aveam de gând – să-ți spun că știu că ești spion când veneai să-mi tratezi glezna data viitoare. Că am stat de vorbă cu oameni care ți-au dat informații fără să-și dea seama de ce îți trebuiau, care îți duceau și-ți aduceau mesaje; și am descoperit un tipar. Acum îl văd mai clar, dar și atunci l-am sesizat.

Crane zâmbi și scutură din cap, simulând disperarea.

— Mă tem că și consilierul Lemur l-a descoperit, din păcate.

— Am mai sesizat și alte lucruri. De ce te aflai la Blood, de exemplu, și de ce am dat peste talusul lui Blood în tunelurile de aici.

— Nu suntem în tuneluri — spuse Crane absent — nu m-ai auzit când ți-am spus că suntem înconjurați de apă? Ne aflăm pe o navă scufundată în lac. Mai precis, într-una construită ca să se scufunde și să plutească la suprafața apei la ordinul căpitanului. Să înoate sub apă ca un pește, dacă poți crede. Aceasta este capitala secretă a Vironului. Aș fi un om bogat și un erou dacă aș putea duce informația asta acasă, superiorilor mei.

Silk se ridică de pe pat și traversă camera până la ușă. Era încuiată, după cum se așteptase, și nu avea nici gemuleț de sticlă, nici vizor prin care să se uite afară. Conștientizând dintr-o dată că miroase urât și că e plin de

cenușă pe haine, întrebă:

— Nu avem posibilitatea să ne spălăm undeva?

Crane scutură iar din cap.

— E un borcan pentru necesități sub pat, dacă ai nevoie.

— Nu. Nu acum.

— Atunci spune-mi de ce te interesa dacă sunt spion sau nu, dacă nu aveai de gând să mă dai pe mâinile celor din Ayuntamiento.

— Ba aveam — răspunse Silk simplu — dacă nu voiai să mă ajuți să-mi recuperez manteionul de la Blood. Voiam să-ți spun că, dacă mă ajutai, îți dădeam voie să părăsești orașul.

Se așeză în colțul cel mai îndepărtat de pat. Podeaua era așa cum spusese Crane, rece și dură.

— Dar, dacă nu mă ajutai, plănuisem să te dau pe mâna sticleților. Așa s-ar exprima oamenii din cartierul nostru, iar eu lucram pentru ei în aceeași măsură ca pentru Intrus, care voia să ne salveze manteionul tocmai pentru că ține foarte mult la ei.

Își scoase pantofii.

— Prin „sticleți" ei înțeleg soldații din Garda Civilă. Ei zic că Gărzile arată ca niște broscoi din cauza uniformelor verzi.

— Știu. De ce te-ai dus în tuneluri. Pentru că am întrebat oamenii despre ele?

Silk răspunse în timp ce-și scotea șosetele.

— Nu neapărat. N-am avut de gând să intru în ele, deși auzisem vag de ele – acolo se întâlnesc cercurile de mecanică ocultă, și așa mai departe, la școală ni s-a spus că sunt proștii. Tu și cu bandajul pe care mi l-ai împrumutat m-ați ajutat să merg la altarul Scyllei de pe lac. M-am dus acolo pentru că și comisionarul Simuliid s-a dus, iar persoana de la care am aflat lucrul ăsta mi-a spus că ai fi interesat să-l afli.

— Chenille.

— Nu.

Silk scutură din cap conștient că-l va durea, dar dornic să-și sublinieze răspunsul negativ.

— Ba da. Nu că ar conta. Apropo, am ascultat la ușă când ai iertat-o de păcate. N-am auzit prea multe, dar aș fi vrut.

— N-ai avut cum să auzi, pentru că n-a fost rostit. Chenille și-a recu-

noscut propriile delicte, nu și pe ale tale.

Silk își scoase bandajul.

— Cum vrei tu. Talusul lui Blood te-a predat lui Potto?

— A fost mai complicat. — Silk ezită. — Nu cred că-i prudent din partea mea s-o spun; dar dacă Potto a pus pe cineva să ne asculte, cu atât mai bine, vreau să-mi ușurez conștiința. L-am omorât pe talusul lui Blood. Am fost nevoit, ca să-mi salvez viața; dar nu mi-a plăcut și nici nu m-am obișnuit cu gândul de când s-a întâmplat.

— Cu...?

— Cu azothul pe care s-a întâmplat să-l am asupra mea. Mi-a fost luat mai târziu.

— Am înțeles. Poate ar fi mai bine să nu mai vorbim despre asta.

— Atunci hai să vorbim despre asta — spuse Silk, ridicând bandajul. — Tu mi l-ai oferit cu multă generozitate, iar eu am fost extrem de nerecunoscător față de tine. Știi ce scuză am, că speram să fac voia Intrusului, să-i arăt că se poate încrede în mine, cel care, în douăzeci și trei de ani, nu l-am cinstit niciodată. N-ar fi corect din partea mea să păstrez bandajul. Sunt recunoscător că mi s-a ivit ocazia să ți-l înapoiez.

— Nu-l primesc. S-a răcit? Probabil. Vrei să ți-l încălzesc?

— Vreau să-l iei de tot, doctore. Te-aș fi constrâns să-mi dai banii care-mi trebuiau, dacă aș fi putut. Nu merit ajutorul tău.

— Nici nu l-ai primit vreodată. — Crane ridică picioarele pe pat ca să le poată încrucișa. — Nu te-am inventat, dar aș fi vrut, pentru că mi-ar plăcea să fiu lăudat pentru tine. Ești exact ceea ce ne trebuie. Ești forța care revigorează pătura foarte săracă din Viron, iar un oraș divizat e un oraș prea slăbit ca să-și atace vecinii. Acum încălzește bandajul ăla și pune-l la loc în jurul gleznei.

— N-am vrut niciodată să contribui la slăbirea Vironului. Nu asta era datoria mea.

— Nu te învinovăți. Ayuntamiento a stricat totul când l-a omorât pe caldé și a guvernat sfidând Carta și locuitorii – dar asta nu-ți va salva viața când Lemur a terminat cu tine. Te va omorî, cum mă va omorî și pe mine.

Silk înclină din cap trist.

— Consilierul Potto a spus ceva asemănător. Am sperat... Încă mai sper că n-a fost decât o amenințare. Că nu mă va omorî, în ciuda ei, cum

nici Blood n-a făcut-o.

— Situația e cu totul alta. Te-ai dus la Blood, dar e posibil să fi știut și alții unde mergi. Dar că talusul te-a prins și te-a târât prin tuneluri, că ai fost prins de Ayuntamiento nu știe nimeni. Nici măcar el, din moment ce spui că l-ai ucis.

— Știe doar Mamelta, femeia capturată odată cu mine.

— Mai mult — continuă Crane — dacă te-ar fi omorât, Blood și-ar fi redus din siguranță. Dar dacă te-ar omorî Lemur și ceilalți, siguranța lor *ar crește*. De fapt, mă mir că n-au făcut-o deja. Apropo, cine-i Mamelta? Una din femeile alea sfinte?

— Unul din oamenii pe care Pas i-a pus în spirală când a terminat-o. Știai că unii dintre ei trăiesc, deși dorm?

Crane scutură din cap.

— El ți-a spus asta? Pas?

— Nu, ea. M-au prins soldații – am abandonat azothul, știind că voi fi percheziționat. Tunelul s-a umplut de cenușă. L-am lăsat îngropat acolo când m-au tras soldații afară.

Crane zâmbi.

— Foarte inteligent.

— Nu. Nu chiar. Voiam să-ți spun că unul din soldați mi-a arătat oamenii adormiți și mi-a spus că sunt acolo de pe vremea primilor coloniști. Mucor a trezit o femeie, pe Mamelta, iar eu am exorcizat-o pe Mucor, cum ți-am spus.

— Da.

— Mamelta și cu mine am scăpat de soldați – Hammerstone va fi pedepsit pentru asta, mă tem – dar am fost arestați din nou când ne-am întors după azoth. Pe mine m-au închis într-un loc mai rău decât acesta și după o vreme mi-au adus roba. O purtase Mamelta, deci probabil că i-au dat alte haine, mai potrivite; cel puțin, sper că i-au dat. — Silk se opri, mușcându-și buza de jos. — Aș fi putut să opun rezistență soldaților cu azothul; foarte posibil, i-aș fi omorât pe amândoi. Dar nu m-am putut convinge s-o fac.

— Un gest de-a dreptul lăudabil. Dar când ai fost tu arestat, Potto era acolo?

— Da.

— Și și-a dat seama imediat cine ești.

— I-am spus eu, recunoscu Silk. Adică m-a întrebat cum mă cheamă și i-am răspuns. Aș proceda oricând la fel. Sunt un cetățean cinstit, l-am asigurat în mod repetat.

— Mă întreb dacă morții pot fi cinstiți. Dar asta-i parohia ta. Pe mine mă interesează că ai scăpat prima oară, cu femeia aceea. Te superi dacă te întreb cum se potrivește asta cu cinstea?

— Aveam de rezolvat o problemă urgentă. Nu intru în detalii, dar am rezolvat-o; și, pentru că nu făcusem nimic rău, aveam tot dreptul moral să plec când mi s-a ivit ocazia.

— Dar acum ai făcut ceva rău? Ești oare un criminal care merită să moară?

— Nu. Conștiința mea nu e întocmai curată, dar cel mai mare păcat al meu e că l-am dezamăgit pe Intrus. Dacă aș găsi o cale să scap din nou – deși acum mi se pare imposibil – îmi imaginez că până la urmă mi-aș îndeplini sarcina.

— Atunci ai fi de acord să evadăm, dacă am putea?

— Dintr-o cameră de fier, cu ușa încuiată? — Silk își trecu degetele prin claia de păr blond. — Cum propui să evadăm, doctore?

— Poate n-o să rămânem aici pentru totdeauna. Ai vrea?

— Da. Bineînțeles.

— Atunci energizează-ți bandajul. S-ar putea să fim nevoiți să fugim, sper eu. Dă-i drumul, lovește-l cu piciorul sau pocnește-l de podea.

Silk îl ascultă, lovind plăcile de oțel.

— Dacă există chiar și cea mai mică șansă să-mi respect angajamentul față de Intrus, trebuie să profit de ea; și o voi face. Cu siguranță te va binecuvânta, cum te binecuvântez și eu, pentru generozitatea ta.

— N-o să contez pe asta. — Crane zâmbi și chiar se înveseli pentru o clipă. — Ai suferit un accident cerebral, atâta tot. Foarte probabil ți-a pocnit o venă din cauza efortului din timpul jocului. Când se întâmplă în locul potrivit, iluzii ca ale tale nu sunt ceva neobișnuit. Se numește zona Wernicke*.

Duse mâna la cap și-i arătă exact zona respectivă.

---

*Zonă a creierului implicată în înțelegerea limbajului vorbit

Capitolul 12

Lemur

SILK SE RUGA ÎNGENUNCHEAT, ÎN TĂCERE, cu fața la peretele vopsit în cenușiu al încăperii.

Minunată Molpe, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Muzica este a ta. Oare n-o s-o mai aud niciodată? Adu-ți aminte de cutia mea muzicală, Molpe, de orele nenumărate pe care le-am petrecut cu ea în copilărie. Acum e în dulapul meu, Molpe, și dacă vrei să mă eliberezi, o să-i ung dansatorii și mecanismul și o s-o deschid în fiecare seară. Mi-am cercetat conștiința, Molpe, ca să văd în ce fel te-am supărat. Și am aflat lucrul următor: că m-am purtat exagerat de aspru cu Mucor când a intrat în Mamelta. Cei cu spiritul bolnav și cei care, deși au crescut, se poartă ca niște copii, sunt ai tăi, Molpe, știu, și de dragul tău ar fi trebuit să fiu mai blând cu ea. Și n-ar fi trebuit s-o numesc demon, căci nu e un demon. Îmi calc pe mândrie și o voi separa pe Mucor de Blood dacă voi putea și o voi trata ca pe copilul meu. Îți jur. O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne...

Crane întrebă:

— Doar nu crezi că asta chiar te va ajuta, nu?

O pasăre cântătoare pentru tine, Molpe, dacă ne vei elibera.

Tartaros cel Tenebros, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Ale tale sunt furturile, crima și nelegiuirile săvârșite pe întuneric. Oare n-o să mai pot niciodată merge liber pe străzile întunecate ale orașului meu natal? Adu-ți aminte cum le-am străbătut cu Auk, un hoț ca mine. Când am urcat zidul lui Blood, m-ai sprijinit și am plătit bucuros mielul negru și cocoșul promis. Adu-ți aminte că eu sunt cel care i-am adus Iertarea lui Pas lui Kalan [*] *și lasă-mă să evadez*

[*] Lutru de mare

acum, Tartaros, împreună cu doctorul Crane. Nu voi uita niciodată, Tartaros, că boții sunt ai tăi și eu fac parte dintre ei. Mi-am cercetat conștiința ca să văd în ce fel te-am supărat. Și am aflat lucrul următor: că ți-am urât tunelurile din tot sufletul, fără să mă gândesc, în mândria mea, că tu m-ai trimis în ele, nici că erau un loc foarte potrivit pentru unul ca mine. Îmi calc pe mândrie; dacă mă trimiți din nou în tuneluri, mă voi strădui să fiu recunoscător, amintindu-mi de favorurile tale. Îți jur. Douăzeci de șobolani negri pentru tine, dacă ne vei elibera.

Nobil Hierax, nu fi supărat pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Moartea este a ta. Oare n-o să-i mai alin niciodată pe muribunzi? Adu-ți aminte de bunătatea mea față de Pricklythrift, Shrub, Flax, Orpine, Bharal, Kalan și Exmoor, Hierax. Adu-ți aminte cum m-a binecuvântat Exmoor cu răsuflarea lui cea din urmă și nu uita că eu am fost acela care am omorât pasărea pe care blasfematorii au botezat-o cu numele tău. Dacă ne vei elibera, voi aduc iertarea muribunzilor toată viața și voi îngropa morții. Mi-am cercetat conștiința, Hierax, ca să văd în ce fel te-am supărat. Și am aflat lucrul următor: că...

— Credeam că vă rugați cu mătănii.

— Mi le-a luat Potto, ți-am spus — zise Silk abătut. — Mi-a luat totul, până și ochelarii.

— N-am știut că porți ochelari.

Că atunci când i-am zărit pe cei ce au murit în somnul pe care Pas l-a trimis asupra lor, nu am propus să fie înmormântați, nici măcar nu am rostit o rugăciune pentru ei; și când, împreună cu Mamelta, am găsit oasele celei purtătoare de felinar, eu, în mândria mea, i-am luat felinarul fără să-i îngrop oasele. Îmi calc pe mândrie și mă voi preocupa întotdeauna de cei morți. Îți jur. Un țap negru pentru tine, Hierax, dacă ne vei elibera.

Încântătoare Thelxiepeia, nu fi supărată pe mine, care te-am cinstit întotdeauna. Profeția și magia sunt ale tale. Oare n-o să mai ghicesc niciodată soarta de ziua ta și n-o să mai descifrez în măruntaiele ofrandelor însemnările zilelor ce vor veni? Adu-ți aminte că, din multele sacrificii oferite pentru Orpine, pentru Auk și pentru mine însumi, de ziua Scyllei, le-am citit pe toate, în afară de cele ale păsărilor. Mi-am cercetat conștiința, Thelxiepeia, ca să văd în ce fel te-am supărat...

Camera fu cuprinsă de o beznă cu totul necunoscută, nemaiîntâlnită de Silk nici în tunelurile sufocate de cenușă, o beznă palpabilă și înăbușitoare, fără urmă de scânteie sau rază de lumină.

Crane îi șopti repede:

— E Lemur! Acoperă-ți capul.

Disperat, Silk nu înțelese nici de ce, nici cu ce, așa că nu și-l acoperi.

Am aflat lucrul următor: că nu am căutat farmecul...

Se deschise ușa; auzind zgomotul, Silk se întoarse la timp să vadă pe cineva care de-abia încăpea pe ea. Ușa se închise la loc cu o bufnitură, dar fără declicul zăvorului.

— Ridică-te, Patera. — Glasul consilierului Lemur era grav, răsunător, de bariton. — Am nevoie de amândoi. Doctore, ia asta.

O bufnitură.

— Ridic-o.

Vocea lui Crane:

— E trusa mea medicală. Cum ai pus mâna pe ea?

Lemur râse. (Ridicându-se, Silk simți o dorință irezistibilă să râdă și el, atât era de plăcut și de blând râsul consilierului.)

— Crezi că suntem în mijlocul lacului? Suntem tot în peșteră, dar ieșim din ea imediat. Am vorbit cu Blood și mi-a adus-o unul din șoferii lui, asta-i tot. Patera, am niște mici cadouri pentru tine. Ia-le, sunt ale tale.

Silk întinse ambele mâini și primi mătăniile și gammadionul și lanțul de argint de la mama lui, toate amestecate la grămadă.

— Mulțumesc, rosti el.

— Ești un bărbat îndrăzneț, Patera. Extrem de îndrăzneț pentru un augur. Crezi că, dacă lucrați împreună, tu și cu doctorul o să fiți mai puternici decât mine?

— Nu știu.

— Dar ți-ai mai pierdut din îndrăzneală, acum că ți-ai pierdut zeul. Doctore, ce zici? Tu și augurul, împreună?

Vocea lui Crane veni din direcția patului:

— Nu.

Silk auzi declicul unei piedici de pistol.

— Am pistolul tău la cingătoare. Și pe-al tău, Patera. Îl țin în mânecă. O să vi le dau înapoi. Dacă o să le aveți din nou, crezi că tu și prietenul tău, doctorul, mă puteți ucide pe întuneric?

Silk spuse:

— Ferească toți zeii să te omor sau să doresc să te omor vreodată, pe

tine sau pe altcineva!

Lemur râse din nou, același râs moale.

— Ai vrut să-l omori pe Potto, nu-i așa, Patera? Te-a interogat ore întregi, din câte mi-a spus. Îl cunosc pe Potto de-o viață, nu există om mai dezgustător decât el, chiar și atunci când încearcă să ți se bage sub piele.

— E-adevărat că n-am fost în stare să-l plac. — Silk își alegea prudent cuvintele. — Dar l-am respectat ca membru al Ayuntamiento-ului, deci ca pe unul dintre conducătorii legitimi ai orașului nostru. Sigur că nu am vrut să-i fac rău.

— Te-a lovit de mai multe ori, ultima oară atât de tare, că ai rămas în comă ore întregi. *Spiralei* i-ar merge mai bine fără verișorul meu, Potto. Nu vrei să-ți recuperezi pistolul?

— Ba da, foarte mult. — Silk bâjbâi prin întuneric.

— Și vei încerca să mă omori?

— Și Hammerstone m-a provocat la fel — răspunse Silk. — I-am povestit consilierului Potto, probabil de la el știi; dar tu nu ești soldat.

— Nici măcar chim nu sunt.

Vocea lui Crane:

— Nu te-a văzut niciodată.

— În cazul ăsta, privește-mă acum, Patera.

O sclipire discretă, o pată fosforescentă albă sparse întunericul dens în apropierea tavanului. Silk privi fascinat cum se ivește obrazul bărbierit cu grijă al unui bărbat în jur de șaizeci de ani. Era un chip nobil, cu sprâncene dese, dominate de o coamă de păr argintiu, un nas acvilin și o gură lată, mobilă; înălțând ochii spre el, Silk își dădu seama că Lemur era mai înalt chiar decât Gib.

Chipul vorbi:

— N-ai de gând să mă întrebi cum reușesc să fac asta? Am pielea fosforescentă. Până și ochii. Privește.

Apărură încă două pete sclipitoare: mâinile lui Lemur. Într-una ținea un pistol mare cât al lui Auk, judecând după țeavă.

— Ia-l doctore. E al tău.

Vocea lui Crane se auzi în spatele mâinilor consilierului:

— Silk nu e impresionat.

Pistolul părăsi mâinile lui Lemur și se făcu nevăzut.

— E un om înțelept. Crane scoase un chicotit.

— La fel ca mine, Patera. Foarte înțelept. Tu ți-ai pierdut zeul. Îmi dai voie să-ți propun altul?

— Pe Tartaros? Mă rugam la el când ai intrat pe ușă.

— Din cauza întunericului, vrei să spui. — Chipul și mâinile lui Lemur dispărură în bezna care părea acum și mai deasă.

— Și pentru că e ziua lui — adăugă Silk. — Adică bănuiesc că a venit deja ziua lui.

— Tartaros și ceilalți nu sunt decât niște stafii, Patera. Niciodată n-au fost altceva, iar stafiile își pierd urma încetul cu încetul. În cei trei sute de ani scurși, Pas, Echidna, Tartaros, Scylla și ceilalți au devenit aproape invizibili. Prolocutorul știe acest lucru și, din moment ce tu îi vei lua locul, trebuie s-o știi și tu.

— Din moment ce eu...

Silk lăsă propoziția neterminată, bucuros dintr-o dată că era beznă în cameră.

Lemur râse a treia oară; iar Silk — cu inima grea și îngrozit — aproape că râse odată cu el și se pomeni că zâmbește.

— O, dacă te-ai putea vedea, Patera! Sau dacă ți s-ar face o poză!

— Tu...

— Ești augur instruit, mi s-a spus. Ai absolvit școala cu onoruri. Așadar, spune-mi, Tartaros vede pe întuneric?

Silk făcu un semn afirmativ din cap, mișcare automată prin care descoperi că acceptase deja faptul subînțeles că și Lemur vedea în întuneric.

— Sigur. Păi, toți zeii văd pe întuneric.

Vocea lui Crane:

— În orice caz, așa ai învățat la școală.

Glasul de stentor al lui Lemur, față de care al lui Crane era un scârțâit subțire:

— Și eu, la fel de bine ca ei. Mulțumită undelor energetice prea lungi pentru ochii tăi, te văd acum. Pe lângă asta, aud și văd locuri în care nu mă aflu. Când te-ai trezit, doctorul Crane a ridicat degetele și ți-a cerut să le numeri. Acum e rândul tău. Alege ce număr vrei.

Silk ridică mâna dreaptă.

— Cinci. Încă o dată.

Silk se supuse.

— Trei. Și Crane tot trei ți-a arătat. Încă o dată.

— Te cred — rosti Silk.

— Șase. L-ai crezut și pe Crane, când ți-a spus că am de gând să vă omor pe amândoi. Nimic mai neadevărat, cum ai auzit chiar tu. Plănuim să vă ridicăm la rang de cinste și să vă onorăm.

— Mulțumesc — spuse Silk.

— Mai întâi o să-ți spun povestea zeilor. Doctorul Crane o știe deja sau, dacă n-o știe, o bănuiește. Un anumit conducător, un bărbat care avea puterea de a conduce singur și care, în consecință, s-a autointitulat monarh, a construit *Spirala* noastră, Patera. *Spirala* era mesajul lui către univers. Ai văzut o parte din oamenii pe care i-a urcat la bordul ei, ba chiar te-ai plimbat și ai stat de vorbă cu unul din ei.

Silk încuviință, apoi rosti:

— Da. O cheamă Mamelta.

— Ați vorbit despre Mucor. Doctorii monarhului au ciopârțit mințile bărbaților și femeilor aduse de el în spirală, așa cum a procedat și chirurgul lui Blood cu creierul fetei. Dar au lucrat mai atent, ștergând cât de mult au indrăznit din viețile personale ale pacienților.

— Mamelta mi-a spus că a fost operată înainte de a fi adusă în spirala aceasta.

— Poftim! Chirurgii au descoperit însă că o parte din amintirile pacienților despre conducătorul, familia și oficialitățile lui erau întipărite prea adânc în mintea lor ca să fie eliminate complet. Pentru a le tulbura aceste amintiri, le-au redenumit. Conducătorul lor, bărbatul autointitulat monarh, a devenit Pas, scorpia cu care s-a căsătorit a devenit Echidna, și așa mai departe. Ea i-a născut șapte copii. Noi le spunem Scylla, Molpe, Tartaros, Hierax, Thelxiepeia, Phaea și Sphigx.

Silk desenă semnul plus în întuneric.

— Monarhul voia un fiu care să-i urmeze la conducere. Scylla avea o fire la fel de încăpățânată ca tatăl ei, dar era fată. În rasa noastră, legea spune că femeile sunt supuse bărbaților. Însă tatăl ei i-a dat voie să întemeieze orașul nostru și multe altele. Ea a înființat și Capitoliul tău, o parodie a religiei de stat din propria ei spirală. Nu era decât un copil, vezi tu, dar frații și surorile ei erau mai mici ca ea.

Silk își înăbuși emoția fără să scoată o vorbă.

— Regina a mai născut o fată, mai rea decât Scylla, o dansatoare desăvârșită și o muziciană fără cusur, dar tot fată, care mai făcea și crize de isterie. Noi îi spunem Molpe.

Se auzi un declic slab.

— N-ai găsit nimic folositor în trusă, doctore? Ți-am percheziționat-o, firește. Dar să continuu. Al treilea copil al lor, băiat, nu era cu nimic mai bun decât surorile lui, pentru că s-a născut orb. A devenit acel Tartaros la care te recomandai, Patera. Tu crezi că te vede pe întuneric. Adevărul e că nu vede pe lumină. Te plictisesc?

— Nu asta contează, ci că riști să-ți atragi mânia zeilor și să-ți pui în pericol spiritul propriu.

Râsul scurt și sec al lui Crane răsună în beznă.

— Așa o să procedez și mai departe. Echidna a rămas iar grea și a născut încă un băiat, care a moștenit, până la limita maniei, indiferența virilă a tatălui său la senzațiile fizice ale altora. Cunoști și tu, Patera, plăcerea deosebită de a-i face să sufere pe aceia pe care nu-i putem suporta. El s-a lăsat sedus de ea în așa măsură, încât a ajuns să nu-i mai pese de nimic și, copil fiind, a omorât cu miile pentru propria distracție. Astăzi îl numim Hierax, zeul morții.

— Să continuu? Mai sunt încă trei copii, toate fete, dar le cunoști la fel de bine ca mine. Thelxiepeia, cu vrăjile, drogurile și otrăvurile ei, grasa de Phaea, și Sphigx, care a îmbinat curajul tatălui cu firea josnică a mamei sale. Într-o familie ca a ei, era obligată să-și cultive calitățile, altfel ar fi murit, fără îndoială.

Silk tuși.

— Ai spus că intenționezi să-mi dai pistolul înapoi, consiliere. Aș vrea foarte mult să-l primesc.

De data aceasta, lumina stranie învălui tot corpul lui Lemur, destul de puternic pentru a străluci prin tunică și pantaloni.

— Privește — spuse consilierul, întinzând mâna dreaptă. Pe sub mâneca din mătase brodată, o pată neagră se târî de-a lungul brațului său spre cot, apoi pe antebraț, până când pistolul placat cu aur al lui Hyacinth îl alunecă în palma deschisă. — Poftim.

— Cum ai făcut? — îl întrebă Silk.

— În brațele mele sunt mii de circuite minuscule. Când îndoi anumiți mușchi, creez un câmp magnetic, iar când îi încordă pe rând și îi relaxez pe alții, câmpul se deplasează. Privește.

Pistolul lui Hyacinth se tări din palma lui Lemur pe încheietură, apoi dispăru în mânecă.

— Zici că-l vrei înapoi?

— Da, foarte mult.

— Și tu, doctore Crane? Pe-al tău ți l-am dat deja și am de gând să mă folosesc de serviciile tale. Nu vrei să consideri că pistolul e plata care ți se cuvine pentru ele, primită în avans?

Lumina pe care o răspândea Lemur devenise atât de puternică, încât Silk îl zări pe Crane așezat pe pat, scoțându-și pistolul și întinzându-l.

— Poți să-l iei înapoi, dacă vrei. Dar dă-i lui Silk pe al lui. Asta primesc.

— Doctorul Crane a încercat să mă împuște odată, știi? — Pe fața sclipitoare a consilierului se ivi un zâmbet. — Îți joacă o farsă crudă, Patera.

— Nu, e la fel de prietenos cu mine cum a fost de când ne-am cunoscut. Există oameni care se rușinează de impulsurile lor benefice, pentru că au ajuns să asocieze bunătatea cu slăbiciunea. Dă-mi pistolul, te rog.

Nu pistolul lui Hyacinth, ci azothul ei se târî ca un păianjen în palma deschisă a lui Lemur. Silk întinse mâna după el, dar palma se închise; Lemur râse, iar ei se treziră iar în întuneric.

Vocea lui Crane:

— Silk mi-a spus că ai prins o femeie împreună cu el. Dacă ai rănit-o grav, vreau s-o văd.

— Aș putea să-l strâng până-l zdrobesc — le spuse Lemur. — Ar fi periculos, chiar și pentru mine.

Silk reuși să descâlcească lanțul de argint; și-l puse la gât și aranjă gammadionul lui Pas în timp ce vorbea:

— Atunci te sfătuiesc să n-o faci.

— N-o s-o fac. Înainte de a-ți spune adevărul despre zei, Patera, am făcut aluzie la un zeu nou, unul în viață, la care s-ar putea închina cei mai înțelepți. M-am referit la mine, cum probabil ți-ai dat seama. Ești pregătit să mi te închini?

— Mă tem că nu avem o victimă potrivită pentru sacrificiu.

Ochii lui Lemur sclipiră.

— Îşi iroseşti diplomaţia, Patera. Nu vrei să fii Prolocutor? Când am pomenit de asta, m-am aşteptat să mă pupi în fund pentru gândul meu. Iar tu te porţi de parcă nici nu m-ai fi auzit.

— În prima clipă, am crezut că vrei să-mi aplici o tortură subtilă. Ca să fiu sincer, aşa cred şi acum.

— În nici un caz. Vorbesc foarte serios. Doctorul a spus că ar fi vrut să te inventeze. Şi eu. Dacă tu eşti exact ceea ce caută el şi stăpânii lui, atunci te potriveşti perfect scopurilor mele.

Silk simţi că se sufocă.

— Vrei să spun oamenilor că eşti zeu, consiliere? Că trebuie să ţi se aducă onoruri divine?

Caldă, gravă şi prietenoasă, vocea lui Lemur răsună în întuneric:

— Mai mult decât atât. Actualul Prolocutor ar putea face asta, ar face-o în clipa asta, dacă i-aş cere-o. Sau l-aş putea înlocui cu o sută de auguri, dacă aş vrea.

Silk scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Dar, şi dacă ai dreptate, nu i-ar crede nimeni.

— Exact. Însă te-ar crede pe tine. Înţelepciunea Sa e bătrână. Înţelepciunea Sa va muri, poate chiar mâine. În continuare, în circumstanţe uimitoare, dar fericite, se va afla că te-a numit succesorul lui, iar tu vei explica oamenilor că Pas ţine ploile în frâu din consideraţie pentru mine. Nu trebuie decât să mi se închine cum se cuvine pentru a fi iertaţi. În cele din urmă, vor ajunge să înţeleagă că sunt, pe bună dreptate, un zeu mai mare decât Pas. După toate câte ţi-am spus, tot îi mai eşti devotat lui Pas? Şi Echidnei, şi progeniturilor lor?

Silk oftă.

— În timp ce vorbeai, mi-am dat seama ce puţine am avut eu în viaţă. Blasfemiile tale ar fi trebuit să mă oripileze. Dar eu am fost doar puţin şocat, ca o mătuşă nemăritată care o aude pe bucătăreasa ei înjurând; dar, vezi tu, am întâlnit un zeu adevărat, pe Intrus...

Crane izbucni în râs.

— Şi pe Kypris, o zeiţă adevărată. Astfel am aflat ce e divinitatea, cum arată, cum sună şi care e adevărata ei substanţă. Ai mai spus un lucru pe care l-am ignorat, consiliere.

Pentru prima oară, glasul lui Lemur sună periculos și înspăimântător.

— Și anume...?

— Ai spus că nu ești chim. Eu nu fac parte dintre acei bio ignoranți, mânați de prejudecăți, care se consideră superiori chimilor, dar știu...

— Minți!

De două ori mai înfricoșătoare pe întuneric, lama azothului sfâșie planul existențial ca hârtia, trăgând pe lângă urechea lui Silk, manifestă în toate celulele corpului său și oribilă, cum nici un alt lucru din univers nu putea fi.

Din capătul opus al camerei, Crane țipă: *O să ne scufunzi!*, iar nava se clătină și se zgudui. Așchii vopsite și fulgi de oțel incandescent țâșniră spre Silk ca un torent de foc; Silk se dădu în spate îngrozit.

— O ființă care s-a născut biologică a făcut asta, Patera. Un om care a evoluat. — În beznă răsună o bubuitură ca de ciocan lovind nicovala. — Eu *sunt* o ființă biologică *și* zeu. — Discontinuitatea chinuitoare care sfâșiase pânza universului dispăruse.

— Mulțumesc — spuse Silk, printre gâfâituri. — Mulțumesc foarte mult. Te rog să nu mai faci așa ceva.

Când zguduiturile navei încetară cu o bufnitură zdravănă, apăru din nou brațul fosforescent al lui Lemur; palma se deschise, iar azothul alunecă lin în mânecă.

Crane trânti geanta de podea.

— Mai ești aici?

— De ce vrei să știi? — întrebă Lemur, revenind la tonul blând.

— Din pură curiozitate. Mă întrebam dacă nu cumva e o armură de luptă, dar superioară.

— Ceea ce ar suscita interes stăpânilor tăi, aflați la conducerea...

— Palustriei.

— Nu. Nu a Palustriei. Am eliminat anumite orașe, printre care și Palustria. La fel ca Patera Silk, o să servești în curând Vironul, iar când o vei face, va trebui să fii mai cinstit. Între timp, tot ce trebuie să știi e că mă aflu de partea cealaltă a vaporului. Poate c-o să-ți arăt când am terminat de discutat problema noastră.

— Adică să te servesc pe tine.

— Noi, zeii, avem multe nume.

— Patera, nu trebuie să te îngrijorezi din cauza amantei tale din trecut. În clipa de față îl îngrijește pe pacientul doctorului Crane și e îngrijorată din cauza ta.

Vocea lui Crane:

— Folosești cuvinte vechi. Câți ani ai, consiliere?

— Tu câți îmi dai? — Lemur întinse mâna sclipitoare. — Vouă, doctorilor, vă place să vorbiți despre tremor pronunțat. Poți să te pronunți despre tremorul acesta?

— Ai fost la conducere sub doi caldé, apoi, după moartea celui din urmă, încă douăzeci și doi de ani. Normal că ne-am pus întrebări.

— În Palustria. Da, în Palustria, normal că vi le-ați pus. Când mă vezi în alt loc poți să-ți formulezi propria estimare, pe care aș fi interesat s-o aud.

— Patera, pe tine nu te miră lucrurile astea?

— Înțeleg că ești bio cu piese protetice; așa e și Maytera Rose a noastră. — Silk descoperi că și mâinile lui tremură și le puse în buzunar. — Dar nu înțeleg cum poți fi în altă parte a acestui vapor.

— Așa cum monitorul îți arată imaginea unei camere din capătul celălalt al orașului. Așa cum Fereastra ta Sacră ți-a arătat imaginea trucată a unei femei moarte de trei sute de ani și te-a convins că ai stat de vorbă cu o zeiță minoră.

Lemur chicoti.

— Dar am pierdut deja prea mult timp, în vreme ce pacientul doctorului Crane e pe moarte. Sper să mă ierte, m-am distrat de minune. — Pistolul lui Hyacinth apăru în palma fosforescentă. — Iată onorariul pentru doctorul Crane, așa cum l-a cerut el. Doctore, vreau să consulți un pacient. Ca să-ți meriți onorariul, nu trebuie decât să-l examinezi și să-i spui adevărul. Încalci etica medicală dacă-i spui adevărul pacientului?

— Nu.

— Au fost momente când ne-am gândit că așa trebuie să fie. Acest al patrulea prizonier al meu e tot spion. E rănit grav.

— Și pe urmă o să ne omori, pe mine și pe Silk. — Crane pufni. — În regulă, dacă tot am trăit făcând pe vraciul, pot să și mor ca vraci.

— Amândoi veți rămâne în viață — îi spuse Lemur — pentru că amândoi veți fi foarte cooperanți. V-aș putea obliga să cooperați chiar acum, dacă aș vrea. Dar pentru moment, prefer să rămânem adversari. Nu zic du-

șmani. Vedeți, i-am spus celui de-al patrulea prizonier că doctorul care-l va examina și augurul care-l va ierta de păcate nu sunt prietenii mei. Că, de fapt, au considerat de cuviință să comploteze împotriva guvernului pe care îl conduc.

Mâna și brațul lui Lemur străluceau tot mai tare, iar pistolul mic, gravat și placat cu aur al lui Hyacinth mișuna ca un animal viu în palma deschisă.

— Înțelepciunea Ta? Poftim. — Îi dădu pistolul lui Silk. — În calitate de augur uns, vrei să aduci iertarea lui Pas pacientului doctorului Crane, dacă el constată că e pe moarte?

— Bineînțeles — răspunse Silk.

— Atunci, să mergem. Sunt convins c-o să vi se pară foarte interesant.

Lemur împinse ușa. Clipind și frecându-se la ochi, îl urmară pe un coridor îngust, cu podea din grătar de oțel, apoi pe un șir de trepte de oțel, aproape la fel de abrupte ca o scară mobilă.

— Vă duc până jos, în chilă — le spuse Lemur. — Apropo, sper că nu v-ați așteptat să se clatine nava. Am ieșit în larg – am dat ordinul când ne-am jucat cu azothul – și acum navigăm sub apă, unde nu se simt valurile.

Îi conduse la o ușă grea, fixată în podea, răsuci două roți și o deschise.

— Pe-aici, jos. Vă arăt imediat gaura de pe fundul navei.

Silk coborî primul. Vibrația care zguduia vasul de când Lemur îl amenințase cu azothul se simțea mai puternic aici, ca un sunet; aerul era proaspăt, iar gratiile de fier pe care cobora erau umede. Luminile verzi, imitații ale luminilor antice aduse de Pas primilor coloniști, și mirosul necunoscut, sau absența oricărui miros, îl ajutară să înțeleagă pentru prima oară că se afla sub apele Lacului Limna.

Primul lucru pe care îl văzu fu că zburătorul avea aripile rupte. Fuseseră întinse, împreună cu resturile de pânză aproape invizibilă care le acopereau, pe tenda unei bărci mari – stâlpi răzleți dintr-un material făcut poate din oase lustruite, mai subțiri decât arătătorul lui.

— Așteaptă aici o clipă, Înțelepciunea Ta — strigă Lemur. — Vreau să vi le arăt. Și dumneavoastră, și doctorului Crane. Va merita așteptarea.

— În cele din urmă, ai prins unul — spuse Crane. — Ai doborât un zburător.

Vorbise cu o undă de amărăciune în glas care îl făcu pe Silk să se în-

toarcă și să se uite mirat la el.

— Plecaseră cu toții — îi explică Crane. — Blood și criminalii lui, majoritatea servitorilor. M-am gândit eu că despre asta e vorba, dar am sperat...

Nu-și încheie propoziția, înălță doar din umeri.

Lemur luase de jos o formă curbată în mod ciudat, ca o lacrimă, de culoarea smântânii.

— Da, doctore. Și acesta e secretul. Simplu, dar neprețuit. Nu vrei să-l examinezi? N-ai vrea să duci stăpânilor tăi secretul zborului? Cheia care deschide cerurile? Așa arată. Ia-o în mână, dacă vrei, să vezi ce ușoară e. Pipăi-o, doctore.

Crane îl refuză scuturând din cap.

— Atunci tu, Înțelepciunea Ta. După ce adepții vă vor fi instalat în funcția de caldé, s-ar putea dovedi un lucru extrem de util.

— Nu voi fi niciodată caldé — îi spuse Silk — și nici nu mi-am dorit să fiu. — Luă obiectul, foarte ușor, și studie liniile lichide. — Acest obiect permite zborul? Forma aceasta?

Lemur confirmă cu o înclinare a capului.

— Materialul din care e făcut. Tarsier îl analizează chiar acum. Când ai pătruns prin efracție în vila lui Blood... Vezi, am aflat și despre asta. Când ai pătruns în ea, nu te-ai întrebat de ce a fost trimis Crane de orașul lui să-l spioneze pe Blood?

— Atunci nu mi-am dat seama că e spion — îi explică Silk. Lăsă forma deoparte și-și pipăi umflătura pe care i-o făcuse pumnul lui Potto la tâmplă. Era slăbit și puțin amețit.

— Ca să-i țină la curent pe stăpânii lui în legătură cu progresul pe care-l face Blood cu vulturul — continuă Lemur. — Acum mai mult de douăzeci și cinci de ani, mi-am dat seama de posibilitățile zborului. Am înțeles că, dacă soldații noștri ar putea zbura ca zburătorii, am afla imediat mișcările trupelor inamice, că oamenii puteau ateriza în spatele liniilor inamice ca să le taie mijloacele de comunicare, și așa mai departe. Imediat ce am avut libertatea de acțiune, am susținut diverse experimente care păreau promițătoare. Nici unul nu a dus la un instrument capabil să ridice un copil, cu atât mai puțin un soldat.

Amintindu-și de Hammerstone, Silk întrebă:

— De ce nu un soldat?

Crane scoase un mormăit.

— Sunt prea grei. Lemur cântărește de patru ori cât noi doi la un loc.

— Aha! — Lemur se întoarse spre doctor. — Deci ai studiat problema. Înțeleg.

Crane înclină din cap.

— În realitate, zburătorii sunt mai mici decât soldații. Eu sunt mic, așa mă știe lumea. Dar sunt mai mare decât majoritatea zburătorilor.

— Vorbești de parcă ai fi văzut unul îndeaproape.

— Printr-un telescop — spuse Crane. — Vrei să obiectezi că nu am avut cu ce să-i compar?

— Ca să-ți fac pe plac, da.

— N-am avut nevoie de nici unul. Un om mic are alte proporții decât unul mai mare, iar eu, în calitate de doctor mic, știu foarte bine acest lucru. Capul unui om mic e mai mare în raport cu umerii lui, de exemplu.

Silk începu să se agite.

— Dacă cineva e pe moarte...

— Acel cineva ai putea fi tu, Înțelepciunea Ta. — Lemur îi puse o mână grea pe umăr. — Să zicem, strict la modul ipotetic, că plănuiesc să-ți smulg capul îndată ce i-ai adus acestui nefericit Iertarea lui Pas. Într-o asemenea situație, dacă scurtezi acum discuția, îți scurtezi viața.

— În calitate de cetățean, am dreptul la un proces public și la un avocat. În calitate de augur...

Mâna consilierului apăsă mai greu pe umărul lui.

— Mare păcat că nu ești tu însuți avocat, Înțelepciunea Ta. Dacă ai fi, ți-ai da seama că există o clauză suplimentară, nescrisă. Aceea că trebuie îndeplinite nevoile urgente ale Vironului. Chiar în timp ce vorbim, o facțiune radicală de rebeli mincinoși încearcă să răstoarne Ayuntamiento-ul nostru constituit legal și să-l înlocuiască cu un oarecare augur lipsit de experiență – dar perspicace, recunosc singur – agitând populația cu tot felul de povești despre iluminare și așa-zise favoruri din partea zeilor. Îți zdrobesc cumva umărul?

— Să știi că doare.

— Poate să doară și mai tare. Chiar ai vorbit cu o zeiță într-o casă rău famată? Spune nu, altfel îți zdrobesc umărul.

— O zeiță în sensul în care zeul care m-a iluminat e un zeu? Doctorul Crane susține că nu există asemenea ființe. Și dacă are dreptate, și dacă nu, eu mă îndoiesc că mai există asemenea zei.

Lemur îl strânse mai tare. Dacă ar fi putut, Silk ar fi căzut în genunchi.

— Vreau să-ți povestesc în amănunt cum de mi-a trecut prin minte să folosesc o pasăre de pradă ca să dobor un zburător și să-l pot examina. Cum am văzut un șoim prinzând un fereastraș la amurg, așa mi-a venit ideea. Cum am scotocit Vironul, în cel mai mare secret, după bărbatul care s-o pună în practică. Și cum l-am găsit.

Silk gemu, iar Crane spuse:

— Și așa mai departe. Dă-i drumul și-o să-ți spun cum am aflat noi toate astea.

— *Dă-i drumul!* — Țipase Mamelta, țâșnind din semiîntuneric și aruncându-se peste Silk. — *Robot ticălos! OBIECTULE!*

Era goală, nu purta decât o zdreanță însângerată legată în jurul taliei; avea pielea de culoarea fildeșului, sânii plini și coapsele rotunde.

Lemur îi dădu drumul lui Silk și-o lovi la nimereală; peste osul alb, apărut pe fruntea sfâșiată de ghearele lungi, năvăli un șuvoi de sânge.

Crane se ghemui în spatele ei și-și deschise trusa maro cu gesturi nervoase.

— Foarte bine, doctore — spuse Lemur. — Coase-o la loc. Dar nu aici.

O azvârli pe umăr și plecă.

— Hai — îi spuse Crane lui Silk.

Cu mișcări foarte rapide pentru vârsta lui, doctorul urcă treptele spre trapa pe care le-o deschisese Lemur la venire și mișcă de-o roată.

— N-o putem lăsa așa — protestă Silk.

Mișcă ușor din umeri și constată că nu are nici un os rupt.

— N-avem cum s-o ajutăm dacă suntem noi înșiși prizonieri.

Vocea batjocoritoare a lui Lemur se auzi din capătul celălalt al chilei.

— Un om e pe moarte și femeia asta sângerează ca un porc înjunghiat. Chiar nu vă pasă nici unuia din voi?

— Îmi pasă mie — strigă Silk și țopăi în direcția de unde se auzea vocea.

În spatele bărcii, la prova, zburătorul zăcea pe o pătură întinsă pe po-

deaua de oțel, cu chipul bronzat schimonosit de agonie. Lângă el mai era o trapă, mult mai mare decât cea prin care intraseră ei – destul de mare ca să treacă barcă prin ea, constată Silk cu uimire. Lângă peretele despărțitor din capătul compartimentului se afla un panou cu instrumente.

Lemur o trânti pe Mamelta lângă zburător. Răcni asurzitor, amintindu-i lui Silk de talus:

— *Vino cu noi, doctore. N-ai cum să deschizi trapa.* — Apoi i se adresă lui Silk — Am strâns chiar eu șuruburile. Și sunt mult mai puternic decât voi amândoi la un loc, și mult mai greu.

Silk îngenunchease deja lângă zburător.

— Îți aduc, fiule, iertarea tuturor zeilor. Adu-ți aminte cuvintele lui Pas, care...

— Ajunge. — Lemur îl prinse iar de umăr. — Mai întâi, să vină doctorul. Dacă nu vrea, îl aduci tu.

— Sunt aici — anunță Crane.

— Asta-i zburătorul nostru — spuse Lemur. — Îl cheamă Iolar. Ne-a zis câte ceva, vedeți voi, dar nimic important, nici măcar din ce oraș e. Sunt de acord că nu-i mai înalt decât tine și că-i ceva mai ușor. Dar e un zburător, ce mai încoace și încolo.

Crane nu răspunse. În clipa următoare scoase foarfeca din trusă și tăie costumul de zbor. Silk rupse o bucată din robă, o răsuci de două ori în jurul capului Mameltei și o legă.

Lemur dădu aprobator din cap.

— Sunt convins c-o să trăiască și-o să-ți fie recunoscătoare pentru eforturi, Patera. Și Iolar la fel, sper. Mă asculți, doctore?

Crane mișcă din cap fără să se uite la el.

— Va trebui să te răsucesc. Ridică brațele deasupra capului. Nu încerca să te răsucești singur. Lasă-mă pe mine.

— Știi — continuă Lemur, de dragul conversației — Iolar a aterizat chiar aici, în lac. Într-un fel, ne-a convenit de minune. Am ridicat barca la suprafață și l-am scos din apă cu tot cu aripi, fără ajutorul Gărzii Civile. Sau al lui Blood, ar trebui să precizez, spre marea lor nemulțumire.

Lemur chicoti.

— Asta a fost ieri dimineață. Din întâmplare, eu mă aflam pe mal, așa că operațiunea de recuperare a dirijat-o Loris. Loris nu e Lemur, dar

cine poate fi? În orice caz, n-a fost recuperată o parte însemnată – el îi zice modul de propulsie, sau MP, nu-i așa, Iolar? – dar am salvat zburătorul cu aripile și harnașamentul care-i permite să zboare.

Crane ridică ochii spre consilier, apoi îi coborî imediat la pacient.

— Ba-i exact așa, doctore — continuă Lemur. — Fără aparatul ăla, soldații noștri tot vor putea zbura, ca să zic așa. Dar mai mult vor pluti, ca pescărușul care să lasă purtat de vânt, fără să miște din aripi. Ar trebui să se poată ridica de pe o stâncă sau de pe un turn și să zboare la mare distanță, dacă bate vântul destul de tare și din direcția potrivită. De la pământ nu s-ar putea ridica decât în condiții foarte speciale. În nici un caz n-ar putea zbura contra vântului, oricât de slab ar sufla. Nu mă exprim prea tehnic pentru tine, Patera? Cred că doctorul Crane mă înțelege.

— Aș zice că și eu — spuse Silk.

— La început, neajunsul părea temporar. Iolar a avut un modul de propulsie, a recunoscut măcar atât. Se presupune că s-a desprins la impactul cu apa. L-am putea pescui, am încercat cu toții toată ziua de ieri, sau ne-ar putea spune el cum să construim unul. Numai că, din păcate, el nici nu vrea să audă de a doua soluție.

Crane spuse:

— Aveți cu siguranță o infirmerie pe vapor. Un loc mai bun decât ăsta.

— Da, avem — îl asigură Lemur. — L-am și ținut acolo un timp. Dar nu ne-a răsplătit bunătatea, așa că l-am adus aici. E treaz?

— N-ai auzit că tocmai i-am vorbit? Normal că-i treaz.

— În regulă. Iolar, ascultă-mă. Sunt consilierul Lemur și vorbesc cu tine. Nu știu dac-o să-ți mai vorbesc altă dată, iar ceea ce vreau să-ți spun e mai important pentru tine decât orice ai auzit până acum sau ce vei fi în stare să auzi mai târziu. Mă auzi? Spune ceva sau dă din cap.

Iolar stătea pe burtă, cu fața spre trapa lungă de oțel din podea.

— Aud — rosti el slab, cu accent străin evident.

Lemur zâmbi și mișcă din cap.

— Ai văzut că sunt om de cuvânt, da? Foarte bine, îți dau cuvântul meu că tot ce-ți spun e adevărat. N-o să mai încerc să te păcălesc și nici n-am de gând să fiu prea răbdător cu tine. Ăștia sunt oamenii despre care ți-am spus Potto și cu mine. Doctorul e spion dovedit, ca tine. Nu unul

de-al nostru, poți să fii convins. E din Palustria, așa susține. Augurul e șeful facțiunii care încearcă să preia controlul orașului. Dacă doctorul Crane zice că ești pe moarte, ai câștigat disputa noastră. O să-i dau voie augurului să-ți aducă Iertarea lui Pas și cu asta, basta. Dar dacă zice c-o să trăiești și tu refuzi în continuare, o să-ți pierzi viața. M-ai înțeles? N-am de gând să mai pierd timpul încercând să obțin cu forța ceea ce vrem de la tine. Construim echipamente noi ca să găsim modulul de pe fundul lacului. O să-l recuperăm, iar tu vei fi murit degeaba. Dacă nu-l recuperăm, ne rămâne vulturul. Acuma știe ce are de făcut și nu trebuie decât să-l trimitem după următorul zburător pe care-l vedem ca să punem mâna pe un modul de propulsie.

Lemur arătă cu degetul spre Crane.

— Fără amenințări, doctore. Fără promisiuni. Adevărul nu te va costa nimic, iar mințind nu vei câștiga nimic.

— Nu știu — zise Crane pe un ton neutru. — Are câteva coaste rupte, nu i-au perforat plămânul altfel ar fi fost deja mort. Cel puțin patru vertebre toracice sunt aproape distruse. Și coloana vertebrală e afectată, dar nu cred că-i ruptă, deși nu sunt sigur. Bine îngrijit de un chirurg de primă mână, eu zic că are șanse să trăiască.

Lemur păru sceptic.

— O să-și revină complet?

— Mă îndoiesc. Poate va fi în stare să meargă.

— Așa. — Lemur începu să vorbească în șoaptă. — Ce alegi? În două sau trei ore te-am putea duce la mal. Cutiile alea negre pe care le purtați cu toții... cum funcționează?

În cală se făcu liniște. Silk, aplecat peste Mamelta, o văzu mișcând din pleoape și o prinse de mână. Crane scutură din umeri și închise trusa cu zgomot – unul la fel de puternic și definitiv ca detunătura pistolului lui Auk în Taverna Cocoșului.

— Nici nu m-am gândit c-o să vorbești — îi spuse Lemur zburătorului pe un ton cât se poate de prietenos. — De-asta am ieșit în larg. Patera, poți să-ți începi pălăvrăgeala, dacă vrei. Nu-mi pasă. Oricum o să moară până termini.

— Ce-ai de gând să faci? — întrebă Crane.

— Să-l scot din navă. — Lemur se deplasă la tabloul de instrumente.

— Ca om de știință, s-ar putea să te intereseze lucrul ăsta, doctore. Compartimentul în care suntem e pe fundul navei, cum ți-am spus. E perfect etanșat, cum ai descoperit acum câteva minute, când ai încercat să deschizi trapa. În momentul de față — se uită la unul din aparatele de măsură — ne aflăm la șaptezeci de coți sub apă. La adâncimea asta, presiunea asupra fuzelajului nostru e cam de trei atmosfere. Ți s-a explicat vreodată cum urcăm și coborâm?

— Nu — răspunse Crane. — M-am întrebat și eu. — Se uită la Silk de parcă voia să vadă dacă e și el interesat; dar Silk incanta și clătina din mătănii deasupra capului zburătorului.

— Cu ajutorul aerului comprimat. Dacă vrem să coborâm mai jos, deschidem unul din rezervoarele cu balast. Apa intră înăuntru, deci nu mai plutim, ci ne scufundăm. Când vrem să ne ridicăm la suprafață, băgăm aer comprimat în rezervor ca să scoatem apa. Rezervorul plutește, iar noi câștigăm flotabilitate. Simplu, dar eficient. Dacă deschid supapa asta, va intra aer în compartiment. — Lemur îl răsuci și se auzi un șuierat puternic. — Dacă îl deschid rapid, o să vă și doară, așa că l-am deschis numai puțin. Înghițiți dacă vă dor urechile.

Silk, care îl ascultase pe Lemur cu o ureche, se opri din incantație ca să înghită. În clipa aceea, zburătorul rănit șopti: *Soarele....* Ochii, înainte întredeschiși, acum se deschiseră larg. Făcu un efort să-și întoarcă privirea spre Silk: *Spune-le oamenilor tăi!*

Nu era permis nici un răspuns sonor până la sfârșitul incantației, dar Silk făcu un semn afirmativ din cap și desenă cu mătăniile semnul minus. *Ești binecuvântat.* În timp ce clătină din cap de nouă ori, cum cerea ritualul, desenă semnul plus.

— Când presiunea atinge trei atmosfere, și nu mai e mult până atunci, putem deschide trapa bărcii fără să inundăm compartimentul. — Lemur chicoti. — Acum slăbesc garniturile.

Crane începu să protesteze, apoi își ținu gura.

— Pierdem controlul — îi șopti zburătorul lui Silk și închise ochii.

Cu mâna liberă, Silk îl mângâie pe tâmplă, ca să-i arate că l-a auzit.

— Te rugăm să ne ierți pe noi, cei în viață. — Făcu semnul plus. — Eu și mulți alții pe lângă mine ți-am greșit de multe ori, fiule, comițând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci începe viața

care urmează în nevinovăție, iertând tot răul. – Făcu iar semnul minus cu mătăniile.

Mamelta îi găsi mâna și îl strânse de ea.

— E... Visez?

Silk scutură din cap.

— Vorbesc în numele Marelui Pas, al Divinei Echidna, al Scyllei celei aspre la vorbă, al minunatei Molpe, al lui Tartaros cel tenebros, al nobilului Hierax, al Thelxiepeiei celei gânditoare, al Phaeai celei fioroase și al puternicei Sphigx. Și al zeilor mai mici. — Adăugă în șoaptă: — Te iartă și Intrusul, fiule, căci vorbesc în numele lui.

— O să moară?

Silk își duse degetul la buze.

Cu glas neobișnuit de blând, Crane spuse:

— O să-l ucidă Lemur. Așa a ales. Și eu aș fi făcut la fel.

— Și eu. — Mamelta pipăi pânza neagră cu care o legase Silk la cap. — Ne-au zis că mergem într-o lume minunată, a păcii și abundenței, unde va fi amiază toată ziua. Știam că ne mint. Când voi muri, mă voi duce acasă. La mama și frații mei... Chiquito cocoțat pe știnghia lui din *patio*...

Crane își scoase iar foarfeca. Tăia pânza când Lemur deschise trapa.

Lui Silk i se păru – un gând irezistibil – că în cală pătrunsese Intrusul. În locul trapei negre apăru un dreptunghi luminos, translucid, cu scânteieri reci. Lumina Soarelui Lung, care străpungea apa limpede a Lacului Limna și la o adâncime de șaptezeci de coți, refractată și difuză, umplea deschizătura făcută dintr-o dată de Lemur și invada cala cu albastrul divin al zorilor. Preț de câteva clipe, Silk se îndoi că substanța eterică era apă. Aplecat deasupra zburătorului, cu mâna dreaptă (în care ținea mătăniile) agățată de ramele tambuchiului, vârî degetele în ea.

— A scăpat puțin aer — spuse Crane. — Ai simțit?

Cu ochii fixând apa cristalină, Silk clătină din cap. Un banc de pești subțiri apăru la un capăt al trapei, apoi, într-o fracțiune de secundă, alunecară spre celălalt, la zece coți sub placa de oțel pe care îngenunchea.

— Mișcă-te, Patera — spuse Lemur, apucându-l pe zburător.

— Ai grijă! — strigă Crane. — Nu-l ține așa!

— Te temi c-o să-i fac și mai rău, doctore? — Lemur zâmbi și-l ridică pe zburător ca pe-o pană deasupra capului. — Nu mai contează. Ce zici,

lolar? Vrei să-mi spui ceva? Asta-i ultima ta șansă.

— Mulțumește femeii — gâfâi zburătorul. — Oamenilor. Aripi puternice.

Lemur îl aruncă. Apa scânteietoare care umplea deschizătura trapei îl stropi pe Silk pe față, îl udă de sus până jos și-l orbi temporar. Până când reuși să vadă din nou, zburătorul aproape că dispăruse. Îi zări scurt chipul schimonosit de durere, privirea îngrozită și gura deschisă din care ieșeau bule ca niște sfere de sticlă subțire, apoi nu se mai văzu nimic.

Lemur trânti trapa cu un pocnet asurzitor și strânse șuruburile.

— Când o s-o deschid pe cea prin care am intrat, presiunea din compartiment se va egaliza cu cea din restul navei. Țineți gura deschisă ca să nu vă spargă timpanele.

Îi conduse pe un alt drum de data asta, apoi pe un coridor mai lat (trecură pe lângă consilierii Gallo și Potto, adânciți într-o conversație) și, în cele din urmă, intrară pe o ușă păzită de doi soldați.

— Asta căutai tu, doctore — îi spuse el lui Crane — deși cred că nu știai. În această cabină o să ne vezi adevăratul sine biologic al nostru. Sunt aici.

Arătă cu degetul spre un cerc de mașinării sclipitoare; Crane merse în grabă la ele. Silk, șchiopătând și sprijinind-o pe Mamelta, îl urmă încet.

Corpul biologic al consilierului Lemur zăcea pe un culcuș alb imaculat, acoperit până la bărbie de un cearșaf tot imaculat. Avea ochii închiși și obrajii supți; pieptul i se ridica și cobora ușor și încet; de-abia i se auzea respirația. Un smoc de păr alb ieșea din banda sintetică neagră și rețeaua de sârme multicolore din jurul sprâncenelor. Tuburi șerpuitoare, ieșite din mai multe aparate (transparente, galben-pai și cărămiziu închis) intrau sub cearșaf.

— Aici nu există bio trădători — vorbi Lemur. — Suntem îngrijiți de chimi devotați, iar aparatele care ne țin în viață sunt întreținute de ele. Ne iubesc, iar noi le iubim, la rândul nostru. Le-am promis nemurirea și o să le-o dăm: o rezervă nesfârșită de piese de schimb. Ele ne răsplătesc prelungindu-se la nesfârșit viețile de simpli muritori.

Crane studia unul din aparate.

— Echipamentul care vă ține în viață e foarte impresionant. Aș vrea să-l am și eu.

— Rinichii și ficatul meu s-au dus. Așa că funcțiile lor le îndeplinesc aparatele. Am un stimulator în inimă, capabil să-i preia complet funcția ori de câte ori e necesar. Să pulseze oxigen, bineînțeles.

Crane își spuse dinții și clătină din cap.

Mamelta rosti încet:

— E prima dată când nu-mi e frig.

— Aerul de aici se reprelucrează complet tot la șaptezeci de secunde. E filtrat, radiat împotriva bacteriilor și virusurilor și menținut la o umiditate relativă de treizeci și cinci la sută, la o pătrime dintr-un grad de temperatura normală a corpului bio.

Uitându-se la consilierul culcat pe spate, Silk îi spuse:

— N-am crezut niciodată c-o să-mi fie milă de tine. Dar acum îmi este.

— Rareori conștientizez că zac întins aici. Ăsta sunt eu. — Lemur se bătu în piept, reluând zgomotul de ciocan auzit de Silk pe întuneric. — Energic și sprinten, cu văz și auz perfecte. Numai cu digestia stau mai prost. Și, câteodată — Lemur făcu o pauză semnificativă — cu răbdarea.

Crane se aplecă peste silueta întinsă; înainte ca Lemur să-l poată opri, îi ridică o pleoapă gri cu degetul mare.

— Omul ăsta e mort.

— Nu fi absurd! — Lemur porni spre el, dar Silk, mânat de un impuls inexplicabil, îi tăie calea. Iar Lemur, reacționând, poate, la o poruncă din copilărie, aceea de a respecta rasa de augur, se opri în loc.

— Privește. — Crane vârî degetul mare și arătătorul în orbita goală și scoase o rămășiță neagră, semănând cu un amestec de pământ și păcură. După ce i-o arătă lui Lemur, o aruncă pe cearșaful imaculat, unde căzu ca un gunoi, și se șterse de degete pe perna albă subțire, lăsând urme puturoase și murdare.

Lemur scoase un sunet destul de slab, pe care Silk nu-l mai auzise niciodată (deși auzise multe gemete de durere, cât de tânăr era el), un fonfăit care masca un fel de scârțâit de mâner învârtit tot mai repede – un zgomot de sfredel care lovește un cui și, manevrat de un nebun, se rotește din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede, până când începe să scoată fum, autodistrugându-se cu propria energie nestăvilită și necontrolată. Peste câteva ore, când se va gândi la acest sunet, Silk își va aminti de universul ca un mecanism de ceasornic, pe care i l-a arătat Intrusul în ziua Phaeai, pe

terenul de sport; căci era sunetul acelui univers aflat pe moarte, ori a unei părți muribunde din el, ori a întregului univers stingându-se în sufletul cuiva.

Articulând sunetul care-l va bântui pe Silk până târziu în noapte, Lemur se ghemui anevoie, clătinându-se; flutură disperat din mâinile care se mișcau parcă singure, nu loveau, nu zgâriau cu ghearele, nu făceau nimic, ci se zvârcoleau cum se zvârcoleau, poate chiar atunci, mâinile zburătorului în apele reci ale lacului, așteptând să înțepenească după moarte o jumătate de zi. (Sau o zi, sau o zi și jumătate, depinde de nenumărate circumstanțe și întotdeauna discutabil.) În timp ce se ghemuia, Lemur nu-și luă ochii de la consilierul mumificat de pe culcușul alb ca neaua; iar în cele din urmă, când atinse cu genunchiul podeaua din lespezi verzi și nu mai avea cum să se ghemuiască mai tare, brațele îi căzură inerte.

Apoi azothul pe care Silk îl luase din sertarul dulapului lui Hyacinth în seara zilei în care Intrusul îi dezvăluise esența universului în care trăia, căzu din mâneca peștriță a lui Lemur și alunecă pe podea.

Iar Crane sărind după el, se lovi cu o bufnitură de unul din aparatele care înconjurau patul consilierului mort și-l trânti pe-o parte; rapid și abil, în ciuda firelor cărunte din barbă, înhăță arma.

Raza ucigașă țâșni, iar Lemur explodă într-un glob de foc. Silk și Mamelta se dădură înapoi clătinându-se și acoperindu-și fața cu brațele.

Crane trecu pe lângă ei ca fulgerul și ieși pe ușă înainte ca ei să se dezmeticească.

Mamelta începu să țipe.

Silk o ținea de braț și-o trăgea după el, conștient că ar fi trebuit s-o facă să tacă, dar și că așa ceva era imposibil, că nu aveau nici o secundă de pierdut.

Soldații de la ușă traseră asupra ușii când o deschise Silk. Nu apucă să se ferească de ei, că se și năpustiră pe coridorul lat, fugind de trei ori mai iute decât un băiat sprinten ca Horn și de zece ori mai rapid decât Silk, pe care-l încetinea de glezna rănită, și decât Mamelta, care țipa în continuare. Cei doi nu străbătuseră nici jumătate din distanță când văzură o scăpărare lângă scara dintre punți; urmă o dublă explozie, foarte dureroasă, dar nu prea puternică pentru urechile care le țiuiau încă, șocate de bubuitura cu care explodase Lemur.

— Trebuie să ajungem acolo înainte ca el să închidă trapa — îi spuse Silk Mameltei. Când văzu că ea tot nu fugea, o ridică în brațe (spre propria lui mirare, mai târziu) și, azvârlind-o pe umăr ca pe-o saltea rulată sau un sac de făină, o luă la goană. Se împiedică și se clătină, o dată se lovi de un perete etanș, gata-gata să cadă cu capul înainte pe scară. Cineva strigă: *Așteaptă! Așteaptă*. Când ajunse la trapă, realiză că strigătul ieșise chiar din gura lui.

Trapa era închisă, dar o lăsă jos pe Mamelta și apucă mânerele cu toată puterea. O pală de vânt de dedesubt îl ajută s-o ridice.

— *Doctore!*

— Ajută-mă! — strigă Crane. — Putem fugi cu barca.

Mai multe puști bubuiră pe coridor când Silk și Mamelta coborâră anevoie de pe scara scurtă în cala vasului. O armă trosni în trapă ca un baros în timp ce-i strângea încuietorile.

Când ajunse la Crane, micul doctor se lupta cu trapa mai lungă care acoperea cala navei. Traseră de ea toți trei și o deschiseră ajutați de apa rece a lacului, așa cum presiunea aerului îi ajutase înainte să deschidă trapa mult mai mică. În clipa următoare, Silk se zbătu în apa care creștea. Scuipă, reuși să-și ridice capul deasupra ei și începu să gâfâie.

Torentul scăzu în intensitate, apoi se calmă o secundă sau două, care lui Silk i se părură lungi cât un minut; auzi urletul supapei de aer și văzu pe cineva (Mamelta sau Crane, nu avea cum să fie sigur) zbătându-se și împroșcând cu apă în apropierea lui.

Fluxul se inversă. Încet, apoi tot mai rapid, trăgându-l după el, șuvoiul care umpluse compartimentul se retrăgea în forță spre Lacul Limna. Neputincios ca o păpușă prinsă într-un vârtej, se învârti într-o spirală de lumină albastră, încetini (plămânii stăteau să-i explodeze) și zări o siluetă suspendată la fel ca el, cu mâinile și picioarele întinse și cu părul răsfirat.

Apoi întrezări un chip monstruos, pătat – negru, roșu și auriu – mult mai mare decât oricare din pereții prezbiteriului, și o gură căscată care înghiți silueta cu membrele răsfirate. Trecu pe sub el, așa cum un plutitor care alunecă pe o pajiște alpină amețitoare trece pe lângă o sămânță de scaieți în zbor, iar el fu prins în vâltoarea dârei pe care o lăsă în urmă.

Capitolul 13

Caldé se predă

— Patera?, Vai, Patera!

Maytera Marble îi făcea semne cu mâna de pe treptele din față ale vechiului manteion de pe Strada Soarelui. Lângă ea stăteau doi soldați în armură; superiorul lor, în ținută de culoare verde, îi arătă indulgent sabia micuței Maytera Mint. Gulo porni în față cu pași grăbiți.

Ofițerul ridică privirea.

— Patera Silk? Ești arestat.

Gulo clătină din cap și începu să explice.

Maytera Marble pufni cu atâta forță și dispreț încât îi alungă ofițerului toată bucuria pe care o simțise când Maytera Mint îl privise cu ochi căscați de admirație.

— Să-l luați pe Patera Silk? Nu se poate! Așa un om sfânt...

Un mărăit moale se ridică din mulțimea adunată în jurul lui Gulo. Gulo nu avea imaginație, dar i se păru că se trezea din somn un leu nevăzut; iar rugăciunile pe care le rostise în fiecare a zi a lui Sphigx își aveau, la urma urmei, rostul.

— Nu vă bateți! — Maytera Mint îi dădu sabia ofițerului înapoi și ridică mâinile. — Vă rog! Nu-i nevoie.

O piatră ținti coiful unui soldat. A doua șuieră pe lângă capul Mayterei Marble și lovi ușa cu un pocnet. Soldatul atacat trase, apoi se auzi un țipăt. Maytera Mint năvăli pe scări în mulțime.

Soldatul trase din nou, dar ofițerul îi trase una peste pușcă.

— Deschide — îi spuse apoi lui Gulo. — Mai bine să intrăm.

Alte pietre căzură peste ei în timp ce se ascundeau în manteion. În timp ce Maytera Marble și celălalt soldat închideau ușa grea, soldatul lovit prima oară mai trase două focuri atât de apropiate unul de altul, de parcă ar fi fost unul. Îi răspunse o rafală de pietre.

— E din cauza căldurii. — Ofițerul vorbea încrezător și chiar zâmbea. — O să uite de noi, acum că nu ne mai văd. — Vârî sabia în teacă. — Acest Patera Silk e foarte popular.

Maytera Marble îl aprobă cu un semn din cap. Apoi strigă:

— *Patera!*

— Trebuie să plec. — Gulo ridică zăvorul. — N-ar... n-ar fi trebuit să intru aici deloc. — Se strădui să-și amintească numele celeilalte sibile, nu reuși, așa că trase concluzia, amărât: — Ea avea dreptate.

Ofițerul îl trase de robă, dar prea târziu. Gulo reuși să se furișeze afară. În manteion se auziră țipete nervoase, care se stinseră când soldații închiseră ușa și traseră zăvorul la loc. Ofițerul auzi slab vocea lui Gulo:

— *Oameni buni! Oameni buni!*

— N-o să-i facă nici un rău, Maytera — îi spuse el. Se opri să asculte cu capul pe spate. — Nu-mi place să fac arestări...

Renunță să se mai scuze când văzu că Maytera nu-i mai dădea atenție. Pe fața ei de metal se oglindeau diverse nuanțe: galben, roz și roșcat. Urmărindu-i privirea, zări vârtejul de culori al Ferestrei Sacre și căzu în genunchi. Nuanțele dansau în tipare pe care nu le distingea clar, din hieroglife, cifre și peisaje conturate pe jumătate, un chip care înotă, se topi și se închegă la loc înainte ca zeița să vorbească într-o limbă pe care aproape c-o înțelegea, pe care și el o cunoscuse într-o viață trăită de mult, într-un loc neimaginabil, într-un timp neimaginabil. În viața de acum, el era un vierme; zeița declară că fusese cândva om, deși amintirile pe care i le trezea nu erau decât gândurile moarte ale omului pe care îl devorase.

Îți promit, Mare Zeiță. Îți promit. În mâinile noastre va fi în siguranță.

Deasupra și în spatele lui, îl auzi pe chim stând de vorbă cu augurul cel gras.

— Cât ai fost plecat, a venit un zeu, Patera. Ne-a onorat fără să-i aducem nici o ofrandă. N-a fost nimeni care să-i interpreteze mesajul. Îmi pare așa de rău că ai ratat ocazia...

Iar augurul spuse:

— N-am ratat-o, Maytera. Nu pe toată.

Ofițerul își dori să se facă liniște. Îi răsuna în urechi vocea divină a zeiței, îndepărtată și dulceagă; știa ce așteaptă de la el.

SĂ TE RIDICI LA SUPRAFAȚA APEI, așa cum a făcut Silk, să înfrângi senzația de sufocare, să vezi din nou fâșia subțire de soare strălucitor și să tragi aer în piept însemna să renești. Nu era un înotător rezistent, nici măcar nu știa să înoate prea bine. Vlăguit cum era, tot reuși să plutească pe umflătura lungă și greoaie, mișcând din picioare spasmodic, puțin speriat că fiecare mișcare poate atrage atenția peștelui uriaș.

Auzi un strigăt îndepărtat, urmat de zdrăngănitul unei tigăi lovite cu putere; le ignoră pe amândouă, până când umflătura îl ridică deștul de sus ca să zărească pânzele maronii ponosite.

Trei pescari pe jumătate dezbrăcați îl traseră în barca lor.

— Mai e cineva — le spuse el printre gâfâituri. — Trebuie să-l găsim.

— M-au găsit deja! — Crane îi zâmbea.

Pescarul cel mai înalt și mai cărunt îl pocni peste spate.

— Zeii au grijă de auguri. Așa zicea bătrânul meu, Patera.

Crane încuviință din cap cu înțelepciune.

— De auguri și de proști.

— Da, domnule. Și de ei. Data viitoare când plecați cu barca, luați-vă un marinar. Să sperăm c-o găsim și pe femeie.

Amintindu-și de peștele uriaș, Silk scutură din umeri.

— Sunteți foarte amabili s-o căutați, dar mă tem că...

— N-ai reușit să ajungi la ea, Patera?

— Nu, dar... Nu.

— Păi, o tragem la suprafața dacă o vedem.

Silk se ridică în picioare; barca se clătină, iar el își pierdu echilibrul și se trezi pe o grămadă de plase de pești.

— Stai pe loc și odihnește-te — îi șopti Crane. — Ai trecu prin multe. Și eu. Dar am făcut o baie bună și nu ne-a stricat. Când explodează o chim, eliberează o mulțime de izotopi. — Ridică în aer un card lucios. — Căpitane, ne găsești ceva de mâncare? Sau puțin vin?

— Lăsați-mă să schimb direcția, domnule, apoi văd eu ce-o mai fi rămas.

— Banii din curea — șopti Crane, văzând privirea nedumerită a lui Silk. — Lemur m-a pus să scot tot din buzunare, dar nu m-a scotocit. Le-am promis un card ca să ne ducă la Limna.

— Biata femeie — spuse Silk, fără a se adresa cuiva anume — trei sute de ani pentru nimic.

O pasăre neagră stătea cocoțată pe greementul unei bărci îndepărtate; la vederea ei, își aduse aminte de Oreb, zâmbi, și se mustră pentru zâmbet.

Se uită în jur cuprins de vinovăție, sperând să nu fi observat nimeni ieșirea lui necuviincioasă. Crane se uita la căpitan, iar aceasta la pânza cea mai mare. Un marinar stătea la prova, cu piciorul pe bompres. Celălalt, apucând o funie legată de bățul înalt (nu-și amintea cum se numește, poate nu știuse niciodată) care întindea pânza, parcă așteaptă un semnal de la căpitan. Din spate, părea foarte cunoscut. Când Silk își schimbă poziția ca să-l vadă mai bine, își dădu seama că plasele pe care stătea erau uscate.

Crane îi cumpărase lui Silk o tunică roșie, o pereche de pantaloni maro și pantofi de aceeași culoare, în locul celor pierduți în lac. Silk se schimbă pe o aleea pustie, aruncând roba, tunica ponosită și pantalonii vechi în spatele unei grămezi de gunoi.

— Am recuperat pistolul lui Hyacinth — spuse el — gammadionul și mătăniile, dar nu și ochelarii și celelalte bunuri. Poate că e un semn.

Crane înălță din umeri.

— Probabil că erau în buzunarul lui Lemur. — Avea și el tunică și pantaloni noi și-și cumpărase o lamă. Privind spre capătul aleii, adăugă: — Vorbește mai încet.

— Ce-ai văzut?

— Două Gărzi.

— Ayuntamiento va crede cu siguranță că am murit, obiectă Silk. Până când află adevărul, nu avem motive să ne ferim de Gardă.

Crane scutură din cap.

— Dacă ar crede că am supraviețuit, ar fi urcat la suprafață să ne caute, nu?

— Ar fi însemnat să afle toți cei de pe lac despre nava lor de sub apă. Îți vin bine hainele?

— Sunt puțin cam mari. — Silk se privi. Ar fi vrut să aibă o oglindă.

— Probabil că nava lor a ieșit la suprafață ca să-l ia pe sărmanul Iolar.

— Ești slab — îi spuse Crane. — Nu, au trimis-o pe cea mică. Dar n-au putut s-o trimită după noi pentru că acel compartiment din chilă s-ar fi inundat din nou imediat ce ar fi deschis trapa.

— S-a inundat când am deschis-o pe cea din podea — șopti Silk.

— Ai dreptate. Am rotit supapa de aer la maximum, dar n-a fost timp să se ridice presiunea după ce tu și femeia ați aerat-o când ați coborât. Normal că apa a intrat în șuvoaie. A scos aerul și a ridicat presiunea la nivelul presiunii apei, așa că apa a ieșit aproape imediat.

Silk ezită, apoi făcu un semn aprobator din cap.

— Dar dacă deschid trapa de sus — cea de pe coridor — compartimentul se va inunda din nou, nu?

— Sigur. Apa s-ar ridica și în restul navei. De-asta n-au putut trimite bărcuța după noi. Nu știu cum o să închidă ușa bărcii dacă nu pot intra în compartiment, dar o să găsească ei o soluție.

Silk se propti de un perete și-și scoase bandajul de la gleznă.

— Nu sunt marinar, dar, dacă ar fi după mine, aș ieși departe, în larg, unde nu m-ar vedea nimeni, sau m-aș duce în peștera de care a pomenit Lemur când l-ai întrebat cum a reușit să pună mâna pe trusa ta.

— Îmi pare rău c-am pierdut-o. — Crane își mângâie barba cu degetele. — Am avut-o de douăzeci de ani.

Amintindu-și de penar, Silk îi spuse:

— Știu ce simți, doctore. — Lovi bandajul de perete.

— Să zicem că se duc înapoi în peșteră. Tot ar avea o problemă. Nava de sub apă e mult prea mare ca s-o tragi la mal.

— Dar ar putea s-o încline. Să mute totul într-o parte și să scurgă apa în partea cealaltă. Ar putea s-o tragă cu un cablu legat de marginea peșterii.

Crane aprobă cu o înclinare a capului, fără să-și ia ochii de la capătul aleii.

— Cred că da. Ești gata?

DUPĂ PLECAREA LUI CRANE, SILK DESCHISE FEREASTRA. Luaseră o cameră la Lanterna Ruginită, la etajul al treilea. Avea vedere spre lac și bătea o briză înviorătoare. Aplecându-se peste pervaz, Silk se uită pe Strada Docului. Crane a vrut să se facă nevăzut, cel puțin așa a spus; dar a cerut creion

și hârtie imediat ce s-au instalat și a ieșit iar pe stradă după ce a mâzgălit rapid un bilet, lăsându-l singur. Acum, uitându-se pe Strada Docului, Silk se hotărî că, dacă pentru Crane nu era periculos să umble iar pe stradă, nici lui n-are ce să i se întâmple dacă o studiază de pe geam de la înălțime asta.

Limna era un loc pașnic, le spusese hangiul; dar fusese o revoltă în oraș noaptea trecută, revoltă înăbușită de Gardă.

— Oamenii lui Silk — precizase el, ca un înțelept. — Ei sunt instigatorii, după părerea mea.

Oamenii lui Silk.

Cine puteau fi? Adâncit în gânduri, Silk se mângâie pe obraz și-și pipăi cu vârful degetelor barba nerasă de două zile. Cei care îi scriseseră numele cu cretă pe ziduri, fără îndoială. Erau câțiva în cartier în stare de așa ceva, chiar de mai multe, fără îndoială, gata să susțină că au acționat la comanda lui. Îi trecu prin minte, nu pentru prima oară, că o parte din ei ar putea fi oamenii care au îngenuncheat în Strada Soarelui ca să-i primească binecuvântarea când i-a spus lui Blood că a fost iluminat — oameni atât de disperați, încât ar accepta orice conducător intrat în grațiile zeilor.

Chiar și pe el.

Doi gardieni în armură peștriță de luptă veneau pe Strada Docului cu armele în poziție de tragere. Se arătau, evident, în speranța că apariția lor în timpul zilei va împiedica revolta nocturnă, îi va împiedica pe bărbații cu ciomege și pietre și pumnale ca al lui Auk și câteva pistoale să se lupte cu soldații în armură, înarmați cu puști. O clipă. Patera se gândi să le atragă atenția, să le spună că el e Patera Silk și că e gata să se predea dacă așa s-ar pune capăt conflictelor. Ayuntamiento nu l-ar putea omorî fără proces, dacă se preda în mod public; ar trebui să-l judece și, chiar dacă nu și-ar putea dovedi nevinovăția, ar avea satisfacția de-a și-o declara.

Însă manteionul nu era încă în siguranță. Promisese că-l va salva, dacă va putea, dar acum era în pericol mai mare decât înainte. Cât timp îi dăduse Musk? O săptămână? Da, o săptămână începând cu ziua Scyllei. Dar oare i-a vorbit el într-adevăr în numele lui Blood, cum pretindea, sau într-al lui? Legal, manteionul îi aparținea lui Musk; să se predea acum, ar însemna să i-l ofere pe tavă.

Gândul îl făcu să se înfioare în adâncul sufletului. Să i-l dea lui Blood, poate, dacă nu avea de ales. Dar niciodată, absolut niciodată cuiva...

cuiva... Păi, însăşi posibilitatea aceasta îl determinase pe Intrus să-l ilumineze, ca s-o împiedice. L-ar omorî pe Musk dacă... Dacă n-ar avea altă soluţie şi dacă s-ar putea convinge.

Se depărtă de fereastră şi se întinse pe pat, amintindu-şi de consilierul Lemur şi de cum a murit. Ca preşedinte al Ayuntamiento-ului, Lemur fusese caldé, în fapt, dacă nu cu numele; iar Crane îl omorâse. Avusese tot dreptul, pentru că Lemur intenţiona să-l omoare fără judecată.

Totuşi, procesul ar fi fost o simplă formalitate. Crane era spion, o recunoscuse singur, un spion din Palustria. Avea într-adevăr dreptul să-l omoare pe Lemur? Şi avea acest lucru importanţă?

Târziu de tot, îi trecu prin minte că biletul scris de Crane în grabă era aproape sigur un mesaj către conducerea oraşului său, către caldé-ul din Palustria sau cum i-o fi zicând. Către prinţul-preşedinte. Probabil că doctorul a descris nava subacvatică (o considerase extrem de importantă) şi forma cu contur de lacrimă, adică secţiunea transversală a unei aripi cu care se putea zbura.

Auzind paşi pe coridor, îşi ţinu respiraţia. Crane îi spusese să dea zăvorul la o parte numai la trei bătăi rapide, dar nu conta. Va veni garda, va percheziţiona hanul, fără discuţie, imediat ce Ayuntamiento va alege un nou Preşedinte, care va decide că există posibilitatea el şi Crane (până şi biata Mamelta, căci nu putea fi sigur nici de moartea ei) să fi supraviţuit. Crane i-a spus că a preferat o cameră scumpă în cel mai bun han din Limna pentru că Garda nu-i deranjează dacă se prefac bogaţi; dar, la ordinele urgente ale Ayuntamiento-ului, Garda nu va ezita să deranjeze pe oricine, oricât de bogat ar fi.

Paşii se îndepărtară treptat.

Silk se ridică în capul oaselor şi-şi scoase tunica nouă, uitând că se hotărâse să se bărbierească. În picioare, trase cu forţă de clopoţel şi fu răsplătit cu un ropot de paşi îndepărtat pe scări. O barbă de două zile l-ar putea ascunde, dar l-ar şi scoate în evidenţă ca persoană care vrea să se deghizeze, iar Intrusul n-ar avea ce obiecta la bărbierit, fiindcă se rădea în fiecare zi. Dacă va fi arestat, foarte bine. N-ar mai fi răscoale şi n-ar mai muri oameni; ar fi arestat drept Silk, cel pe care alţii îl numeau caldé, nu un fugar.

— Săpun, prosoape şi un lighean cu apă fierbinte — îi ceru el fetei respectuoase care răspunse la sunetul clopoţelului. — Voi scăpa de barbă

chiar acum. — Fata aduse cu ea aroma bucătăriei și-i stârni foamea. — Vreau și un sandviș, orice se poate pregăti repede. Maté sau ceai. Trece totul pe nota noastră de plată.

Crane sună după încă două prosoape și apă proaspătă pentru ras imediat ce năvăli înăuntru.

— Fac pariu c-ai crezut că te-am abandonat — spuse el, în timp ce aranja prosoapele pe suport.

Silk scutură din cap și, văzând că nu-l mai doare, pipăi cucuiul lăsat de pumnul lui Potto.

— Dacă nu te-ai fi întors, aș fi știut c-ai fost arestat. Vrei să-ți razi barba? Sper că nu te superi că ți-am împrumutat lama.

— Nu, deloc. — Crane se uită în oglinda mare, luxoasă. — Cred că-i mai bine s-o dau jos aproape de tot, în orice caz.

— Majoritatea oamenilor în poziția ta mai întâi s-ar fi ras și pe urmă și-ar fi scris raportul. Crezi că pescarii care ne-au salvat o să ne toarne Gărzii dacă sunt luați la întrebări?

— Îhî. Crane își scoase tunica.

— Atunci Garda va ști destule ca să ne caute aici, în Limna.

— Oricum o să ne caute și aici, unde e cel mai probabil să ne ascundem, dacă am supraviețuit.

— Păi, cred că da. Le-ai dat pescarilor un card? Un card înseamnă o mulțime de bani pentru un pescar.

— Ne-au salvat viața. Pe lângă asta, căpitanul va merge la Viron după cumpărături, iar marinarii lui se vor îmbăta. Dacă se îmbată bine, n-o să fie luați la întrebări.

Silk mișcă iar din cap, știind că doctorul îl vede în oglindă.

— Nu-ți pot spune ce uimit am fost când mi-am dat seama că șoferul care m-a dus acasă de la Blood făcea parte din echipaj. Se vede că s-a făcut pescar.

Crane, cu clăbuci pe față și cu lama în mână, se întoarse și se holbă la el.

— Iar te-am subestimat. De câte ori o fac, îmi spun că e ultima oară. — Așteptă un răspuns, apoi se răsuci cu fața la oglindă. — Mulțumesc că nu mi-ai spus decât acum când suntem singuri.

— Mi-am zis eu că-l știu de undeva, dar până mi-am dat seama de

unde, am intrat deja în port. A tot încercat să-și ferească fața de mine, i-am văzut foarte bine ceafa; tot ceafa i-am văzut-o și când m-a dus la manteion. Stăteam în spatele lui.

Crane își rase unul din perciuni.

— Deci știai.

— Numai acum am înțeles, când mi-am zis că ești un spion foarte priceput - ce valoros ești pentru orașul tău.

Crane chicoti.

— Mi se pare că ne flatăm unul pe altul.

— Nu mi-am dat seama ce era cu barca de pescari decât atunci când ne-am schimbat hainele pe alee. Până atunci am fost nedumerit; dar cineva de la bord, căpitanul sau mai degrabă șoferul care m-a dus acasă, ți-a dat câteva carduri.

— Ai văzut că nu aveam bani în curea. De atunci mă tot iau la palme, sperând că n-ai observat.

— Când Chenille ți-a povestit despre comisionar...

— Simuliid.

— Da, Simuliid. Când Chenille ți-a spus că s-a dus la lac să se întâlnească cu membrii Ayuntamiento-ului ai venit aici să faci tu însuți cercetări. Știu că e așa, pentru că am stat de vorbă cu o familie tânără cu care te-ai împrietenit. Dacă nu aveai deja pe cineva aici, te-ai decis atunci că ar trebui să ai pe cineva tot timpul; așa că l-ai angajat pe căpitan cu barca lui. Îmi imaginez că trebuia să țină sub supraveghere Calea Pelerinilor. Cărarea urmează marginea stâncilor în câteva locuri, oricine poate fi văzut din barcă în partea aceea a lacului. N-o să vă dau în vileag nici pe tine, nici pe el, bineînțeles, dar sunt curios: e vironez?

— Da — răspunse Crane. — Nu că ar avea importanță.

— Nu te bărbierești. N-am vrut să te întrerup.

Crane se întoarse iar cu fața la el.

— Prefer să te ascult cu toată atenția. Sper că-ți dai seama că lucrez pentru tine, ca și pentru orașul meu. Ca să te aduc la putere, căci ai putea împiedica un război.

— Eu nu vreau putere — spuse Silk — dar ar fi urât din partea mea să nu-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut - și pentru că mi-ai salvat viața, când ai fi fost mai în siguranță dacă m-ai fi lăsat în apă.

— Dacă chiar așa simți, nu vrei să oficializăm alianța noastră? Ayuntamiento-ul din Viron o să ne omoare dacă pune iar mâna pe noi. Eu sunt spion, iar tu ai devenit o amenințare serioasă pentru ei. Ți-ai dat seama, nu?

Silk confirmă șovăitor din cap.

— Atunci mai bine să ne ferim spatele unul altuia, altfel o să zacem unul lângă altul. Spune-mi tot ce știi, iar eu o să-ți spun tot ce vrei să știi. Îți dau cuvântul meu. N-ai nici un motiv să te încrezi în mine, dar nu e chiar atât de rău cum ți se pare. Ei, ce zici?

— N-ar fi cinstit, doctore. Lucrurile pe care le-am ghicit nu înseamnă nimic pentru tine; dar tu ai putea deține informații foarte prețioase pentru mine.

— Mai e ceva. Tu faci tot ce-ți stă în putere ca să ai grijă ca eu și oamenii mei să nu fim arestați, sau să ne eliberezi, dacă vom fi arestați. Îți promit că nu vom face nici un rău orașului tău. Îți dai seama, nu, că va trebui să fugi dacă vrei să rămâi în viață? Dacă nu reușim să te facem caldé, măcar o să-ți asigurăm un refugiu. Nu pentru că ne dă bunătatea afară din casă, ci pentru că vei fi centrul nemulțumirilor câtă vreme ești în viață. Ai nevoie de noi acum, și mai mare nevoie peste câteva zile.

— Îmi vei răspunde la întrebări sincer și deschis?

— Doar ți-am promis, nu? Da. Ai cuvântul meu. O să te aducem la putere dacă vom putea, iar tu vei menține pacea și nu ne vei urmări. Acum vreau să-ți dai și tu cuvântul în fața mea. Promiți?

Silk dădu ușor din cap. Întinse mâna. Crane lăsă lama jos și-și strânseră mâinile.

— Acum spune-mi ce ai aflat despre activitatea mea.

— Foarte puține, să știi. Hyacinth lucrează pentru tine, e clar. Nu-i așa?

Doctorul îi confirmă înclinând din cap.

— De-asta fac ce fac. — Silk își scosese mătăniile din buzunar și le plimba printre degete. — De-asta mă întorc împotriva orașului meu, vreau să zic. Vena aceea spartă din creierul meu... n-am chef să mă cert cu tine acum din cauza ei. Nu încă, pentru că nu vreau să devenim iar dușmani. Vrea să salvez manteionul, deci va trebui s-o fac, dacă voi putea. Eu însă vreau s-o salvez pe Hyacinth. Probabil crezi că și asta-i o prostie.

— Și eu încerc s-o salvez — spuse Crane. — Pe ea și pe oamenii care

ne-au salvat de la înec cu barca. Toți sunt oamenii mei. Mă simt responsabil pentru ei. Pe Tartaros, *sunt* responsabil pentru ei. Dacă n-aș fi fost, ți-aș fi spus adevărul despre barcă atunci când ne-a luat din apă. Dar dacă erai prins și vorbeai? Cei trei, oamenii mei, ar fi fost omorâți.

Silk înclină iar din cap.

— Aș simt și eu pentru oamenii care vin la sacrificiile din manteionul nostru. Probabil vei spune că nu sunt decât hamali, hoți și spălătorese, dar de fapt, ei sunt manteionul nostru. Clădirile și chiar Fereastra Sacră pot fi înlocuite; ei, nu. — Se ridică și merse la fereastră. — Așa cum am spus, doctore, mă gândeam ce important ești și ce prost am fost că nu mi-am dat seama mai repede. Cred că ai cel puțin cincizeci de ani.

Crane se întoarse la oglindă și spălă spuma uscată de pe barbă.

— Cincizeci și șase.

— Mulțumesc. Ești spion de multă vreme, poate chiar de rang înalt. În plus, ești doctor, și lucrul ăsta, în sine, te face important pentru conducerea orașului tău. Nu te-ar fi trimis la Blood de unul singur. Hyacinth e vironeză. Știu asta, pentru că am vorbit cu cineva care a cunoscut-o când era mai tânără. Dar șoferul meu e din orașul tău, așa bănuiesc. E secundul tău?

— Da. — Crane își dădea cu spumă pe barbă a doua oară, îndoind peria din păr de porc cu mișcări largi.

— Blood i-a spus lui Musk să aranjeze ca un șofer să mă ducă cu plutitorul; dar tu ai anticipat mișcarea și, când ai plecat de la noi, i-ai spus secundului tău să fie pregătit. Mi-ai adus azothul, firește, și există posibilitatea ca oricine mă ducea să-l vadă.

— Întocmai. — Crane își curăță câteva fire de păr de pe obraz. — Am vrut să te vadă la față și să te cunoască. Mi-am zis c-o să ne fie de folos mai târziu. Și am avut dreptate, zic eu acum.

— Bănuiesc că trebuie să mă simt măgulit. — Silk se aplecă pe fereastră și privi în sus. — Lucrul important e, după mine, că, pentru a acționa cum a acționat el – astăzi, vreau să spun – secundul tău știa nu numai că ai fost prins, dar și că ai fost dus la lac. A știut precis, se pare, unde se afla nava Ayuntamiento-ului când am fost măturați de apă din ea, pentru ca el și pescarii lui să te salveze cu barca imediat ce ieși la suprafață. N-ai ieșit din nava subacvatică mult înaintea mea, nici la suprafață nu te-ai ridicat mult mai repede ca mine. Eu n-am stat mult în apă, dar tu erai deja în barcă când

am fost salvat, deci secundul tău a avut timp destul să-ți dea bani. Îi avea pregătiți, știind că probabil ți s-au luat toate bunurile. Chiar dacă el a fost persoana care i-a dus lui Lemur trusa ta...

— N-a fost el. A plecat de la Blood mai devreme. Într-un fel, a fost foarte rău. Ar fi reușit, poate, să strecoare ceva folositor pe lângă ei.

— Voiam să spun că, și dacă a aflat că tu ești la lac pentru că ți-a adus trusa sau a auzit ordinul dat altui șofer s-o aducă, tot trebuia să aibă și alte mijloace să te localizeze. M-am tot întrebat care-or fi ele, dar singurul lucru care mi-a venit în minte e că spiritul lui poate călători, ca al lui Mucor, sau că porți cu tine un monitor foarte mic, ori un alt instrument asemănător. Ai promis că vei răspunde la toate întrebările mele. Vrei să-mi spui dacă am dreptate, și cum de nu ți l-au luat la percheziție?

— Pentru că îl am aici. — Crane se bătu pe piept. — Acum opt ani am făcut o operație de bypass. Am profitat de ocazie să mi se implanteze un gadget care emite un semnal de jumătate de secundă tot la două minute. Spune oricui ascultă cum îmi bate inima, iar direcția semnalului ajută la localizarea mea. Deci dacă vreodată mai trebuie să fii salvat, omoară-mă.

Doctorul zâmbi.

— Cât mai sunt încă printre cei vii, pot să te întreb ce-i așa de interesant la fereastra aia?

— M-am întrebat dacă am putea scăpa pe aici la nevoie... dacă Gărzile ar începe să ne spargă ușa, de exemplu. Cred că aș putea prinde marginea acoperișului ca să mă ridic.

— Eu nu. Nu la vârsta asta. — Crane se întoarse iar la bărbierit.

— Nu poți zbura?

— Aș vrea eu — chicoti Crane.

— Dar asta i-ai raportat prințului-președinte, nu? Forma aceea pe care ne-a arătat-o Lemur? Cum zboară zburătorii?

— Aici te înșeli.

Silk se întoarse de la fereastră.

— Un secret de o asemenea valoare militară? De ce nu?

— Aș vrea să-ți spun, serios, dar nu pot. Nu face parte din înțelegerea noastră. Sper că-ți dai seama. Am jurat să-ți spun tot ce vrei să afli despre organizația și operațiunea mea. Îți pot spune ce-*am scris* în raport. Da, raportul e parte din operațiune.

— Continuă.

— Dar nu l-am trimis prințului-președinte din Palustria. Chiar ai crezut că i-am spus adevărul dementului ăluia de Lemur? Ai crezut, știu. Dar eu nu sunt Patera Silk.

— Sper că n-ai de gând să spui că nici măcar nu ești spion, doctore.

— Nu, sunt spion, fără discuție. Ce zici? S-o tai pe toată?

— Eu așa aș face.

— M-am temut c-o să zici asta. — Cu gesturi ezitante, Crane mai rase o bucată de barbă. — Nu mă întrebi pentru cine spionez? Pentru Trivigaunte.

— Pentru femei?

Crane chicoti din nou.

— În Trivigaunte m-ar fi întrebat „pentru *bărbați*"? Vironul e dominat de bărbați, ca majoritatea orașelor. Crezi că Ayuntamiento nu are spioane? Are tot ce vrea, îți garantez.

— Firește, femeile noastre sunt loiale.

— Admirabil. — Crane se întoarse cu fața la Silk, gesticulând cu lama. — Așa sunt și bărbații din Trivigaunte. Nu suntem sclavi. Oricum, o ducem mult mai bine decât femeile voastre de aici.

— Asta e adevărul?

— Absolut. Adevărul și nimic mai mult.

— Spune-mi ce-ai scris în raport.

— O să-ți spun. — Crane șterse lama. — A fost foarte scurt. M-ai văzut scriindu-l, deci știi deja sau ar trebui. Am raportat că sunt urmărit de Ayuntamiento, că am fost prins și l-am ucis pe consilierul Lemur în timp ce evadam. Că au doborât un zburător, dar că au pierdut modulul de propulsie în lac. Că le-am descoperit sediul, o navă în Lacul Limna care navighează pe sub apă. Am cerut răsplata pe care a promis-o *Rani* al nostru pentru asta.

Crane zâmbi mai larg ca niciodată, apoi continuă:

— Și o s-o obțin. Când mă întorc în Trivigaunte, voi fi un om bogat. Dar am scris că nu voi pleca încă, deoarece consider că sunt șanse ca Silk să răstoarne Ayuntamiento-ul. L-am salvat din mâinile lor, are motive să-mi fie recunoscător și mi-am zis că o schimbare în conducerea de aici nu merită orice risc.

— Îți sunt recunoscător — spuse Silk. — Foarte recunoscător, cum ți-am mai spus. Atât ai scris?

Crane înclină din cap.

— Atât, exact cu cuvintele pe care ți le-am spus. Acum vreau să-mi explici de unde ai știut că Hyacinth lucrează pentru mine. De la ea?

— Nu. M-am uitat la gravura de pe pistol. — Silk scoase arma din buzunar. — Are zambile peste tot, dar aici, în vârf, e o pasăre mare – un bâtlan, mi-am zis eu la început – într-o băltoacă; când mi-am dat seama că ar putea fi un cocor, am știut că l-ai gravat pentru ea. — Deschise închizătorul. — Sper că nu s-a distrus în apă.

— Lasă-l să se uște înainte de a încerca să tragi. Unge-l mai întâi. N-ar trebui să aibă nimic. Dar faptul că i-am dat lui Hyacinth un pistol frumos n-a fost singurul tău indiciu. Orice prost bătrân îndrăgostit de o femeie atrăgătoare i-ar fi dat un astfel de cadou.

— E-adevărat, bineînțeles, dar ea ținea azothul în același sertar. Apropo, îl mai ai?

Crane făcu un semn afirmativ din cap.

— Așa că mi s-a părut probabil ca Hyacinth să-l fi primit de la aceeași persoană; dacă n-ar fi fost de la tine, n-ar fi vrut să-l vezi. Un azoth face câteva mii de carduri. Așa că, dacă i-ai dat unul, era clar că ești mai mult decât pretinzi. În plus, mi-ai dat azothul în timp ce mă examinai în prezența lui Blood. N-am crezut că omul care susținea că ești ar fi îndrăznit așa ceva.

Crane scoase un alt chicotit.

— Ești atât de ager, încep să mă îndoiesc de inocența ta. Sigur nu lucrezi în meseria mea?

— Confunzi inocența cu ignoranța, deși sunt ignorant în destule privințe. Poți alege inocența, și câteodată o faci, din același motiv pentru care alegi orice altceva: acela că ți se pare cea mai bună soluție.

— Va trebui să mă gândesc la asta. În orice caz, te înșeli, nu eu i-am dat azothul lui Hyacinth. Cu vreo două zile înainte cineva mi-a percheziționat camera. Nu l-a găsit, dar eu am rugat-o pe Hy să-l păstreze pentru mine, ca să fie în siguranță.

— Când mi l-ai pus la cingătoare...

— Am zis că te iubește o zeiță de acolo, de sus. Ea mi l-a adus și mi-a spus că trebuie să găsim o metodă ca să ajungă în posesia ta, pentru că

Blood, credea ea, îl va pune pe Musk să te omoare. Când a intrat, și-a imaginat că mă va găsi bandajându-ți glezna, dar eu deja îmi terminasem treaba cu tine și te trimisesem la Blood. Musk a venit la mine în timp ce eu vorbeam cu Hyacinth, așa că i-am făcut fetei cu ochiul și am aluat azothul cu mine, cu gândul că voi avea ocazia să ți-l strecor cumva.

— Dar ea a venit la tine și ți-a cerut acest lucru?

— Da, și dacă asta te face să te simți mai bine, nu te condamn. La vârsta ta, aș fi sărit în tavan.

— Îmi vine să sar în tavan, nu neg. — Silk își mușcă buza. — Îmi faci un serviciu? Unul mare. Mai pot vedea o dată azothul? Te rog. Numai un minut sau două. Nu am de gând să-ți fac rău cu el, nici să proiectez lama, și ți-l dau înapoi în clipa în care mi-l ceri. Vreau doar să mă uit din nou la el și să-l țin în mână.

Crane scoase arma de la cingătoare și i-o dădu.

— Mulțumesc. Cât l-am avut, m-am tot întrebat de ce sunt zambile gravate pe el. Acum știu de ce. Demonul ăsta... E un hematit?

— Exact. Trebuia să fie un cadou pentru Blood. *Rani* al nostru mi-a dat o sumă frumușică, în caz că ar fi trebuit să-l mituim, iar unul din *khanumii* noștri ne-a pus la dispoziție azothul drept cadou suplimentar, din bunăvoința lui. Blood are deja două, dar noi nu știam lucrul ăsta pe atunci.

— Mulțumesc. — Silk răsuci azothul între degete. — Dacă aș fi știut că e al tău, nu al lui Hyacinth, nu m-aș fi întors înapoi cu Mamelta, să-l căutăm prin tunelurile acelea demonice. N-am fi fost prinși de soldații lui Lemur și ea n-ar fi murit.

— Ai fi fost prins oricum, și dacă nu te-ai fi întors. Dar atunci Lemur n-ar fi ajuns în posesia azothului, iar eu n-aș fi avut cu ce să-l omor. Acum am fi fost amândoi morți. Și prietena ta, la fel.

— Probabil. — Silk duse la buze mânerul de argint lucios, crezând că e pentru ultima oară. — Mi-a adus numai ghinion; fără el însă m-ar fi omorât talusul.

Ezită înainte de a i-l da înapoi lui Crane.

NOAPTEA, ÎN PATUL DIN CAMERA DE LA HAN, Silk vorbea în șoaptă cu tavanul străniu, copleșit de gândul la tuneluri, la curelele încâlcite care se încolăceau pe dedesubt, în toate părțile. Se afla oare acum camera aceea

superioară, în care adormiții așteptau în cilindrii lor fragili, sub el, în timp ce aștepta să adoarmă? Era foarte posibil, căci nu se găsea departe de tunelul sufocat de cenușă, iar cenușa se adunase de la manteionul de aici, din Limna. Fără îndoială că și manteionul lui de pe Strada Soarelui stătea deasupra unui asemenea tunel, cum sugerase Hammerstone.

Ce înghesuite erau tunelele, gata să se dărâme peste el și să-l zdrobească! Nu Ayuntamiento le-a construit, era imposibil. Erau mult mai vechi, iar muncitorii care săpau fundații noi dădeau peste ele din când în când, dar, înțelepți, astupau găurile făcute întâmplător în pereți.

Dar cine le săpase și în ce scop? Maytera Marble își amintea de Soarele Scurt. Își amintea și de tuneluri, de săparea lor, la ce foloseau?

Camera lor, care ar fi trebuit să fie răcoroasă, era supraîncălzită – mai caldă decât dormitorul lui din prezbiteriu, care întotdeauna era prea cald, ca un cuptor, deși ambele ferestre, cea care dădea în Strada Soarelui și cea care dădea în grădină, stăteau larg deschise, iar draperiile albe și subțiri fluturau în bătaia vântului cald ce nu răcorea încăperea. Toată vremea asta, Crane aștepta afară cu Maytera Mint și arunca bucăți de rocă albă din tuneluri pe fereastra lui, ca să-i spună că trebuie să se întoarcă după azothul argintiu al lui Hyacinth.

Ca fumul, se ridică și merse la fereastră. Iată plutind zburătorul mort, ultima lui respirație ridicându-se sub formă de bule deasupra nasului și gurii. La sfârșit, toți respirăm pentru ultima oară, chiar dacă nu știm. Oare ce încercase zburătorul să-i spună?

Ușa se deschise brusc. Era Lemur. În spatele lui aștepta fața monstruoasă, neagră, roșie și aurie a peștelui care o înghițise pe femeia adormită în cilindrul de sticlă, cilindru în care acum dormea el lângă Chenille, care era Kypris, care era Hyacinth, care era Mamelta cu părul negru ca abanosul al lui Hyacinth, pe care peștele a mâncat-o și o va mânca, hap, hap, hap, hăpăind cu fălcile monstruoase...

Silk se ridică în capul oaselor. Camera era mare și întunecoasă. Aerul cald și umed păstra amintirea zgomotului care-l trezise. Crane se foi în pat.

Îl auzi din nou, bătăi ușoare, ca ticăitul rapid al cesulețului din prezbiteriu.

Garda. N-ar fi putut explica de unde știe.

Crane mormăi:

— Poate-i camerista care vrea să schimbe aşternuturile.

— E întuneric, suntem în toiul nopţii.

Silk îşi lăsă picioarele pe podea.

Bătăile se reluară.

Un gardian în armură, înarmat cu o puşcă, stătea în mijlocul Străzii Docului, aproape invizibil în lumina soarelui mascat de nori. Îl surprinse pe Silk la fereastră şi flutură din mână, apoi luă poziţia de drepţi şi salută.

— E Garda — anunţă Silk. Făcu un efort de voinţă să nu-i trădeze tonul spaima. — Mă tem că ne-au găsit.

Crane se ridică în capul oaselor.

— Gărzile nu bat aşa la uşă.

— E una afară, se uită la geamul nostru.

Silk ridică zăvorul şi deschise uşa larg. Primi salutul unui căpitan în uniforma Gărzii Civile. Zdrăngănitul călcâielor lustruite răsună aspru, ca hăpăitul fălcilor monstruoase. În spatele căpitanului, un alt soldat în armură salută cu mâna întinsă pe ţeava puştii.

— Fie ca toţi zeii să fie cu voi — răspunse Silk, neştiind ce altceva să spună. Se dădu la o parte. — Poftiţi înăuntru.

— Mulţumesc, Caldé-ul meu.

Silk clipi.

Soldaţii păşiră peste prag, căpitanul afişând o eleganţă neglijentă în uniforma lui croită pe măsură, soldatul impecabil in armura verde lustruită.

Crane căscă.

— N-aţi venit să ne arestaţi?

— Nu! — răspunse căpitanul. — Am venit să vă previn – în special pe caldé-ul nostru – că sunt alţii care îl vor aresta. Alţii care îl caută chiar în clipa asta. Bănuiesc că sunteţi doctorul Crane, nu? S-au emis mandate de arestare pentru amândoi. Aveţi urgentă nevoie de protecţie, de aceea am venit. Îmi pare rău că v-am stricat somnul, dar mă bucur că v-am găsit înaintea celorlalţi.

Silk rosti încet:

— Toate astea se întâmplă din cauza unei remarci nepotrivite a consilierului Lemur, bănuiesc.

— Nu ştiu nimic despre ea, Caldé-ul meu.

— L-a auzit un zeu, ştiu eu care. Cât e ceasul, căpitane?

— Patru fără un sfert, Caldé.

— Prea devreme să ne întoarcem în oraș. Stai jos. Nu, mai întâi cheamă înăuntru soldatul care ne păzește fereastra. Pe urmă vreau să vă așezați toți trei și să ne povestiți ce se întâmplă în Viron.

— Mai bine să-l las acolo unde e, Caldé, dacă vrem să creadă ceilalți că vă arestăm.

— Și acum m-ai arestat. — Silk își luă pantalonii și se așeză pe pat ca să-i îmbrace. — Doctorul Crane și cu mine am fost supuși și dezarmați, așadar nu mai ai nevoie de omul tău de afară. Adu-l înăuntru.

Căpitanul făcu semn soldatului, care merse la fereastră și gesticulă; căpitanul se așeză.

Silk pocni bandajul de piciorul patului.

— Când mi te-ai adresat, mi-ai spus caldé. De ce?

— Toată lumea știe, Caldé-ul meu, că trebuie să existe un caldé. Se spune clar în Carta scrisă de Patroana noastră și însuși Marele Pas, deși n-a mai existat nici un caldé de douăzeci de ani.

— Dar lucrurile merg foarte bine, nu? interveni Crane. Orașul e liniștit?

Căpitanul scutură din cap.

— Nu-i chiar așa, doctore. — Se uită la soldatul lui, apoi înălță din umeri. — Azi-noapte oamenii s-au răsculat din nou, au fost arse case și magazine. O întreagă brigadă de-abia a reușit să apere Palatinul. Incredibil! În fiecare an e puțin mai rău. Arșița a înrăutățit situația, iar prețurile mari de la piață... — Înălță iar din umeri. — Dacă membrii Ayuntamiento mi-ar fi cerut părerea, i-aș fi sfătuit să cumpere produsele de bază – porumb și fasole, mâncarea săracilor – și să le revândă la preț scăzut. Nu mi-au cerut-o, așa că o să mi-o scriu cu sângele lor.

Soldatul vorbi pe neașteptate:

— Ne-a vorbit o zeiță, Caldé.

Căpitanul își netezi mustața subțire.

— Așa este, Caldé. Am fost deosebit de onorați ieri la manteionul tău, unde zeii au început să vorbească din nou.

Silk își înfășură bandajul în jurul gleznei.

— A înțeles-o vreunul din voi?

— Am înțeles-o toți, Caldé. Nu așa cum te înțeleg pe tine și nu așa

cum ai fi înțeles-o tu, firește. Dar ne-a spus clar că ceea ce ni s-a ordonat să facem e o blasfemie că ești socotit printre cei sfinți. Prin bunăvoința zeilor, acolitul tău s-a întors chiar când ne vorbea ea. Îți poate reda exact cuvintele ei. Ideea principală e că zeii nemuritori sunt nemulțumiți de orașul nostru nenorocit, că te-au ales pe tine să ne fii caldé și că aceia care ți se opun trebuie să piară. Proprii mei oameni...

Cineva bătu la ușă chiar în clipa respectivă, parcă răspunzând la chemarea căpitanului. Soldatul îi deschise camaradului său.

— Acești oameni — reluă căpitanul — ar fi fost gata să mă omoare dacă insistam să îndeplinim ordinele primite, Caldé. Nu am avut intenția să le îndeplinesc, poți fi convins.

Silk îl ascultă în liniște. Când căpitanul termină de vorbit, își puse tunica roșie.

Soldatul proaspăt venit se uită la căpitan; acesta îi făcu semn din cap, iar el rosti:

— Toată lumea își dă seama că nu e ceva în regulă. Pas ține ploaia în frâu și mai e și arșița asta. Recoltele se ofilesc una după alta. Tatăl meu are un lac artificial mare din care am pompat toată apa ca să udăm porumbul. Toată vara a secat. Mare noroc c-a obținut zece chintale.

Căpitanul mișcă din cap către soldatul care vorbise, de parcă ar fi vrut să-i spună *uite cu ce greutăți mă lupt eu.*

— Se vorbește că se vor săpa canale de la lac, Caldé, dar pentru asta e nevoie de ani de zile. Între timp, porțile cerului sunt închise pentru noi și fiecare manteion din oraș s-a cufundat în tăcere, în afară de al tău. Ne-a fost clar că zeii sunt nemulțumiți de noi cu mult înainte de a ne vorbi zeița. Multora dintre noi le este la fel de clar de ce. Caldé-ul meu, știi că oamenii au început să scrie pe ziduri *Silk, viitorul caldé*

Silk confirmă cu un semn din cap.

— În seara asta, oamenii mei și cu mine am scris și noi câte ceva cu creta. Am scris: *Silk e caldé*

Crane scoase un chicotit sec.

— E tot același lucru, nu-i așa, căpitane? *Silk va fi omorât dacă e prins*

— Să fim recunoscători că nu s-a întâmplat așa, doctore.

— Eu sunt recunoscător, poți să știi. — Crane dădu la o parte cearșaful ud de transpirație. — Dar recunoștința nu-l va aduce pe caldé în

Juzgado. Știi vreun loc unde putem să ne ascundem până atunci?

— N-am de gând să mă ascund — protestă Silk. — Mă întorc la manteionul meu.

Crane ridică din sprâncene, iar căpitanul îl privi uluit.

— În primul rând, pentru că vreau să mă consult cu zeii. În al doilea, pentru că trebuie să spun tuturor că trebuie să răsturnăm Ayuntamiento-ul cu mijloace pașnice, dacă putem.

Căpitanul se ridică în picioare.

— Dar ești de acord că trebuie răsturnat, nu Caldé-ul meu? Pașnic, dacă se poate, dar la nevoie, cu forța.

Silk șovăi.

— Adu-ți aminte de Iolar — îi șopti Crane.

— Bine — acceptă Silk, în cele din urmă. — Actualii consilieri din Ayuntamiento trebuie înlocuiți, dar fără vărsare de sânge, dacă e posibil. Voi trei ați spus că sunteți gata să luptați pentru mine. Sunteți gata să mă însoțiți la manteionul meu? Dacă vine cineva să mă aresteze, îi puteți spune că sunt deja arestat, așa cum ai vrut să procedezi și aici. Ai putea spune că m-ai dus la manteion ca să-mi iau lucrurile. Un asemenea favor făcut unui augur n-ar fi nelalocul lui, așa-i?

— Va fi foarte periculos, Caldé-ul meu — spuse căpitanul supărat.

— Orice vom întreprinde va fi foarte periculos, căpitane. Dar tu, doctore, ce părere ai?

— Bine că eu mi-am ras barba, iar tu te duci la manteion, unde te cunoaște toată lumea.

— Poți să-și lași una nouă chiar de azi.

— Atunci cum te-aș putea refuza? — Crane zâmbi. — N-ai cum să scapi de mine, Caldé. Nu mă poți da la o parte ca noroiul de pe pantofi.

— Am sperat într-un asemenea răspuns. Căpitane, m-ai căutat toată noaptea? Parcă așa mi-ai spus.

— De când ne-a onorat zeița, Caldé-ul meu. Mai întâi prin oraș, apoi aici, unde ne-a spus acolitul tău că ai venit.

— Atunci toți trei trebuie să mâncați ceva înainte de a pleca, la fel doctorul Crane și cu mine. Poți trimite un soldat jos, după hangiu? Spune-i că vom plăti totul, dar trebuie să mâncăm și să plecăm cât de curând posibil.

Căpitanul îl trimise jos pe un soldat dintr-o singură privire.

— Ai un plutitor? îl întrebă Crane.

Căpitanul se pleoşti.

— Doar cai. Numai coloneii pot autoriza un plutitor. Caldé-ul meu, s-ar putea aduce cu forţa un plutitor pentru tine aici. Să văd ce pot face.

— Nu fi ridicol — proteştă Silk. — Un plutitor pentru prizonierul tău? O să merg în faţa calului tău, legat la mâini. Nu aşa se procedează?

Căpitanul confirmă din cap şovăitor.

— Totuşi...

— E şchiop — izbucni Crane. — Probabil c-ai observat. Are glezna ruptă. Nu poate merge pe jos de aici până în Viron.

— E un poşt al Gărzii aici, Caldé-ul meu. Poate fac roşt de un cal în plus.

Amintindu-şi de drumul călare împreună cu Auk până la vila lui Blood, Silk spuse:

— Măgari. Trebuie să se poată închiria măgari aici. Horn sau un alt băiat de-al meu îi vor aduce înapoi. Un augur şi un bărbat de vârşta doctorului cred că au voie să meargă călare pe măgari!

NU ERAU ÎNCĂ GATA DE PLECARE CÂND se ridicau umbrele cenuşii pe străzile Limnei. Silk roştea şoptit rugăciunea de dimineaţă către Hierax cel Nobil în timp ce se urca pe măgăruşul alb ţinut de unul din soldaţi pentru el şi duse mâinile la spate, ca să-i fie legate.

— O să las nodul foarte larg, Caldé — îi spuse soldatul, pe ton de scuză. — Deştul de larg ca să nu te doară şi să te eliberezi când vrei.

Silk înclină din cap fără să-şi întrerupă rugăciunea. I se părea ciudat să se roage în tunică roşie, deşi o mai făcuse de multe ori în haine colorate înainte de a merge la şcoală. Se va schimba în prezbiteriu, îşi zise; îşi va lua o tunică spălată şi cea mai frumoasă robă. Nu era un bun orator (aşa credea el), iar oamenii îl vor lua în râs dacă nu va purta haine de augur.

Va trebui să se adune o mulţime foarte mare. Atât de mulţi oameni cât putea el şi cele trei sibile – bineînţeles, şi elevii din paleştra – să adune. Când a vorbit... În manteion sau afară? Când a vorbit, a...

Căpitanul se urcă pe calul său de luptă focos.

— Dacă eşti gata, Caldé-ul meu...

Silk înclină din cap.

— Mi-a trecut prin minte că ai putea să transformi arestarea asta falsă într-un a adevărată, căpitane. Din partea mea nu vei auzi nici un reproș... și cred că nici de la zei.

— Hierax să mă ia la el dacă îmi va trece prin cap o asemenea trădare, Caldé-ul meu. Poți să iei frâiele când dorești.

Deși Silk nu-și aminti să-l fi lovit cu picioarele, măgarul porni agale înainte. Silk reflectă o clipă, apoi trase concluzia că soldatul care-l legase pe el la mâini îndemnase animalul din spate.

Crane studia cetele de nori negri care se rostogoleau spre lac.

— O să fie o zi înnorată. — Își grăbi măgăruşul ca să ajungă lângă Silk. — Prima după foarte multă vreme. Măcar n-o să ne coacem la soare călare pe animalele astea.

Silk îl întrebă cât crede că va dura călătoria.

— Cu măgarii? Cel puțin patru ore. Animalele astea nu fug?

— Am văzut unul fugind pe o pajiște când eram copil — răspunse Silk. — Dar nu-l călărea nimeni.

— Nici nu mi-a legat bine mâinile băiatul ăla, că mă și gâdilă nasul.

Merseră la trap pe Strada Malului, pe lângă Juzgado, în care femeia amabilă care-l admirase pe Oreb îi pomenise de altarul Scyllei și de Calea Pelerinilor, pe lângă firma țipătoare, cu vulpea cărămizie, a avocatului Vulpes. Vulpes s-o fi întrebând de ce nu i-a arătat căpitanului cartea lui de vizită, își zise Silk, presupunând că Vulpes l-a văzut și l-a recunoscut cu hainele astea noi pe el. Avocatul va protesta că infractorii arestați în Limna nu trebuie duși înapoi în oraş, ca să nu aibă parte de serviciile lui.

Cartea de vizită a lui Vulpes se pierduse, împreună cu multe alte lucruri, când fusese percheziționat; cu cheia de la manteion, că tot veni vorba de bunurile lui. Poate că Lemur, care luase pistolul lui Hyacinth, azothul, gammadionul și mătăniile de la consilierul Potto, luase și cartea de vizită a lui Vulpes, deși nu-i va fi de nici un folos în fața tribunalului care-l va judeca pe el...

Silk ridică privirea: Limna dispăruse în spatele lor. Drumul șerpuia printre dealuri joase, de nisip, care fuseseră probabil insulițe și vaduri pe vremea când lacul era mult mai întins. Se întoarse încât să vadă pentru ultima oară satul, dar în spatele căpitanului și al celor doi soldați călare nu zări decât apele albastru oțel ale lacului.

— Cred că pe la ora asta venea Chenille aici — îi spuse el lui Crane. — Obișnuia să vin la apă când se ridică umbrele. Ți-a povestit?

— Probabil că venea la o oră mai devreme.

Un strop de apă întunecă părul alb de pe ceafa măgărușului; altul căzu pe părul mai puțin ordonat al lui Silk, ud, dar uimitor de cald.

— E bine că n-a venit mai repede — remarcă doctorul — nu că mie mi-ar plăcea vreodată când plouă.

Silk auzi răpăitul armelor înainte de a-l vedea pe Crane înțepenit în șa. În spatele lui, căpitanul țipă: *Jos!* și încă ceva, dar îl acoperi detunătura unei puști.

Funia din jurul încheieturilor lui Silk, gata să cadă cu un minut înainte, se strânse mai tare când încercă să-și elibereze mâinile.

— *Caldé! Dă-te jos!*

Alunecă din șa în colbul de pe drum. O mână i se eliberă în mod miraculos. Bubuitul plutitorului fu urmat de un răpăit prelung și sec, zgomotul pe care l-ar face un copil gigantic care lovește cu drugul barele unei cuști.

Se ridică anevoie. Și Crane avea mâinile libere; îl cuprinse pe Silk pe după gât și-l ajută să coboare de pe măgar. Alte împușcături. Armăsarul căpitanului necheză – un nechezat oribil – se ridică pe picioarele din spate și se năpusti asupra lor, trântindu-i în șanț.

— Plămânul meu stâng — bolborosi Crane. Îi curgea sânge din gură.

— Am înțeles. — Silk îi ridică tunica și-o spintecă dintr-o singură mișcare.

— Azothul.

Pocnetele puștilor fură înlocuite de bubuitul mai puternic al tunetului, de parcă și zeii trăgeau cu arma și mureau. Stropi palizi, cât oul de porumbel, ridicau praful.

— O să te bandajez — spuse Silk. — Nu cred că ești rănit mortal. O să te faci bine.

— Nu bine. — Crane scuipă sânge. Apoi zise: — Prefă-te că ești tatăl meu. — Ploaia care cădea în șuvoaie îi înghiți ca un val.

— *Sunt* tatăl tău, doctore. — Silk înghesui o zdreanță vătuită în gaura fierbinte și pulsândă care era rana lui Crane, apoi o legă cu o fâșie lungă, ruptă din tunica doctorului.

— Caldé. Ia azothul. — Doctorul i-l puse în mână și muri.

— Bine.

Aplecat deasupra lui, cu fâșia zdrențuită inutilă în mână, Silk se uită la el cum se stinge, zguduit de spasme, cum își dă ochii peste cap; simți cum îi înțepenesc mâinile și picioarele, apoi cum i se relaxează și știu că viața aluneca din el, că Hierax, marele vultur invizibil, plonja prin ploaia turbată să-i prindă sufletul și să i-l smulgă din colivia pieptului, că el însuși, îngenuncheat în noroi, îngenunchea de fapt în substanța divină a zeilor nevăzuți. Sub ochii lui, torentul de sânge din rana lui Crane se retrăgea; ploaia o spălase în câteva secunde și-l albise.

Puse azothul lui Crane la cingătoare și-și scoase mătăniile.

— Îți aduc, doctore, iertarea tuturor zeilor. Adu-ți aminte vorbele lui Pas, care a spus: *Faceți voia mea, trăiți în pace, înmulțiți-vă și nu-mi distrugeți sigiliul. Altfel veți scăpa de mânia mea.*

Dar sigiliul lui Pas fusese distrus de multe ori; el însuși adunase fărâmele unuia. Embrioni împrăștiați printre resturi de carne putredă. Oare sigiliul lui Pas trebuia prețuit mai mult decât lucrurile pe care fusese menit să le protejeze? (Bubuituri de tunet.) Pas își vărsa mânia asupra spiralei.

— *Mergeți în voie* — (Unde?) — *iar orice rău pe care l-ați făcut vreodată vi se va ierta...*

Plutitorul se apropia. Vâjâitul suflantelor se auzea mai tare decât răcnetele furtunii.

— O, doctore Crane, fiul meu, află că Pas și zeii cei mai mici m-au împuternicit să te iert în numele lor. Și te iert de orice rău și fărădelege. Le-am alungat. — Silk desenă în aer semnul scăderii cu mătăniile din care se scurgea apa. — Ești binecuvântat.

Focurile de armă încetaseră. Foarte probabil, căpitanul și cei doi soldați erau morți. Oare Garda îi va da voie să le aducă iertarea lui Pas înainte de a-l aresta?

— Te rog să ne ierți pe noi, cei în viață. — Silk vorbea cât de repede putea, bolborosind cuvintele cu o viteză pe care profesorii lui de la școală n-ar fi aprobat-o niciodată. — Eu și mulți alții pe lângă mine ți-am greșit de multe ori, doctore, comițând fărădelegi îngrozitoare împotriva ta. Nu le pune la inimă, ci începe viața care urmează în nevinovăție, iertând tot răul.

Se auziră trei bubuituri de armă una după alta, în apropiere. Noroiul sări la un braț de capul lui Crane când arma lătră încă o dată.

Momentul culminant: *În numele tuturor zeilor, ești iertat pentru totdeauna, doctore Crane. Vorbesc în numele Marelui Pas...* Atât de mulți erau Cei Nouă, fiecare cu titlul lui. Silk avu senzația că nici unul nu mai conta, nici măcar Hierax, deși el sigur era de față acum. *Și al Intrusului și al zeilor mai mici*

Se ridică în picioare.

O siluetă acoperită de noroi, ghemuită pe spatele unui cal mort, îi strigă: *Fugi, Caldé-ul meu*! apoi se întoarse și trase iarăși împotriva plutitorului Gărzii care-i amenința de deasupra.

Silk ridică mâinile, cu funia care le legase atârnând de o încheietură.

— Mă predau!

Azothul de la cingătoare semăna cu o umflătură de plumb. Șchiopătă înainte cât de repede putu, alunecând în noroi, murdar de ploaie pe față.

— Sunt Caldé-ul Silk!

Fulgerul spintecă cerul. Preț de-o clipă, plutitorul semăna cu un talus cu fildeși și ochi mari, holbați.

— Dacă trebuie să împușcați pe cineva, împușcați-mă pe mine!

Silueta mânjită cu noroi scăpă pușca și ridică și ea mâinile.

Plutitorul se opri; aerul din suflante suflă și el o ploaie de stropi noroioși.

Am fost atacați din ambuscadă, Caldé-ul meu. — Silueta plină de noroi vorbea cu vocea căpitanului, ca într-o farsă. — Murim pentru tine și pentru Viron.

Se deschise o trapă sub turelă. Prin ea ieși un ofițer care fu imediat udat de ploaie de sus până jos.

— Știu — spuse Silk. — Nu te voi uita niciodată. — Încercă să-și aducă aminte numele căpitanului, dar și dacă-l aflase vreodată, îi ieșise complet din minte, ca și acela al soldatului cu fața maronie, ovală, al cărui tată avusese un lac care secase.

Ofițerul porni spre ei cu pași mari, se opri și-și scoase sabia cu un gest pompos. Călcâiele adunate, capul drept, salută cu sabia ca pe câmpul de instrucție, ridicând-o în față în poziție verticală.

— Caldé! Mulțumesc lui Hierax și tuturor zeilor că am reușit să te salvez!

LACUL SOARELUI LUNG

COLECTIA THELΞIEPEIA

„Maytera Mint văzu clar fața zeiței și îi auzi vocea. Până și ea, care cunoștea atât de puține despre lume și ar fi vrut să cunoască și mai puține, știa că amândouă erau mult mai frumoase decât fața și vocea oricărei muritoare. Semănau foarte bine cu ale ei, iar asemănarea devenea tot mai evidentă până când, în cele din urmă, împinsă de venerație și din modestie exagerată, Maytera Mint închise ochii. Fu cel mai mare sacrificiu pe care îl făcuse vreodată, și făcuse cu miile, dintre care cel puțin cinci excepționale."

Cel mai mare romancier al genului SF, și unul din cei mai buni ai Americii, din oricare gen... o minune, da, un geniu.

—The Washington Post Book World

Editura Alexandria

ISBN 978-973-88257-3-4

9 789738 825734 >